ROBERT BRYNDZ^A

BİR DEDEKTİF ERİKA FOSTER ROMANI

f* *BRO*SİS*

YABANCI

D^fUZaN^KSSTAN YAZARINDAN ÜUERİNİZİ DİKEN DİKEN EDECEK KAN'dÜNDURUCU BİR GERİLİM.

^ondra'yı t>ir sıcak hava dalgası vurmuştu. Bu sıcaÇın ortasında «tekttf Erika Foster'a bir cinayet ihbarı gelmişti. Cinayet mahalline geldiğinde karşısındaki kurbanın başına bir poşet geçirilerek bozulmuş, çıplak bir şekilde yatanına başlanmış ‘ bir adam olduğunu gördü. '

Birkaç gün sonra aynı şekilde öldürülen bir kurban daha bulundu. Erika ve ekibi cinayetin derinine inmeye başladıklarında^çinayeti işlemeden önce her şeyi en ufak detayına kadar hesap eden ^ bir katille karşı karşıya olduklarını anlamıştı. ’*t|

Kurbanların hepsi, bekâr ve kendi başlarına yaşayan erkeklerdi. Geçmişleri neden sırlarla örtülüydü?’ Onları katile baÇlayan şey neydi?

Şehirde sıcaklık artarken. Erika Foster daha fazla kişi ölmeden Gece Avcısı'm bulmakta kararlıydı. Kendi işini tehlikeye atmasT gerekse bile. Katil bir tek kurbanlarını İzlemiyordu... Erika'nm kendi hayatı da tehlikedeydi. "

"Bu kitaba gerçekten, gerçekten bayıldım ve Erika Foster kesinlikle tam benim tarzımda bir karakter. Zeki, kararlı, açık sözlü ve tutkulu: hikâye beni alıp gâtürdü. Savlam ve büyüleyici bir dille yazılmış. Üçüncü kitabı dört gozie bekliyorum" -ANGELA MARSONS

Utiıı ÇjM'm yazarı

"Çok etkileyici bir roman. Bir kere banladınız mı elinizden bırakamayacaksınız."

-RACHElABBOTT

"Herhalde bugüne kadar okuduğum en heyecanlı, dramatik, gergin ve çarpıcı gerilim romanlarından biri." -BİR KİTAPKOIİĞİN İTİRAFLARI

Gece Avı

Özgün Adı I *The Night Stalker* Robert Bryndza

Yayın Yönetmeni I Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan I Su Akaydın

Redaksiyon I Begüm Berkman Padar

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni I Aslıhan Kopuz

Kapak Tasarımı ve Görseli I Henry Steadman

1. Baskı, Nisan 2017, İstanbul ISBN: 978-605-9585-38-5

Türkçe Çeviri © Pınar Polat, 2017 ©Yabana Yayınlan, 2017 © Robert Bryndza, 2016

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Haklan Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabana™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanciyayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97 Sertifika No: 29652

ROBERT BRYND2A

GECE

AVI

• *(UO>T*

Çcvtıçfi

Pııur PoUt

Gündüzün iyi kullan boyunlarını büküp Uykuya dalmak üzereler, gecenin kara güçleri Avlarının üstüne saldırmaya hazırlanırken...

VVilliam Shakespeare, *Macbeth*[1]

Haziran ayının sonlarında bunaltıcı bir yaz akşamıydı. Karalara bürünmüş siluet, ayakları dar toprak patikada neredeyse hiç ses çıkartmadan karanlıkta süzülüyor, etrafını saran sık ağaçlar ve çalılara takılmamak için zarafetle başını eğip bedenini bükerek sessizce koşuyordu. Sanki yaprakların üstünden sessiz bir gölge geçip gidiyordu.

Gece göğü ağaçların tepesinde sadece ince bir çizgiydi. Şehrin ışık kirliliği çalıları loş gölgelere bürümüştü. Küçük, gölge gibi siluet sağdaki çalıların arasında bir boşluğa ulaştı ve aniden durdu. Temkinli ve nefes nefeseydi, kalbi küt küt atıyordu.

Londra Köprüsü'ne giden 19.39 treni, metal kollarını tepedeki elektrik yüklü tellere uzatarak dizelden elektriğe geçerken mavi-beyaz bir ışık parlaması etrafı aydınlattı. Boş, aydınlık vagonlar gürültülü bir şekilde yanından geçerken gölge eğildi. Işık iki kez daha parladı, sonra tren gözden kaybolup dar çalılık şeridini tekrar karanlığa boğdu.

Gölge, tekrar hızla harekete geçti ve tren raylarından hafifçe kıvrılarak uzaklaşan yoldan sessizce süzüldü. İleride, sol tarafta ağaçlar seyrekleşerek birömek sıraevleri gözler önüne serdi. Ağır akşam havasında hareketsiz veranda mobilyaları, bahçe kulübeleri, bir salıncağın olduğu, düzgün karanlık çim

alanlarıyla arka bahçelerin anlık görüntüleri gelip geçti.

H)

Sonra ev göründü. Uzun sıradaki diğerleri gibi, o da Viktoryen mimariyle inşa edilmiş, solgun renkli tuğladan, üç katli bir evdi ama sahibi zemin katın arka tarafına camdan kocaman bir ekleme yapmıştı. Küçük gölge, evin sahibiyle ilgili her şeyi biliyordu. Evin planını biliyordu. Ev sahibinin günlük rutinini biliyordu. Daha da önemlisi, bu gece evde yalnız olacağını biliyordu.

Gölge bahçenin ucunda durdu. Kocaman bir ağaç, toprak yola doğru çekilmiş tel örgüye bitişik uzamıştı. Bir yerde ağacın gövdesi metalin çevresinden dolanarak büyümüştü ve katlan, paslı bir direği ısıran kocaman, dudaksız bir ağza benziyordu. Her yönden çember halinde yukarı doğru yayılan gür yapraklar evden tren raylarının görünmesine engel oluyordu. Gölge, birkaç gece önce aynı yoldan gelip tel örgüyü kenarlardan kesmiş, gevşek bir şekilde tekrar yerine oturtmuştu. Örgüleri tutup çektiğinde çit kolayca yerinden çıktı ve gölge dizlerinin üstüne çöküp boşluktan içeri süzüldü. Haftalardır yağmur görmeyen bahçenin çimi kuru, toprağı ise yarıktı. Gölge, ağacın altında doğruldu ve hızlı, akıcı bir devinimle, karanlık bir leke misali bahçeden geçti.

Evin arka duvarına bir klimanın dış ünitesi takılıydı. Pervanesi gürültülü bir şekilde dönüyor, evin camekân eklemesi ile yandaki ev arasındaki dar çakıl yolda çıkan ayak seslerini bastırıyordu. Gölge alçak sürme pencereye uzandı ve geniş pervazının altına eğildi. İçerideki ışık dışarıya süzülüyor, komşu evin tuğlasına san bir kare şeklinde vuruyordu. Koşu eşofmanının kapüşonunu başına geçirerek yavaşça yukarı kalkarak geniş pervazdan içeri baktı.

İçerideki adam kırklarının ortasında, uzun boylu ve yapılıydı. Bej pantolon ve kolları kıvnlmış, beyaz bir gömlek giymişti. Geniş, açık mutfakta gezinerek dolapların birinden bir şarap kadehi aldı ve kendine kırmızı şarap koydu. Kocaman bir yudum aldı ve kadehini tekrar doldurdu. Tezgâhın üstünde dondurulmuş bir hazır yemek duruyordu. Adam onu alıp karton ambalajını çıkardı ve plastik kapağını tirbuşonla deldi.

Gölgenin içini bir nefret kapladı. Neler olacağını bilirken içerideki adamı görmek baş döndürücü bir haz veriyordu.

Mutfaktaki adam mikrodalga fırını ayarladı ve yemeği içine koydu. Bir bip sesi geldi ve dijital sayaç geri saymaya başladı.

Altı dakika.

Adam şarabından bir yudum daha aldı ve mutfaktan ayrıldı. Dakikalar sonra gölgenin eğildiği yerin hemen üstündeki banyo penceresi aydınlandı. Pencere birkaç santim aralandı ve duş açılırken bir gıcırtı geldi.

Kalbi küt küt atan gölge, pencerenin dışında el çabukluğuyla hareket etti: Bel çantasını açıp küçük bir düz tornavida çıkardı ve onu pencereyle pervazın birleştiği aralığa soktu. Hafif bir baskı uyguladığında pencere pat diye açıldı. Sürme pencere sorunsuzca yukarı kalktı ve gölge aralıktan içeri girdi. Buraya kadardı işte. Bütün o planlama, yıllarca biriken öfke ve acı...

Dört dakika.

Gölge mutfağa adım attı ve seri hareketlerle küçük bir plastik şırınga çıkarıp içindeki şeffaf sıvıyı kırmızı şarap kadehine püskürttü. Şarabı hafifçe çalkalayarak kadehi tekrar siyah granit tezgâhın üstüne koydu.

Bir an duraksayıp klimadan gelen soğuk esintinin tadını çıkararak etrafı dinledi. Siyah granit tezgâh ışıkların altında parıldıyordu.

Üç dakika.

Gölge mutfakta çabucak ilerleyerek merdivenin dibindeki ahşap tırabzanın yanından geçti ve salon kapısının arkasındaki karanlığa saklandı. Bir dakika sonra, adam üstünde sadece bir havluyla alt kata geldi. Mikrodalga fırın üç kez bipleyerek işinin bittiğini bildirdi. Adam çıplak ayaklarıyla yerde ses çıkartmadan geçerken, havaya temiz ten kokusu yayıldı. Gölge, adam çekmeceden çatal, bıçak çıkarırken metallerin şıkırtısını ve yemek yemek için otururken taburenin parke zemine sürtüşünü duydu.

Gölge derin bir nefes vererek sakland.ğ. gölgelerin arasından çıktı ve sessizce merdivenden yukarı çıktı.

İzlemek için.

Beklemek için.

Uzun zamandır bekleyen öcünü almak için.

tön gOn sonu

Sessiz Güney Londra'da, akşam hava kapalı ve nemliydi. Sıraevle-ri aydınlatan bir sokak lambasının yaydığı turuncu ışıkta güveler vızıldayıp birbirlerine çarpıyorlardı. Estelle Munro kemiklerindeki kireçlenme nedeniyle ağır ağır kaldırımda ilerliyordu. Işığa yaklaştığında kaldırımdan yola indi. Kaldırım taşının kenanndan aşağı inmek için sarf ettiği çaba sızlanmasına neden oldu ama güve korkusu kireçlenmiş dizlerinin verdiği acıya baskın geldi.

Estelle park halindeki iki aracın arasındaki boşluktan geçti ve güneş ışığının asfalttan yayılan sıcaklığını hissederek sokak lambasından olabildiğince uzaklaştı. Sıcak hava dalgası ikinci haftasında Londra ile İngiltere'nin güneydoğusunda yaşayanların üstüne çöküyordu ve diğer binlerce yaşlınınki gibi, Estelle'in kalbi de bu duruma itiraz ediyordu. Uzaktan bir ambulansın sireni, Estelle'in düşüncelerinin bir yankısı gibi yükseldi. Sonraki iki sokak lambasının bozuk olduğunu görünce rahatladı ve yavaşça, acı çeke çeke park halindeki iki arabanın arasından geçerek tekrar kaldırıma çıktı.

Oğlu Gregory yokken onun kedisini beslemeyi teklif etmişti. Estelle kedileri sevmiyordu. Sadece evi iyice kolaçan etmek; karısı Penny onu terk edip beş yaşındaki torunu Peter'ı da yanında götürdüğünden beri oğlunun ne durumda olduğunu görmek için böyle bir teklifte bulunmuştu.

Nefes nefese ve terden sırılsıklam halde, sıraevler arasında Gregory'nin şık evine ulaştı. Onun gözünde bu ev, bütün sokaktaki evler arasında en zarifiydi. Sutyenin altından büyük bir mendil çıkardı ve yüzündeki teri sildi.

Estelle anahtan çıkarırken, sokak lambasının turuncu ışığı evin cam kapısına vuruyordu. Kapıyı açtığında, boğucu bir sıcak hava dalgası yüzüne vurdu ve istemeye istemeye içeri, paspasa saçılmış broşürlerin üstüne adım attı. Kapının yanındaki elektrik düğmesinden ışığı yakmak istedi ama koridor karanlık kalmaya devam etti.

"Kahrolasıca. Yine mi?" diye söylenerek kapıyı arkasından kapadı. Yerde el yordamıyla, gelen postalan ararken, bunun, Gregory'nin yokluğunda üçüncü elektrik kesintisi olduğunu fark etti. Bir keresinde akvaryumun içindeki ışıklar buna neden olmuştu. Bir kez de Penny banyonun ışığını açık unutmuştu ve ampul patlamıştı.

Estelle el çantasından cep telefonunu çıkardı ve yamuk, boğumlu parmaklarla

beceriksizce uğraşarak ekran kilidini açtı. Telefon birkaç adım ilerisine doğru loş bir ışık saçarak açık renkli halıyı ve dar koridoru aydınlattı. Estelle sol taraftaki büyük aynada hayalet gibi yansımasını görünce sıçradı. Loş ışık, kolsuz bluzundaki leylaklara lacivert ve zehirli bir görünüm kazandırmıştı. Telefonunun ışığını halıya tuttu ve sadece koridordaki ampulün sorunlu olup olmadığını kontrol etmek için el yordamıyla duvardaki diğer düğmeyi aradı. Işığı açmayı denedi ama hiçbir şey olmadı.

Sonra telefon ekranı da süresi dolarak kilitlendi ve ortalığı tamamen karanlığa boğdu. Sessizliği sadece hızlı nefes sesleri dolduruyordu. Paniğe kapılarak telefonun ekran kilidini tekrar açmaya uğraştı. İlk başta kireçlenmiş parmakları yeterince hızlı hareket edemedi ama sonunda başardı ve ışık tekrar yanarak önündeki salona loş mavi bir ışık çemberi yaydı.

İçeride boğucu bir sıcaklık vardı. Sıcak adeta üstüne çökerek

IS

kulaklarım tıkıyordu; sanki su altındaydı. Havada toz parçacıkları uçuşuyordu. Sehpanın üstünde, kahverengi ahşap toplarla dolu, tasarım porselen kâsenin üzerinde minik sinekler uçuşuyordu.

Estelle, "Sadece elektrik kesintisi," diyerek kendi kendine çıkıştığında sesi demir şömineden gürültüyle yankılandı. Paniğe kapıldığı için sinir olmuştu. Altı üstü sigorta atmıştı, başka bir sıkıntı yoktu. Korkulacak bir şey olmadığını kanıtlamak için, önce bir bardak soğuk su içecek, sonra da elektriği açacaktı. Dönüp telefonu tuttuğu kolunu ileri uzatarak hedefine odaklanmış halde mutfağa doğru ilerledi.

Bahçeye doğru uzanan cam mutfak, telefonun loş ışığında mağara gibi görünüyordu. Estelle savunmasız ve açıkta kalmış hissetti. Bahçenin en alt kısmının ilerisindeki demiryolundan bir tren tıkırdayarak geçerken hızlı bir sürtünme sesi geldi. Estelle mutfak dolabına gidip cam bir su bardağı indirdi. Ter, gözlerine damlayıp yakıyordu. Yüzünü çıplak koluyla sildi. Eviyenin başına gitti ve bardağını doldurdu. Ilık suyu yüzünü ekşite ekşite içti.

Telefonun ışığı tekrar söndü ve üst kattan gelen bir şangırtı sessizliği delip geçti. Estelle su bardağını düşürdü. Bardak paramparça oldu ve cam parçaları parke zemine saçıldı. Yaşlı kadının kalbi küt küt atıyordu ve karanlıkta kulak kabarttığında üst kattan bir sürtünme sesi daha geldi. Tezgâhtaki içinde mutfak

gereçleri olan kâseden bir merdane aldı ve merdivenin başına gitti.

Karanlığa doğru, "Kim var orada? Biber spreyim var ve polisi arıyorum," diye bağırdı.

Bir sessizlik oldu. Sıcak çok bunaltıcıydı. Oğlunun evini karıştırmaya dair bütün düşünceleri yok olup gitmişti. Sadece evine gidip huzurlu, aydınlık evinde VVimbledon özetlerini izlemek istiyordu.

Gölgelerin arasından bir şey fırladı ve üst kattaki basamaklardan doğruca üstüne geldi. Estelle şaşkınlıkla geri çekildi. Neredeyse telefonu düşürecekti. Sonra o şeyin kedi olduğunu gördü. Hayvan durup bacaklarına sürtünmeye başladı.

W

Rahatlayarak, "Kahrolasıca şey! Ödümü patlattın," dedi. Nabzı yavaşladı. Üst kattan kötü bir koku yayılıyordu. "Hah! Tam da ihtiyacım olan şey. Yukarıya pis bir şeyler mi yaptın? Kedi kumun ve kedi kapın var ya senin, onları kullansana."

Kedi umursamayarak Estelle'e baktı. Estelle ilk defa onun varlığına memnun oldu. "Hadi gel. Karnını doyuralım."

Kedi peşinden merdivenin altındaki dolaba geldiğinde içi rahatladı. Sigorta kutusunu bulurken bacaklarına sürtünmesine izin verdi. Plastik kapağı açınca ana sigortanın kapatılmış olduğunu gördü. *Tuhaf.* Sigortayı açtı ve koridor ışıkla doldu. Klimanın motoru dönerek çalışırken uzaktan bir bipleme geldi.

Estelle tekrar mutfağa girip ışığı yaktı. Odanın ve kendisinin yansıması kocaman camlardan ona geri bakıyordu. Kedi tezgâhın üstüne sıçrayıp Estelle kırık bardağı süpürürken merakla onu izledi. Camları hallettikten sonra bir paket kedi maması açtı, bir kâseye boşalttı ve mutfağın taş zeminine kovdu. Klima hızlı çalışıyordu. Estelle bir an durup soğuk havanın üstüne vurmasına izin verirken kedinin kare şeklindeki jöleli mamayı küçük pembe diliyle zarifçe yalayıp kopartışmı izledi.

Kötü koku yoğunlaşıyor, klima evdeki havayı çekerken mutfağa hızla yayılıyordu. Kedi mama kalıntılarını yalarken yerdeki kâse tıngırdadı, sonra hayvan cam duvara doğru fırladı ve kedi kapısından geçerek gözden kayboldu.

Estelle, "Aman, yer yemez kaç. Temizliği de bana bırak," dedi. Bir bez ve eski

bir gazete alıp isyan eden dizleriyle yavaşça merdivenden yukarı çıktı. O çıktıkça sıcak ve kötü koku da yoğunlaşıyordu. Üst kata ulaştı ve apaydınlık sahanlıkta gezindi. Sırayla boş banyoyu, misafir odasını, küçük çalışma odasındaki masanın altını kontrol etti. Kedinin hediyesinden hiçbir iz voktu.

Ebeveyn odasının kapısına geldiğinde kötü koku çok baskındı. Estelle'in boğazına doldu ve öğürmesine neden oldu. *Kedi pisliği de kötü kokuların en beteri,* diye düşündü.

Yatak odasına girdiğinde ışığı yaktı. Sinekler havada vızılda-varak uçuşuyorlardı. Çift kişilik yatağın üstündeki koyu mavi yorgan, avakucuna doğru açılmıştı ve kollan yatağın başlığına bağlanmış, kafasına sıkıca bir poşet geçirilmiş çıplak bir adam sırtüstü yatıyordu. Gözleri açıktı ve tiksindirici bir şekilde yuvalarından fırlamış, poşete temas ediyordu. Estelle'in onun kim olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Gregory yd i.

Oğlu...

Ve Estelle yıllardır yapmadığı bir şeyi yaptı.

Çığlık attı.

Bu, dedektif Erika Foster'ın uzun zamandır katıldığı en keyifsiz akşam yemeğiydi. Ev sahibi Isaac Strong bulaşık makinesini açıp tabakları ve çatal, bıçakları koymaya başladığında ortama, yalnızca köşede fişe takılı bir vantilatör pervanesinin böldüğü rahatsız edici bir sessizlik hâkimdi. Vantilatörün sıcağa neredeyse hiç etkisi olmuyordu; aksine, sıcak hava dalgalarını mutfağa yayıyordu.

Isaac tabağını almak için uzandığında Erika, “Teşekkürler. Lazanya çok lezzetliydi," dedi.

Isaac, "Beşamel sos için yarım yağlı krema kullandım. Farkı anlayabildin mi?" diye karşılık verdi.

"Hayır."

Isaac tekrar bulaşık makinesine dönünce Erika da mutfağı inceledi. Şık, sade

Fransız tarzında bir mutfaktı. Elle beyaza boyanmış dolaplar, açık renk ahşaptan tezgâhlar ve beyaz ağır, dikdörtgen bir seramik eviyesi vardı. Erika, Isaac'in bir adli tıp uzmanı olarak paslanmaz çelikten bilerek uzak durup durmadığını merak etti. Bakışları geniş mutfak masasında karşısında oturmuş, dudakları büzülü halde onu izleyen Isaac'in eski erkek arkadaşı Stephen Linley'ye odaklandı. Stephen, Erika'dan ve Isaac'ten yaşça küçüktü; Erika otuz beş yaşında olduğunu tahmin ediyordu. Güzel yüzlü, yapılı, Adonis gibi bir adamdı

n

ama yüzünde Erika'nın hoşuna gitmeyen kurnaz ifadeler belirip kayboluyordu. Erika gülümseyerek tavrını geçiştirmeye çalıştı, sonra şarabından bir yudum aldı ve kendini bir şeyler söylemeye zorladı. Sessizlik rahatsız edici şekilde uzamıştı.

Erika, Isaacle akşam yemeği yediğinde genelde böyle olmazdı. Son bir yıl içinde Isaac'in keyifli Fransız mutfağında birlikte çok yemek yemişlerdi. Gülüşüp bazı sırlarını paylaşmışlardı ve Erika güçlü bir arkadaşlığın filizlendiğini hissetmişti. Isaac'e iki yıldan kısa süre önce kocası Mark'ın ölümü hakkında kimseye açılamadığı kadar açılmıştı. Karşılığında Isaac de hayatmın aşkı Stephen'ı nasıl kaybettiğinden bahsetmişti.

Ancak Mark bir polis baskını sırasında görev başında korkunç bir şekilde ölmüşken, Stephen, Isaac'i başka bir adam için terk ederek onun kalbini kırmıştı.

Bu akşam Isaac'in evine geldiğinde Stephen'ı görmek de bu yüzden Erika için büyük bir sürpriz olmuştu. Aslında sürpriz de sayılmazdı. Daha ziyade bir pusu gibi gelmişti.

Yirmi beş yıldan uzun süredir Birleşik Krallık'ta yaşasa da, Erika bu akşam yemeğinin anavatanı Slovakya'da düzenlenmiş olmasını dilediğini fark etti. Slovakya'da insanlar lafı dolandırmadan konuşurlardı.

Neler oluyor? Beni uyarabilirdin. Neden bana aptal eski erkek arkadaşının da burada olacağını söylemedin? Aklını mı kaçırdın? Sana yaptıklarından sonra onu tekrar hayatına nasıl alabilirsin?

Mutfağa girip Stephen'm üzerinde bir şort ve tişörtle tembel tembel oturduğunu gördüğünde bağırmak istemişti. Ancak kendini tuhaf hissetmişti ve kibar İngiliz görgü kuralları hepsini hoş görüp her şey normalmiş gibi davranmalarını gerektiriyordu.

Isaac bulaşık makinesinin kapağım kapayıp yüzünü onlara dönerek, "Kahve isteyen var mı?" diye sordu. Uzun boylu, gür siyah saçları açık alnından geriye doğru taranmış, yakışıklı bir adamdı. İri kahverengi gözlerinin üstündeki ince kaşları bütün iğneleyici hisleri yansıtacak şekilde kavislenebiliyor ya da birleşebiliyordu ama Isaac bu akşam sadece utanmış görünüyordu.

Stephen kadehindeki beyaz şarabı çalkaladı ve bir Erika'ya, bir Isaac'e baktı. "Şimdiden kahve mi? Saat daha sekiz bile olmadı Isaac ve hava aşırı sıcak. Bir şarap daha aç."

Erika, "Hayır, kahve harika olur. Teşekkürler," dedi.

Stephen, "İlla kahve içecekseniz en azından makineyi kullanın," dedi. Sonra da sahiplenici bir tavırla, "Sana söyledi mi? Ona Nespresso aldım. Bir servet verdim. Son kitabımın avansıyla ödedim," diye ekledi.

Erika keyifsizce gülümsedi ve masanın ortasındaki kâseden bir tane kavrulmuş badem aldı. Çiğnerken bademin çıtırtısı sanki sessizlikte duyuluyordu. Huzursuz yemek boyunca, onlara yazdığı yeni suç romanını bütün ayrıntılarıyla anlatarak en çok konuşan Stephen olmuştu. Suçlu profilinin nasıl çıkarılacağını anlatmayı da üstüne vazife bilmişti. Isaac'in ülkenin ileri gelen adli tıp uzmanlarından biri olduğu, kendisinin de Londra Polis Teşkilatı'nda başmüfettiş olduğu ve gerçek hayatta bir dizi cinayet vakasını başarıyla çözdüğü göz önünde bulundurulursa, Erika, Stephen'm bu yaptığını çok gülünç bulmuştu.

Isaac kahve yapmaya başladı ve radyoyu açtı. Madonna'nın *Like a Prayer* şarkısı sessizliği deldi.

Stephen, "Sesini aç. Madge'i çok severim," dedi.

Isaac, "Biraz daha yumuşak bir şey dinleyelim," deyip radyo kanallarını gezmeye başladı ve Madonna'nın cızırtılı sesi, yerini tatlı tatlı çalan, acıklı bir keman melodisine bıraktı.

Stephen gözlerini devirerek, *"Güya* bu da eşcinsel olacak," dedi.

Isaac, "Bence daha yumuşak bir şey şu ana daha çok gider Stevie," dedi.

"Tanrım! Seksen yaşmda değiliz yahu. Biraz eğlenelim. Sen ne yapmak istersin Erika? Eğlenmek için ne yaparsın?"

Erika'nm gözünde Stephen tam bir çelişki yumağıydı. Amerika'nın Sarmaşık Ligi sporculari gibi usturuplu giyiniyordu ama

hareketlerinin bayağı bir hafifliği vardı. Şimdi de bacak bacak üstüne atmış, dudaklarını büzmüş onun cevap vermesini bekliyordu.

Erika, "Sanırım... gidip bir sigara içeceğim," diyerek çantasına uzandı.

Isaac ona özür dilercesine bakarak, "Üst kattaki kapı kilitli değil," dedi. Erika gülümsedi ve mutfaktan çıktı.

Isaac, Greemvich'e yakın kırsal bir bölge olan Blackheath'teki müstakil bir evde oturuyordu. Üst kattaki misafir odasının küçük bir balkonu vardı. Erika cam kapıyı açtı ve dışarı çıkıp bir sigara yaktı. Akşam sıcaklığının yoğunluğunu hissederek karanlık gökyüzüne duman üfledi, bu yaz akşamında gökyüzü açıktı ama önünde uzanan şehirden yükselen bulanık ışık kirliliği yıldızları belirsizleştiriyordu. Kafasını eğerek Greenwich Rasathanesi'nden çıkan lazerin hattını, tepedeki yıldızların arasında kaybolduğu yere kadar takip etti. Sigarasından bir nefes daha çekti ve aşağıdaki arka bahçede çekirgelerin ötüşünün, arkadaki yolun yoğun trafiğinin uğultusuna karıştığını işitti.

Isaac'in Stephen'ı tekrar hayatına almasına aşırı tepki mi veriyordu? Sevgilisi olmayan arkadaşının artık sevgilisi olmasını kıskandığı için mi böyleydi? Hayır. O, Isaac için en iyisini istiyordu ve Stephen Linley yılan gibi bir insandı. Üzülerek, Isaac'in hayatında aynı anda hem kendisine hem de Stephen'a yer olmayabileceğini fark etti.

Ev olarak adlandırdığı küçük, az mobilyalı apartman dairesini ve karanlığa bakarak geçirdiği yalnız geceleri düşündü, Erika ve Mark hayatlarını sadece bir karıkoca olmanın ötesinde paylaşmışlardı. Meslektaşlardı; ikisi de Manchester Polis Teşki-latı'na yirmilerinin başında katılmışlardı. Erika teşkilatta hızla yükselmiş ve çabucak Mark'ın üstü olarak başmüfettişliğe terfi edilmişti. Mark bu nedenle onu daha da çok sevmişti.

Ardından Erika neredeyse iki yıl önce, Mark'ın ve dört meslektaşlarının ölümüyle sonuçlanan talihsiz bir uyuşturucu baskınına liderlik etmişti. Sonrasında gelen ıstırap ve vicdan azabının ağırlığı, zaman zaman katlanılamayacak kadar artıyordu ve Erika, kocası olmadan dünyadaki yerini bulmakta zorluk çekiyordu. Londra'da yeni bir başlangıç yapmak zor olmuştu ama Londra Teşkilatı'nda Cinayet ve Ağır Suçlar Birimi'ndeki çalışmaları,

enerjisini yönlendirebileceği tek şey olmuştu. Ancak bir zamanlar teşkilatta yükselen bir yıldızken, artık lekeliydi ve kariyeri durma noktasına gelmişti. Lafını esirgemeyen, hırslı ve aptal insanlara katlanamayan muhteşem bir polis memuruydu ama teşkilattaki entrikalara ayıracak zamanı yoktu ve üstleriyle tekrar tekrar kaşı karşıya gelmiş, kendine bazı dişli düşmanlar edinmişti.

Bir sigara daha yaktı. Hemen kalkıp gitmek için bir bahane uydurmaya karar vermişti ki arkasındaki cam kapı açıldı ve Isa-ac kafasmı dışarı uzatıp balkona çıktı.

"Ben de bir tane alabilirim," deyip kapıyı kapadı ve Erika'nın balkon demirinin önünde durduğu yere geldi. Erika gülümseyip ona paketi uzattı. Isaac iri ama zarif eliyle yavaşça bir sigara aldı ve Erika'ya doğru uzandı, o da arkadaşının sigarasını yaktı.

Isaac, "Affedersin. Bu akşam gerçekten her şeyi mahvettim," deyip doğruldu ve duman üfledi.

Erika, "Bu senin hayatın. Ama beni uyarabilirdin," dedi.

"Her şey çok çabuk gelişti. Bu sabah birden kapımda belirdi ve bütün gün konuştuk ve... ayrıntılarını anlatmayayım. İptal edemeyecek kadar geç olmuştu. İptal etmek istediğimden değil tabii."

Erika, sıkıntısını yüzünden okuyabiliyordu. "Isaac, bana açıklama yapmana gerek yok. Ama senin yerinde olsaydım, açıklama olarak şehveti seçerdim. Şehvet gözünü kör etmiş. Bu çok daha affedilebilir bir gerekçe."

“Onun karmaşık biri olduğunu biliyorum ama biz baş başayken farklı davranıyor. Savunmasız. Bu duruma doğru şekilde yaklaşsam, bariz sınırlar kovsam bu ke/ yürütebilir miyiz sence?"

Erika alaycı bir tavırla, "Muhtemelen... Ayrıca seni tekrar öl-düremez ya!" dedi.

Stephen, kitaplarındaki bir adli tıp uzmanını Isaac'ten ilham alarak yazmıştı ama o karakteri, oldukça detaylı anlattığı homo-fobik bir dayağa kurban etmişti.

Isaac'in endişeli bakan gözleri doldu. "Ciddiyim. Sence ne yapmalıyım?" diye sordu.

Erika iç geçirdi ve onun ellerini tuttu. "Ne düşündüğümü duymak istemezsin bence. Seninle arkadaşlığımızı seviyorum."

"Senin düşüncelerine değer veriyorum, Erika. Lütfen bana ne yapmam gerektiğini söyle..."

Cam kapı gıcırtıyla açıldı. Stephen elinde viski karafı ve buz dolu bir bardakla, çıplak ayaklarla kapıda belirdi. Yüzünü ekşiterek, "Ona ne yapması gerektiğini söylemek mi? Hangi konuda?" diye sordu.

Rahatsız edici sessizlik Erika'nın çantasının derinliklerinden gelen mesaj uyarısının ötmesiyle bölündü. Dedektif, telefonu çıkarıp kaşlarını çatarak mesajı okudu.

Isaac, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Erika, "Honor Oak Parkı, Laurel Sokağı'nda bir evde beyaz bir erkek cesedi bulunmuş. Şüpheli görünüyor," dedi ve "Hay lanet! Arabam yok. Buraya taksiyle geldim," diye ekledi.

Isaac, "Bir adli tıp uzmanı görevlendirmen gerekecek. Ben seni arabamla götürebilirim. Olmaz mı?" diye sordu.

Stephen kızgınlıkla, "Bu akşam izinli olduğunu sanıyordum," dedi.

Isaac, "Ben her zaman görevdeyim Stevie," diye karşılık verdi. Gitmeye istekli görünüyordu.

Erika, "Peki o zaman, hadi gidelim," dedi. Ardından Step-hen'a bakarak, "Görünüşe göre kahve makinen beklemek zorunda kalacak," diye eklemeden edemedi.

Erika ve Isaac yarım saat sonra Laurel Sokağı'na vardılar. Huzursuz akşam yemeği çabucak unutulmuştu. Polis şeritleri yolu iki yönden de kapatmıştı ve kordona destek karavanlan da eklenmişti: bir polis minibüsü, dört ekip otosu, bir de ambulans. Araçların sıraevlerin üzerine vuran mavi ışıklan yanıp sönüyordu. Pencere ve kapıların bir kısmmda komşular durmuş, bön bön bakıyorlardı.

Arabalarını polis kordonuna yaklaşık yüz metre uzaklıkta boş bir yere park ettikleri sırada Erika'nm en güvenilir meslektaşlarından biri olan Müfettiş Moss

onlara doğru yürüdü. Kısa boylu, güçlü bir kadındı ve dizine kadar gelen eteği ile ince bluzuna rağmen sıcakta çok terlemişti. Kızıl saçlan, çillerle dolu yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Çillerinin bir kısmı gözünün altında toplanmış, gözyaşına benzer bir şekil oluştursa da kadın aksine pek neşeliydi ve Erika ile Isaac arabadan inerlerken onlara bakıp çarpık bir ifadeyle sırıttı.

"İyi akşamlar, amirim, Dr. Strong!"

Isaac, "İyi akşamlar Moss," dedi.

Erika, "İyi akşamlar," dedi. Yorgun görünen bir grup adam ve kadının durup olay yerini izlediği polis kordonuna yaklaşırlarken, "Bütün bu insanlar da kim?" diye sordu.

Moss, "Şehir merkezinde çalışıp eve döndüklerinde sokaklarının bir olay yerine dönüştüğünü öğrenen insanlar," dedi.

Bir adam, evrak çantasıyla iki bina ilerideki evi işaret ederek, "Ama ben hemen şurada yaşıyorum," dedi. Yüzü kızarmıştı ve bitkin görünüyordu, seyrek saçları kafasına yapışmıştı. Moss, Erika ve Isaac polis kordonunda onun yanına ulaştıklarında, adam farklı bir haber vermeye geldiklerini umarak onlara baktı.

Erika, "Ben Dedektif Foster, kıdemli soruşturma memuruyum. Bu da adli tıp uzmanımız Dr. Strong," diyerek, önündeki üniformalı polis memuruna kimliğini gösterdi. "Belediyeyle iletişime geçin. İnsanlara bu gecelik yatacakları bir yer ayarlasınlar."

Memur, "Peki, efendim," deyip, Erika ile Strong'un isimlerini kaydederek onları kordonun içine aldı. Şehirde çalışıp burada yaşayan insanların kamp yataklarında yatmaya yönelik itirazlarını beklemeden, başlarını eğip polis şeridinin altından geçtiler.

Laurel Sokağı, 14 numaranın kapısı açıktı ve koyu mavi tulumlar giyip maske takmış Olay Yeri İnceleme ekipleriyle dolu koridor apaydınlıktı. Erika, Isaac ve Moss'a da tulum verildi. Küçük ön bahçede çakıltaşlarıyla döşeli bir alanda giyindiler.

Moss, "Ceset üst katta, ön taraftaki yatak odasında. Maktulün annesi kediyi beslemeye gelmiş. Oğlunun Güney Fransa'da tatilde olduğunu sanıyormuş ama gördüğünüz üzere havaalanına hiç gidememiş," dedi.

Erika tulumuna ayaklarmı sokarken, "Anne şimdi nerede?" diye sordu.

Moss, "Şok ve sıcaktan çok etkilenmişti. Bir memur az önce onunla birlikte Levvisham'daki Üniversite Hastanesi'ne gitti. Durumu düzeldiğinde ifadesini almamız gerekecek," deyip kendi tulumunun fermuarını çekti.

Isaac tulumunun kapüşonunu başına geçirirken, "Bana olay yerini incelemem için birkaç dakika verin," dedi. Erika kafasını salladı ve Isaac eve girdi.

Sıcak, kalabalık ve parlak ışıklar üst kattaki yatak odasının sıcaklığının kırk dereceyi aşmasına neden olmuştu. Isaac, üç asistanı ve olay yeri fotoğrafçısından oluşan ekibiyle etkili ve saygılı bir sessizlik içerisinde çalışıyordu.

Kurban, çift kişilik yatakta sırtüstü yatıyordu. Uzun boylu ve atletik yapılıydı. Kollan yukarı kaldırılıp yanlara açılarak bileklerine oturmuş ince bir iple yatak başlığına bağlanmıştı. Bacakları ayrılmıştı ve ayaklan birbirinden uzaktı. Kafasına şeffaf bir poşet adeta yapışmışta. Yüz hatlan poşetin altında çarpık görünüyordu.

Çıplak cesetlerle uğraşmak Erika'ya hep daha zor geliyordu. Ölüm, bu şekilde teşhir edilmeden de yeterince onur kırıcı bir şeydi. Yorganla adamın belden aşağısını kapama dürtüsüne karşı koydu.

Yatağın etrafında durularken Moss, "Kurban, Dr. Gregory Munro. Kırk altı yaşında," dedi. Adamın kahverengi gözleri kocaman açılmıştı ve plastiğin altında şaşırtıcı derecede berraktı ama dili şişmeye ve dişlerinin arasmdan çıkmaya başlamıştı.

Erika, "Ne doktoru?" diye sordu.

Moss, "Bu bölgenin pratisyen hekimi. Crofton Park Sokağı'n-daki Hilltop Tıp Merkezi'nin sahibi ve yöneticisi," diye cevap verdi. Erika yatağın karşı tarafında durmuş, cesedi inceleyen Isa-ac'e baktı.

"Bana bir ölüm nedeni verebilir misin? Boğulma olduğunu varsayıyorum ama..."

Isaac kurbanın kafasını bıraktı ve adamın çenesi çıplak göğsünde durdu. "Kanıtlar asfiksiye işaret ediyor ama poşetin kafasına öldükten sonra geçirilip geçirilmediğini belirlemem gerekiyor."

Moss, "Kötü sonlanan bir seks oyunu olabilir mi? Otoerotik asfiksi?" diye sordu.

"Öyle bir teori yürütebiliriz evet ama kasıtlı olması ihtimalini devre dışı bırakamayız."

Erika umutla, "Ölüm zamanı nedir?" diye sordu. Artık olay yeri tulumunun içinde terden sırılsıklam olmuştu.

Isaac, "Şansını zorlama. Otopsi yapıp daha yakından bakana kadar ölüm zamanını söyleyemem. Aşırı sıcak ya da soğuk çürümeyi yavaşlatır. Mesela bu odadaki sıcaklık, cesedi kurutuyor. Bak, teninin renk kaybetmeye başladığını görebilirsin," deyip karın bölgesindeki yeşermeyi işaret etti. "Bu, birkaç gündür burada olduğunu gösterebilir ama dediğim gibi, otopsi yapmam gerekecek."

Erika odayı inceledi. Kapının yanındaki duvarda ağır, uzun bir ahşap gardırop, cumba girintisinde de onunla takım, aynalı bir şifoniyer vardı. Pencerenin solunda çekmeceli, uzun bir dolap vardı. Bütün yüzeyler boştu. Kitaplar, süsler ya da bir yatak odasında biriken diğer dökümtüler yoktu. Çok düzenliydi. Hatta fazla düzenliydi.

Erika, "Evli miymiş?" diye sordu.

Moss, "Evet. Karısı artık burada değil. Birkaç aydır ayrılarmış," dedi.

Erika, "Oda bekâr bir erkek için fazla düzenli," dedi. "Tabii saldırgan temizlik yapmadıysa," diye ekledi.

Moss, "Ne? Herif tüymeden önce evi mi süpürmüş?" diye sordu. "Keşke bana da uğrasaydı. Evimin halini görmelisiniz."

Erika sıcağa rağmen cesedin etrafında çalışan birkaç inceleme memurunun gizli gizli gülümsediklerini gördü.

"Moss, bunun için doğru bir zaman değil."

"Affedersiniz, amirim."

Isaac lateks eldivenli parmağıyla hafifçe bileği işaret ederek, "Sanırım kollar öldükten sonra bağlanmış," dedi. Koltukaltla-rının etrafındaki deri, altta kalan esnek derinin yanında dikkat çekici şekilde beyaz çizgiler halinde gerilmişti.

"Bileklerdeki yaralanma miktarı çok az."

Erika, "Yani saldırı gerçekleştiğinde çoktan yatakta mıymış?" diye sordu.

Isaac, "Muhtemelen," diye cevap verdi.

Moss, "Etrafa saçılmış kıyafetler yok. Yatmadan önce normal bir şekilde soyunmuş ve onları kaldırmış olabilir," dedi.

Erika alnından akan ter gözüne girince gözlerini kırpıştırarak, "Yani birileri yatağın altına ya da gardırobun içine saklanmış ya da pencereden girmiş olabilir mi?" diye sordu.

Isaac, "Onu bulmak senin işin," dedi.

Erika, "Evet, öyle. Aman ne şanslıyım," diye karşılık verdi.

Erika ve Moss aşağıdaki olay yeri teknisyenlerinin, evin geri kalanı üzerinde çalıştığı açık salona indiler. Uzmanlardan biri onlara yaklaştı. Erika onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Otuzlarının başında, yakışıklı bir yüzü ve İskandinavlara özgü geniş bir alnı vardı. Sarı saçlarının arasından teri parlıyordu. Erika'nın yanına geldiğinde dedektifinin 1,80'den biraz daha uzun olduğunu fark ederek başını kaldırdı.

"Dedektif Foster? Ben Nils Âkerman, Olay Yeri İnceleme Amiri," dedi. Mükemmel İngilizcesinin altından hafif İsveç aksam duyuluyordu.

Moss, "Yeni misiniz?" diye sordu.

"Londra'da mı? Evet. Cinayet ve kaos konusunda mı? Hayır." Nils'in hoş, yakışıklı bir suratı vardı ve her gün ölüm ve dehşetle uğraşan birçok insan gibi, saygısını yitirmese de olayla duygusal bağları koparmıştı. Ciddi meseleleri hafife alan bir espri anlayışı vardı.

Erika, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. El sıkışırlarken lateks eldivenleri hışırdadı.

"Şu ana kadar neler öğrendiniz?" diye sordu.

Erika, "Bize en başından anlatın," dedi.

"Tamam. Anne saat yedi buçuk civarında kediyi beslemek için geliyor. Anahtarla içeri giriyor. O geldiğinde elektrik ana sigortadan kapatılmış. Görünüşe göre de birkaç gündür o haldeymiş; buzdolabı ve dondurucunun içindekiler çürümeye başlamış."

Erika çocukların rengârenk parmak baskılarının mıknatıslarla tutturulduğu büyük, paslanmaz çelik buzdolabına baktı.

Nils, "İnternet ve telefon bağlantıları da kesilmiş," diye ekledi.

Erika, "Fatura ödenmediği için mi?" diye sordu.

Nils mutfak tezgâhına doğru gidip içinde iki parça kablo olan bir kanıt torbasını kaldırdı. Bir tanesi küçük bir modeme bağlıydı. "Hayır. İnternet kablosu kesilmiş." Başka bir torba kaldırarak, "Bu da maktulün cep telefonu. SİM kartı ve bataryası yok," dedi.

"Nerede buldunuz?"

"Komodinin üstünde. Bulduğumuzda hâlâ şarja takılıydı."

"Bu evde başka telefon yok mu?"

"Sadece alt kattaki sabit hat var."

Moss, "Yani bunu her kim yaptıysa, SİM kartı ve bataryayı, telefon şarja takılıp komodinin üstüne bırakıldıktan sonra mı almış?" diye sordu.

Nils onaylarcasma başını salladı. "Böyle bir ihtimal var."

Erika, "Bir dakika. Bir dakika. Komodinin üstünde başka bir şey var mıydı? Yatak odası çok boş görünüyor," dedi.

Nils, "Telefon dışında hiçbir şey yoktu. Ama bunları komodinin çekmecesinde bulduk," deyip içinde *Black Inches* ile *Siyahi ve Latino Erkekler* adlarında dört tane eşcinsel pomo dergisinin olduğu başka bir kanıt torbasını havaya kaldırdı.

Erika, "Eşcinsel miymiş?" diye sordu.

Moss, "Ve evli," diye ekledi.

"Kaç yaşında demiştiniz?"

Moss, "Kırk altı. Karısından ayrılmış. Ama bu dergiler eski. Bak; 2001 sayılan bunlar. Onlan neden burada bulundursun ki?" diye cevap verdi.

Erika, "Yani dergiler saklanmıştı ve adam gizli eşcinsel miymiş?" diye sordu.

Nils, "Belki de yıllardır bir yerde saklıydılar ve belki evliliği dağıldığında da onları tavan arasından gün yüzüne çıkardı," dedi.

Erika, "Bu kadar 'belki' bana fazla," dedi.

Nils, "Mutfaktaki ada te/.gâhın üstünde, mikrodalgada ısıtıl* mış tek kişilik bir lazanya paketi bulduk. Lazanya tabaktaydı ve yanında boş bir şarap kadehi ile yarısı dolu bir şişe kırmızı şarap vardı. Onları laboratuvara göndermek üzereyiz. Ayrıca şunu görmeniz lazım," dedi.

Onları geniş mutfaktan, sonra keçeli kalem karalamaları ve çay lekeleriyle kaplı bir koltuğun yanından geçirdi. Koltuk ile arka bahçeye bakan cam duvar arasında ağzına kadar dolup taşmış bir oyuncak kutusu duruyordu. Cam üçünün ahşap verandaya çıkmalarına fırsat verecek şekilde geriye açılmıştı. Erika sıcaklıktaki düşüşün tadını çıkardı. Arka bahçeye projektörler kurulmuştu. Erika, ışıkların, tulumlu birkaç kişinin çömelmiş, çimleri incelediği karanlık ve sık ağaçlara doğru uzandığını görebiliyordu.

Cam duvarın dışındaki dar, çakıltaşlı yoldan evin yanına dolandılar ve mutfak tezgâhı hizasındaki bir sürme pencereye geldiler. Yerdeki bir mazgaldan korkunç, kusmuk gibi bir koku geliyordu.

"Pencereye, pis su borularına, yandaki evin penceresine parmak izi tozu serptik. Hiçbir şey çıkmadı. Ama bunu bulduk," deyip dikkatlerini beyaza boyanmış sürme pencerenin dibine çekti. "Ahşabın şurasını görüyor musunuz?" Lateks eldivenli parmağı parlak boyadaki en fazla yarım santimetre genişliğinde, küçük, kare bir izi gösterdi. "Pencere düz, keskin olmayan bir aletle, belki bir tornavidayla zorlanarak yukarı doğru açılmış."

Erika, "Olay yerine geldiğinizde pencere kapalı mıydı?" diye sordu.

"Evet."

Tekrar boyadaki küçük ize baktı. "İyi iş çıkarmışsınız. Buradaki çakıl taşlarından ayak izi çıkarabildiniz mi?"

"Belli belirsiz karışık izler var, belki küçük bir çift ayak izi ama kalıp alabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Şimdi tekrar içeri girebilirsek..." Nils'in peşinden, tekrar evin etrafından dolanarak cam kapılardan mutfağa girdiler ve sürme pencerenin diğer tarafına geçtiler.

Nils pencere çerçevesinin iki tarafındaki iki küçük kare deliği göstererek, "Bunları görebiliyor musunuz? Burada sürme camın stoperleri olmalı," dedi.

Moss, "O da ne?" diye sordu.

"Yukarıdaki ikinci sürme çerçevesinin içinden dışan çıkıntı yapan, yaylı, küçük, plastik kancalar. Pencerenin alt kısmının yukarı doğru açılmasını engellemeye yararlar. Ama sökülmüşler."

Erika, "Onları Gregory Munro çıkartmış olabilir mi?" diye sordu.

"Bir soygun endişesi varsa çıkartmış olamaz ki bence vardı. Eve en kalitelisinden güvenlik sistemi takılmış. Arka bahçede hareket sensörlü ışıklar var. Elektrikler kesildiğinde de alarm te-tiklenmeliydi; o şekilde tasarlanmışlar ama hiçbir şey olmamış."

Erika, "Yani bunu her kim yaptıysa, pencerenin stoperlerini sökmüş ve güvenlik alarmının şifresini biliyormuş, öyle mi?" diye sordu.

Nils, "Evet, sadece bir teori. Bir şey daha var," deyip onları tekrar cam kapılardan dışarı götürdü. Bahçenin diğer ucuna ulaştıklarında ağacın altına bakmak için kafalarım eğdiler ve tel örgünün arasının açık olduğunu keşfettiler.

Nils, "Bahçenin ötesinde tren raylan ve Honor Oak tabiat koruma alanı var. Bence giriş noktası burasıymış. Tel örgü, kablo kesiciyle kesilmiş," dedi.

Moss, "Vay be! Sence bunu kim yaptı?" diye sordu.

Erika başını kaldırıp eve baktı. "Dr. Gregory Munro'yla ilgili daha fazla bilgi edinmeliyiz. Cevapları da öyle bulacağız."

Mütevazı bir evin merdiveninin altında, büyük, tekerlekli ve gıcırdayan metal bir

masanın üstünde, eski bir masaüstü bilgisayardı. Sohbet odasının ana ekranı açıldı. Gösterişli grafikleri olmayan, sade bir pencereydi. Ana sohbet odaları kontrol ediliyordu ama bu, pislik tabakasının refah sürdüğü, internetin karanlık sularında bir odaydı.

Ekran bipledi ve DÜK isimli bir kullanıcının adı yandı ve yazmaya başladı.

DÜK: Uyanık olan?

Konuşmaya hevesli eller klavyenin üzerinde hızlıca hareket etti.

GECE KUŞU: Ben hep uyanığım, Dük.

DÜK: Nerelerdeydin Gece Kuşu?

GECE KUŞU: Meşguldüm. Üç gündür hiç uyumadım. Neredeyse rekorum sayılır.

DÜK: Benim rekorum dört. Çılgınca, tuhaf halüsınasyonlar buna neredeyse değerdi. Çıplak kızlar. Çok gerçekti. '“Elimi ısırıyorum***

GECE KUŞU: Hah! Keşke benim halüsinasyonlarım da öyle hoş olsalar. Işıkları açık tutmaya tahammül edemiyorum.

Bana acı veriyorlar... Ama sonra gölgeler canlanıyor. Boş, gözsüz suratlar, görüşümün kıyısından beni izliyorlar. Ve onu görüyorum.

DÜK: Zorlanıyor musun?

GECE KUŞU: Alıştım... Biliyorsun.

DÜK: Evet. Biliyorum.

DÜK: Eee? Yaptın mı?

GECE KUŞU: Evet.

DÜK: Ciddi misin?

GECE KUŞU: Evet.

DÜK: İntihar poşetini mi kullandın?

GECE KUŞU: Evet.

DÜK: Ne kadar sürdü?

GECE KUŞU: Neredeyse dört dakika. İlaçlara rağmen karşı koydu.

Bir sessizlik oldu. İçinde 'DÜK yazıyor...' yazan bir baloncuk belirdi. Sonra ekran bir dakika boyunca sessiz kaldı.

GECE KUŞU: Hâlâ orada mısın?

DÜK: Evet. Yapacağını hiç sanmamıştım.

GECE KUŞU: Benim internetteki diğerleri gibi palavracı olduğumu mu sandın?

DÜK: Hayır.

GECE KUŞU: Yeterince güçlü değil miyim o zaman?

DÜK: HAYIR!

GECE KUŞU: Güzel çünkü ben ciddiyim. Yıllardır insanlar beni hafife alıyorlar. Beni zayıf sanıyorlar. Ezip geçiyorlar. Taciz ediyorlar. Ben ZAYIF DEĞİLİM. GÜCÜM var. Hem zihinsel hem de fiziksel GÜÇ ve o gücü serbest bıraktım.

DÜK: Senden şüphe etmiyorum.

GECE KUŞU: Buna cüret bile etme.

DÜK: Özür dilerim. Senden hiç şüphe etmiyorum. Asla.

DÜK: Nasıl bir histi?

GECE KUŞU: Tanrı olmak gibi.

DÜK: Biz Tanrı’ya inanmıyoruz ki.

GECE KUŞU: Ya TANRI bensem?

Birkaç dakika hiçbir şey olmadı. Sonra DÜK yazdı.

DÜK: Peki şimdi ne olacak?

GECE KUŞU: Bu sadece başlangıç. Doktor listemde sadece ilkti. İkincisini de gözüme kestirdim.

Erika ertesi sabah saat sekizden hemen önce Levvisham Row Ka-rakolu'nun otoparkına park etti. Olay yerindeki çalışmalar sabahın ilk saatlerine kadar devam etmişti ve işe gelmeden önce sadece birkaç saat uyuyup duş alacak kadar zamanı olmuştu. Arabasından inerken sıcak hava, egzozla ağırlaşmıştı ve kamyonlar çevre yolundan yavaş yavaş ilerlerken gürültüyle vites değiştiriyorlardı. Uzakta değişik aşamalardaki gökdelen inşaatlarında çalışan vinçlerden uğultu ve tıngırtılar geliyordu. Emniyetin bodur betonarme binası yüksek yapıların yanında cüce kalıyordu. Erika arabasını kilitleyip otoparktan ana girişe doğru ilerledi. Uykusuzluktan huysuzdu, üstelik çoktan terlemeye başlamıştı ve soğuk bir içeceğe ihtiyacı vardı.

Lobi daha serindi ama sıcaklığa karışan iğrenç kusmuk ve dezenfektan kokusu durumu daha iyi bir hale getirmiyordu. Çavuş VVoolf masasında kamburu çıkmış halde oturmuş, bir belge dolduruyordu. Göbeği pantolonunun üstünden taşıyor, kat kat ve yuvarlak suratı kızarmış, terden parlıyordu. Üzerinde pis bir eşofman olan, uzun boylu, ince bir adam yakında bekliyor, masada plastik bir tepsiye koyulmuş yepyeni bir iPhone ve plastik ambalajı hâlâ açılmamış iki paket sigaradan oluşan eşyalarına bakıyordu. Adamın sıska ve aç suratı, almayı beklediği pahalı eşyalara uymuyordu ve Erika adamın karakola dönmesinin uzun sürmeyeceğine dair bir hisse kapıldı.

"Günaydın. Aşağıda kantinde buzlu kahve servisi yapmalarını sağladığımıza dair güzel bir haber var mı?" diye sordu.

VVoolf kıllı koluyla yüzünü ovuşturarak, "Hayır. Yemeği buz gibi servis etmekte hiç zorluk çekmiyorlar. Kahve konusunda neden aynısını yapamadıklarını anlamıyorum," dedi.

Erika sırıttı. İnce herif gözlerini devirdi. "Tabii tabii, siz sohbet edin çünkü benim gitmem gereken hiçbir yer yok. Sadece iPhone'umu geri istiyorum. Benim o," dedi.

VVoolf ona ters ters bakarak, "Bu, dört ay önce bir olay yerinde ele geçirilmiş.

On dakika daha bekleyebilirsin," dedi. Kalemi bıraktı ve Erika'nın emniyet merkezinin ana bölümüne girebilmesi için kapıyı açan düğmeye bastı. "Marsh çoktan geldi ve gelir gelmez seni görmek istediğini söyledi."

Erika, "Peki," dedi. İçeri girdi ve kapı arkasından kapanırken vızıltısı da kesildi. Dar, floresan aydınlatmalı koridordaki boş ofisleri geçti. Sabahın erken saatleriydi ama birçok polis memuru izin almıştı ve ortalık bir parça sakinleşmiş gibi duruyordu.

Erika asansörle amirinin en üst kattaki ofisine çıktı. Kapıyı çaldı ve boğuk bir karşılık duyunca içeri girdi. Başkomiser Marsh pencerenin önünde, arkası kapıya dönük durmuş, önünde yayılan vinçlerle dolu beton yığını ve trafik manzarasına bakıyordu. Boyu uzun, vücudu iriydi ve kısacık kesilmiş saçları ver yer kırlaşmıştı. Arkasını döndüğünde Erika, dudaklarının büyük boy bir Starbu-cks buzlu kahvesinin içine uzanan yeşil bir pipeti çevrelediğini gördü. Yakışıklı ama bitkindi. Kaşlarını kaldırdı ve yutkundu.

"Günaydın, efendim."

"Günaydın Erika. Al. Senin de bundan bir tane isteyebileceğini düşündüm," deyip dağınık masasına gitti ve kâğıt ambalajlı bir pipetle birlikte bir buzlu kahveyi Erika'ya uzattı. Bardak, Eri-ka'nın sabahın erken saatlerinde e-postayla gönderdiği Gregory Munro cinayetinin ön raporunun çıktısı üzerinde daire şeklinde, büyük, ıslak bir iz bıraktı.

"Teşekkürler, efendim." Bardağı aldı ve kâğıt ambalajlı pipetle uğraşırken Marsh'm ofisini inceledi. Darmadağınıktı. Erika hep bu odanın yüksek otorite sahibi biri ile ergen bir delikanlının yatak odasının bir karışımı olduğunu düşünürdü. Duvarlarda sertifikalar vardı. Raflar, dağınık dava dosyalarıyla dolu ve tazla dolu çekmecelerinin kenarlarından kâğıtların fışkırdığı büyük bir dolap vardı. Çöp dolup taşmıştı ama Marsh bu konuda bir şey yapmaktansa, birkaç plastik sandviç kutusu ile boş kahve bardaklarını çöp yığınının üstüne dizmişti ve hepsi çöp kutusunun ağzının otuz santim üzerine dek hassas bir dengede duruyorlardı. Pencerenin önünde ölü bitkiler vardı ve bir portmanto, duvarın dibinde parçalarına ayrılmış halde duruyordu. Erika, üstüne yığılan şeylerin ağırlığından mı kırıldığını yoksa kendisinin uzak durma şerefine nail olduğu bir öfke patlaması sırasında Marsh'm mı parçaladığını merak etti.

Yeşil pipetin ince ambalajını soydu ve bardağının tepesindeki plastik kubbenin

ortasındaki delikten içeri sokup bir yudum aldı ve buzlu kahvenin lezzetli serinliğinin tadmı çıkarttı.

"Peki efendim. Bu güzel kahve de nereden çıktı? İzine çıkacağınız için mi?"

Marsh sırıtarak oturdu ve Erika'ya da oturmasını işaret etti. "Evet. Güney Fransa'da iki hafta... Sabırsızlanıyorum. Pekâlâ, raporunu okudum. Dün geceki homofobik nefret cinayeti. Bayağı kötü bir olay."

"Ben bunun bir nefret cinayeti olduğundan emin değilim, efendim..."

"Öyle olduğu apaçık. Erkek maktul, eşcinsel pornosu, otoe-rotik asfiksi. Adam yüksek gelirli bir doktor. En iyi tahminim bir jigolo kiraladığı. Tuhaf şeyler yaptılar. Oğlan ona zarar verdi. Herhangi bir şey alınmış mı?"

"Hayır, efendim. Dediğim gibi, ben bariz bir homofobik olay olduğunu düşünmüyorum. Ön raporumda da o kategoriye sokmadım." Erika amirinin kafasının karıştığını görebiliyordu. "Raporumu okudunuz mu, efendim?"

Marsh, "Tabii ki de okudum/' diye çıkıştı.

Erika onun masasının üstünde duran raporu aldı. Mürekkep şimdi ıslak bir daire halinde kabarmıştı. Raporun tek sayfadan ibaret olduğunu gördü. Ayağa kalkıp Marsh'ın yazıcısının başına gitti, kâğıt çekmecesini açtı, bir tomar kâğıt çıkarıp yazıcının içine koydu ve çekmeceyi kapadı.

Marsh, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Bir bipleme ve pırr sesi geldi, ardından raporun ikinci sayfası çıktığında, Erika onu Mar-sh'a uzatıp geri oturdu. Marsh okuyunca rengi attı.

"Bunun daha önceden planlandığına dair bazı işaretler var, efendim. Güvenlik alarmları devre dışı bırakılmıştı, telefon hatları kesilmişti, ayrıca kurbanınkinden başka herhangi bir parmak izi ve vücut sıvısı bulamadık."

"Yok artık! Tam da ihtiyacımız olan şey. Ben bunun sadece homofobik nefret cinayeti olduğunu sanmıştım."

"'Sadece' mi efendim?"

"Ne demek istediğimi anladın. Nefret suçlan... bilirsin işte... medya bu konuda

pek hassas değil." Marsh raporu tekrar inceledi. "Lanet olsun. Gregory Munro bölgesinin pratisyen hekimi ve aile babasıymış. Adres neydi?"

"Laurel Sokağı. Honor Oak Parkı."

"Adresi de nezih. Affedersin, Erika. Çok yorucu bir hafta oldu bu... Raporunun sayfalarını numaralandırabilirdin."

"Numaralılar zaten, efendim. Isaac Strong'dan otopsi sonuçlarını ve adli tıp verilerini bekliyorum. Maktulün bilgisayarının sabit diskini ve telefonunu inceleyeceğiz. Şimdi ekibime brifing vermeye gidiyorum."

"Tamam. Beni de haberdar et. Yeni bir gelişme olursa duymak istiyorum. Bu konuda içimde kötü bir his var, Erika. Bu pisliği ne kadar çabuk yakalarsak o kadar iyi olur."

Levvisham Row Karakolu'ndaki vaka odası ortak kullanılan, havasız, geniş bir ofisti. Çıplak LED şeritlerinin ışığı, içerideki polis memurlarının üstüne sertçe vuruyordu. İki yandaki cam bölmeler koridorlara bakıyorlardı ve cam bölmenin bir yanı boyunca yazıcıların ile fotokopi makinelerinin dizili olduğu bir kısım vardı. Erika yazıcılardan birinin başında durmuş, beklenti kıpırtısı, dehşet ve heyecan karışımı tanıdık bir hisle, kendisine Gregory Munro hakkında gönderilen ön bulguları okuyordu. Yazıcıdan bir bir çıkan sayfalar sıcaktı.

Ekibi çoktan iş başındaydı. Polis memurlarının çoğu sadece birkaç saatlik uykunun ardından olay yerinden gelmişlerdi. Sarı saçlı ve vaka odasının her daim itici gücü olan Çavuş Crane, bir yığın çıktıyla masalar arasında gezinerek brifinge hazırlanıyordu. Moss da güzel, minyon ve keskin zekâlı bir kadın olan memur Singhle birlikte, çalan telefonlara bakıyordu. Ekibin yeni üyesi memur VVarren da arka duvarı kaplayan geniş beyaz tahtaların üstüne şimdiye kadar toplanmış delilleri yapıştırıyordu. Hevesli, yakışıklı bir gençti.

Müfettiş Peterson içeri girdi ve hareketli vaka odasına baktı. Peterson uzun boylu, kısa rastalı, yakışıklı siyahi bir adamdı. Moss'un yanında, Erika'nm en güvendiği meslektaşlarından biri olmuştu. Onun zeki ve zarafet dolu, incelikli tarzı, Moss'un gerçekçi kabalığını dengeliyordu.

Erika rapordan başını kaldırarak, “Tatil iyi miydi, Peterson?" diye sordu.

Peterson efkârla, “Evet. Barbados'a gittim. Huzur, sessizlik, kumlu plajlar...

Burası oranın tam tersi gibi görünüyor," dedi ama Erika dikkatini çoktan tekrar rapora yöneltmişti. Peterson masasına oturup vaka odasının çarpıcı salaşlığma bakındı.

Moss eliyle telefonu kapayarak, “Buralardan gittiğine emin misin? Fazla bronzlaşmış gibi durmuyorsun..." dedi.

Peterson, "Ha ha. Çok komik. Bu sabah kahvaltıda senden daha renkli bir yulaf lapası yedim," derken sırıtıyordu.

Moss, “Seni tekrar aramızda görmek güzel," deyip göz kırptıktan sonra tekrar telefona döndü.

Erika odanın ön tarafına geçerek, "Pekâlâ, günaydın millet," deyip bir dizi olay yeri fotoğrafı çıkardı ve onlan beyaz tahtaya yapıştırmaya başladı.

"Maktul kırk altı yaşındaki Gregory Munro. Bölgenin pratisyen hekimi." Herkes fotoğrafları incelerken oda sessizliğe gömüldü. "Bazılarınızın dün olay yerinde olduğunu biliyorum ama orada olmayanlar için, neler olduğunu anlatacağım."

Erika önceki gecenin olaylarını özetlerken memurlar sessizliklerini korudular. "Adli tıp toksikoloji raporunu ve otopsinin ön bulgularını az önce gönderdi. Maktulün kanında az miktarda alkol, yüksek miktarda Flunitrazepam varmış. Litre başında 98 mikrogram kadar. Flunitrazepam, Rohypnol ya da bayıltıcı ilaçların jenerik adı."

Peterson umursamaz bir alaycılıkla, "Herkesin en sevdiği tecavüz ilacı," dedi.

Erika, "Evet. İlacın tortusu olay yerinde, mutfaktaki bir şarap kadehinde bulundu," diye karşılık verdi.

Moss, "İçkisine karıştırılmış olmalı. Tabii kendini öldürmek istemediyse, değil mi? Bir doktor olarak o kadar yüksek bir dozun ölümcül olduğunu bilmesi gerekirdi," dedi.

Erika, "Evet ama ölüm nedeni ilaç değil. Astiksi. Kafasına

geçirilmiş, uzun beyaz bir iplikle sıkıca bağlanmış şeffaf poşeti görebiliyorsunuz," deyip Gregory Munro'nun şeffaf poşetten donuk gözlerle baktığı fotoğrafı işaret etti. "Elleri, öldükten sonra bağlanmış. Komodin

çekmecesinde de gey pomo dergileri bulundu. Yani dergiler, poşetle boğulma ve tecavüz ilacı bir bütün olarak ele alındığında, her türlü cinsel unsuru devre dışı bırakmamız gerekiyor. Tecavüze uğradığına dair hiçbir belirti yok; örnek sürüntü testlerinde, kendisininkiler dışında hiçbir kıl ya da vücut sıvısı çıkmadı..." Erika duraksadı ve gözlerini ona dikmiş polis memurlarına baktı. "Yani birinin eve izinsiz girdiği, Gregory Munro'yu uyuşturarak bayılttığı, sonra da boğarak öldürdüğü varsayımı üzerinden ilerlemek istiyorum. Ayrıca bunun tesadüfi bir suç olmadığına inanıyorum. Hiçbir şey alınmamış. Ne para ne de değerli eşyalar. Telefon kabloları ve elektrik kesilmiş. Bu da bir planlamanın söz konusu olduğunu gösteriyor ve her kim yaptıysa, elektriği kesmeden önce güvenlik sistemini devre dışı bırakması gerekmiş.

"Şimdi, her zamanki süreç işleyecek. Yani Laurel Sokağı ve çevresindeki tüm sokaklarda çalınmadık kapı bırakmayacaksınız. Üniformalılar o işe çoktan başladılar ama o sokakta yaşayan ya da cinayet saatinde o bölgede olan herkesle konuştılmasını istiyorum. Gregory Munro'yla ilgili kayıtları çıkarın. Banka, telefon, e-postalar, sosyal medya, arkadaşlar ve aile kayıtlarını. Karısından ayrıymış yani bir avukatla iletişime geçtiğini tahmin ediyorum. Onu bulun. Herhangi bir eşcinsel çöpçatanlık sitesine üye olup olmadığını bulun. Ayrıca telefonunun sürücüsünde herhangi bir eşcinsel çöpçatanlık uygulaması olup olmadığını da kontrol edin. Bir jigolo çağırmış olabilir. O bölgenin pratisyen hekimi. İşiyle ilgili bulabileceğiniz her şeyi bulun. Meslektaşlarıyla ya da hastalarıyla sorunları var mıymış?"

Erika beyaz tahtaya gitti ve bahçenin fotoğraflarını gösterdi.

"Katil eve, gerisinde demiryolu ve küçük bir tabiat koruma alanı olan tel örgüden geçerek ulaşmış. Demiryolu ve etrafında,

ayrıca en yakındaki tren istasyonları ile çevre sokaklarda bulabileceğiniz bütün güvenlik kamerası kayıtlarını toplayın. Crane, sen burada vaka odasını koordine edeceksin."

Crane, "Tamamdır, amirim," dedi.

"Bence Gregory Munro bunu yapan kişiyi tanıyordu ve özel hayatını deşifre etmek, katilin nerede olduğunu bulmamıza yardımcı olacak. Tamam. Hadi, işe koyulalım. Bulduklarımızı paylaşmak üzere altıda tekrar burada buluşacağız."

Odadaki memurlar harekete geçtiler.

Erika, Moss ile Peterson'm oturdukları yere giderek, "Gregory Munro'nun annesinden haber var mı?" diye sordu.

Moss, "Hâlâ Levvisham'daki hastanede. Durumu iyiymiş ve doktorun onu taburcu etmesini bekliyorlar," dedi.

"Tamam. Hadi, onu bir ziyaret edelim. Sen de gel, Peterson."

Moss, "Onun şüpheli olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Erika, "Hayır ama anneler genelde bilgi bankası gibidirler," dedi.

Peterson ayağa kalkıp ceketini alırken, "Bilmem mi? Benimki herkesin işine burnunu sokmaya bayılıyor," dedi.

Erika, "Estelle Munro'nun da öyle olduğunu umalım," dedi.

Levvisham Üniversitesi Hastanesi, eski tuğlalar ve fütüristik camlardan oluşan, yeni mavi ve san plastikten ek binasıyla karışık ve geniş bir binaydı. Otopark yoğundu ve acil servise sürekli bir ambulans trafiği vardı. Erika, Moss ve Peterson arabayı park edip acilin karşısındaki cam ve çelikten büyük bir kutu gibi görünen ana girişe yöneldiler. Yaklaştıklarında dışarıda tekerlekli sandalyede oturan ve yanma çömelmiş hemşireye bağıran yaşlı bir kadın gördüler.

Kırmızı ojeli, kemikli bir parmağını sertçe hemşireye uzatarak, "İğrenç bir şey bu. Önce beni bekletiyorsunuz. Nihayet taburcu ettiğinizde de burada bir saat sıcağın altında oturuyorum. El çantam ya da telefonum yanımda yok. Sen de hiçbir şey yapmıyorsun," diyordu.]

Ana kapıdan çıkan bazı insanlar bu durumu fark ettiler ama içeri giren bir grup hemşire hiç istiflerini bozmadılar.

Moss, "Bu o. Estelle Munro. Gregory Munro'nun annesi," dedi. Onlar yaklaşırken hemşire onları fark edip ayağa kalktı. Kırklarının başındaydı ve sevecen ama yorgun bir suratı vardı. Erika, Moss ve Peterson, polis kimliklerini kaldırarak kendilerini tanıttılar.

Erika, "Burada her şey yolunda mı?" diye sordu. Estelle tekerlekli sandalyeden onlara gözlerini kısarak baktı. Altmışlarında gibi duruyordu ve şık giyimli bir

kadına benziyordu ama hastanede bir gecenin ardından açık renkli pantolonu ve çiçek desenli bluzu kırış kırış olmuş, makyajının çoğu terle akmıştı ve kısa, kestane rengi saçları püskül püskül kabarmıştı. Kucağında, içinde siyah rugan topuklu ayakkabıların olduğu bir poşet vardı.

Estelle, "Hayır! *Burada* her şey yolunda falan değil..." diye konuşmaya başladı.

Hemşire ellerini geniş kalçalarına koyarak onun sözünü kesti: "Bugün sabah ifadesini almaya gelen polis memurları Estelle'i evine götürmeyi teklif ettiler ama kendisi reddetti."

"Tabii ki reddettim. Mahalleme bir polis arabasıyla gidemem ya! Eve taksiyle götürülmek istiyorum... Bu işler nasıl yürüyor biliyorum. Taksi talep etmek hakkım. Siz sadece kolaya kaçmak istiyorsunuz..."

Erika'nın deneyimlerine göre, keder ve şok insanları farklı şekillerde etkiliyordu. Bazıları gözyaşlarına boğularak tortop oluyordu, bazıları hissizleşip konuşamıyordu, bazıları da öfkeleniyordu. Estelle Munro'nun son kategoriye dahil olduğunu görebiliyordu.

"Beni bütün gece acil servis dedikleri bu cehenneme tutsak ettiler. Sadece şoktan biraz başım dönmüştü. Hepsi buydu. Ama hayır. Sıraya girmek zorunda kaldım ve tedavi edilmek için sarhoşları, uyuşturucu bağımlılarını bekledim." Estelle dikkatini Erika, Moss ve Peterson'a verdi. "Sonra da sizinkiler bana ardı arkası kesilmeyen sorular sordular. Gören de benim suçlu olduğumu sanır. Hem siz üçünüz burada ne arıyorsunuz? Oğlum ölmüş... Öldürülmüşken!"

Estelle bir anda çöktü. Tekerlekli sandalyenin kollarını sıkıca tutup dişlerini gıcırdattı. "Başıma üşüşmeyi bırakın. Hepiniz!" diye bağırdı.

Peterson çömelip ona cebindeki küçük paketten bir peçete uzatarak nazikçe, "Polis armasız bir aracımız var. Sizi hemen şimdi eve götürebiliriz, Bayan Munro," dedi.

Estelle gözünde yaşlarla ona baktı. "Götürebilir misiniz?"

Peterson başıyla onayladı.

"O zaman lütfen, götürün. Sadece evimde olmak istiyorum. Yalnız başıma," deyip peçeteyi aldı ve yüzüne götürdü.

Hemşire ağzını kıpırdatarak sessizce, *Teşekkürler,* dedi.

Peterson tekerlekli sandalyenin frenini kaldırdı ve Estelle'i araba parkına doğru sürmeye başladı.

Hemşire, Moss ve Erika'ya durumu açıkladı: "Buraya getirildiğinde kötü haldeydi. Aşırı susuz kalmıştı ve ağır bir şok geçiriyordu. Kimseyi aramak istemedi. Bir komşusu ya da kızı var mı acaba? Bilmiyorum. Eve gittiğinde sakin kalması ve biraz dinlenmesi gerekiyor."

Moss, Peterson'm tekerlekli sandalyeyi kaldırımdan aşağı, otoparkın içine doğru sürüşünü izlerlerken, "Peterson cazibesini konuşturur. Yaşlı hanımlar arasında her zaman bir numaradır," dedi. Hemşire gülümsedi ve ana kapıdan tekrar içeri girdi.

Erika, "Kahretsin, anahtarlar bende. Hadi, gel," dedi. Peterson'a yetişmek için koşturdular.

Hepsi fırın gibi arabaya bindiklerinde Estelle çaresizlikle, "Ah bu sıcak..." dedi. "Günlerdir böyle." Önde, Erika'nm yanındaydı. Moss ve Peterson da arkada oturuyorlardı.

Erika yana eğilip Estelle'in emniyet kemerini takmasına yardım etti. "Klima birazdan devreye girer," dedi.

Erika otopark girişindeki güvenliğe kimliğini gösterdiğinde Estelle, "Ne kadardır park halindeydiniz?" diye sordu. Adam onlara elini sallayarak geçmelerini işaret etti.

Erika, "On beş dakikadır," dedi.

"Polis olmasaydınız bir buçuk sterlin ödemek zorunda kalacaktınız. Saati doldurmasanız bile. Gregory'ye hastaların para ödememeleri için bir şey yapıp yapamayacağını sorup durdum. Milletvekilimize bu konuda yazacağını söylemişti. O kadınla gö-rüştıığünü biliyor musunuz? Hem de birkaç kez. Öğle yemeklerinde..." Estelle'in sesi gittikçe alçaldı, elleri kucağındaki peçeteyi aradı ve gözlerine dokundurdu.

Karakoldaki otomattan birkaç şişe su alıp yanında getirmiş olan Moss, "Su ister misin, Estelle?" diye sordu.

"Evet, lütfen. Ayrıca bana Bayan Munro demenizi tercih ederim."

Moss, "Tabii ki, Bayan Munro," deyip koltukların arasındaki boşluktan, dışı terlemiş küçük bir şişe uzattı. Estelle kapağı açmayı ve kocaman bir yudum almayı başardı. Ladywell'den, bir grup gencin sabahın kavurucu güneşi altında futbol oynadıkları hastanenin yanındaki büyük parkın yanından geçtiler.

Klima soğuk hava üflemeye başladığında Estelle geriye yaslanarak, "Çok şükür. Böylesi çok daha iyi," dedi.

Erika, "Rica etsem, size birkaç soru sorabilir miyim?" diye sordu.

"Bekleyemez mi?"

"Daha sonra resmi bir ifade vermeniz gerekecek ama dediğim gibi, size sadece birkaç soru sormak istiyorum... Lütfen, Bayan Munro. Çok önemli."

"Sorun o zaman."

"Gregory tatile mi gidecekti?"

"Evet, Fransa'ya. BTD'de, Britanya Tıp Derneği'nin konferansında konuşma yapacaktı."

"Oraya vardığını haber vermek için aramadı."

"Tabii ki de hayır."

"Bu sıradışı bir durum muydu?"

"Hayır. Biz birbirimizi sıkboğaz etmezdik. Gezisi sırasında bir noktada bana telefon edeceğini biliyordum."

"Gregory eşinden mi ayrılmıştı?"

"Evet, *Penrty'de*n." Estelle kadının ismini söylerken dudakları memnuniyetsizlikle büzüldü.

"Nedenini sorabilir miyim?"

Estelle, *"Nedenini sorabilir misiniz?*.. Soruyorsunuz zaten, değil mi? Penny

önayak oldu. Boşanma davasını o açtı. Biri boşanma davası açacaksa, o Gregory olmalıydı," deyip başını iki yana salladı.

"Neden?"

"Penny ona hayatı zindan etti. Gregory'nin onun için yaptığı onca şeyden sonra... Ona kaliteli bir yaşam sundu. Evlenene kadar Penny otuz beş yaşında hâlâ o rezil annesiyle birlikte yaşıyordu. Pek umut vaat etmiyordu. Gregory'nin muayenehanesinde resepsiyonistti. Çıkmaya başlamalarının kısa süre sonra hamile kaldı. Gregory'yi köşeye sıkıştırdı ve oğlum onunla evlenmek zorunda kaldı."

Moss, "Neden zorunda kaldı?" diye sordu.

"Bugünlerde babasız çocuklar doğurmanın moda olduğunu biliyorum ama benim torunum bir piç olamazdı."

Moss, "Yani onları evlenmeye siz mi zorladınız?" diye sordu.

Estelle ona döndü. "Hayır. Tamamen Gregory'nin fikriydi. Yücelik gösterdi."

Erika, "Daha önce evlenmiş miydi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır."

Moss, "Penny ve Gregory dört yıldır evlilerdi. Yani evlendiklerinde Gregory kırk iki yaşında mıydı?" diye sordu.

Estelle, "Evet," dedi.

Peterson, "Evlilikten önce çok kız arkadaşı oldu mu?" diye sordu.

"Birkaç tane. Ciddi diyebileceğim kimse yoktu. Oğlum çok hırslıydı. Yani önce tıp fakültesinde, sonra da muayenehanesinde. Bu süreçte bazı iyi kızlar oldu. İstediğini seçebilirdi. Sonra gidip danışmada çalışan kızı aldı..."

Peterson, "Onu sevmiyor muydunuz?" dedi.

Estelle dikiz aynasından ona bakıp, "Sizce?" diye karşılık verdi. "O, Gregory'yi sevmiyordu. Sadece parasını istiyordu. En başında bunu Gregory'ye söyledim

ama beni dinlemedi. Sonra olaylar bir bir patlayınca ben haklı çıktım."

Erika, "Ne oldu?" diye sordu.

"Daha evlilik cüzdanlarındaki mürekkep kurumadan Penny, Gregory'nin bir şeyleri onun üstüne geçirmesi için ısrar etmeye başladı. Gregory'nin kirada bazı mülkleri var... vardı. Bu günlere kendi çabalarıyla gelmişti, biliyor musunuz? Çok çalıştı. Mülklerden bir tanesini, kendimi güvencede hissetmem için benim adıma yapmıştı ve Penny onu kendi üzerine geçirmesini istedi. Elbette Gregory reddetti. Penny erkek kardeşini devreye soktu..." Estelle tiksinerek başını salladı. "Size söyleyeyim. 'Ümitsiz vaka' dedikleri tam da o aile; Penny ve erkek kardeşi Gary'. Oğlan başı hep polisle belada olan pis bir dazlak. Yine de Penny ona çok bağlı. Gary'yi tanımamanıza şaşırdım; Gary VVilmslovv."

Erika, Moss ve Peterson'a bir bakış attı.

Estelle konuşmaya devam etti: "Geçen yıl Gary, Gregory'yi tehdit ettiğinde işler iyice kızıştı."

Erika, "Onu nasıl tehdit etti?" diye sordu.

"Bütün olay Peter'a bir okul seçmekten çıktı. Gregory onun yatılı okumasını istiyordu ve bu, onu evden göndermek anlamına gelecekti. Penny, çözümü Gary'yi Gregory'nin üstüne salıp onun gözünü korkutmakta buldu ama Gregory ona karşı koydu. Gary Wilmslow'a çok fazla insan karşı koyamaz ama Gregory onu bir güzel benzetti." Estelle bu son cümleyi gururla söylemişti.

"Peki, sonra ne oldu?"

"Sonra işler çığırından çıktı. Gregory, Gary'yle hiçbir alakası olsun istemiyordu ama Penny onu hayatından çıkarmıyordu. Gary' de kavgada kaybeden taraf olmayı pek iyi karşılamadı. Eminim hakkında dedikodular çıkmıştı. Gregory artık ortalıkta olmazsa Penny ve Gary'nin kazanacaklan çok şey vardı. Şimdi miras Penny'ye kalacak. Diyorum size; onun erkek kardeşini tutuklarsanız bir sürü vergi mükellefinin parası cebinizde kalmış olur. Gary VVilmslovv, cinayet işleyebilecek kapasitede bir insan. Bundan eminim. Daha geçen hafta aynı şeyi yaptı; Gregorv'yi tehdit etmiş. Hem de hastalarla dolu muayenehanesine, ameliyathaneye paldır küldür girmiş."

"Onu neden tehdit etmiş?"

"Hiç öğrenemedim. Muayenehanenin müdüründen daha yeni duydum. Tatilden döndüğünde Gregory'ye soracaktım ama..." Estelle yine ağlamaya başladı. Köşede Forest Fîill Birahanesi belirdiğinde başını kaldırdı. "Şuradan sola. Benim evim yolun sonunda."

Erika bitişik sıraevlerin sonundaki güzel bir evin önünde durdu. Yolculuğun daha uzun sürmesini dilerdi.

Erika, "Sizinle içeri gelmemizi ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır. İstemem. Biraz zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacım var. Teşekkürler. Takdir edersiniz ki çok büyük bir şey atlattım. Ben sizin yerinizde olsam doğruca gidip Penny'nin erkek kardeşini tutuklardım. Suçlu Gary. Diyorum size." Estelle çarpık bir parmağını salladı. Emniyet kemerini güçlükle açtı ve topuklu ayakkabılarını poşetten çıkardı.

Erika yavaşça, "Bayan Munro, resmi bir ifade vermeniz için evinize birkaç polis memuru göndermemiz gerekecek. Ayrıca binlerinin gelip oğlunuzun cesedini teşhis etmesi gerekiyor," dedi.

Estelle, "Onu bir kez gördüm... o halde... Tekrar görmek istemiyorum. *Ondan* isteyin. Penny'd en," dedi.

Erika, "Elbette," dedi.

Peterson arabadan inip yolcu kısmına dolandı. Estelle'in ayakkabılarını alıp ayaklarına giydirdi. Sonra onun arabadan inmesine yardım edip evinin kapısına götürdü.

Moss, Erika'ya sessizce, "Durum ilginç bir hal almaya başlıyor gibi," dedi. "Para, mal mülk, kanlı bıçaklı aileler. Böyle şeyler hiç iyi sonuçlanmaz."

Peterson'm Estelle'in merdivenden çıkmasına yardım edişini izlediler. Estelle evin kapısının kilidini açtı ve içeri girerek gözden kayboldu.

Erika, "Evet, sonuçlanmaz," diyerek onu destekledi. "Pen-ny'yle konuşmak istiyorum. Aynca bu Gary YVilmslovv'la da."

Penny Munro'nun evi Güneydoğu Londra'da, Estelle'i bıraktıkları yerin birkaç kilometre uzağındaki Shirley bölgesindeydi. Eskiden bir sosyal konut olan boz

renkli yapı kaba sıvalı duvarları ve kafesli yeni PVC pencereleriyle modem bir evdi. Yağmur yağmamasına rağmen yemyeşil, şerit halinde, gür çimleri olan, bakımlı bir ön bahçesi vardı. Küçük bir süs havuzunun üzeri fileyle kapatılmıştı. Filenin altında da yeni açan bir sürü nilüfer vardı. Tek bacağı havada donup kalmış büyük, plastik bir balıkçılın etrafı kocaman, kırmızı yanaklı cüce heykelleriyle sarılıydı.

Zile bastıklarında *Land of Hope and Glory* marşının elektronik bir versiyonu çalmaya başladı. Moss tek kaşını kaldırarak Erika ve Peterson'a baktı. Bütün bir dizenin çalmasına yetecek kadar uzun bir sessizlik oldu, sonra zil sustu. Kapı kolu oynadı ve kapı yavaşça, sadece birkaç santim açıldı. Küçük, siyah saçlı bir çocuk, utangaç kahverengi gözlerle onlara baktı. Erika küçük suratının Gregory'ninkine çok benzediğini görebiliyordu: gözler ve geniş, heybetli bir alın... Benzerlik oldukça ürkütücüydü. Koridordaki kapalı bir kapının ardından televizyonun gürültüsü duyuluyordu.

Erika, "Merhaba, sen Peter mısın?" diye sordu. Çocuk başıyla onayladı. "Merhaba, Peter. Annen burada mı?"

"Evet. Üst katta ağlıyor," dedi.

"Demek öyle. Üzüldüm. Ona onunla konuşup konuşamayacağımızı sorabilir misin lütfen?"

Çocuk Erika'ya, Moss'a, sonunda da Peterson'a baktı. Başını önce salladı, sonra arkaya doğru eğerek, "Anne! Kapıda birileri var," diye bağırdı.

Bir metal tıkırtısı ve sifon sesi geldi. Sonra da gözleri şişmiş ve kızarmış genç bir kadın merdivenden aşağı indi. Omuz hizasında, kızıl-sarı saçları ve hokka gibi bir burnu olan, ince ve hoş bir kadındı.

Erika, "Penny Munro siz misiniz?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Merhaba ben Başmüfettiş Foster. Bunlar da Dedektif Peterson ve Moss. Kocanız konusunda çok üzgünü..."

Penny şiddetle başını sallamaya başladı. "Hayır. O bilmiyor... Ona söylemedim..." diye fısıldayarak, dilini çıkarıp iri kahverengi gözlerini şaşı yapmış Peterson'a kocaman gülen küçük çocuğu işaret etti.

Erika, "Sizinle özel olarak konuşabilir miyiz lütfen?" diye sordu.

"Bazı memurlarla konuştum zaten."

"Bayan Munro, bu çok önemli."

Penny burnunu sildi ve başını sallayarak, "Anne! Aaannee! Tanrım! Yine televizyonun sesini açmış..." Koridordaki kapıyı açtı ve televizyonun sesi gümbürdedi. *This Morning* programının müziği bangır bangır koridorda yankılanıyor, kapının yanında asılı aynanın ince çerçevesini sallıyordu. Bir süre sonra, iri, yağlı, kır saçları ve çok gülünç kalın çerçeveli bir gözlüğü olan yaşlı bir kadın salonun kapısında belirdi. Üstünde üniseks yeşil bir kazak ve bacakları fazla kısa bir pantolon vardı. Pantolonun paçaları, ekoseli terliklerinin kenarlarından taşan şişmiş ayak bileklerinin üzerinde sallanıyordu. Kadın pis gözlüğüyle görebilmek için gözlerini kıstı.

Rahatsız görünerek, "YİNE NE İSTİYORLAR?" diye bağırdı.

Penny, "HİÇBİR ŞEY. SADECE PETER'I YANINA AL," diye bağırdı.

Yaşlı kadın polis memurlarına şüpheyle bakıp başını salladı. Yüksek ve tiz bir sesle, "HAYDİ GEL, PETEY," dedi. Peter onu tombul elinden tutup bir an arkasına, onlara doğru bakarak salona kaçtı. Kapı kapanınca gürültülü televizyonun sesi de azaldı.

Penny, "Annem sağırdır. Kendi dünyasında yaşar," dedi. Dışarıdan geri tepen bir egzoz sesi, sıçramasına neden oldu ve kadın titremeye başladı. Başını eğip dedektiflerin arkasına baktı ve güneş gözlüklü, üstü çıplak bir delikanlının sürdüğü eski, kırmızı bir Fiat'ın gürültüyle geçtiği sokağa baktı.

Erika, "Ne oldu, Bayan Munro?" diye sordu.

Penny hiç de ikna edici olmayan bir şekilde, "Hiçbir şey. Yok bir şey," dedi. "Hadi, mutfağa gelin."

Süslerle ve dantelli mutfak bezleriyle dolu, aşın sıcak ve küçük mutfakta oturdular. Pencereler ön taraftan daha çok cüceye boğulmuş bir arka bahçeye bakıyordu. Erika, heykellerin kırmızı ya-naklanm ürkütücü buluyordu ve Penny'nin annesi kimin kim olduğunu görebilsin diye mi bu kadar büyük olduklarını merak etti.

Penny, "Onunla... Gregory'yle en son üç gün önce konuştum," dedi. Ayakta

duruyor, yüzünde inanamayan bir ifadeyle tezgâha yaslanıyordu. Pencerenin önünden ağzına kadar dolu bir küllük alarak bir sigara yaktı.

Erika, "Ne konuda konuştunuz?" diye sordu.

"Pek önemli bir şey değildi. Bir konferans için Fransa'ya gidecekti."

Moss, "Britanya Tıp Demeği mi?" diye sordu.

"Onların asıl üyelerinden biri."

Erika, "Peki sağ salim gittiğine dair ondan haber almamanız tuhaf mıydı?" diye sordu.

"Boşanacaktık. Birbirimize sadece mecbur kaldığımızda telefon ediyorduk... Onu, kesin gidip gitmeyeceğini ve Peter'm bende kalıp kalamayacağını kontrol etmek için aradım. Cumartesi akşamlan babasında kalacağına dair bir anlaşmamız var... *vardı* da."

"Başka ne dedi?"

"Pek bir şey demedi."

"Bunu kocanıza kim yapmış olabilir?"

Penny dışarıya, bahçeye baktı ve sigarasının külünü eviyeye silkeledi.

"Hayır... Arasının bozuk olduğu insanlar vardı ama herkesin vardır. Evine izinsiz girip... onu boğacak kadar ondan nefret eden kimseyi düşünemiyorum." Ağlamaya başladı. Moss mutfak masasından bir kutu peçete aldı ve ona bir tane uzattı.

Penny, "Teşekkürler," dedi.

Erika, "Evde güvenlik sistemi vardı. O ne zaman kuruldu?" diye sordu.

"Birkaç yıl önce, ek camekân tamamlandıktan sonra."

"Düzenli kullanıyor muydunuz?"

"Evet. Evde olmadığımızda Gregory alarmı hep kurardı. Geceleri de kurardı ama

Peter yürümeye başladıktan sonra birkaç kere bir şeyler içmek için aşağı inip alarmı çalıştırınca kullanmayı bıraktık... Ama pencerelere ve kapılara fazladan kilitler ekledik."

"Güvenlik şirketinin adını hatırlayabiliyor musunuz?"

"Hayır. Her şeyi Greg ayarlamıştı. Nasıl... bunu her kim yaptıysa... nasıl içeri girmiş?"

Erika, "Bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Gregory'yle neden ayrıldığınızı sorabilir miyim?" dedi.

"Benimle ilgili her şeyden nefret etmeye başlamıştı. Giyim tarzımdan, konuşma tarzımdan, insanlara davranış biçimimden. Mağazalarda erkeklerle fazla sırnaşık konuştuğumu söylüyordu. Arkadaşlarımın yeterince iyi olmadıklarını düşünüyordu. Annemle bağımı koparmaya çalıştı ama onun annesi her zaman hoş karşılanıyordu, her zaman bizdeydi. Ayrıca kardeşim Gary'yle anlaşamıyordu..."

"Hiç saldırganlık yaptı mı?"

Penny hemen, "Gary saldırgan değildi," dedi.

Erika, "Ben Gregory'den bahsediyordum," diyerek düzeltti.

Peterson ve Moss bakıştılar. Bunu Penny de fark etti. "Affedersiniz. Kafam karıştı. Hayır. Gregory saldırgan değildi. Korkutucu olabiliyordu, evet, ama bana hiç vurmadı... Ben aptal değilim. İlişkimiz hep kötü değildi. Benimle tanıştığında heyecan verici, biraz geveze ve komik olduğumu, taze bir soluk olduğumu düşünmüştü."

Erika, Penny'ye baktı ve erkeklerin onu neden hoş bulabileceklerini anladı. Güzel ve sıcakkanlı bir kadındı.

Penny anlatmaya devam etti: "Ama erkekler o tür kızlarla sadece gönül maceralarına atılmayı severler. Evlendiğimizde, değişmemi bekledi. Artık karısı ve temsilcisiydim. Bana öyle dedi. Toplumda onu temsil ediyormuşum! Fakat ben o tür bir eş olmayı kabul etmedim. Sanırım bunu ancak sonradan anladı..."

"Peki ya Gregory'nin annesi?"

"Ne kadar zamanınız var? *Kral Oedipus*, onların ilişkisinin yanında komedi kalır. Annesi ezelden beri benden nefret ediyor. Onu o buldu, değil mi?"

Erika onaylarcasma başını salladı.

Penny'nin yüzü asıldı. "Bana telefon etmedi. Haberi kapıya gelen bir aynasızdan almak zorunda kaldım. Bu da onunla ilgili yeterince şeyi açıklıyor, değil mi?"

Moss, "Size haber vermek gibi bir yükümlülüğü yoktu. Şok geçirince hastaneye kaldırıldı," dedi.

Peterson, "Annesi, Gregory ve kardeşiniz Gary arasında bir olay geçtiğinden bahsetti. Doğru mu?" diye sordu.

Gary'nin adı geçince Penny kasıldı. Telaşlı telaşlı, "Ufak bir atışma, basit bir ailevi meseleydi sadece," dedi.

"Fiziksel bir kavga olduğunu söyledi."

Penny, "Evet. Oğlanlar hep öyle değiller midir?" dedi.

Peterson, "Ama biz iki yetişkin erkekten bahsediyoruz. Kardeşinizin başı daha önce de polisle belaya girmiş," diye ekledi.

Penny'nin gözleri üç polis memuru üzerinde gidip geldi. Sigarasını bir yığın eski izmaritin olduğu küllüğe bastırarak söndürdü. "Erkek kardeşim New Cross'ta bir herife saldırmaktan şartlı tahliye edildi," deyip sigaranın dumanını tavana doğru üfledi. "Bir gece kulübünde fedailik yapıyor. Bahsettiğim herifin uyuşturucudan kafası güzelmiş, olay nefsi müdafaa yani. Ama Gary fazla ileri gitmiş. Onu bu işe karıştırmayın. Kardeşimin melek olmadığını biliyorum ama bununla herhangi bir alakası olması imkânsız, duyuyor musunuz beni?"

Erika, "Bu yüzden mi kapıdayken irkildiniz? Gary mi sandınız?" diye sordu.

"Bakın... Sizin burada ne işiniz var?" Penny kollarını kavuşturup gözlerini kıstı. "Aynasızlar kapıma gelip bana bir şeyler söylediler, sorular sordular zaten. Sizin dışarıda bu herifi yakalamaya çalışmanız gerekmez mi?"

Moss, "Katilin erkek olduğunu söylemedik hiç," dedi.

Penny, "Bilmişlik yapmayın. Katillerin genelde erkek olduğunu siz de biliyorsunuz," dedi.

Erika, Moss'a bir bakış attı. Penny'nin karşılarında gittikçe ketumlaştığını görebiliyordu. "Tamam, tamam, Bayan Munro. Özür dilerim. Biz erkek kardeşinizi araştırmıyoruz. Olayı bir bütün halinde görmek ve bunu yapan kişiyi yakalayabilmek için bu sorulan sormak zorundayız."

Penny bir sigara daha yaktı. "Siz de bir tane ister misiniz?" Moss ve Peterson hayır dercesine başlarını salladılar ama Erika paketten bir tane aldı. Penny onun sigarasını yaktı.

"Gregory, Peter'ı yatılı okula göndermek istedi. Onu uzağa göndermek istedi. Küçücük çocuğu. Ayak diredim ve hayır dedim. Peter'ın bizim semtteki ilkokula başlamasından önceki hafta sonu, Gregory'nin Peter'ın oradaki kaydını iptal ettiğini ve gidip yatılı okuldaki kontenjana soktuğunu öğrendim."

"Bu ne zaman oldu?"

"Paskalya'da. Gregory'ye telefon ettim ama bana Peter'ın pazartesi günü gideceğini ve oğlunun düzgün bir eğitim almasının önünde duramayacağımı söyledi. Resmen çocuk kaçırmaydı. O yüzden Gary, Peter'ı almaya gitti. Kapıyı kırıp açmış ama şey yapmamış... Saldırgan değilmiş, tamam mı? Estelle de oradaymış.

Cam bir küllükle Gary'ye saldırmış. Sonra da olan olmuş. Eminim o kısmı anlatmamıştır, değil mi?"

"Yani Estellele ilişkiniz iyi sayılmaz mıydı?"

Penny kızgınlıkla güldü. "O tam bir cadıdır. Oğlunun davranışlarını haklı çıkarmak için hikâyeler uyduruyor. Bir araya geldiğimizde, beni görür görmez benden nefret etti... Her şeyi mahvetti: nişanımızı, kutlamayı, düğünü... Gregory'nin babası o küçükken ölmüş. Gregory tek çocukmuş. Bu da annesiyle onun birbirlerine bağlanmalarına neden olmuş. Hani ne denir? *Karşılıklı bağımlılık.* Evliliğimizin başında Gregory'nin gönlünü kazanabileceğimi ya da en azmdan onun en yakını olabileceğimi düşündüm ama Estelle her zaman ikinci planda kalmamı sağladı. Kulağa çok zavallı geliyor, değil mi? Bütün bunları anlatırken kendime kulak veriyorum da, oldukça zavallı görünüyorum."

Erika sorması gereken bir soru daha olduğunu fark ederek Moss ve Peterson'a baktı.

"Bayan Munro, bunu sormak zorunda olduğumuz için özür dilerim ama kocanızın erkeklerle ilişkisine dair herhangi bir bilginiz var mı?"

"Ne demek istiyorsunuz? Arkadaş olarak mı? Çok fazla arkadaşı yoktu."

"Erkeklerle cinsel ilişkiler demek istedim."

Penny hepsine sırayla baktı. Arka planda saat tik tak ediyordu. Mutfak kapısı birdenbire açıldı ve arkasındaki buzdolabına çarptı. Kel, tıknaz bir adam içeri daldı. Üstünde kot pantolon, tişört ve siyah bağcıklı botlar vardı. Kafası terle parlıyordu ve koltukaltları ile göğsü ıslanmıştı. Nemli, terli bir hırçınlık kokusunu beraberinde getirmişti. Yüz ifadesi şaşkınlık ve öfkenin bir karışımıydı.

Adam, "Erkeklerle cinsel ilişki mi? Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Erika, "Siz Gary VVilmslovv musunuz?" diye sordu.

"Evet. Siz kimsiniz?"

Erika, "Ben Başmüfettiş Foster, bunlar da Müfettiş Moss ve Müfettiş Peterson, beyefendi," dedi. Ayağa kalkıp rozetlerini gösterdiler.

"Bu da ne demek oluyor, Penny?"

Penny kardeşini sakinleştirmeye alışkınmış gibi bıkkınlıkla, "Sadece bana Gregle ilgili sorular soruyorlar. Rutin sorular, tamam mı?" dedi.

"Nonoş olup olmadığını mı soruyorsunuz? Yapabileceğinizin en iyisi bu mu? Greg bir mankafa olabilirdi ama..."

"Gary!"

"Ama yumuşak değildi. Beni anladınız mı?" deyip parmağını kaldırdı ve sözlerini vurgularcasma havaya sapladı.

Peterson, "Biz konuşmamızı bitirirken sizden dışarıda beklemenizi isteyebilir

miyiz beyefendi?" diye konuşmaya başladı.

Gary, "Bana beyefendi demeyin. Samimi değilsiniz," dedi. Buzdolabını açıp kafasını dolabın içine sokarak, *"Pis zenci,"* diye söylendi.

Peterson, "Ne dedin sen?" diye sordu. Erika onun nefeslerinin hızlandığını görebiliyordu.

Gary elinde bir bira kutusuyla doğruldu ve buzdolabının kapısını kapadı. "Hiçbir şey demedim."

Erika, "Ben ne dediğinizi duydum," dedi.

Moss, "Ben de duydum. Meslektaşıma 'pis zenci' dediniz," diyerek onu destekledi.

"Hayır, demedim. Dediysem bile burası benim evim ve istediğimi *söyleyebilirim.* Duyduklarınız hoşunuza gitmiyorsa da defolup gidebilir ve bir arama izniyle geri gelebilirsiniz."

Erika, "Bay VVilmslovv, bunlar bir cinayet soruşturması için rutin sorular..." diye konuşmaya başladı.

"Hiçbir boka yaramazsınız siz. Ailemizin bir cenazesi varken burada oturup bizi sıkıştırmak, çıkıp bunu her kim yaptıysa onu bulmaktan daha kolay tabii."

Peterson, Gary'ye yaklaşıp gözlerinin içine bakarak, "Size bir polis memuruna ırkçı hakaretlerde bulunmanın suç olduğunu hatırlatırım," dedi.

"Cinayet de öyle ama benim mülkümde saldırganlaşacaksa-nız kendimi savunma hakkım doğar."

Penny, "GARY!" diye bağırdı. "Kes şunu. Git de annem ve Peter iyiler mi, bir bak... Hadi! Şimdi."

Gary bira kutusunu kaldırıp açtı ve Peterson'm suratına bira sıçrattı. Anlık bir gerginlik oldu ama sonra Gary birasından gürültülü bir yudum aldı ve kapıyı arkasından çarparak gitti.

Penny, "Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim... Polisten hoşlanmıyor da/' dedi.

Bir rulodan kâğıt havlu aldı ve eli titreyerek Peterson'a verdi.

Peterson yüzünü silerken Erika, "Devam edebilir misiniz? Sorularımız neredeyse bitti," dedi. Penny başını salladı. "Bu sorulan öylesine sormuyoruz. Kocanızın komodin çekmecesinde birtakım eşcinsel pomo dergileri bulduk."

"Öyle mi?"

"Evet. Neden orada olduklarını bilmemiz gerekiyor. Muhtemelen önemsizlerdi ve sadece merak etmişti ama yine de sormak zorunayım: Gregory'nin biseksüel olup olmadığını ya da erkekleri aramak ve onlarla buluşmak için harekete geçip geçmediğini biliyor musunuz? Soruşturmamıza çok faydası dokunacak. Kocanız gizli bir hayat sürüyorsa ve erkeklerle buluşuyor ya da onları eve davet ediyorsa..."

Penny, "Tamam. Peki. Anladım," diye çıkıştı. "Anladım işte." Bir sigara daha yaktı ve çakmağı çat diye tezgâha koyarak dumanı üfledi. Bu bilgiyi nasıl hazmedeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu. Uzun bir sessizlik oldu. "Bilmiyorum... Bir kez... Birlikte sarhoş olduğumuz nadir anlardan birinde Gregory üçlü seksi denemek istediğinden bahsetmişti. Yunanistan'da tatildeydik. İyi vakit geçiriyorduk... Biz ve başka bir kızla demek istediğini sandım ama o şey istiyordu... Başka bir erkeğin katılmasını istiyordu."

Erika, "Bu sizi şaşırttı mı?" diye sordu.

"Tabii ki de şaşırttı! O hep çok sıradan olmuştu. Misyoner pozisyonu falan."

"Sonra ne oldu peki?"

"Hiçbir şey olmadı. Konuyu kapadı. Tepkimin ne olacağını görmek için şaka yaptığını söyledi." Penny kollarını kavuşturdu.

"Size bunu söylediğinde tepkiniz *ne* oldu?"

"Bilmiyorum. Enfes bir adadaydık ve harika vakit geçiriyorduk. Ortalıkta çok seksi Yunan erkekleri vardı. Eğlenceli olabileceğini düşündüm. Hani çılgınca ve eğlenceli. Biz hiç eğlenmezdik."

"Peki, bunu teklif etmesi sizi rahatsız etti mi?"

"Hayır. Onu seviyordum. Yani o günlerde seviyordum ama o normalde öyle ahlaklıydı ki benimle bir şey paylaşması hoşuma gitmişti..." Kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

"Sonuç olarak, kocanızın eşcinsel olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Penny, "Hayır, düşünmüyorum," deyip kafasını kaldırdı ve Erika'ya buruk bir ifadeyle baktı. "Hepsi bu kadar mı?"

Erika, "Evet, teşekkürler. Daha sonra sizi alması için bir polis memuru göndermek istiyoruz. Gelip kocanızın naaşım teşhis etmeniz için," dedi.

Penny yaşlı gözlerle başını salladı ve umutsuzca neşeli arka bahçeye baktı. "Yeni bir şeyler bulursanız, Gregle ilgili, onun eşcinsel olmasıyla ilgili... Bilmek istemiyorum. Anladınız mı?"

Erika başını salladı. "Tamam. Anlaşıldı."

Kaldırımın dibindeki arabaya ulaştıklarında, içi kavurucu derecede sıcaktı. Bu nedenle, soğuması için kapıları bir dakika kadar açık bıraktılar. Erika çantasını karıştırıp telefonunu çıkardı ve Levvisham Rovv'u aradı.

"Merhaba Crane, Ben Dedektif Foster. Benim için bir ismi aratabilir misin? Gary VVilmslovv, Hereford Sokağı, 14 Numara, Shir-ley. Elimizde ne varsa çıkar. Maktulün karısı Penny Munro'nun

erkek kardeşi. Aynca Estelle Munro'yla resmi bir görüşme ayarlayıp ona ve Penny'ye de aile irtibat memurları belirleyebilir misin?"

Tam tekrar arabaya biniyorlardı ki Gary, Peter'ın elini tutarak kapıdan çıktı.

Erika tekrar evin bahçe kapısına giderek, "Bay Wilmslow, bize perşembe akşamı saat 6 ile gece 1 arasında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Gary salon penceresinin altındaki bir musluğun etrafına sarılı bahçe hortumunun yanına gitti ve hortumu çözüp küçük çocuğa verdi.

"Buradaydım. Perıny ve annemle *Game of Thrones* izliyordum," dedi.

"Bütün gece mi sürdü?"

"Evet, bütün gece. Lanet olasıca DVD seti var evde," dedi.

Peter hortumu aldı ve kendini hazırlayarak çimlere doğru tuttu. Başını kaldırıp eksik dişleriyle gülümsedi. Gary musluğu açtı ve Peter fışkıran suyu çimlere doğrulttu.

"Peki, onlar bunu doğrulayabilirler mi?"

Gary soğuk bakışlarla, "Evet. *Doğrulayabilirler,"* dedi.

"Teşekkürler."

Erika tekrar arabaya döndü ve üç dedektif arabaya bindiler. Erika arabayı ve klimayı çalıştırdı.

Peterson, "Onu hemen şimdi, burada tutuklayabiliriz, biliyorsun, değil mi? Hortum kullanmak yasak[2]," dedi.

Moss, "Evet ama hortumu çocuğa kullandırıyor," dedi.

Peterson dertli dertli, "Bu herif de şu kaypak pisliklerden biri, değil mi?" diye sordu.

Erika, "Hı hı," diyerek ona katıldı. Peter çimleri sularken Gary'nin sigara içişini izlediler ve adam kafasını kaldırıp onlara bakü.

Erika, "Onu biraz kendi haline bırakalım," dedi. "Bakalım, ne yapacak. Olası şüpheli ama çok daha fazlasına ihtiyacımız var."

Akşamüstü, Londra'daki Queen Anne Hastanesi'nin geriyatri bölümünde hemşire Simone Matthevvs, bölüme giden nadir tek kişilik odalardan birinde oturuyordu. Yanında da bir hastane yatağında Mary adında yaşlı bir kadın yatıyordu. Uyuyan, ince bedeni üstüne iyice örtülmüş mavi yorgamn altında zar zor belli oluyordu. Yüzü bir deri bir kemikti ve sararmıştı. Açık ağzından çıkan nefesleri hırıltılıydı.

Çok uzun zamanı kalmamıştı artık.

Kırmızı tuğladan, harap bir binada yer alan Queen Anne Hastanesi'nin geriyatri bölümü karanlık ve zorlu bir yer olabiliyordu. İnsanların hem zihinsel hem de

fiziksel açıdan dağılışına şahit olmak insanın bütün hislerine ağır geliyordu. İki gece önce Simone, o zamana kadar örnek bir hasta olan yaşlı bir adamı yıkamakla görevlendirilmişti ancak o gece adam durduk yere Simone'un suratına yumruk atmıştı. Hemşire röntgen çektirmeye gönderilmişti ama neyse ki çenesi kırılmamıştı. Meslektaşı ona birkaç gün izin almasını, dinlenmesini, şoku atlatmasını söylemişti ama Simone acısına dayanarak bir sonraki mesaisi için geri gelmek konusunda ısrar etmişti.

Simone için işi her şeydi ve Mary'yle birlikte olmak, sonuna kadar onun yarımda oturmak istiyordu. İki kadın hiç konuşma-mışlardı. Mary on gündür bu bölümdeydi ve bilinci gidip geliyordu. Organ yetmezliği başlamıştı ve bedeni yavaş yavaş kendi

li

m kapıyordu. Hiçbir aile bireyi ya da arkadaşı ziyaret etmemişti ama Simone yatağın yanındaki küçük kilitli dolapta duran özel eşyalarından durumu az çok anlamıştı.

Mary bir süpermarkette bayılmıştı ve hastaneye getirildiğinde üzerinde eski püskü bir elbise ile eski, lastik bahçe terlikleri vardı. Yanında küçük, siyah bir el çantası vardı ama içinde pek bir şey yoktu. Sadece bir kutu naneli şeker ve otobüs kartı vardı ama Simone fermuarlı gözde küçük, buruşuk, siyah-beyaz bir fotoğraf bulmuştu.

Fotoğraf güneşli bir günde, bir parkta çekilmişti. Bir ağacın altında güzel bir kadın ekoseli bir örtünün üstünde oturmuş, uzun eteğini bacaklarının etrafında toplamıştı. Beli inceydi ve tertemiz beyaz bluzunun altından göğsünün hafif kabartısı, bedeninin imrenilecek kum saati formunu gözler önüne seriyordu. Fotoğraf siyah-beyaz olsa da Simone, Mary'nin kızıl saçlı olduğunu tahmin etmişti. Güneşin uzun, dalgalı saçlarında parlayışından çıkartmıştı bunu. Mary'nin yanında esmer bir adam vardı. Yakışıklıydı ve tehlikeli, heyecan verici bir havası vardı. Kolunu Mary'nin ince beline dolamış, onu korumacı bir tavırla tutarken gözlerini kısarak güneşe bakıyordu. Fotoğrafın arkasında bir yazı vardı: *Ğa.kck (j^orye'nwJa., &rondjzj,*

Mary'nin bir de otobüs kartındaki vesikalık fotoğrafı vardı. Üç yıl önce çekilmişti. Mary fotoğrafta bembeyaz bir arka planın önünde donup kalmış halde korkuyla fotoğraf makinesine bakıyordu. Ak saçları cansız, yüzü kırışıklarla

doluydu.

Simone, *Mary'ye 1961 ile 2013 yılları arasında ne olmuş olabilir?* diye düşündü. *Ayrıca George neredeydi?* Gördüğü kadarıyla sonsuza dek mutlu yaşayamamışlardı. Tıbbi kayıtlardan, Mary'nin hiç evlenmediğini görmüştü. Çocukları ya da sorumluluğunu üstlendiği kimsesi yoktu.

Mary yatağından tükürükler saçtı. Büzüşüp içe çökmüş ağzı yavaşça açıldı ve kapandı. Nefesi bir an takıldı, sonra yine eski hırıltılı ritmine döndü.

Simone, "Yok bir şey, Mary. Ben buradayım/' deyip uzandı ve onun elini tuttu. Mary'nin kolu inceydi. Derisi sarkıktı ve serumu takmak için sürekli damar yolu açma çabaları yüzünden morumsu, koyu renkli lekelerle kaplıydı.

Simone üniformasının önüne iğnelenmiş küçük, metal saate baktı ve mesaisinin sona ermek üzere olduğunu gördü. Yatağın yanındaki kilitli dolaptan bir tarak aldı ve Mary'nin saçını önce alnından geriye, sonra da kalanına dipten uca ulaşabilmek için kafasını kaldırarak taramaya başladı. Fırça hareket ettikçe ak saç telleri küçük pencereden içeri giren güneş ışığında parıldadı.

Simone saçı tararken Mary'nin annesi olmasını, gözlerini açıp ona onu sevdiğini söylemesini diledi. George'u sevmişti. Simone bunu fotoğraftan anlayabiliyordu. Mary'nin, kendisini de sevebileceğinden emindi. Tabii başka türlü, bir annenin kızma duyduğu türden bir sevgiyle.

Simone'un annesi gözünün önünde canlanınca, elleri tarağı düşürecek kadar zangır zangır titredi.

Gazete manşetleri “GELMİŞ GEÇMİŞ EN CİDDİ ÇOCUK İHMALİ VAKALARINDAN BİRİ” diye haykırmıştı. On yaşındaki Simone, annesi onu banyo radyatörüne zincirli halde bırakarak tatile gittikten sonra bir komşu tarafından bulunmuştu. Komşu ve onun iletişime geçtiği gazeteci, Simone'un hayatını kurtardıklarını düşünmüşlerdi ama yetimhanedeki hayat daha beterdi. Annesi sonunda tatilden döndüğünde, haber vermeden yetimhaneye gelmişti ve polis aranmıştı. Annesi polis onu tutuk-layamadan kaçmıştı. Sonra o gece Tovver Bridge köprüsünden atlayıp dondurucu Thames Nehri'nde boğulmuştu. Simone, annesinin vicdan azabı nedeniyle intihar ettiğine inanmak istiyordu ama emin olamıyordu.

Tarağı yerden alıp titreyen ellerini gevşemeye zorladı. Geriye çekilip yaptığı işe

hayranlıkla bakarak, "İşte! Çok güzel görünüyorsun, Mary," dedi. Mary'nin cılız saçları düzgündü; ak telleri beyaz yastığın üstüne yayılmıştı. Simone tarağı tekrar dolaba koydu.

"Şimdi sana bir şeyler okuyacağım," deyip plastik sandalyenin arkasına uzandı ve çantasını karıştırarak içindeki yerel gazeteyi çıkardı.

Burçlarla başladı. Tıbbi kayıtlardan, Mary'nin aslan burcu olduğunu biliyordu. Sonra da kendi burcunu okudu. Simone terazi burcuydu. Birinci sayfayı açtı ve Güney Londra'da bir doktorun yatağında boğularak öldürülmesinin haberini okudu. Okumayı bitirdiğinde, gazeteyi kucağına koydu.

"Mary, ben şu erkekleri asla anlayamıyorum. Kocam Stan'in ne düşündüğünü hiç bilmiyorum... Stan, Stanley'nin kısaltması. Kapalı bir kutu gibi. Bu bana kendimi çok yalnız hissettiriyor. Yanımda sen olduğun için seviniyorum... Beni anlıyorsun, değil mi?"

Mary uyumaya devam etti. Uzaklarda; tekrar o güneşli parkta, o örtünün üstünde, yanında Georgela, kalbini kıran adamlaydı.

Erika, Moss ve Peterson Levvisham Row Karakolu'na akşam altıdan hemen önce döndüler ve vaka odasında tekrar toplandılar.

Erika beyaz tahtaların önündeki polis memurlarına durumu özetlemeye koyuldu: "Görünüşe göre Gregory Munro tam bir bilmece. Annesi onun bir melek olduğunu düşünüyor. Karısı, cinsel anlamda kafasının karışık olduğu ve kasıntı olduğu imajını çiziyor. Muayenehanesini ziyaret ettik ve hastalara yaklaşımını çok farklı değerlendiren iki hastasıyla karşılaştık... Ayrıca muayenehanenin müdürüyle yarım saat telefonda konuştum ve kadın patronunun öldüğünü duyduktan sonra bu sıcakta bar gezmeleri için günübirlik Brighton'a gitti. On beş yıldır Gre-gory'nin yanında çalışıyormuş ama boşanmadan ya da karısının üç ay önce onu terk ettiğinden bihaber."

Crane, "O zaman işi ve özel hayatını birbirinden ayn mı tutuyor?" dedi.

Erika, "Öyle de denebilir. Hastaların onunla ilgili her türlü yorum ve şikâyetini bize göndermelerini talep ettik. Müdür pek istekli değildi ama arama izni lafı ettim ve hemen tavrını değiştirdi. En geç yann sabaha yollamış olur," dedi.

Dönüp beyaz tahtaya yeni eklenen fotoğrafa baktı. Gary YVil-mslov/un sabıka

fotoğrafı. Fotoğrafta kafasında biraz daha saç vardı ve göz altı torbalarıyla şişmiş yüzü öfkeyle fotoğraf makinesine bakıyordu.

"Yani şu ana kadar elimizdeki en olası şüpheli, kayınbiraderi Gary Wilmslow. Cinayeti işlemek için nedeni var. Gregory'den nefret ediyormuş ve birkaç kez atışmışlar. Ayrıca ablası, Gre-gory'nin kayda değer mirasına konacak. Gary, Penny ve anneleri, ailecek pek sıkı fıkılar, kusura bakmayın ama gören de mafya sanır. Gary'yle ilgili elimizde ne var?"

Başkomiser Marsh içeri girince vaka odasının havası değişti. Polis memurları oturdukları yerde dikleştiler ve gözlerini fal taşı gibi açtılar. Marsh üstünde yazıcıların olduğu uzun masanın kenarına oturdu ve Erika'ya devam etmesini işaret etti.

Crane ayağa kalktı. "Pekâlâ; Gary VVilmslovv, otuz yedi yaşında. Shirley, Güney Londra'daki Shirley'de doğmuş. Şu sıralar Pe-ckham'daki bir gece kulübünde yarı zamanlı fedai olarak çalışıyor... Haftada on altı saat; tam da sosyal yardım almasına yetecek kadar. Ansiklopedi dolduracak kadar sabıkası olan, çok tatlı bir insan." Son cümleyi iğneli bir ifadeyle söylemişti. Tükenmezkale-mini dişlerinin arasına alıp masasının üstünü karıştırdı ve büyük bir dosya bulup açtı. "VVilmslovv, 1993 yılında Neasden High So-kağı'ndaki bir otobüs durağında, yaşlı bir adama saldırmaktan, çocuk mahkemesinde yargılanmış. Yaşlı adam üç gün komada kalmış ama kanıt sunacak kadar iyileşmiş. Gary bu suç için Felt-ham Çocuk Islahevi'nde üç yıl yatmış. Sonra 1999'da mahkemeye çıkarılıp ağır yaralama ve hafif yaralamadan suçlu bulunup on sekiz ay yatmış. 2004'ten 2006'ya kadar uyuşturucu satmaktan da iki yıl içerideymiş." Crane kalın dosyadaki sayfalan çeviriyordu. "2006'da Sydenham'daki bir bilardo salonunda bir adama ıstakayla saldırmaktan on sekiz ay daha ceza almış. 2008 yılında tecavüzle suçlanmış ama delil yetersizliğinden dolayı suçlamalar düşmüş. Son olarak, geçen yıl adam öldürmekten yargılanmış."

Erika, "Güvenlik olarak çalışırken mi olmuş bu?" diye sordu.

"Evet. Hafta sonlan Peckham'daki H20 ya da bizim üniformalılar arasında *Haitch Tuvnty* adıyla bilinen ve nefret edilen gece kulübünde çalışıyor. Gary VVilmslovv'un avukatı onun nefsi müdafaayla hareket ettiğini savunmuş ve Gary'ye iki yıl ceza verilmiş. Bir yılın ardından hapisten çıkmış ve şu an şartlı tahliyede... Esas ilginç olan, avukatı bizzat Gregory Munro'nun tutmuş olması."

Erika tekrar beyaz tahtaya gitti ve Gary'nin fotoğrafına baktı. Polis memurları sandalyelerinde geriye yaslandılar ve durumu kafalarında evirip çevirirlerken bir sessizlik oldu.

"Tamam. Yani Gary VVilmslovv tam bir pislik. Upuzun bir sabıka kaydı var ama bunu o mu yaptı?" diye sordu. Sorarken de Gregory Munro'nun, kolları yatak başlığına bağlanmış, şeffaf poşetten görünen deforme olmuş suratıyla, yatağında ölü halde yattığı olay yeri fotoğraflarına dokundu.

Crane, "Ayrıca Gary VVilmslovv bize olay anında başka bir yerde olduğunu söyledi," dedi.

Peterson nefretini neredeyse hiç gizlemeyerek, "Uyduruyor. Sözde hepsi evde televizyon izlemişler," dedi.

Erika, "Tamam ama şartlı tahliye edilmiş ve Penny çok korumacı. Lütfen, hemen hüküm vermeyelim," dedi.

"Amirim! Sabıkasına bir bakın. Böyle bir suçu işleyebilecek biri. Ben onu hemen sorguya alalım diyorum."

"Seni anlıyorum, Peterson ama bu cinayet büyük bir titizlikle planlanmış ve geride hiçbir adli delil bırakmayacak şekilde, gerçek bir ustalıkla uygulanmış. Gary VVilmslovv ise öfkeli bir serseri." Erika, Crane'den dosyayı aldı ve sayfalarını çevirdi. "Bütün bu suçlar düşünmeden işlenmiş, şiddet içeren, ani öfke patlamaları," dedi.

Peterson, "Gregory'nin parasına konma arzusunu hafife almamak gerek. Londra'da üç mülk, bir muayenehane. Hayat sigortasına baktık mı? Gregory Munro'nun sigortası çok iyi bir tazminat ödeyecektir. Sonra bir de kişisel nefret var. Eve giriş yöntemi *sonradan* öyle gösterilmiş olabilir," dedi.

Erika, "Peki. Dediklerini anlıyorum," dedi. "Ama onu içeri alacaksak, daha fazla kanıta ihtiyacımız var," dedi.

Memur VVarren ayağa kalktı.

İS

Erika, "Evet. Ne buldun?" diye sordu.

"Amirim, laboratuvardan başka sonuçlar da geldi. Bahçenin sonundaki tel örgüden dört parça kumaş lifi alınmış. Hepsi siyah, pamuklu likra bir kıyafetten. Ama üzerinde herhangi bir vücut sıvısı bulunamamış."

"Peki ya evin arkası? Demiryolu?"

VVarren, Marsh'ın vaka odasının arkasında durup onları izlemesi karşısında özgüvenini kaybedip, "Iımm..." diye tekledikten sonra devam etti: "Orada bir tabiat koruma alanı var. Küçük bir alan ama yedi yıl önce bölge sakinleri tarafından kurulmuş. Londra merkez istikametinde tren rayları boyunca dört yüz metre kadar uzanıyor ve tren istasyonundan önce Honor Oak Parkı Yolu'nda sonlanıyor... South VVest Trenleri şirketinden cinayetin işlendiği gecenin güvenlik kamerası görüntülerini istedim."

Erika, "Tabiat koruma alanı diğer yönde nereye kadar gidiyor?" diye sordu.

"Gregory Munro'nun evinin yüz metre ötesine kadar, orası da çıkmaz sokak. Etraftaki sokaklardan güvenlik kamerası görüntülerini istedim ama o bölgedeki birçok normal gözetleme sistemi iptal edilmiş."

"Dur, tahmin edeyim. Tasarruf tedbiri mi?" diye sordu.

Memur VVarren yine tekleyerek cevap verdi: "Eee... Kesin nedeninden emin değilim..."

Erika, "Hükümetteki aptalların güvenlik kameralarından kurtularak tasarruf yapabileceklerini nereden çıkardıklarını anlayamıyorum..." diye söze başladı.

Marsh onun sözünü kesti: "Dedektif Foster, bu bütün Londra'da geçerli bir uygulama. Başkentin her yerine binlerce güvenlik kamerası koymak için yeterli kaynağımız yok."

"Evet ve biz başka bir katilin izini sürmeye çalışırken aynı güvenlik kameraları on sekiz ay önce de çalışmıyorlardı. Tek bir kameradaki görüntülere erişimimiz olsaydı saatlerce polis mesaisi ve kaynağından tasarruf etmiş olurduk..."

Marsh, "Seni anlıyorum ama burası bir forum değil. Şimdi, bence devam etmelisin," dedi.

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Memurlar yere baktılar. Sonra Erika devam etti:

"Tamam. Bulabildiğiniz bütün güvenlik kamerası görüntülerini alın. Etrafta dolaşan şüpheli tipler var mıymış, bir bakın. Herhangi bir şey olabilir: boy, kilo... Trenle mi, bisikletle mi, otobüsle mi gelmiş..."

Memur VVarren, "Tamamdır amirim," dedi.

Erika, "Ev görüşmelerinde ve maktulün banka, telefon kayıtlarında ne durumdayız?" diye sordu.

Memur Singh ayağa kalktı. "Laurel Sokağı'nda oturanların çoğu tatilde, bir kısmı da cinayetin işlendiği gece dışarıdaymış. Hava böyleyken insanlar işten çıkınca geç saatlere kadar parklarda ve barlarda zaman geçiriyorlar. Ayrıca Gregory Munro'nun iki yanındaki komşuları da hafta sonuna kadar tatildeler."

Erika sabırsızlıkla patlayarak, "Yani kimsenin hiçbir şey görmediğini mi söylüyorsun?" dedi.

"Eee... Evet..."

"Lanet olsun! Başka?"

"Gregory Munro'nun yıllık geliri 200.000 sterlin. Bunun nedeni de kısmen İngiltere'nin güneyindeki en büyük ve en kârlı pratisyen hekim muayenehanelerinden birini işletmesi. Laurel Sokağı'ndaki evin seksen binlik ev kredisi borcu dışında hiçbir borcu yok. Ayrıca New Cross Gate'te öğrencilere kiraladığı bir evi daha var ve Penny Munro'nun şu an ikamet ettiği Shirlev'de-ki ev de onun. Telefon kayıtları çok temiz. Sıradışı hiçbir şey yok. Penny Munro'nun da dediği gibi, gideceği günden üç gün önce karısına telefon etmiş. Bütün kayıtlar da doğru. Britanya Tıp Demeği'nin bir konferansına katılmak için Nice'e uçacakmış."

"Eşcinsel sitelere ya da uygulamalara üye miymiş?"

"Bir ay önce Grindr’ uygulamasını indirmiş. Telefonunda bulundu ama profilini tamamlamamış."

Cep telefonu ve tabletlerde kullanılan eşcinsel çöpçatanlık platformu «

"Peki ya avukatı? Boşanma davasına kim bakıyormuş?"

"Ona bugün birkaç mesaj bıraktım ama henüz geri dönmedi."

"Tamam. Peşini bırakma."

Singh umutsuzca, "Tamamdır amirim," diyerek tekrar oturdu.

Erika beyaz tahtanın önünde volta atarken polis memurları onu izlediler.

Peterson, "Bence suçlu Gary VVilmslovv, amirim. Bence zor da olsa bunu kabullenmeliyiz. O adi herifi içeri almalıyız," dedi.

"Hayır. Onun adi bir herif olması şimdilik yeterli değil."

"Ama amirim!"

"Hayır, Peterson. Onu içeri alacaksam emin olmalıyım. Bunu destekleyecek deliller olmasını istiyorum. Tamam mı?"

Peterson başını iki yana sallayarak geriye yaslandı.

"Başım istediğin kadar sallayabilirsin. Kişisel hislerinin yargılarına gölge düşürmesine izin verme. Zamanı geldiğinde, doğru zamansa eğer, onu yakalarız. Tamam mı?"

Peterson onaylarcasına başını salladı. "Güzel. Şimdi herhangi birinizin bana vereceği bir bilgi var mı?"

Bir sessizlik oldu. Erika saatini kontrol etti.

"Tamam... Sakin kafayla şu Gary VVilmslovv'un biraz daha üstünde duralım. Biriniz işverenini kontrol edip biraz araştırma yapsın. Bağlantılarınızı kullanın."

Vaka odasında konuşma uğultuları yükseldi ve Marsh, Erika'nm yanına geldi. "Erika işin bittiğinde biraz konuşmak için zamanın var mı?"

"Evet. Sanırım birkaç saate kadar işimiz biter, efendim."

Marsh, "Sorun değil. İşin bittiğinde bana seslenirsen gidip bir kahve içebiliriz," deyip kapıya yöneldi.

Erika şüphelenip kendi kendine, "Bir günde *iki* kahve ısmarlayacaksınız ha?

Hayırdır?" diye mırıldandı.

Marsh, Erika'yı Lewisham Rovv KarakoJu'nun sokağındaki bir dondurulmuş yoğurt dükkânına götürünce Erika şaşırdı. Mekân sadece birkaç gün önce açılmıştı ve kalabalıktı.

Fosforlu pembe ve sandan dekorasyonlu, cicili bicili dükkânda sıraya girerlerken Marsh, "Marcie'ye burayı deneyeceğime dair söz verdim," dedi.

Erika, "Amacınız beni neşelendirmek mi? Yoksa polis bütçelerinin tasarruf politikalarından ibaret olmadığmı mı göstermeye çalışıyorsunuz?" diye sordu.

Başkomiser, "Ofisim binanın en üst katında. Biraz serinlemeye ihtiyacım var," dedi. Sıra ilerledi ve sonunda yoğurt makinesinin önünde kendi kendine mınldanan genç kıza ulaştılar. Marsh iki büyük boy yoğurt sipariş verdi, kâğıt bardakta donmuş yoğurtlarını aldılar ve üzerinde değişik şekerlemeler, mevve ve çikolatanın olduğu tabaklar bulunan selfservis tezgâhına doğru ilerlediler. Marsh olasılıklan ciddi ciddi değerlendirip sonunda ayıcık jelibon almayı seçerken Erika onu izledi ve güt memeye çalışarak kendi yoğurduna taze meyvelerden ekledi.

Kalabalığın uğultuları arasında bir yer arayıp kocaman, panoramik pencerenin yanındaki yüksek taburelere oturduklann-da Marsh, "Eee? Yeni dairene alıştın mı?" diye sordu. Fnyen asfalttan sıcak hava yükselirken önlerindeki trafik ağır ilerliyordu.

n

Sokağın karşısında işten eve dönenler metro istasyonundan güruh halinde çıkıyorlardı.

Erika, "Altı aydır oradayım. Sessiz. Bu da hoşuma gidiyor/' diye cevap verip soğuk yoğurdunu kaşıkladı.

Marsh, "Londra'dan bir ev almayı düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Buraya ve işime iyice yerleştiğimi hissediyorum ama fiyatlar ateş pahası. Burada izbe bir yer bile birkaç *yüz* bin sterlin

"Paranı boş yere kiraya harcıyorsun ve fiyatlar artmaya devam edecek, Erika.

Alacaksan, yakında almalısın. Manchester'da eski evin var. Kiracılarını çıkart, o evi sat ve Londra'daki mülk basamaklarını tırmanmaya başla,"

Erika sırıtarak, "Artık emlak tavsiyeleri de mi veriyorsunuz, efendim?" diye sordu.

Marsh gülmedi. Ağzına bir kaşık daha yoğurt attı. Bardaktaki renkli jelibonlar güneş ışığında parlıyordu.

Aniden lafı değiştirerek, "Gary Wilmslow'dan uzak durmanı is%©ruıa»* dedi»

Erika şaşırdı. "Siz de vaka odasmdaydımz, efendim. Elimde yeterli kanıt olmadan onun peşinden gitmeyeceğim."

"Sena onun peşinden gitmemeni söylüyorum. Hiç. O dokunulmaz." Marsh başını eğdi ve Erika'ya güneş gözlüğünün tepe-**sinden b*ktı.**

"Böyle şeylerin bende işe yaramadığım biliyorsunuz. Bana b%i vemsesseniz, işin aslını kendim öğrenirim."

Marsh yoğurttan brr kaşık daha aidi, ağzında biraz dolandırıp yuttu, sonca güneş gözlüğünü çıkardı ve masanın üstüne koydu. "VSe® T&nnm! %mam. Hemslow Operasyonumu duydun

"Hemslovv Operasyonu çocuk pomocularımn bilinen destekçi ve dağıtıcılarına odaklanıyor. Gary VVilmslovv bir pedofili porno çetesinin sağlam bir üyesi. Çok büyük bir işten bahsediyorum. İnternet siteleri aracılığıyla görüntülerin dijital dağıtımı ve bazen de DVD üretimi gibi. Sekiz aydır gözümüz adamın üstünde ama kaypak şerefsizin teki çıktı. Son beş haftadır gece, gündüz sürekli izleniyor."

"Sizin de onun gerçek anlamda işini yapmasına, böylece onu iş üstünde yakalamaya ihtiyacınız var, öyle mi?"

"Aynen."

"Ama Peter, onun yeğeni. Onunla aynı çatı altında kalıyor."

"Sorun yok. Wilmslow'un videolar için çocukların pazarlan-masıyla doğrudan ilişkisi olmadığına oldukça eminiz."

"Oldukça emin misiniz?"

"Kesinlikle eminiz."

Erika yoğurdunu iterek, "Tanrım!" dedi.

"Sana bu konuda güveniyorum, Erika. Sana itimat ediyorum."

"Tamam. Tamam. Ama Peter'ı oradan alamaz mıyız? Pen-ny'yi de?"

"Böyle vakalarda emniyet risklerini ne kadar dddiye aldığımızı biliyorsun ama bize Peter'ı korumaya alma hakkım vermeye yetecek kadar somut delilimiz yok. Dediğim gibi, Gary'yi sürekli gözetliyoruz. Çocuğu alırsa haberimiz olur."

"Yani gözetim altında olduğu için Gary Wilmslow'un Gregory Munro'yu öldürmediğini biliyorsunuz, öyle mi?"

"Evet. Olay anında, olduğunu söylediği yerdeydi."

"Ve Gregory Munro cinayetinin, Gary VVilmslovv ve Hemslovv Operasyonu'yia bir ilgisi olmadığına da eminsiniz, değil mi?"

"Kesinlikle. Gregory Munro'yla hiç ilgimiz yoktu. Şimdi... Takımını farklı bir tarafa yönlendirmeni bekliyorum. Benim davam olsaydı, olaya bir nefret cinayeti olarak yaklaşırdım ve cinsellik nedeniyle işlenen cinayetler konusunda uzmanlaşmış bir Cinayet Araştırma Ekibi'ne bırakırdım."

"Gregory Munro'nun katilinin gerekçesinin cinsellik *oldu-ğundatı* emin değilim. Şu an elimizde sadece dolaylı deliller var."

"Ama onların ne olduğu da ortada, Erika. Tabii ki bu senin kararın ama kendine bir iyilik yapıp bu vakayı devredebilirsin."

"Onların elleri yeterince dolu değil mi zaten, efendim?"

Marsh kalan yoğurdunu bardaktan sıyırarak, "Hepimizin öyle değil mi?" dedi.

Erika kasvetli bir sessizlikte bir anlığına geriye yaslanarak, "Bu beni en başa döndürüyor," dedi. Pencereden, yaz güneşi altında memnuniyetle gelip geçen insanları izledi.

Marsh yutkunarak, "Bu arada, yakında yeni bir komiser pozisyonu boşalacak," dedi.

Erika ona doğru döndü. "Umarım, tabii çoktan karar verme-diyseniz beni aday gösterirsiniz, efendim. Çok uzun zamandır başmüfettişim ve hak ettiğim..."

"Bekle. Bekle. Pozisyonun nerede boşalacağını bilmiyorsun," dedi.

"Nerede olduğu umurumda değil."

"Az önce, buraya alışmaya başladığını söyledin."

"Öyle ama son zamanlarda hafife alındığımı hissediyorum. Geçen yıl da bir komiserlik pozisyonu açıldı, geldiği gibi gitti ve siz..."

"Hazır olduğunu düşünmedim."

Erika, "Peki, bu kararı verme hakkını nereden buldun, Paul?" diye çıkıştı.

Marsh'ın kaşları gözlüğünün de yukarısına kalktı. "Erika, ciddi yaralar alıp sonucunda çok ciddi bir ameliyat geçirdikten sonra göreve yeni dönmüştün. Yaşadığın travmadan bahsetmiyorum bile..."

"Ayrıca dört kişinin katilini başarıyla yakaladım ve Doğru Avrupa'dan İngiltere'ye kadın kaçakçılığı yapan Romanyalı bir çetenin liderini Londra Polis Teşkilatı'na altın tepside sundum."

"Erika kimse seni benim kadar desteklemiyor ama taktiksel davranmayı öğrenmelisin. Emniyette yükselmek için sadece iyi polis olmak yetmez; politik zekâ da gerekir. Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Oakley'yle ilişkini iyi tutmanın da bir zararı olmaz."

"Geçmiş performansım yeterli olmalı. Yüksek rütbelilerin kıçını yalama taarruzuna geçecek ne zamanım ne de niyetim var."

"Mesele kıç yalamak değil. Sadece daha... sevecen olmalısın."

"Eee? Neredeymiş peki bu komiserlik pozisyonu?"

"Burada Londra Teşkilatı'nda; Scotland Yard'da Uzman Vaka Soruşturma

Ekibi'nde."

Erika, "Beni aday göstereceksiniz, değil mi?" diye ısrar etti.

"Evet."

Erika ona bir bakış attı.

Marsh, "Ciddiyim, seni aday göstereceğim," diye tekrar etti.

"Teşekkürler. Yani bu da benim Gary Wilmslow'dan uzak durmam için ikinci bir neden, değil mi?"

Marsh kaşığını boş bardağa vurarak, "Evet ama bencilce nedenlerden dolayı seni kaybetmeyi hiç istemem," dedi.

Erika şakacı bir gülümsemeyle, "Eminim atlatırsın," dedi.

Marsh'm cebinin derinliklerindeki telefonu çaldı ve ağzını silip telefonu çıkardı. Telefona cevap verdiğinde arayanın karısı Marcie olduğu hemen belli oldu.

Telefonu kapadığında, "Hay, lanet! Saati unutmuşum. Bu akşam dışarı çıkacağız. Çocukları Marcie'nin annesi aldı," dedi.

Erika, "Peki. Marcie'ye selam söyle. Benim de bir yere gitmem gerek zaten," diyerek yalan söyledi.

Marsh, "Yarın görüşürüz," deyip gitti ve Erika onun kaldırıma çıkıp geçen bir taksiyi durdurmasını, araca binmesini ve taksi yola koyulurken çoktan telefonuna dalıp gidişini izledi.

Erika'nm baktığı her yerde insanlar arkadaş ya da sevgili olarak çiftler halinde yürüyerek güneşin tadını çıkarıyorlardı. Yoğurdundan koca bir kaşık dolusu daha alıp bir süreliğine arkasına yaslandı. Marsh'm ona oyun oynayıp oynamadığını, terfi vaadinin gerçek olup olmadığını merak etti. Gregory Munro cinayetini ve nasıl tekrar başa döndüğünü düşündü.

- Yüksek sesle, "Lanet olsun!" dedi.
- Erika, "Bunları açmam gerek!" diye bağırdı. Başım
- "Birkaç gün benimle birlikte çalışsan insanların r

- "Teşekkürler."
- SONSÖZ

1

VVilliam Shakespeare, *Macbeth,* (çev., Sabahattin Eyüboğlu). İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınlan, 2013.

2

İngiltere'de kuraklıktan dolayı su tedarik eden firmaların ortak karar verdiği, bahçeyi sulamak için hortum kullanılmamasına yönelik getirilen yasak, *-yhn*

Yüksek sesle, "Lanet olsun!" dedi.

Pencerenin önünde, yanında oturan bir grup genç kız birbirine baktı ve dondurulmuş yoğurtlarını alıp masa değiştirdi.

GECE KUŞU: Selam. Dük.

DÜK: Off! Hiç sesin çıkmadı. Endişelendim.

GECE KUŞU: Endişelenmek mi?

DÜK: Evet. Sndn haber alamayınca şey olduğunu sandım... GECE KUŞU: Ne?

DÜK: Biliyorsun işte. Yazmak istemiyorum.

GECE KUŞU: Tutuklandığımı mı?

DÜK: Oha! Dikkatli ol.

GECE KUŞU: Burası şifreli. Sorun yok.

DÜK: Kimlerin izlediğini asla bilemezsin.

GECE KUŞU: Paranoyaksın sen.

DÜK: Daha beter şeyler de olabilirdim.

GECE KUŞU: Bu da ne demek?

DÜK: Hiçbir şey. Sadece dikkatli davranıyorum demek. Senin de davranman gerektiği gibi.

GECE KUŞU: Gazeteleri, haberleri takip ediyorum. Hiçbir şey bilmiyorlar.

DÜK: O şekilde kalmasını umalım.

GECE KUŞU: Bir taneye daha ihtiyacım var.

DÜK: Şimdiden mi[9]

GECE KUŞU: Evet. Zaman çabuk geçiyor Listemde sıra-dakini izliyorum. Yakında yapmak istiyorum.

DÜK: Emin misin?

GECE KUŞU: Eminim. Senin her şeyi ayarlayacağına güvenebilir miyim?

Bir sessizlik oldu. Sonra içinde "DÜK yazıyor..." yazan bir baloncuk çıkıp hemen kayboldu.

GECE KUŞU: Orada mısın?

DÜK: Evet. Halledeceğim.

GECE KUŞU: Güzel. Bekleyeceğim. Bu seferki neye uğradığını anlamayacak.

Erika duştan çıktığında hava kararıyordu. Bir havluya sarındı ve çıplak ayaklarla sessizce yatak odasına gidip ışığı açtı. Forest Hill'de apartmana dönüştürülmüş eski bir malikânenin zemin katında küçük bir daire kiralamıştı. Anayoldan içeri kıvrılan, yapraklarla dolu bir sokakta yer alıyordu. Altı aydır bu dairedeydi ama daha yeni taşınmış gibi ev bomboştu. Yatak odası sade ve gösterişsiz ama temizdi.

Erika şifoniyerin önüne gitti ve üstündeki altın varaklı aynada yansımasına baktı. Kendisine bakan yüz pek de güven uyandırmıyordu. Kısa sarı saçları tutamlar halinde havaya kalkmıştı. Aralarında beyaz teller vardı. Gençliğinde görünüşüyle ilgili hiç endişe duymamıştı. Slavlara özgü Tanrı vergisi, çekici bir yüzü vardı: çıkık elmacıkkemikleri, pürüzsüz bir ten ve badem gözler. Ama o gözlerin kenarları kırışmaya, alnı çizgilerle dolmaya ve yüzü sarkmaya başlamıştı.

Aynanın yanmdaki çerçeveli fotoğrafa baktı. Yakışıklı, esmer bir erkek ona kocaman gülümsüyordu. Rahmetli kocası Mark... Erika onun ölümünü asla atlatamayacağını hissediyordu ve buna kendisinin sebep olduğunu düşündüğünden üstüne bir de vicdan azabı duyuyordu. Bu da her gün kalbinin birçok kez sıkışmasına neden oluyordu. Ama beklemediği şey, yaşlanmak konusunda nasıl hissedeceğiydi. Sanki Markla arası daha da açılıyordu. O,

anılarda, fotoğraflarda donup kalmıştı. Yıllar geçtikçe, Erika yaşlı bir kadına dönüşecekti ama Mark hep genç ve yakışıklı kalacaktı.

Birkaç gün önce, arabayla işe giderken radyoda Alphaville'in *Forei'er Young* şarkısını duymuştu ve arabayı kenara çekip duygularını kontrol altına almaya çalışmak zorunda kalmıştı.

Parmaklarını bir an fotoğrafa değdirerek Mark'ın belirgin çenesi, burnu ve tatlı, kahverengi gözlerinde gezdirdi. Fotoğrafı eline alarak çerçevenin ağırlığını hissetti ve üst çekmeceyi açarak düzgünce katlanmış iç çamaşırlarına baktı. Çamaşırların bir katım kaldırarak, fotoğrafı altına koyacak gibi oldu, sonra tereddüt etti ve elini geri çekti. Çekmeceyi kapayıp çerçeveyi tekrar cilalı ahşap yüzeye yerleştirdi.

Birkaç hafta sonra Mark'ın ölümünün ikinci yıldönümü olacaktı. Erika'nın gözleri yaşardı ve bir damla yaş, yumuşak bir patırtıyla ahşaba düştü. Erika ondan vazgeçmeye hazır değildi. Hazır olacağı günden de çok korkuyordu.

Yüzünü elinin tersiyle sildi ve salona geçti. Orası da yatak odasına benziyordu; derli toplu ve işlevseldi. Televizyona dönük bir koltuk ve sehpa vardı. Verandaya bakan pencerelerin solundaki duvarda bir kitaplık vardı ve restoran broşürleri, telefon rehberleri ile önceki kiracıdan kalan karton kapaklı *Grinin Elli Tonu* kitabının atıldığı bir çöplük niteliğindeydi. Gary VVilmslovv ve Gregory Munro'nun dava dosyalan koltuğun üstünde açık duruyordu. Dizüstü bilgisayarının ekranı da sehpadan parlıyordu. Gary VVilmslovv hakkında ne kadar çok şey okursa, o kadar hüsrana uğruyordu. Peterson haklıydı; Gary'nin Gregory Mun-ro'yu öldürmek için çok geçerli nedenleri vardı ama Erika'ya onun yanma yaklaşmaması emredilmişti.

Erika sigara paketini aldı ve veranda kapısını açtı. Ayışığı, bakımlı çimler ve en uçta, karanlıkta hatları belirsiz görünen bir elma ağacından oluşan, kare şeklindeki ortak bahçeyi aydınlatıyordu. Komşuları da onun gibi yoğun çalışan insanlardı ve kendi hallerindeydiler. Erika paketten bir sigara çıkardı ve yukarıdaki pencerelerden herhangi birinde ışık var mı diye bakmak için kafasını kaldırdı. Tuğla dış duvar dört kat yükseliyordu ve sıcağı adeta yüzüne çarpıyordu. Sigarasını yakarken binaya yapıştırılmış, üstünde kırmızı harflerle KONUT GÜVENLİK yazan geniş, beyaz kutu gözüne çarpınca tereddüt etti.

Zihninde bir yerlerde bir ampul yandı ve aceleyle içeri girdi. Sigarasını dişlerinin arasında tutarak Gregory Munro'nun dosyasını aldı ve sayfaları karıştırmaya başladı. Görgü tanıklarının ifadelerini, fotoğrafları geçti. Bu sırada telefonu çaldı. Telefonu açtı ve dosyaya bakmaya devam edebilmek için çenesinin altma

sıkıştırdı.

Isaac, "Merhaba Erika, benim," dedi.

Erika aklını telefon görüşmesinden çok dava dosyasına vererek, "Efendim?" dedi. "Gregory Munro cinayetiyle ilgili bir şeyler mi buldun?"

"Hayır. İşle ilgili aramıyorum. Sadece geçen akşam için senden özür dilemek istedim... Sana Stephen'm akşam yemeğine katılacağını söylemeliydim. Seni davet etmiştim ve sen de düşündün ki..."

Erika, "Isaac, hayatını ne şekilde yaşadığın seni ilgilendirir," dedi. Gregory Munro'nun evindeki odaların fotoğraflarını karıştırırken, aklını tam olarak konuşmaya vermiyordu. Mutfağın yakın çekim fotoğrafları, tezgâhın üstündeki hazır yemek... Bir fotoğrafta bir şey gördüğünü *biliyordu* ama ne olduğunu bulamıyordu.

Isaac, "Evet ama bunu telafi etmek istiyorum. Perşembe akşam yemeğine gelir misin?" dedi.

Erika sayfayı çevirdi ve duraksayıp önündeki fotoğrafa baktı.

Isaac, "Orada mısın?" diye sordu.

"Evet... Ve evet, akşam yemeği harika olur. Şimdi gitmem gerek," dedi, Isaac'e karşılık verme fırsatı vermeden telefonu kapadı ve aceleyle yatak odasına gidip giyinmeye başladı.

Isaac, Erika'yla yatağının yanındaki telefondan konuşmuştu. Kapadığında, geriye yaslanıp bir dakika kadar telefona bakakaldı.

"Telefonu adeta yüzüme kapadı. Yani tam olarak kapamadı ama konuşmayı birden kesti."

Stephen yanında yatmış, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Klavyede bir şeyler yazarken "Sana daha önce de söyledim. O kadın soğuk nevalenin teki," diye karşılık verdi.

Isaac bir süre parlak ekranda beliren kelimeleri izledi. "Bu hiç adil değil, Stevie. Yaralı biri o. Hâlâ kocasının yasını tutuyor. Üstelik onun ölümünün vicdan

azabını da sürekli sırtında taşıyor. İnsanların hislerini dışa vurmalarını teşvik eden türden bir ortamda da çalışmıyor."

Stephen yazmaya devam ederek, "Ne kadar da tahmin edilebilir bir durum. Tam bir klişe. Yaralı kadın dedektif, işinden başka kimseye vakit ayıramayacak kadar meşgul," dedi.

"Çok ağır konuşuyorsun Stevie."

"Hayat ağır."

"Peki ya senin yazdığın kitaplar? Senin Dedektif Bartholo-mew karakterin de yaralı."

Stephen dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı.

"Evet ama Dedektif Bartholomevv klişelerden çok uzak. Adı her neyse o kadına kıyasla çok yönlü bir karakteri var..."

"Adı Erika."

"Dedektif Bartholomevv bir antikahraman. Onun özgünlüğü ve kusurlu dehasıyla ilgili bir sürü övgü aldım. Bir Dagger Ödü-lü'ne' bile aday gösterildim!"

"Tamam da ben seni eleştirmiyordum ki Stevie."

"O zaman acınası aynasız arkadaşından bahsedip işime engel olma/'

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Isaac yorganın üstünde, Stephen'm etrafında toplanmış boş çikolata ambalajlarını toplamaya başladı.

"Onu tanımanı isterdim. Ofis dışında öyle biri değil. Keşke arkadaş olabilseniz. Onu akşam yemeğine çağırdığımı duydun/'

Stephen, "Isaac, bir teslim tarihim var. O tarih geçtiğinde tabii ki de onunla bir kahve içebilirim sanırım," derken yazmaya devam etti. "Buraya geldiğinde de bana pek iyi davranmadı. Çaba sarf etmesi gereken o, ben değilim."

Isaac kabullenerek başını salladı ve Stephen'm güzel yüzüne, çıplak gövdesine

baktı. Teni öyle pürüzsüz ve mükemmeldi ki... Dizüstü bilgisayarın hafif ışığında parıldıyordu. Isaac içten içe Stephen'a takıntılı olduğunu, takıntıların da yıkıcı ve tehlikeli olduğunu biliyordu ama onsuzluğa dayanamıyordu. Uyanıp yatağın diğer tarafının boş olmasına katlanamıyordu.

Stephen yazarken kaşlan çatıldı.

"Ne yapıyorsun Stevie?"

"Biraz araştırma. Bir sohbet odasında intihar yöntemlerini konuşuyorum." Başını kaldırıp Isaac'e baktı. "Endişelenme, sadece yeni kitabım için araştırma yapıyorum."

Isaac çikolata ambalajlannı avcunda buruşturup top yaparak ekrana baktı ve "İnsanlar internete girip intihar yöntemleri mi konuşuyorlar?" diye sordu.

"Evet. Her tür tuhaflık ve fetişe uygun sohbet odaları var. Tabii, intihar bir fetiş falan değil. Bu insanların hepsi ciddi ciddi her şeyi bitirmenin en kesin yöntemlerini, rahatsız edilmeden bunu yapabilmenin en iyi yollarını konuşuyorlar. Şunu dinle..."

Isaac, "Duymak istemiyorum. Çok fazla intihar vakası gördüm: aşırı doz, kendini asma, bilek kesme, tüyler ürpertici zehirlenmeler. En kötüsü de atlayanlar. Geçen hafta Hammers-mith'teki üstgeçitten atlayan bir genç kızın neresinin nerede olduğunu bulmaya çalıştım. Kaldırıma öyle şiddetle çarpmış ki çenesi darbenin etkisiyle beynine yapışmış."

Stephen tekrar başını kaldırıp, "Tanrım! Bunu kullanabilir miyim?" dedi

"Ne?"

"Çok iyiymiş gerçekten. Bunu kitabımda kullanabilirim."

"Hayır!" Isaac incinmişti.

Stephen tekrar yazmaya döndü. "Bu arada Google arama geçmişime bakma. *Kurşun kaplı tabutta gömülmüş cesette derinin çürümesi ne kadar sürer?* gibi sorularla dolu."

"Bunu sana ben söyleyebilirdim."

"Az önce işten bahsetmek istemediğini söyledin ya!"

"Sana yardımcı olabilirim. Yardım etmem demedim ki. Sadece bundan şimdi bahsetmek istemiyorum."

Stephen oflayıp dizüstü bilgisayarını komodinin üstüne koydu. "Bir sigara tüttüreceğim." Sigara paketini alıp yataktan kalkarak balkon kapısına doğru gitti.

Isaac, Stephen'm üstündeki küçük, siyah boxer'a bakarak, "Dışarı çıkacaksan üstüne bir şeyler giy," dedi.

"Neden? Saat yeterince geç. Hava karanlık."

"Çünkü... burası Blackheath. Komşularım saygın insanlar." Bu aslmda pek doğru sayılmazdı. Yan daireye genç bir adam taşınmıştı ve Isaac onun eşcinsel olduğundan şüpheleniyordu. Stephen'm onunla karşılaşması fikri ödünü koparıyordu. Sonuçta, Stephen onu daha önce bir kere terk etmişti.

Stephen şakayla karışık, "Dışarıdan saygın görünebilirler. Kapalı kapıların ardında neler döndüğünü kim bilir?" diye takıldı.

Isaac ona sarılmak için öne eğilerek, "Lütfen..." dedi. Stephen gözlerini devirerek başını eğip kaçtı ve üstüne bir tişört geçirdi. Sigarayı dudaklarına koyup kapıya gitti. Balkona çıkarken Isaac onu izledi. Atletik vücudunu, dolgun dudaklarından sallanan sigarayı, iç çamaşırının kaslı poposunu sarışını...

Isaac iş hayatında eşsizdi; seçkin bir kariyeri olan, muhteşem bir adli tıp uzmanıydı. Mesleğinin her alanında kontrolü elinde tutuyordu ve kimseye boyun eğmiyordu. Fakat özel hayatında ne yaptığını bilmiyordu. Stephen Linley dünyasını altüst ediyordu. İlişkilerinin kontrolü onun elindeydi. Isaac'in hislerinin kontrolü de ondaydı. Bu, Isaac'i hem heyecanlandırıyor hem de sinir ediyordu.

Uzanıp Stephen'm dizüstü bilgisayarını aldı. Sohbet odası yazılarının satırlar halinde belirip yukarı kaydığını fark etti. Pencereyi küçülttü ve onun yerini Stephen'm yazdığı yeni roman dosyası aldı. Stephen'm romanları karanlık ve vahşet doluydu. Isaac onları okumaktan hoşlanmıyordu ama onu çekiyorlardı. İtiraf etmeye utansa da karanlık vahşetten ve Stephen'm sadist, vahşi seri katiller gibi düşünebilmesinden bir parça heyecan duyuyordu.

Tam da okumak üzereyken, bitene kadar hiçbir şey okumayacağına dair söz verdiğini hatırladı. Bilgisayarı yerine koydu ve sahibini özleyen hevesli bir köpek gibi balkona çıktı.

Erika anahtan Gregory Munro'nun ev kilidine sokup olay yeri inceleme mührünü kapıdan sökerken Laurel Sokağı sessiz ve hareketsizdi. Anahtan çevirdi ve kapıyı iterek yapışkan mührün geri kalanını kapıdan temizlemiş oldu. Koridora adım attı. Tiz bir bip sesi duydu ve karanlıkta alarm sisteminin panelinin parladığını gördü.

"Kahretsin!" diye söylendi. Adli tıp uzmanlan işlerini bitirdikten sonra alarmı açık bırakmalannı beklemiyordu. Üniformalı polisler ve beraberinde, neden burada olduğuna dair geçerli bir gerekçe sunmasını gerektiren belgeler doldurmanın külfeti gelmeden önce sadece birkaç saniyesi olduğunu bilerek ekrana baktı. 4291 şifresini girdi ve alarm devre dışı kaldı. Bu, olay yerlerindeki alarmları fabrika ayarlarına döndürmek için sıklıkla kullanılan emniyet şifresiydi. Bu en güvenli yöntem olmayabilirdi ama ihbar sonucu çıkan faturalarda çok büyük tasarruf sağlıyordu.

İçerisi boğucu derecede sıcaktı ve Gregory Munro'nun cesedinin kekremsi et kokusu karanlıkta hâlâ biraz hissedilebiliyordu. Erika bir düğmeye bastı ve koridor aydınlandı. Merdiven karanlığa yükselirken ışık kademeli olarak azalıyordu. Erika bu evin, bir olay yeri olduğunu bilmeyen birine nasıl hissettireceğini merak etti. Onun gözünde, hâlâ vahşet havası yayıyordu.

Merdivenin yanından geçerek mutfağa girip ışıklan yaktı.

Fotoğrafta gördüğü şeyi buldu; buzdolabının yanındaki mantar pano. Üstüne tutturulmuş yemek sipariş mönüleri ve elde yazılmış bir alışveriş listesinin yanında bir güvenlik şirketinin reklamı vardı: MUHAFIZ ALARMLARI.

Erika broşürü mantar panodan aldı. Tasarımı profesyonel görünüyordu ama sıradan yazıcı kâğıdına basılmıştı. Siyah arka plan üzerine kırmızıyla "Muhafız Alarmları" yazılıydı. H harfi yukarı doğru uzanıp bir Alman kurduna dönüşüyordu. Altında da bir telefon numarası ile e-posta adresi vardı. Erika reklamın arkasını çevirdi. Alt tarafında mavi tükenmezkalemle şunlar yazıyordu: Milî, 21 1S3D

Erika cep telefonunu çıkarıp numarayı aradı. Bir sessizlik oldu. Sonra tiz bir sinyal sesinden sonra otomatik yanıt sistemi, numaranın artık kullanılmadığını

söyledi. Erika evin arka tarafındaki büyük sürgülü cam kapıya gitti ve bahçeye çıktı. Evin arka duvarında, camın yukarısındaki beyaz güvenlik alarmı kutusunun üzerinde kırmızı harflerle "KONUT GÜVENLİK" yazıyordu. Kutu, Erika'nın kendi evinin duvarmdakiyle aynıydı.

İçeri girip Crane'i aradı. Crane telefona cevap verdiğinde arka plandan yüksek bir televizyon sesi geliyordu.

"Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim. Ben Dedektif Foster. Müsait misin?" diye sordu.

Crane, "Bekleyin," dedi. Bir hışırtı oldu, sonra televizyonun sesi kısıldı.

"Affedersin. Uygunsuz bir zamanda mı aradım, Crane?"

"Hayır. Sorun değil. Sadece beni *The Real Houseıvives of Beıvrly Hills* izlemekten kurtardın. Kız arkadaşım Karen o programa bayılıyor ama ben işte bütün gün yeterince gerginlik yaşıyorum ve eve geldiğimde çıldırmış ev kadınlarının gerginliklerini izlemekten hoşlanmıyorum. Her neyse. Sizin için ne yapabilirim, amirim?"

"Gregory Munro. Telefon kayıtlarını okudum. Kayıtlara göre, 19 Haziran'da Muhafız Alarmları Limited Şirketi'ne telefon etmiş."

"Bir saniye. Laptopumu yeni açtım. Evet. Muhafız Alarmları. Bu sabah izini sürdüğüm telefon numaralarından biriydi."

"Ne çıktı peki?"

"Telesekreterlerine mesaj bıraktım, sonra bir adam beni arayıp Mike diye bir çalışanın, ev ziyaretinde bulunduğunu doğruladı. Mike kontrol etmiş; bütün alarm sistemleri ile güvenlik ışıkları sağlam ve çalışır durumdaymış."

"Adamın konuşması nasıldı?"

"Bilmem, normaldi. Tabii bugünlerde neyin normal sayıldığından emin değilim. Ama sesinde çokbilmiş bir züppe havası vardı. Neden ki?"

Erika, "O numarayı az önce aradım ve öyle bir numara yok. Artık kullanılmıyor," dedi.

"Ne?" Bir sessizlik oldu ve Erika, Crane'in klavyede bir şeyler yazdığını duydu. Sonra küçük bir uyarı sesi geldi.

Crane, "Şimdi broşürdeki adrese bir e-posta gönderdim ve geri geldi. E-posta İletimi Altsistem Hatası geldi. E-posta gönde-rilemedi," dedi.

Erika tekrar karanlık bahçeye çıktı ve loş ışıkta, duvara yapıştırılmış KONUT GÜVENLİK kutusuna baktı.

"Off amirim. Sizce katil o muydu?"

"Evet. O reklam elden teslim edilmiş olmalı ve Gregory Munro muhtemelen o numarayla iletişime geçip şu Mike'm gelmesini ayarlamış..."

Crane, "Böylece Mike içeri davet edilmiş ve içeriye göz atarak evin krokisine, alarm sistemlerine, güvenlik ışıklarına, her şeye erişmiş olmalı," diyerek gerisini tamamladı.

"Ve muhtemelen sen bugün Mikela konuştun. Muhafız Alarmları'nın telefon numarasmdan geri aradı."

"Kahretsin! Ne yapmamı istersiniz amirim?"

"Acilen o telefonun ve e-posta adresinin izini sürmeliyiz."

"Bahse varım kullan-at telefondur ama bir şansımı deneyeceğim."

"Laurel Sokağı sakinleriyle tekrar görüşmemiz ve buralarda görülen bütün kuryelerle ilgili, özellikle de 21 Haziran'da bu Mi-ke'ın geldiğini görüp görmediklerine dair ayrıntılı bilgi almamız gerekecek."

"Tamamdır amirim. Şimdi bilgisayarda biraz araştırma yapabilirim. Size haber veririm."

Erika, "Teşekkürler," dedi. Crane telefonu kapayınca hattan bir *dit* sesi geldi. Erika, arkadaki tel örgüye doğru yürüdü. Kuru çimenler ayaklarının altında hışırdıyordu. Uzaktan bir araba sesi ve çekirgelerin uğultusu geliyordu. Erika, sessizlikte bahçenin aşağısındaki demiryolundan geçen bir trenin sesiyle sıçradı.

Çitlere yaklaşıp ağacın altına çömelerek titizlikle kesilmiş tel örgüyü inceledi.

Teli kenara çekerek boşluktan dışarı süründü ve uzun, kuru çimlerden geçip bir patikaya çıkmış oldu. Gözlerinin karanlığa alışmasını bekleyerek akşam sıcağında bir an öylece durdu. Dar toprak yolu geçerek uzun ağaçların arasındaki boşluktan ilerledi ve demiryoluna çıktı. Yolun ileriye kadar uzandığını görebiliyordu. Tekrar patikaya dönüp telefonunu çıkararak fener uygulamasını açtı ve ışığı sağa sola doğrulttu. Patika birkaç adım boyunca aydınlanıyor, sonra ağaçların ve karanlığın arasında kayboluyordu. Erika bahçenin kıyısındaki ağacın altına eğilip eve baktı. Ev de ona bakıyor gibiydi. Üst kattaki iki karanlık pencere gözlere benziyordu.

Kendi kendine usulca, "Buradan mı izledin? Ne kadar bekledin? Neler gördün? Bundan yakayı kurtaramayacaksın. Seni yakalayacağım," dedi.

Daha kuşluk vakti bile olmamıştı ama güneş tepeden bastırıyordu. Kırmızı tuğlalı sıraevlerin ön bahçeleri sıcaktan kavrularak sarının tonlarına bürünmüştü. İş trafiği bitmişti ve açık mavi gökyüzünde yavaşça ilerleyen bir uçaktan gelen ses dışında, sokak sessizdi.

Simone hastanedeki gece vardiyasından eve dönerken süpermarkete uğramıştı. Şimdiyse ellerindeki alışveriş poşetlerinin ağırlığıyla kaldırımda güçlükle yürüyordu. Poşetin plastiği avuçlarını neredeyse dayanılmaz derecede kesiyordu ve kalın ceketinin altında ter döküyordu. Kamındaki yara izi terden ve üniformasının sürtünmesinden acıyordu ve yanıyordu. Sıranın sonundaki, diğerleriyle aynı ama dökülen eve ulaştı ve bahçe kapısını itti ama kapı beton zemine takıldı. Simone ağırlığını iki kere üzerine verince kapı beklenmedik şekilde aniden açıldı ve Simone neredeyse dengesini kaydederek ileri fırladı.

Söylenerek dış kapıya ulaştıktan sonra poşetleri pat diye evin kapısının önüne bıraktı. Kırmızı şeritler şeklinde oyuklarla dolu ellerini kaldırdı. Yan evdeki komşusu dışarı çıktı. Şık bir elbise giymiş yaşlı bir kadındı. Dış kapıyı kilitlerken, paltosunun cebinde anahtarlarını arayan Simone'a baktı. Komşunun gözleri bahçelerinin arasındaki dökük tel örgüye ve Simone'un eski bir çamaşır makinesi, boş boya kutuları ve çürümeye yüz tutmuş

böğürtlen çalılarının kurumuş çimlerle kaplı bahçesine kaydı. Gözlerini tekrar, artık yüzünü ona dönmüş, hareketsiz duran Simone'a çevirdi.

Komşu, "Ah! Günaydın, Bayan Matthevvs," dedi. Simone karşılık vermeden, iri, soğuk, mavi gözlerle öylece baktı. Komşu bu bakışın kendisini huzursuz ettiğini

fark etti. Gözler hissiz, donuktu ve aralan biraz fazla açıktı. "Ne güzel bir gün..."

Simone, komşu telaşlı telaşlı uzaklaşana kadar ters ters bakmayı sürdürdü.

"Meraklı sürtük," diye söylendikten sonra arkasına dönüp anahtarı kilide soktu. Koridor pisti ve eski gazetelerle doluydu. Simone poşetleri içeri sürükledi, anahtarlarını eski ahşap konsolun üstüne attı ve arkasını dönüp dış kapıyı kapadı. Renkli camdan baklava deseniyle bir zamanlar güzeldi bu kapı. Güneşli günlerde açık renkli koridor halısına pastel tonlarda bir mozaik saçıyordu. Şimdiyse tahtayla kapatılmıştı. Üstüne çivilenmiş ahşap parçasının tepesinden sadece birkaç mavi baklava dilimi görünüyordu.

Simone kapıyı kilitleyip dönünce korkudan boğazı tıkandı. Koridorun ortasında bir adam duruyordu. Ağzı açıktı ve gözleri bembeyaz, camlaşmıştı. Çıplaktı ve solgun, yağlı bedeninden sular damlıyordu.

Simone geriye sendeledi ve kapı kolunun sırtına battığını hissetti. Gözlerini kapayıp yeniden açtı. Adam hâlâ oradaydı. Bedeninden; kocaman, kıllı göbeğinden ve genital bölgesindeki küçük, beyaz et parçasından sular akıyordu. Su üstünden daha hızlıca dökülürken altındaki halı da daire şeklinde koyulaşmıştı. Simone gözlerini sıkıca kapayıp yeniden açtı. Adam halıda sendeleyerek üstüne geliyordu. Sararmış ayak tırnaklan halıya takılıyordu. Simone nefesinin kokusunu alabiliyordu. İğrenç, soğanla karışık ekşi alkol kokusunu...

Simone, "HAYIR!" diye haykırarak gözlerini kapadı ve yunı-mklannı kendi yüzüne vurmaya başladı. "BANA ZARAR VEREMEZSİN, STAN! SEN ÖLDÜN!"

Tekrar gözlerini açtı.

Koridor eski haline dönmüştü. Kirli ve kasvetli ama boş. Gökyüzünden bir uçak daha geçerken boğuk sesi duyuldu. Simone kendi hızlı nefeslerini de işitebiliyordu.

O gitmişti.

Şimdilik.

Gregory Munro'nun cesedinin bulunmasının üstünden bir hafta geçmişti. Erika sıcak, yapış yapış bir öğleden sonra, Levvisham Row'da bu vakayla ilgili bir

ilerleme toplantısına katılmak üzere çağırıldı. Soruşturma durma noktasına gelmişti ve Erika'nm kendi becerilerine olan inancı sarsılmıştı. Toplantıya, düşük özgüvenle gidiyordu.

Toplantı en üst katta lüks bir konferans odasında yapılıyordu ve katılımcılar Başkomiser Marsh, Londra Emniyeti'nin ağırbaşlı basın sözcüsü Colleen Scanlan, genç suç psikoloğu Tim Aiken ve uzun konferans masasının başında kral gibi oturan Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Oakley'ydi. Oakley, Erika'yı sevmediğini hiç gizlemiyordu. Düzgün ama sinsi yüz hatları vardı ve gümüş rengi saçlarını kusursuzca tarardı. Erika'ya parlak tüylü bir tilkiyi hatırlatıyordu. Ama sıcak bugünkü ışıltısından bir parça götürmüştü. Normalde kusursuz olan saçları terden ıslanmıştı ve Londra Polis Teşkilatı üniformasının, rütbe sembolü ve apoletlerle süslü ceketini çıkanp gömleğinin kollarını katlayarak oturmak zorunda kalmıştı.

Erika davada kaydedilen ilerlemenin detaylarını vererek toplantıyı açtı.

"Katilimizin Gregory Munro'nun evini önceden ziyaret ettiğini öğrendiğimizden beri, memurlarım Honor Oak Parkı tren

istasyonunun içinde ve etrafındaki güvenlik kameralarının yüzlerce saatlik kayıtları üzerinde gece gündüz çalışıyorlar. Laurel Sokağı sakinleriyle yeniden görüşüldü ama kimse kurmaca Muhafız Alarmları şirketinden bir temsilci gördüğünü hatırlamıyor. Öyle bir şirket yok. Broşürde yazan e-posta adresi sahte, telefon numarası izi süriilemeyen bir kullan-at telefona ait."

Erika konferans masasında etrafına bakarak, bu toplantının, kendisine verilen işgücünü elinde tutması ya da kaybetmesine vesile olacağını fark etti. Üzerinde hissettiği baskıya ek olarak bir de klima bozulmuş, yapış yapış, rahatsız bir ortam yaratmıştı.

Açıklamasına devam etti: “Gregory Munro'nun özel hayatına yönelik her türlü detayın özellikle üstünde duruyorum. Kendisine saldıran kişiyi tanıdığına ya da onunla daha önce karşılaştığına ve özel hayatının katilin kimliğini deşifre edebileceğine inanıyorum."

Oakley, "Maktulün kayınbiraderi Gary VVilmslovv da Hemslovv Operasyonu kapsamında, bu vakayla ilişkisiz suçlardan soruşturuluyor," diyerek sözünü kesti. "İki soruşturmanın ayrı kalacağını ve Munro cinayetinde çalışan memurların Hemslovv Operasvonu'ndan uzak tutulacağını umuyorum."

Marsh, "Elbette, efendim. Her şey kontrol altında," deyip Erika'ya bir bakış attı. Masanın etrafındaki bütün gözler Erika'ya çevrilirken sessizlik oldu. Marsh konuyu değiştirdi: "Peki, olay yerinde bulunan eşcinsel dergilerden ne haber? Gregory Munro cep telefonuna bir eşcinsel çöpçatanlık uygulaması indirmiş sanırım. Öyle mi?"

Marsh bu konuyu Erika'yla zaten görüşmüştü. Erika onun bu soruyu Oakley için sorduğunu anladı.

Erika, "Evet, efendim. Bazı eşcinsel pomo dergileri vardı ve *Grimir* eşcinsel çöpçatanlık uygulamasını indirmişti ama aktive etmemiş. Uygulamada iletişim kurduğu hiç kimse ya da hiçbir mesaj yoktu," diye cevap verdi.

Oakley, "Yani kurban muhtemelen eşcinsel eğilimler sergiliyor, erkeklerle gizli görüşmeler mi yapıyormuş?" diye sordu.

Erika, "Eski, sayfaları kıvrılmış birkaç pomo dergisi dışında, Gregory Munro'nun herhangi bir eşcinsel dürtüyle hareket ettiğini gösteren hiçbir kanıt yok," dedi.

Genel Müdür Yardımcısı, "Neden Londra'daki eşcinsellerin takıldığı bölgeleri araştırmayı düşünmediniz? Umumi tuvaletleri, parkları falan?" diye ısrar etti.

"Onları da düşündüm, efendim. Bildiğimiz birkaç yer var ama oralarda güvenlik kameraları yok. Memurlarım çalıların arasına dalıp önüne geleni sorguya çekmeden de *elimizdeki* delillerle yeterince meşguller..."

"Eşcinsel arzulan olan, evli bir adammış. Bunun neden soruşturmanın temelini oluşturmadığını anlayamıyorum, Dedektif Foster."

"Dediğim gibi efendim, birçok yönde soruşturma yürütüyoruz. Daha fazla memura ihtiyacım var, eğer bu yönde ilerlemeye başlayacaksam..."

"Zaten büyük bir ekibiniz var, Dedektif Foster. Belki de siz daha fazlası için avuç açmadan önce kaynaklarınızı nasıl kullandığınızdan bahsetmeliyiz. Ne dersiniz?"

"Bütün memurlarımdan becerileri doğrultusunda sonuna kadar faydalandığıma sizi temin edebilirim, efendim."

Oakley, Gregory Munro'nun olay yeri fotoğraflarından birini alıp inceledi.

"Eşcinseller arasında şiddet, özünde sıklıkla cinsel arzularla bağlantılıdır. Böyle erkekler, gizli kapaklı ilişkilerin peşinde değiller midir? Tehlikeli erkekleri evlerine davet etmezler mi?"

Erika, "Anlaşılan sizinle farklı karakterlerde eşcinseller tanıyoruz, efendim," diye karşılık verdi. Masada sessizlik oldu.

Marsh, Erika'ya kızgınlıkla bakarak, "Sıcak yüzünden. Hepimizi etkiliyor, efendim," dedi.

Oakley kaşlarını çattı ve cebindeki özenle katlanmış mendili çıkarıp alnına bastırarak terli saç diplerini sildi. Saçlarının

kenarlarını dikkatle kaldırışı, Erika'nın birdenbire onun peruk takıp takmadığını merak etmesine neden oldu. Bir "takma". Kelime birdenbire zihninde belirdi. Peruk... Takma topuk... Takma... İngiltere'ye ilk geldiğinde, Mark'ın kendisine Doğu Londra tekerleme jargonunu[1] anlattığını ve bunun onu ne kadar güldürdüğünü hatırladı.

Oakley mendili tekrar cebine koyarken, "Komik bir şey mi var, Dedektif Foster?" diye sordu.

Erika kendine hâkim olarak, "Hayır, efendim," dedi.

"Güzel çünkü personel sayısı meselesine ek olarak, medya, senin bir şüpheli bulamamanı teşkilatımıza saldırmak için güzel bir fırsat olarak görüyor. Önce yerel, şimdiyse ulusal gazeteler," deyip konferans masasının ortasında duran, "SEVİLEN PRATİSYEN HEKİM YATAĞINDA ÖLDÜRÜLDÜ ve "POLİS HÂLÂ BAŞARILI DOKTORUN KATİLİNİN İZİNİ SÜRÜYOR" gibi başlıkları olan gazeteleri işaret etti. "Çok sessiz kaldın, Colleen. Sen buna ne ekleyebilirsin?" diye sordu.

Colleen, "Çalışıyorum..." deyip duraksadı.

Erika, *"hem de çok" diyecekti*, diye düşündü.

"Basın ekibimin medyayı doğru yönlendirmesini sağlamaya gayret ediyorum." Suçu Erika'ya atmaya çalışarak, "Tabii sunabileceğimiz çok az delil var," diye ekledi.

"Gazetecileri kaşıkla beslemek bizim işimiz değil. Bence bilgileri bu kadar erkenden servis etmek biraz zamansız oldu. En az iki adım ötede ve elimizde daha çok bilgiyle hazır olmalıydık. Tabii onlar da yapacaklarını düşündüğüm şeyi yaptılar ve kendilerine başka bir açı yaraüp bu davayı hükümetin tasarruf politikalarına bağladılar."

Oakley gazetelerden birini alıp, "Evet. Peki bu cümleyi kimden aldılar, Dedektif Foster?" diye sordu. "'Londra'da artık kullanımda olmayan 14.000 güvenlik kamerası var. Polis sayısı ve mesaisi, başkent sakinlerinin güvenliğini etkin bir şekilde sağlamasına yetmiyor/ Siz de güvenlik kameralarının eksikliğini gayet açıkça dile getirmiştiniz, değil mi?"

"Basına bu davayla ilgili bilgi verdiğimi mi ima ediyorsunuz efendim?"

Marsh, "Hayır. Emniyet Genel Müdür Yardımcısı öyle bir şey ima etmiyor," diye araya girdi.

Oakley, "Paul, ben kendi adıma konuşabilirim," diye çıkıştı. "Demek istediğim, Dedektif Foster, halka korku salmaya başlamanın bir faydası olmaz. Emrinizde ve etkiniz altında çok sayıda polis memuru var. Bu cinayet soruşturması için ekibinize kayda değer sayıda personel verildi ve dönüp dolaşıp eksikliklerden bahsetmenizin ekibin moralini bozacağını düşünüyorum. Sizce daha kaç memura ihtiyacınız var?"

Erika, "Efendim, ben negatif enerji yaymaya çalışmıyorum ve dönüp dolaşıp aynı şeylerden bahsetmiyorum," dedi.

"Kaç tane?"

"Beş. Sizin için ayrıntılı bir rapor hazırladım, o memurları nasıl kullanacağıma dair..."

Oakley, "Gregory Munro cinayetinin üzerinden bir hafta geçti ve benim personelin doğru şekilde görevlendirilmesini sağlamam gerekiyor," diye araya girdi.

"Evet efendim ama..."

"Gregory Munro'nun ilişkiye girmek için evine bir adam çağırdığı ve o adam her kimse bir fırsat yakalayıp onu öldürdüğü, bunun şehvetle işlenen bir suç olduğu

varsayımı üzerinde çalışarak soruşturmamızı yeniden yönlendirmenizi şiddetle tavsiye ederim."

Erika, "Yani homofobik nefret cinayeti varsayımını mı kastediyorsunuz?" dedi.

"O ifadeden hoşlanmıyorum, Dedektif Foster."

"Ama basın çok hoşlanıyor. Soruşturmayı o açıdan tekrar ele alırsak, eşcinsel topluluğundan olumsuz tepkiler alacağına şüphe yok. Ayrıca mutfak penceresinden güç kullanılarak girildiğine dair kanıt bulduk ve evin arkasındaki tel örgü kesilmişti. Bunu yapan her kimse, Gregory Munro onu evine davet etmiş gibi durmuyor. Sahte güvenlik şirketi reklam broşürü en önemli ipucumuz. Yaz tatili sezonundayız. Laurel Sokağı sakinlerinin hepsiyle konuşamadık, bazıları hâlâ tatilde. Ayrıca Gregory Munro'nun hastalarından gelen şikâyetleri de inceliyoruz. Dediğim gibi, bu zaman alıyor."

Oakley, "Şikâyetlerden şimdiye kadar işe yarar bir ipucu çıktı mı?" diye sordu.

"Şu an itibariyle hayır ama..."

Oaklev yine sözünü keserek, "Kriminal profil uzmanımızın ne diyeceğini merak ediyorum. Tim?" dedi.

Suç psikoloğu Tim Aiken o ana kadar sessiz kalmıştı. Kısa, parlak ve dağınık saçları, özenle şekil verilmiş kirli sakalı vardı. Gömlek ve kravatına rağmen bir sürü rengârenk örgü bileklik takmıştı. Küp şekilleri karaladığı not defterinden başını kaldırıp baktı. "Bence aradığımız adam çok kontrollü bir birey. Her hamlesini büyük bir titizlikle planlıyor. Fiziksel olarak güçlü. Gregory Munro da ufak tefek bir adam değilmiş ve bir boğuşma olduğuna yönelik çok az kanıt var."

Erika, "Gregory Munro ilaçla uyuşturulmuş. Bedeninde aşırı dozda flunitrazepam bulundu. Bu tecavüz ilacı olarak kullanılıyor. İçeri izinsiz giren her kimse, bir şekilde ilacı vermek için zaman ayırmış, sonra da ilacın etkisini göstermesini beklemiş," diye ekledi.

Tim, "Evet. Ayrıca flunitTazepamın eşcinsel çevrelerde zevk için seksin etkilerini yoğunlaştırmak amaçlı yaygın bir kullanımı var," diye karşılık verdi.

Erika, "Bir barda içkilerine bu ilaçtan karıştırılanların pek zevk aldıklarını sanmıyorum," dedi.

Tim devam etti: "Katilin sezgileri çok kuvvetli olabilir; kurbanı kendisini aramaya teşvik etmek için, güvenlik broşürüyle onu tuzağa çekmiş. Sakinleştirici ilaç kullanımıyla birlikte bakınca, eşcinsellik ihtimalini devre dışı bırakmamalıyız."

Erika, "Gregory Munro cinsel tacize uğramadı," dedi.

"Doğru ama katilimizin erkeklikle alakalı sorunları ve A tipi kişilikte ya da alfa erkekleriyle daha önceden kötü deneyimleri olabilir. Erkeksi bireyleri ortadan kaldırmak isteyebilir."

Erika, yapış yapış ve rahatsız kırk dakikanın ardından toplantı bittiğinde, "Yuh! Bu adam bize ne kadara mal oluyor?" dedi. Marshla birlikte konferans odasının merdiveninden aşağı iniyordu.

"Adli profil uzmanlarından pek hoşlanmıyorsun galiba."

"Faydası dokunabiliyor ama genelde insanlar onların mucizeler yarattığına falan inanıyorlar. Suçluları onlar değil, biz yakalıyoruz."

"Şikâyet etme. O da senin için çalışıyor, unutma. Oakley'yi senin bütçeni kısmaktan vazgeçirdi."

"Bilimle onun gözünü kör ederek."

"Memnun olmadm mı?"

"Katili yakaladığımızda memnun olacağım. Tim bize zaten bilmediğimiz hiçbir şey söylemedi. Yine de alfa erkekleri meselesi ilginç bir teori. Ama bu bilgiden nasıl faydalanırız? Çok geniş bir alanı kaplıyor. Bütün saldırgan ve baskın erkekleri gözetim altına alamayız ya! Dünya onlarla dolu."

Marsh gözlerini devirdi. "Oakley'yle aranı düzeltmeye çalışarak kendine bir iyilik yapabilirsin."

"Homofobik tutumuna laf etmedim, bu da bir başlangıç. Hem zaten ne anlamı var ki? Beni asla sevmeyecek, efendim. Hiçbir zaman Noel'de kart göndereceği biri olmayacağım."

Marsh'm ofisinin sahanlığına geldiler ve başkomiser, ikiz kapılardan içeri

girerken, "Beni her şeyden haberdar et, tamam mı?" dedi.

"Bir dakika, efendim. Şu komiser pozisyonuyla ilgili yeni bir haber var mı?"

Marsh durdu ve tekrar Erika'ya döndü.

"Seni tavsiye edeceğimi söyledim zaten, Erika."

"Beni tavsiye edeceğiniz konusunda Oakley'yi bilgilendirdiniz mi?"

"Evet."

"Peki, ne dedi?"

Marsh, "Süreçle ilgili ayrıntıya giremem, bunu biliyorsun. Şimdi gitmem gerek," deyip tekrar kapılardan içeri girmek için arkasını döndü.

"Bir şey daha diyeceğim, efendim. Peter Munro'nun Gary VVilmslovv'la aynı çatı altında olmasıyla ilgili herhangi bir gelişme var mı? Çocuk için endişeleniyorum."

Marsh durup tekrar arkasına döndü.

"Peter son dört haftadır evden yalnızca annesiyle birlikte, okula gitmek için çıktı. İçerideki birçok odaya böcek yerleştirdik. Bildiğimiz kadarıyla durumu iyi. Aynca Gary VVilmslovv eski kafalı, işçi sınıfından biri. Şereften, ailesinden, öyle şeylerden bahsediyor. Kimsenin kendi kanından birine dokunmasına izin vermez."

"Çok fazla *Eastenders* izliyorsunuz, efendim. Umalım da siz haklı çıkın."

Marsh sert bir tonda, "Haklıyım zaten," deyip ofis kapısından girdi ve gözden kayboldu.

Erika merdivenden aşağı inerken, kendi kendine, "Herkes bana pek bayılıyor. Tek yapmaya çalıştığım şey lanet işim," diye söylendi.

Vaka odasına ulaştığında, tavan vantilatörleri son sürat çalışıyordu ama sadece sıcağı, kahve ve vücut kokularını iyice yayıyor gibiydi.

Peterson telefonunu bırakarak, "Amirim, üniformalılardan yeni haber aldım.

Gregory Munro'nun karşı komşuları tatilden dönmüş," dedi.

Moss, Peterson'm karşısında oturuyordu. Telefonu kaparken yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Konuştuğum, Estelle Munro'ydu. Gregory Munro'nun Tabipler Odası sertifikasının evinde olmadığını söylüyor."

Erika, "Evi aileye ne zaman teslim ettik?" diye sordu.

"Dün. Adli tıp kayıtlarını ve aldığımız her şeyi inceledim. Öyle bir sertifikanın adı geçmiyor."

"Yani katil almış olabilir. Kahretsin! Bunu nasıl gözden kaçırdık?"

Erika, Moss ve Peterson, Laurel Sokağı'na vardıklarında hava yapış yapış ve ortalık sessizdi. Güneş kısmen batmıştı ve Gregory Munro'nun evinin olduğu taraftaki evler gölgede kalmıştı.

îş kıyafetleri giymiş bir grup erkek ve kadın, kızarmış suratlarla yolun ucundan döndüler. Erkekler gömleklerinin kollarmı yukarı kıvırmışlardı ve ceketlerini ellerinde taşıyorlardı. Saat beş buçuğu henüz geçmişti ve Erika, bu gelenlerin şehir merkezinde çalışıp işten dönen ilk dalga olduğunu fark etti.

14 numaralı evin zilini çaldı. Bir süre sonra Estelle Munro kapıyı açtı. Üstünde açık renk kumaş pantolon; gül desenli şık, beyaz bir bluz ve ellerinde de sarı iş eldivenleri vardı.

"Merhaba, Bayan Munro. Buraya tıp sertifikasıyla ilgili geldik."

Estelle sadece, "Peki," dedi, geriye çekildi ve dedektifler içeri girdi. Erika temizlik malzemelerinin yoğun bir sentetik çiçek esansıyla karışmış ağır, limonsu kokusunu tanıdı. Neyse ki evin içi serindi. Pencerelerin hepsi kapalıydı ve klimanın hafif uğultusu duyuluyordu.

Estelle dış kapıyı kapayıp kilitleyerek, "Sertifika Gregory'nin ofisindeydi," dedi. Erika, Estelle'in kilitleri değiştirdiğini fark etti. Yeni parlak bir Yale kilit ile iki zincir takılmıştı.

Estelle nefes nefese merdivenden yukarı çıkarken yavaşça onun peşinden gittiler.

Erika, "Nasılsınız?" diye sordu.

Estelle, "Hâlâ bıraktığınız pisliği temizliyorum/' diye çıkıştı.

Moss, "Olay yerine elimizden geldiğince saygıyla yaklaşmaya çalışıyoruz ama çok fazla insan dahil oluyor ve hepsi eve aynı anda geliyorlar..." dedi.

"Peki, bütün bu insanlar oğlumu kimin öldürdüğünü bulmaya yaklaştılar mı?"

Erika, "Birçok ipucunu araştırıyoruz," dedi.

Merdivenin tepesine ulaştılar. Estelle nefesini toplamak için durdu ve eldivenli ellerinden birini beline koydu. Koridordaki pencereyi örten ağır perdeler çıkarılmıştı ve sahanlık çok daha aydınlıktı.

Estelle, "Oğlumun naaşı ne zaman teslim edilecek Dedektif Fosset?" diye sordu.

"Dedektif Foster..."

Estelle, "Organize etmem gereken bir cenaze töreni var da..." deyip eldivenleri parmaklarını tek tek çekerek çıkardı.

Moss, "Üzgünüm ama herhangi bir ayrıntıyı paylaşmadan önce ailede ilk irtibatımızın kim olduğunu kontrol etmemiz gerekiyor," dedi.

Estelle'in yüzü daha da düştü. "Gregory benim oğlumdu. Onu dokuz ay kamımda taşıdım. Önce beni arayacaksınız. Anladınız mı? Penny onunla sadece dört yıl evli kaldı. Ben onun kırk altı yıllık annesiyim..." Kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. "Beni aradı. Yani Penny. *Naaşın* ne zaman teslim edileceğini bilmek istedi. 'Naaş'! Gregory'nin ya da Greg'in değil. Oğlum kendisine Greg diye hitap edilmesinden nefret ederdi. Penny anma töreni için Shirley futbol kulübünü tutmak istiyor. Bir futbol kulübünü! Gary ve onun fanatik arkadaşları da şüphesiz bundan *iyi pay* çıkacaklardır."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Bayan Munro."

Estelle banyoya girdi, ellerini musluğun altma tuttu, sonra küçük bir havluya kurulayarak geri çıktı. "Bugün Gary beni arayıp tehdit etti."

Erika, “Sizi tehdit mi etti?" diye sordu.

"Gregory, Penny'yle ayrıldıklarında vasiyetini değiştirdi. Evi bana bıraktığını,

kiralık mülklerini de Peter'ın reşit olunca kullanabileceği şekilde vadeli hesaba konmasını istediğini daha yeni öğrendik."

"Ya Penny'ye?"

Estelle, Erika'ya bir bakış attı. "Ne olmuş ona? Shirley'deki dört odalı evi alacak. Değeri yeterince yüksek. Gary telefonda beni taciz edercesine konuştu. Bu evin Penny'ye borcumuz olduğunu ve ona devretmem gerektiğini söyledi. *Yoksa../'*

Erika, "Yoksa ne?" diye sordu.

"Ah! Hayal gücünüzü kullanın, Dedektif Fosset. Yoksa icabıma bakılacakmış. Adamlarını yollayacaktır. Marketten dönerken bir araba beni ezip geçecektir. Gary'nin sabıka kaydım okumuşsunuzdur eminim, değil mi?"

Erika, Moss ve Peterson birbirlerine baktılar.

Estelle devam etti: "Kilitleri değiştirdim ama hâlâ endişeliyim."

Erika, "Gary VVilmslovv'un sizi hiçbir koşulda rahatsız etmeyeceğine dair sizi temin edebilirim," dedi.

Estelle'in gözleri yaşlarla doldu ve etrafta bir peçete aradı. Peterson yine hazırlıklıydı ve cebinden bir paket mendil çıkardı.

Estelle minnettarlıkla, "Teşekkürler," dedi.

Erika, Moss'a işaret etti ve Peterson'ı yaşlı kadım rahatlatması için bıraktılar. Koridordan geçtiler ve Gregory Munro'nun çalışma odası olarak kullandığı küçük yatak odasına girdiler.

Pencerenin dibinde ağır, koyu renkli ahşaptan bir masa, pencere, karşısında da aynı ahşaptan bir dizi raf vardı. Raflar tıp kitapları ve karton kapaklı romanlarla doluydu. Erika, Gregory Munro'nun, Stephen Linley'nin yazdığı üç Dedektif Bartholo-mevv suç romanına da sahip olduğunu fark etti.

"Kahretsin!" dedi.

"Ne oldu amirim?"

"Yok bir şey." Erika, Isaacle geçen haftaki konuşmasını ve onunla bu akşam yemek yemeyi kabul ettiğini hatırladı. Saatine baktı ve altıya yaklaştığını gördü.

Estelle tekrar odaya girdi. Peterson da peşinden geldi.

Estelle masanın arkasındaki duvarda asılı bir çift altın fotoğraf çerçevesini işaret ederek, "İşte, buradaydı," dedi. Çerçevelerden biri, fotoğraflarla doluydu. Gregory ve Penny düğün pastalarım keserken; Penny kedilerinin kayıtsız suratına bir güneş gözlüğü tutarken; Penny, huzursuz bir şekilde yanlarında duran Gary, Estelle ve gözlüklü annesiyle, muhtemelen doğumdan hemen sonra Peter'ı kucağında tutmuş bir hastane yatağandayken. Diğer çerçeveyse boştu.

Estelle, "Penny'ye sertifikanın onda olup olmadığını sordum ama olmadığını söylediğinde bir kez olsun doğruyu söylediğini düşünüyorum," deyip boş çerçeveyi işaret etti. "Televizyon ya da DVD oynatıcı olsaydı, onda olurdu ama bu olmaz."

Erika boş çerçevenin yanına gidip bir çift lateks eldiven çıkardı. Çerçeveyi duvardan aldığında çok hafif ve plastikten olduğunu fark etti.

"Buna hiç dokundunuz mu, Bayan Munro?"

"Hayır, dokunmadım."

Erika çerçevenin arkasını çevirdi ama hiçbir şey göremedi.

"Bir parmak izi uzmanı çağırmalıyız. Uzak bir ihtimal ama..."

Moss, "Tamam, amirim," deyip telsizini çıkardı ve çağrı yaptı. Kimsenin müsait olmadığını söyleyen bir ses geldi.

Erika telsizi aldı. "Ben Dedektif Foster. Bugün birine ihtiyacım var. Şimdi. Olabildiğince çabuk. Konu Laurel Sokağı 14 numaralı adresteki SE23 olay yerinde yeni bir delil bulduk."

Bir sessizlik oldu. Sonra birkaç bipleme geldi.

Tenekemsi ses, "Bir uzmanımız, Telegraph Hill'de bir soygun vakasını araştırmayı bitirmek üzere. İşi biter bitmez gelmesi için ona çağrı bırakacağım. Ancak fazla mesaiye onay vermeniz gerekiyor," diye karşılık verdi.

M J

Erika, "Fazla mesaiye onay veriyorum/' diye çıkıştı.

Sesin sahibi, "Tamam," dedi.

Erika çerçeveyi tekrar duvara astı ve eldivenleri çıkardı. "Pekâlâ, biraz beklemek zorundayız. Moss, sen benimle gel. Şu tatilden dönen komşularla konuşalım. Bayan Munro, Dedektif Peterson sizinle beklese sorun olur mu?"

Estelle, "Tabii ki olmaz. Bir fincan çay ister misin canım?" diye sordu.

Peterson evet dercesine başını salladı.

Komşular otuzlarının sonlarında bir çiftti. Marie adında beyaz bir kadın ve Claude adında siyahi bir adam. 14 numaranın karşısındaki evleri hoş ve şıktı. Ayrıca şehirli bir havası vardı. Koridor hâlâ rengârenk valizlerle doluydu. Çift, Erika ve Moss'u mutfaklarına buyur ettiler. Marie bardaklar çıkarıp büyük, paslanmaz çelikten buzdolabının kapısındaki musluktan su ve buzla doldurdu. Moss'a ve Erika'ya birer bardak uzattı. Erika kocaman bir yudum alarak soğuğun tadını çıkardı.

Mutfak masasının etrafına yerleştiklerinde Marie, "Dr. Mun-ro'ya olanı duyunca şoke olduk. Burası muhitlerin en iyisi sayılmaz ama bir cinayet..." dedi. Claude yanma oturunca kadın uzandı ve elini tuttu. Claude da karşılığında onu rahatlatırcasına elini sıktı.

"Bunun ne kadar yürek burkucu bir şey olabileceğini anlayabiliyorum. Ancak istatistiksel olarak cinayet vakalarının hâlâ çok nadir olduğunun altını çiziyoruz."

Claude, "Ama istatistiksel olarak birkaç kapı ötemizde bir herifin yatağında katledilmesi yeterli," deyip gözlerini devirdi.

Erika, "Tabii ki," dedi.

Moss, "Size etrafta dolaşan sıradışı herhangi birilerini fark edip etmediğinizi sorabilir miyiz? Size önemsiz gibi görünen herhangi bir şey de olsa... Özellikle de 21 Haziran akşamı saat beş ila yedi arasında," dedi.

Marie, "Burası o türden bir sokak değil, şekerim. Hepimiz, camdan

komşularımızı gözetleyemeyecek kadar çok çalışıyoruz ve yoğun yaşıyoruz," dedi.

Erika, "O gün saat beş ila yedi arasında da öyle mi yapıyordunuz?" diye sordu.

Marie, "Bahsettiğiniz zaman neredeyse dört hafta önceydi..." diye söze başladı.

Moss, "Evet. Bir salı günüydü," diye karşılık verdi.

Marie, "Öyleyse ben hâlâ işteyimdir. Şehirde muhasebeciyim," dedi.

Claude da, "Ben işten erken çıkıyorum ve burada, belediyede çalışıyorum," diye ekledi. "Salı günüyse o saatlerde spor salonunda oluyorum. Sydenham'da yolun aşağısındaki Fitness First Spor Salonu. Onlar bana kefil olabilirler. İçeri girmek için kart okutmak zorundayız."

Erika, "Sorun değil. Siz şüpheli konumda değilsiniz. Gregory Munro'yu iyi tanır mıydınız?" diye sordu.

İkisi de olumsuz anlamda başlarını salladılar.

Claude, "Ama her zaman cana yakın ve nazikti," diye ekledi. "Aile hekimimizdi ama ona hiç gitmek zorunda kalmadık. Sanırım onu bir kez, ilk kaydolduğumuzda gördüm," dedi.

Erika ve Moss birbirlerine umutsuz bir bakış attılar.

Claude, "Ama bir şey var..." diye konuşmaya başladı. Buzlu suyundan bir yudum alıp buzu düşünceli düşünceli ağzında yuvarladı. Bardağının terleyen yüzeyinden masaya su damladı.

Moss, "Ne kadar küçük de olsa, her şey önemli," dedi.

Marie, "Ah, evet/' dedi. "Evet, onları ben de gördüm."

Erika, "Kimi gördünüz?" diye sordu.

Claude, "Son birkaç haftada Dr. Munro'nun evine bazı yakışıklı erkekler girip çıkıyordu," dedi.

Erika, Moss'a baktı. "Daha açık konuşabilir misiniz?"

Marie, "Bilirsiniz; kaslı tipler/' dedi. "İlkinin Dr. Munro'nun işe aldığı irikıyım bir usta olduğunu sandım ama ertesi gün farklı

bir genç kapıyı çalıp içeri girdi. Çok yakışıklıydı. Yani bayağı klas tipli yakışıklılar olur ya, bilmem anlatabildim mi?"

"Bir jigolo gibi mi?"

Claude, "Evet ve sanki sadece bir saat kadar kalıyorlardı," diye ekledi.

"Bunlar saat kaç civarında oldu?"

Marie, "İlk ikisi hafta içiydi. Hangi günler olduğunu hatır-lamıyorum. Ben saat yedi buçuk gibi işten dönüyordum... Dr. Munro benim geçtiğimi görünce ilk oğlanı telaşla içeri aldı ve bana hızlıca bir merhaba dedi. Bir saat kadar sonra, akşam yemeğimizi yeni yemiştik ve ben salondaydım. Oğlanın gittiğini gördüm," dedi.

Erika, "Peki, diğerleri?" diye sordu.

Marie, "Birini cumartesi sabahı gördük, değil mi? Sen onun erkenden gittiğini görmemiş miydin, Claude?" diye sordu.

"Evet. Bizim üst kattaki tuvalet pencere sokağa bakıyor. Çişimi yaparken, genç delikanlının erkenden gittiğini gördüm. Cumartesi sabah yedi civarında," dedi.

Moss, "Peki bu durumun tuhaf olduğunu düşünmediniz mi?" diye sordu.

"Tuhaf mı? Burası Londra ve biz karısıyla ayrıldığını henüz öğrenmemiştik... Bir arkadaşı, meslektaşı, tıp öğrencisi ya da erkek bir dadı bile olabilirdi."

Marie, "Bu erkeklerden birinin... yani... onu öldürmüş olabileceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyoruz. Bu, elimizdeki birkaç ipucundan biri."

Bu sözler bir an öylece havada asılı kaldı. Marie bardağının terleyen yüzeyine parmağını sürttü. Claude da korumacı bir tavırla kolunu ona doladı.

Erika, "Size robot resimler çıkarttırabilir miyiz? Bu genç adamların neye

benzediğini görebilirsek, çok faydalı olur," dedi. "Evinizin rahatlığında yapmanız için bu akşam birini gönderebiliriz. Olur mu?"

Claude, "Evet, bunu yapanı yakalamanıza yardımı dokunacaksa elbette olur," dedi.

Moss ve Erika tekrar kavurucu sıcağa çıktılar ve karşıya, gölgeli tarafa geçtiler.

Moss, "Ben buna sonuç derim işte," dedi.

Erika, "Şansımız yaver giderse bu akşam robot resmimiz olacak," diyerek onu destekledi. Telefonunu çıkardı ve bilgi almak için Peterson'ı aradı.

"Henüz bir şey yok, amirim. Parmak izi uzmanı Telegraph Hill'deki işi hâlâ bitirmemiş. Estelle Munro biraz daha süt almak için çıktı... Bende de buranın anahtarı yok, kilitleyip çıkamıyorum."

Erika, "Tamam. Biz geliyoruz," deyip telefonu kapadı ve tekrar çantasına koydu. Saatine baktı; yedi olmuştu.

Moss, "Bir yere gitmeniz mi gerekiyor?" diye sordu.

"Isaac Strong'a akşam yemeği için söz vermiştim."

"Siz kaçmak isterseniz ben Peterson'la burada kalabilirim. Bu uzun ve sıkıcı bir iş olacağa benziyor. Çerçeveden parmak izi alacağımızdan şüpheliyim ama alırsak, hemen size haber verebilirim. Robot resimle ilgili de bilgilendiririm."

"Sen de eve gitmek istemiyor musun, Moss?"

"Ben böyle iyiyim. Celia, Jacob'ı anne-çocuk yüzme etkinliğine götürecek. Akşam bana kaldı. Sizin de pek dışarı çıkmadığınızı biliyorum..." Gerisini getirmedi.

"Pek dışarı çıkmadığımı biliyor musun?"

Moss, "Öyle demek istemedim, amirim," derken normalde olduğundan daha da kızardı.

"Biliyorum. Sorun değil." Erika dudağını ısırıp güneşe karşı gözlerini kısarak

Moss'a baktı.

"Gerçekten amirim, bir parmak izi bulduğumuz anda sizi arayacağım. Ayrıca robot resim de birkaç saat alabilir. Isaac ne pişiriyormuş?"

"Bilmiyorum."

"Her ne pişirdiyse siz onu yediğinizde, elimizde bazı cevaplar olmuş olacak."

"Tamam. Teşekkürler Moss. Sana borçlandım. Bir şey olursa beni hemen ara, ne kadar küçük olursa olsun. Tamam mı?"

Moss, "Söz veriyorum, amirim," dedi. Erika'nın arabasına geri gidip uzaklaşmasını izledi ve soruşturmayı daha da ilerletebilecek bir şey bulmalarını umdu.

Dedektif Foster'ın mucizevi bir gelişmeye ihtiyacı vardı.

Simone, "Gelecek hafta yılın en uzun günü olacak. Sonra da geceler uzamaya başlayacak," dedi. Mary'nin hastane odasındaki küçük pencerenin yanında duruyordu. Pencere endüstriyel çöp yığınlanna ve çöp fırınına bakıyordu. Etraftaki binaların yüksek tuğla duvarları üstlerine geliyor gibiydi ama Londra gökyüzü, tuğla duvarların arasındaki boşluktan gümüş renginde bir çizgi halinde parlıyordu. Güneş, King's Cross İstasyonu'nun üstündeki saat kulesinin ucuna saplanmak üzere olan san bir küreye benziyordu.

Simone, Mary'nin battaniye çenesine kadar çekilmiş, gözleri kapalı yattığı yatağın yanma gitti. Battaniye onun sığ nefeslerinin etkisiyle neredeyse hiç kıpırdamıyordu ve bedeni battaniyenin altında sanki gittikçe eriyip yok oluyordu. Simone'un mesaisi bir saat önce bitmişti ama kalmaya karar vermişti. Mary kaybolup gidiyordu. Artık çok fazla zamanı kalmamıştı.

Simone, Mary ve George'un siyah-beyaz fotoğrafını kilitli dolaptan alıp sürahiye yasladı.

Simone yatağın parmaklıkları arasından uzanıp Mary'nin elini tutarak, "İşte! Hep birlikteyiz. George, sen ve ben," dedi. "Fotoğrafta mutlu görünüyorsun, Mary. Keşke bana George'dan bahsedebilsen. İyi bir adama benziyor... Benim sohbet edebileceğim yakm bir arkadaşım olmadı hiç. Annem seksten hiç bah setmedi. Bana sadece pis bir şey olduğunu söyledi. Yanıldığını

biliyorum. Pis bir şey değil. Aşkla birleşince mükemmel bir şey olmalı... George'la mükemmel miydi?"

Simone dönüp fotoğrafa baktı. George'un yakışıklı yüzü, gözlerini kısarak güneşe bakıyordu. Güçlü kolu Mary'nin ince belini kavramıştı.

“Birlikte geceleri dışarı çıkıp eğlendiniz mi? Seni danslara götürdü mü? Karanlıkta eve sağ salim ulaşmanı sağlıyor muydu?"

Simone bir fırça çıkardı ve Mary'nin saçlarını yumuşak darbelerle taramaya başladı.

"Karanlık beni korkutuyor, Mary. Kendimi en çok o zaman yalnız hissediyorum."

Mary'nin ince gümüşsü saçlarından kayan fırçanın yumuşak sesleri rahatlatıcı bir his uyandırıyordu. Teni beyaz, hatta yer yer neredeyse şeffaftı ve şakağından saçlarının dibine doğru ince, mavi bir damar uzanıyordu. Simone fırçayla saçlarının arkasına ulaşabilmek için yaşlı kadının kafasını kaldırdı.

Fırçadan *fışşş* sesleri çıkıyordu.

"Benim evliliğim mutlu değil. Hiçbir zaman iyi olmadı ama birkaç yıl önce durum daha da kötüleşti. Ben de misafir odasına taşındım..."

FtŞŞŞ'fiŞŞŞ'fiŞŞŞ-

"Ama bu ona engel olmadı. Geceleri yanıma geliyor. Kapının önüne engel koymayı denedim ama zorla içeri giriyor..."

Fışşş, fışşş.

"Zorla içime giriyor."

Fışşş.

"Canım acıyor. Canımı acıtıyor."

Fışşş, fışşş.

"Canımı acıtmaktan zevk alıyor ve asla durmuyor. Asla... Durmuyor... Ta ki...

Tatmin olana kadar."

Ritmik, alçak küt küt sesleri geldi. Fırçanın saçtaki bir düğüme takıldığım anlaması biraz zamanını aldı. Simone fırçayı sertçe çekerken, Mary'nin kafası yatağın metal parmaklıklarına çarpıyordu.

Fırçayı bırakıp geri çekildi. Kan beynine sıçramıştı ve elleri titriyordu. Mary sersemlemiş halde yan yatıyordu. Gözkapağının, metal parmaklığa değen kısmı hafif aralıktı.

"Ah, Mary!" Simone üstüne eğilip fırçayı Mary'nin kafasının arkasındaki düğümden kurtardı. Yaşlı kadını nazikçe tekrar sırtüstü yatar pozisyona getirdi ve üzerindeki örtüleri tekrar bedenine sardı. Mary'nin şakağının ince derisi morarmaya başlamıştı.

Simone, "Özür dilerim. Ah, Mary! Çok özür dilerim," deyip parmaklarını nazikçe morluğun üzerinde gezdirdi. "Lütfen, affet beni..." Yorganı tekrar düzeltti. Güneş hastane binalarının ardına alçalmıştı ve oda artık loş ve soğuktu. "Senin için her şeyi yaparım... Sana benim için ne kadar değerli olduğunu kanıtlamak adına bir şey göstermek istiyorum."

Simone kapıya gidip açtı ve koridorun boş olduğundan emin oldu. Kapıyı kapayarak tekrar yatağın yanına geldi, eğilip hemşire elbisesinin eteğinin ucundan tuttu, yavaşça kaldırdı ve üst bacaklarından yukarı sıyırarak kaim, koyu renkli külotlu çorabını ortaya çıkardı. Solgun teni, kumaşın ardından parıldıyordu. Elbiseyi yukarı, külotlu çorabın lastiğine, sonra lastiğin ucunun karnının soluk derisine oturduğu kısma kadar kaldırmaya devam etti. Kıpırdanarak elbiseyi, göğüslerinin üstünde toplanana kadar kaldırdı. Bir zamanlar göbek deliğinin olduğu yerden başlayıp kaburgasının altına doğru yayılan, tenini buruşturup lekeleyen derin ve kıvrımlı, pembe bir yara izi vardı. İz, rengi grileşen, yumuşak kumaşlı sutyeninin altında gözden kayboluyordu. Simone yaşlı kadına daha da yaklaştı, elini tutup pütürlü yara izine bastırdı ve gevşek eli, okşar gibi hareketlerle kıpırdattı.

"Hissediyor musun, Mary? Bunu bana o yaptı. Beni yaktı... Senin bana ihtiyacın olduğu kadar, benim de sana ihtiyacım var."

Havanın, mahvolmuş yaralı tenini serinlettiğini ve teninde Mary'nin elinin sıcaklığını hissederek bir an öylece durdu. Sonra eli nazikçe bıraktı ve elbisesini geri aşağı indirerek kumaşını

ns

düzeltti. Yatağın yanında yerde duran çantasına gidip bir zarf çıkardı.

“Neredeyse unutuyordum. Sana bir kart aldım. Açayım mı?" Simone parmağını kalın zarfın içine soktu ve onu yırtarak kartı çıkardı. "Bak. Suluboya bir dut ağacı resmi... George'la altında oturduğunuz ağacın da bir dut ağacı olduğunu tahmin ettim. İçine ne yazdığımı okumamı ister misin? 'En yakın arkadaşım Mary'ye. Kısa sürede iyileşmeni dilerim. Sevgiler, Hemşire Simone Matthevvs'"

Kartı dolabın üstündeki fotoğraf ve sürahinin yanına yerleştirdi, yatağın tepesindeki lambayı açıp sandalyeye geriye oturdu ve Mary'nin elini elinin arasına aldı.

"İyileşmeyeceğini biliyorum. Bundan oldukça eminim. Ama önemli olan düşünmüş olmak, değil mi?" Mary'nin elini sıvazladı. "İşte... Aramız yeniden düzeldi. Sorun olmazsa burada, senin yanında biraz daha kalacağım. Eve gitmek istemiyorum. Onun bu gecelik evden çıktığından emin olana kadar, istemiyorum."

İÜ

Isaac kapıyı üzerinde şort ve bir atletle açtı. Pişen yemeğin lezzetli kokusu kapıdan dışarı süzüldü.

Erika'nın uzun yazlık elbisesini, yapılı saçlarını ve sallantılı gümüş küpelerini inceleyerek, "Vay be! Karşımdaki bu zarif ve güzel kadın da kim?" dedi.

Erika, "Duyan da normalde bir serseri gibi giyiniyorum sanır," dedi.

Isaac, "Hiç de bile. Ama istedin mi çok şık olabiliyormuşsun," deyip sınttı. Sarıldılar ve Erika içeri girerek ona dışı sıcakta terlemiş bir şişe beyaz şarap verdi. Mutfağa geçtiklerinde Erika bu akşam yemeğinin tek konuğu olduğunu gördüğüne memnun oldu.

Isaac, "Stephen romanını yazıyor... Sevgilerini ve özürlerini gönderdi. Yeni kitabını teslim etmek için çok az zamanı var," dedi. Şarap şişesinin mantarı hoş bir sesle çıktı. "İlk kadehi balkonda sigara eşliğinde içmeye ne dersin?"

Şaraplarıyla balkona çıkıp sigaralarını yaktılar. Güneş gökyüzünde alçalmıştı ve

önlerinde uzayıp giden şehrin üzerine uzun, yumuşak gölgeler düşürüyordu. Erika şarabından bir yudum alarak, "Güzelmiş," dedi.

Isaac, "Unutmadan; Stephen sana bir şey vermemi istedi," deyip balkon kapısından geçerek gözden kayboldu ve bir kitapla geri döndü. "Bu onun son kitabı. Yani en son basılan kitabı..."

Erika kitabın adını okudu: "Soğuk, Cansız Ellerimden." Kapakta beyaz tenli bir kadının eli, bir tabutun kapağını içeriden yukarı doğru kaldırıyordu. Elde, üstünden kan damlayan bir mektup vardı.

Isaac, "Bu dördüncü Dedektif Bartholomevv romanı ama hepsi bağımsız romanlar. Diğerlerini okuman gerekmiyor. Ayrıca imzaladı," dedi. Erika kitabı açabilsin diye şarap kadehini aldı.

"'Sıcak ve canlı ellerimden sana, Erica. Sevgiler, Stephen.'" Adını 'k' yerine 'c'yle yazmıştı. Erika başını kaldırıp Isaac'e baktı. Bir şey demek üzereydi ki Isaac'in, onun bu hediyeyi kabul etmesini ve Stephenla arkadaş olmasmı çok istediğini yüzünden okudu. "Harika. Onu gördüğümde mutlaka teşekkür edeceğim," deyip kitabı çantasına koydu ve şarap kadehini geri aldı.

"Aramızda her şey yolunda mı? Geçen haftaki akşam yemeğinde her şeyi berbat ettim ve..."

"Üç kere özür diledin zaten. Sorun değil..." Erika bir şeyler daha diyecekti ki telefonu çaldı.

"Bekle. Affedersin," deyip çantasını karıştırdı ve telefonunu çıkardı. Arayanın Marsh olduğunu gördü. "Affedersin. Buna bakmak zorundayım."

Isaac balkondan tekrar içeri girerek, "Seni biraz yalnız bırakayım," dedi.

Erika, "Buyurun efendim," diyerek telefonu açtı.

Başkomiser, "Peterson'a Gary VVilmslovv'un evini arama iznini de kim verdi?" diye bağırdı.

"Ne?"

"Peterson bir saat önce YVilmslovv'u tutuklamış. Onu nezarete tıkmış. VVoolf

işlemlerini yapmış ve kodeste avukatını bekliyor."

Erika'nm kanı dondu. "Onu nerede tutuklamışlar?"

"Laurel Sokağı'nda..."

"Ben biraz önce oradaydım."

"O zaman orada kalmalıydın, kahrolasıca. Görünüşe göre VVilmslovv alacağı eşyaları olduğunu söyleyerek eve dalmış. Peterson da peşinden gidip sigara zulasmı bulmuş."

"Sigara mı?"

"Evet. Uyduruk, karaborsa malları."

"Kahretsin!"

"Erika adam birkaç kaçak sigara için tutuklanırsa, Hemslovv Operasyonu'yla doğrudan bağlantımızı kaybederiz... Aylarca süren çalışma boşa gider."

"Evet, efendim. Biliyorum."

Marsh, "Bildiğini sanmıyorum. Hem Peterson onu neden tutukladı ki? Oakley'nin toplantıda dediklerini duydun. Senin soruşturmanın konusu, Gregory Munro cinayeti ve Gary YVilms-low'un onunla hiçbir alakası yok. Manchester'da bir konferanstan dönüyorum. Hemen oraya gidip lanet memurlarını kontrol altına al. Wilmslow'u kefaletle sal. Hatta daha iyisi, bir yolunu bul ve onu ikaz ederek serbest bırak," deyip telefonu kapadı.

Isaac çeşitli peynir ve zeytinlerle güzelce donatılmış büyük bir porselen tabakla balkona geri gelerek, "Bir sorun mu var?" diye sordu. Erika tabaktakilere ağzının suyu akarak baktı.

"Arayan Marsh'tı. Peterson saçma işlere kalkışmış. Karakola gidip çözmek zorundayım." Şarabından son bir yudum alıp kadehi Isaac'e geri verdi.

"Şimdi mi?"

"Evet. İşim çok eğlencelidir. Özür dilerim. Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Seni

ararım," deyip aceleyle arabasına gitti.

Isaac balkonda kalıp şehri izleyerek, ortada bir ceset olmadığı sürece muhtemelen ondan yakın zamanda haber alamayacağını düşündü.

IIS

Erika, Lewisham Row'a ulaştığında resepsiyon boştu. VVoolf görev başındaydı ve sipariş ettiği Çin yemeğini ön masada ağzma tıkıştırıyordu.

Erika'nın ince askılı, bol, tiril tiril elbisesini süzerek, "Gary VVilmslovv için mi süslendin?" diye şaka yaptı.

Erika, "Nerede o?" diye çıkıştı.

"Üçüncü sorgu odasında."

"Beni içeri al."

VVoolf kapının kilidini açmak için düğmeye bastı ve Erika'nın bir hışımla karakolun ana bölümüne geçişini izledi. Dedektifin kıvrımlı hatları olduğunu ve bacaklarının bir elbiseyle ne kadar güzel göründüğünü ilk defa fark etti.

Erika nezarethaneyi karakolun diğer kısmından ayıran ağır çelik kapıdan geçti ve gözlem odasına girerek memur VVarren'ı ve bir üniformalı polisi gözlem ekranlarının olduğu geniş bir panel önünde buldu. Ekranlardan biri yüksek ve geniş bir açıdan, bir masa ve iki sandalye dışmda mobilyasız olan üçüncü sorgu odasını gösteriyordu. Peterson, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde bilmiş bir ifadeyle oturan Gary VVilmslovv'un karşısındaydı. Eri-ka'nın tanımadığı genç bir kadın polis de Peterson'ın arkasındaki köşede bir sandalyede oturuyordu.

Erika, "Kadın kim?" diye sordu.

VVarren, "Memur Ryan," dedi.

Peterson sorgu odasında, "Hadi ama Gary. Sigaraları nereden aldın?" diye sordu. Sesi gözlem odasındaki hoparlörlerden tenekemsi geliyordu.

Gary, "Onlar benim değil," diyerek omuz silkti. Beyaz, kel kafası parlak ışıkların altında ışıldıyordu.

"Nerede olduklarını biliyordun, Gary."

"Benim değiller."

"Gregory Munro yılda iki yüz bin sterlinden fazla kazanıyordu, kiralık mülklerinden de ek geliri vardı..."

Gary sıkılmış gibi görünerek, "Benim değiller," diye tekrarladı.

"Gregory bir kutu dolusu kaçak sigara için kariyerini tehlikeye atmazdı..."

Gary dişlerini göstererek, "Onlar. BENİM. Değiller," diye tekrar etti.

"O yüzden mi eve geldin? Evin Estelle Munro'nun adma geçirildiğini mi duydun?"

Gary kollarını kavuşturmaya devam ederek ileri baktı.

"Hadi ama Gary. Beceriksizleşiyorsun. Senin üst katta Estel-le'i tehdit ettiğini duyduk. Tarzın bu mu gerçekten? Yani yaşlı kadınları tehdit etmek mi?"

Gary kaşlarını çatarak, "Onu tehdit etmiyordum. Onu koruyordum," dedi.

"Onu neden koruyordun?"

Gary güldü ve öne doğru eğildi. "Senden, orman çocuğu. Senin gibileri bilirim. Beyaz kadınlar, Estelle gibi sarkık, yaşlı tavuklar söz konusu olduğunda bile azgın köpeklere dönüşürsünüz." Geriye yaslandı ve sırıttı. Peterson cinnet geçirecekmiş gibi duruyordu.

"Sigaraları nereden aldın, Gary?" diye bağırdı.

Gary, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

"Sigaralarım almaya geldiğini söylediğini açıkça duyduk. Sonra da tavan arasında Ispanya'dan gelmiş yirmi bin adet Mar-lboro Light bulduk. Plastiğe sarılı halde."

Gary suratında insanı çıldırtacak bir gülümsemeyle, "Birkaç kez İspanya'ya tatile gitme şansım oldu. Bunun sigaralarla bir alakası yok. Sadece kibar kibar sohbet ediyorum."

Peterson eğilerek Gary'yle burun buruna geldi ve ona dik dik baktı.

Gary, "Çekil dibimden! Çekil!" dedi.

Peterson kımıldamadan Gary'ye baktı.

Gary, "Çekil dibimden, dedim sana," deyip kafasmı geriye atü, sonra Peterson'm burnuna geçirdi.

Erika, "Tanrım!" diye bağırdı. Gözlem odasından fırlayıp koridorda Mossla çarpıştı. "Ne yapıyorsun sen? Neden içeride değilsin?"

Moss, "Wilmslow'un avukatını ayarlamaya çalışıyorum..." diyecek oldu fakat Erika onu itip geçti ve üç numaralı sorgu odasının kapısını aniden açtı. Peterson ve Wilmslow yerdeydiler. Wilmslow üstteydi ve Peterson'm suratını yumrukluyordu. Peterson, Gary'yi üstünden attı ve onu arkadaki duvara yapıştırdı. Gary hemen kendine gelerek tekrar Peterson'a saldırdı. Memur Ryan, Erika'yı gördü ve yardım etmek üzere harekete geçti.

Erika başını kaldırıp kameraya bakarak, "Hadi ama! Desteğe ihtiyacımız var. Çabuk gelin buraya," diye bağırdı. Erika, Moss ile Ryan, Gary Wilmslow'u Peterson'm üstünden çektiler ve ona kelepçe takmayı başardılar. Adamm dudağı yarılmıştı. Yere tükürdü. Kapıda aniden üç üniformalı memur belirdi.

Erika, "Uyandınız mı sonunda? Hadi, onu bir hücreye atm," dedi.

Gary zorla dışarı çıkarırlarken, Peterson'a kanla kaplı dişlerini göstererek çıldırmış gibi sırıtıp, "Ne zaman istersen, orman çocuğu," dedi. Peterson yavaşça pis yerden kalktı. Gömleğinin iki düğmesi kopmuştu ve burnu kanıyordu.

Erika, "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" dedi.

"Amirim o..."

"Çeneni kapa ve üstünü başını temizle. Sonra konuşacağız."

Peterson ağzını elinin tersiyle sildi ve sorgu odasından çıktı.

Moss, "Amirim binlerce sigarası vardı..." diye söze başladı ama Erika onu susturmak için elini kaldırdı.

"Ne olduğunu biliyorum. Bilmediğim şey ise, en iyi iki memurumun neden usule uymadığı."

"Ben de onun için adamın avukatmı arıyordum."

Erika kameraların konuşmalarını hâlâ kaydettiğini fark ederek, "Dışarı," dedi.

Koridora çıktıklarında Erika, "Peterson'm Wilmslow'a karşı kin güttüğünü biliyorsun. Adam bir pislik ama Gregory Munro'nun cinayetinin olduğu gün için şahitleri var. Sizin işiniz bu cinayeti araştırmak. İnsanları keyfi sebeplerle kodese tıkmak değil."

"Keyfi değildi, o..."

"Evine git, lütfen, Moss. Bunu ben çözeceğim."

"Ama..."

"Evine git. Şimdi!"

Moss, "Tamam amirim," dedi, alnındaki teri sildi ve Erika'yı koridorda yalnız bırakarak uzaklaşıp gitti. Parlak floresan ışıklar yüzüne vurdu.

Bir saat sonra Erika, Peterson'ı karakolun bodrumundaki erkek soyunma odasında buldu. Oda yer cilası ve vücut kokusuna bulanmıştı. Peterson bir dizi banktan birine oturmuş, sırtını dolaplara yaslamıştı. Karşısındaki metal dolap kapılarından biri içeri göçmüştü ve dedektifin elinde kanlı bir bez sanlıydı.

Başını kaldırıp Erika'yı görerek, "Adam kodese tıkılmak için resmen yalvarıyordu, amirim. Eve izinsiz girip Estelle'i yere serdi. Bize siktirip gitmemizi söyledi," dedi.

"Gary VVilmslovv bir pislik, Peterson, ama bana siktirip gitmemi söyleyen herkesi tutuklasaydım, hapishane sistemi çökerdi."

Odada pencere yoktu ve lavaboların üstündeki ışıklar dışındaki bütün ışıklar sönük olduğundan, içeriye ürkütücü bir ışıltı hâkimdi. Erika ince, askılı yazlık elbisesiyle çıplak hissetti. Sallantılı gümüş küpeleri yanaklarına çarpıyordu. Kollarını kavuşturdu.

"Peki, onu tam olarak neden tutukladın, Peterson?"

"Satmayı planladığı sahte sigaraları vardı!"

"Peki, onları satacağına dair ne gibi bir kanıtımız var?"

"Hadi ama, amirim. Kutuda binlerce sigara vardı."

"Onları satmaya niyeti varsa bile bunun cinayet soruşturmasıyla ne alakası var?"

"Amirim, VVilmslovv şartlı salıverilmiş. Bunun bir anlamı olmalı. Onun Gregory Munro'nun ölümünden sorumlu olup olmadığını hâlâ bilmiyoruz. Bu, daha iyi araştırmamız için bize zaman kazandırır."

Erika, "Gregory Munro'nun ölümünden o sorumlu değil," diye çıkıştı.

"Bundan emin değiliz, amirim. Olay anında başka yerde olduğunu söyleyenler, ablası ve annesi. Onların da..."

Erika lavaboya gidip soğuk suyu açtı, yüzüne çarptı ve biraz da avcuna alıp koca bir yudum içti. Ardından musluğu kapayıp ağzını kâğıt havluyla sildi.

"Peterson..."

"Efendim?"

“Gary VVilmslovv çocuk pornografisi üretimi ve dağıtımından soruşturuluyor. Çok büyük bir yeraltı pedofili ağının kilit üyelerinden biri. Sürekli gizli takip altında. Gregory Munro'yu öldürmediğini bu nedenle *biliyorlar.* Şahitleri geçerli."

Peterson şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı. "Ciddi misiniz?"

"Evet, ciddiyim ve sana bunu söylememem gerekiyordu."

Peterson öne eğilerek kamburlaştı ve başını ellerinin arasına aldı.

"VVilmslovv gibi aptalların seni etkilemesine izin *veremezsin.*

Onun gibileri biliyorsun. İnsanın tepesini attırmayı iyi bilirler. VVilmslovv bunu küçük yaştan beri yapıyor. Senin bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum. Kin

gütmek, insanın kararlarına gölge düşürebilir."

Peterson gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıp, "Birilerini tutuklamaya ne kadar yakınlarmış?" derken sesi çatladı.

"Bilmiyorum. Bunu bana birkaç gün önce Wilmslow'un peşinden gitmek istediğimde Marsh anlattı. Adı Hemslovv Operasyonu. Bir fabrikanın DVDleri bastığını ve yüzlerce saatlik... kaydın üretilip internete yüklendiğini düşünüyorlar."

Bu sözler ortama kurşun gibi çöktü. Peterson geriye yaslanıp ellerini gözlerine bastırdı.

"Hayır. Olamaz. Hayır. Hayır..." dedi. Erika onun bu duruma verdiği tepkiye çok şaşırdı. Suçu başkasına atmaya ya da kendini savunmaya çalışmıyordu. Dedektif ellerini gözlerinden çekti. "Şimdi ne olacak?"

"Cehalet bir bahane değil ve sen çok aptalsın... Ama YVilms-lovv'la ilgili bu bilgilere sahip değildin. Sadece işini yapıyordun; beceriksizce olsa da. Sorgu odasında kavgayı VVilmslovv başlattığı için şanslısın. Marsh'a seni bir güzel azarladığımı söyleyeceğim."

Peterson onun sakin ses tonu karşısında şaşkına dönerek kafasını kaldırıp Erika'ya baktı.

"Hemslovv Operasyonu'na ne olacak, demek istedim."

"Bilmiyorum."

Peterson alçak sesle, "Rozetimi istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, Peterson. Karşımda küstahlık etmiyorsun."

"Hayır, öyle bir niyetim yok."

"Şimdi git hadi. Eve git. Yarın kafan yerine geldiğinde seninle burada görüşürüz. Resmi bir ihtar alacaksın. Neyse ki bu ilk uyarın."

Peterson ayağa kalkıp ceketini aldı ve tek kelime daha etmeden gitti. Erika onun arkasından endişeyle kapıyı izledi. Gary

YVilmslovv bir polis memuruna fesat ve ırkçı söylemlerde bulunmaktan resmi olarak ikaz edilirken, Erika karakolda bir saat daha geçirerek işlemlerle ilgilendi.

Gary, gri çizgili takım elbisesiyle fahiş ücretli görünen avukatının yanında dışarı çıktığında Erika ön taraftaki merdivende sigara içiyordu. Gary merdivenin başında geride kaldı. Avukatı duyamayacak mesafedeyken, "Beni çıkarttığın için teşekkürler. Çıkartmak derken sana bir şey çıkartayım mı? Bir içim su gibisin."

Erika arkasına dönüp adamın tepeden elbisesinin dekoltesini süzen adama baktı. Merdiveni çıktı ve onunla aynı hizaya geldi.

"Benimle en fazla tecavüze teşebbüse kadar gidebilirsin ki eminim birçok kadınla da ancak o kadarını yapabiliyorsundur," deyip onun suratına doğru eğildi.

Avukat otoparkın yarısına gelmişti ki Gary'nin yanında olmadığını fark etti. Arkasına dönerek, "Bay VVilmslovv," diye seslendi.

Gary, "Sürtük," diye söylendi.

Erika, "Tencere dibin kara..." derken onun gözlerinin içine baktı. Gary dönüp avukatının yanına gitmek üzere merdivenden indi.

Marsh'ın arabası merdivenin önüne geldi ve başkomiser arabadan indi. Memnun görünmüyordu.

"Seninle konuşacağız. Ofisimde. Hemen." Hızla Erika'nm yanından geçerek merdiveni çıktı.

Erika, Gary ve avukatının otoparktan siyah bir BMVV'yla çıkışını izlerken, tehlikeli bir şeyi ortalığa salıvermişçesine korkunç hissetti.

Marsh ofisinde volta atarak, "Kahrolasıca memurlarını kontrol etmelisin, Erika. Hangi akla hizmet onlan olay yerinde bırakıp gittin?" diye sordu. Erika da ayakta kaldı.

"Ben oradan ayrıldığımda bir olay yeri yoktu, efendim. Peterson ve Moss, Estelle Munro'yla birlikte parmak izi uzmanını bekliyorlardı... VVilmslovv eve sonradan paldır küldür dalmış."

"Az önce Suç ve Operasyon Uzmanlık Birimi'nde Oakley'den paparayı yedim."

"Uzmanlık Birimi'ndekiler, bizim davamızla çatışmaya düşme ihtimalinin farkındalar."

"Evet ve şimdi Dedektif Peterson sayesinde çatışmış oldular."

"Efendim, Wilmslow'a ya da avukatına Hemslovv Operasvo-nu'yla ilgili hiçbir şeyden bahsedilmedi. Memurlanmdan hiçbirisi bu konuyu bilmiyor. Yani Peterson..."

"Büyük aptallık etmiş. Yaptığı buydu; tam olarak."

Erika, "VVilmslovv'u ikaz ederek gönderdim," dedi.

"Peki, bu durumdan şüpheleneceğini düşünmüyor musun? Karaborsa sigara ve vergi kaçakçılığı konusunda kimseye göz açtırmıyoruz. Onu yirmi bin sigarayla yakaladık, üstüne bir de bir polis memuruna kafa attı. Onu ağzına biber sürüp gönderdiğimiz için şüphelenmeyecek mi?"

"Size onun ne düşündüğünü söyleyemem ama adam suçu

kariyer edinmiş. Onun gibi insanlar hayatları boyunca paranoya ve aşırı haz arasında gidip gelirler."

"Erika, VVilmslovv çocuk istismarı çetesinin yaklaşabildiğimiz tek üyesi. Hemslovv Operasyonu'na milyonlar harcandı. Eğer onu kaybederlerse..."

"Kaybetmeyecekler, efendim."

"Hemslovv Operasyonu'nu da mı artık sen yönetiyorsun, Erika?"

"Hayır efendim. Hâlâ terfiden haber bekliyorum..."

Marsh volta atıp duruyordu. Erika dudağını ısırdı. *Neden bazen çenemi kapatamıyorum ki,* diye düşündü.

Marsh sonunda, "Gregory Munro cinayetinde ne kadar ilerleme kaydettiniz?" dedi.

"Munrolann evindeki bir çerçeveden parmak izi haberi bekliyorum. Eve izinsiz

girildiğinde Munro'nun tıp lisansı da kaybolmuş gibi görünüyor. Kaybolduğu, adli tıp incelemeleri bittikten, biz evi tekrar Estelle Munro'ya teslim ettikten sonra bildirildi. Ayrıca karşı komşuları tatilden dönmüş. Cinayetten önceki iki hafta boyunca, Munro'nun evine birkaç genç adamın gelip gittiğine şahit olmuşlar. Jigolo tipli adamların. Yarına kadar robot resimleri elimde olur."

Marsh duraksadı ve ona baktı. "Bu davayı cinsel saikla işlenen cinayetlerde uzmanlaşan soruşturma ekiplerinden birine devretmeye hazır ol."

"Ne?"

"Olay yerinde gey pomo dergisi, kurbanın telefonunda eşcinsel çöpçatanlık uygulaması, şimdi de içeri girip çıkan jigololar görmüş komşular var elimizde..."

Erika, jigolo gibi göründüklerini söylememiş olmayı diledi. "Adamların kimlikleri henüz belirlenmedi. Davayı devredersem sayısız dava arasında kaybolur gider. Çok yaklaştım..."

"Milyonlarca sterlinlik gizli bir operasyonu mahvetmeye mi?"

"Efendim, bu hiç de adil değil!"

Marsh volta atmayı bıraktı ve masasının başına geçip oturdu.

"Bak, Erika. Sana bu davadan vazgeçip onu başkasına devretmeni şiddetle tavsiye ediyorum. Bunun senin başarısızlığın olarak görülmesine engel olacağım."

"Lütfen efendim, sadece..."

"Bu konuda daha fazla tartışmayacağım. Gregory Munro davasıyla ilgili her şeyi yarın öğle yemeği vaktinde teslim etmek üzere hazırla."

"Peki, efendim." Erika bir şeyler daha söylemek istedi ama akıllı davranarak sustu. Çantasını omzuna atıp kapıyı çarpmamak için kendini zor tutarak ofisten çıktı.

Erika arabasını dairesinin önüne park edip kontağı kapadı. Eve girme fikri içinin daha da sıkılmasına neden oldu. Arabanın penceresini açıp bir sigara yaktı ve Londra Yolu'ndaki trafiğin seslerini, çalılardaki çekirgelerin uğultusunu

dinleyerek sigarayı içti.

Bu davada bir türlü göremediği bir şey vardı. Gary VVilmslovv muydu? Gregory Munro'yıı ziyaret eden jigololardan biri miydi? Gregory'nin Gary'yle ilgili bildiği bir şey vardı da, o yüzden mi işi bitirilmişti? Cevap çok yakınında gibi geliyordu. Basit bir şeydi. Erika bundan emindi. Hep ufak bir ipucu olurdu; sökülen bir ilmik gibi. Tek ihtiyacı, o ipucunu bulup ucundan tutmak ve gerisinin çorap söküğü gibi gelmesiydi.

Artık Gregory Munro'nun katilini bulan kişi olamayacağı gerçeğinden nefret etti. Yarın tekrar merkeze gidip, işler tam da ilginç bir hal almaya başlamışken ekibine davanın devredileceğini söylemek zorundaydı.

DÜK: Geldi mi?

GECE KUŞU: Evet. Daha yeni. Postacıyı kaçırdım. Postaneden almak zorunda kaldım... İçinde ne olduğunu bir bilseler..

DÜK: Mühürlü müydü?

GECE KUŞU: Evet.

DÜK: EMİN misin?

GECE KUŞU: Sımsıkı mühürlüydü. Havalı zarfı bıçakla kesmek zorunda kaldım.

DÜK: Peki.

GECE KUŞU: Fazla tedirginsin.

DÜK: Evet. Sence postaları açıyorlar mıdır?

GECE KUŞU: Kim?

DÜK: Postanedekiler.

GECE KUŞU. Hayır Yasalara aykırı. Tabii terörist değilsen. DÜK: Peki.

GECE KUŞU; Ben bir terörist miyim?

DÜK Tabii ki hayır.

GECE KUŞU: Aynen. Bunu toplumun iyiliği için yapıyorum. DÜK: Biliyorum. Toplum da minnettar olacaktır. Ben minnettarım.

DÜK: Ama açıp sonra tekrar mühürlemiş olabilirler mi?

GECE KUŞU: Bunu yapan benim. SEN DEĞİLSİN.

DÜK: Yine de... Bu benim için de riskli. Makbuzun üstünde benim adım yazıyor.

GECE KUŞU: Of, Dük. Ödleklik etme.

DÜK: Ben ödlek değilim.

GECE KUŞU: 0 zaman kapa çeneni.

Bir duraksama oldu. Yazılar bir an ekranda öylece kaldı.

GECE KUŞU: Hâlâ orada mısın?

DÜK: Evet. Hiçbir şeyi çantada keklik sanma. Arkanı kolla. GECE KUŞU: Bunu çoktan hak etti.

DÜK: Öyle.

GECE KUŞU: Nefretim, dehşet verici bir ilhama dönüştü. DÜK: Bana ilham verdiğin kesin.

GECE KUŞU: Karşımda dehşete kapılacak.

DÜK: Bittiğinde bana haber vereceksin, değil mi?

GECE KUŞU: İlk bilen sen olacaksın.

Gece Kuşu, Güney Londra'nın lüks bölgesi Lordship Yolu boyunca ilerlerken sokaklar bomboştu. Karanlığa gömülmüş birbirinden bağımsız dükkânların görüntüsü yanından akıp gitti. Dağ bisikletinin çıt çıt sesi ve şehrin uzaktan gelen uğultusu dışında her yer sessizdi.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu ama asfalttan hâlâ sıcaklık yayılıyordu ve Gece Kuşu siyah koşu eşofmanının içinde terliyordu. Araba daha hızlı olurdu ama her köşede, insanların ve plakaların fotoğraflarını çeken güvenlik kameraları vardı. Öylesi çok riskli olurdu.

Bu adamın adresini bulmak kolaydı. Sadece internette bir arama yapması yetmişti. Çok meşhurdu ve hayatını sosyal medyada ifşa etmekten hoşlanıyordu. Gece Kuşu, küçük, yamuk dişlerini sergileyerek sırıttı.

Hem de haddinden fazla.

Sıradaki kurbanın herkes tarafından bilinen, çoğunlukla da tartışmalı olaylara bulaşan biri olması nedeniyle, Gece Kuşu evde yoğun güvenlik önlemleri bulunmasından endişelenmişti ama önceki hafta aydınlık ve sıcak bir günde, elinde ÇAN GÜVENLİK adına sahte bir reklam broşürüyle çat kapı ziyaret etmesi yeterli olmuştu. Adamın yüzünü yakından görmek şok etkisi yaratmıştı. Nefreti gizleyip sakin ve samimi kalmakta zorlanmıştı.

Gece Kuşu, Lordship Yolu'ndan çıktı ve yüksek bir duvarın yanında durdu. Dağ bisikletinin frenleri hafifçe gıcırdadı. Gıcırtı, sessiz sokakta olduğundan daha gürültülü gibi geldi.

Yüksek duvarın ardında bir dizi arka bahçe yer alıyordu. Güzel ve zarif evler uzanıp gidiyordu. Gece Kuşu dağ bisikletini duvarın yakınındaki bir posta kutusunun arkasına sakladı, sonra da duvara çıkmak için ondan faydalandı. Sıradaki dört evin güvenlik alarmları vardı. Yüksek bir arka duvar, altı bahçe boyunca devam ediyordu. Arkasında da bir otobüs garajı vardı.

İlk bahçe kolaydı. Büyük evde yaşlı bir kadın yaşıyordu ve bahçedeki otlar fazla uzamıştı. Evin pencereleri karanlıktı. Gece Kuşu hafif bir hışırtıyla bahçeyi geçip alçak tel örgüyü tırmanarak ikinci bahçeye girdi.

Yine hiçbir ışık aktive olmadı ama bu evin sahibi, bahçeye çıkıntılı geniş bir ek yaptırmıştı ve bahçe, yüksek arka duvarın dibindeki çim şeridinden ibaret kalacak kadar daralmıştı. Zemin kattaki ilk pencere karanlıktı ama ikinci pencere birkaç santim açıktı ve rengârenk, yumuşak bir ışık yayıyordu. Oda geniş bir bebek odasıydı ve pencerenin yanındaki büyük, ahşap beşik dışında neredeyse tamamen boştu.

Kocaman gözlü ve dağınık, gür, siyah saçlı küçük bir bebek, beşiğin içinde

ayakta durmuş, tombul elleriyle beşiğin kenarındaki korkuluklardan tutuyordu. Bebek yavaşça dönen gece lambasının yaydığı yumuşak ışıkta bahçeyi görebiliyordu. Gece Kuşu açık pencereye doğru ilerleyerek, "Merhaba," diye fısıldadı.

Bebek beşiğin kenarına sıkıca tutunarak biraz kıpırdandı. Küçük bir kız çocuğuydu. Pembe bir tulum ve pembe, örgü bir hırka giymişti. Hava basıktı ve sıcaklık, evin tuğlasından dışarı vuruyordu.

Gece Kuşu gülümseyerek, "Bunaldın mı?" diye fısıldadı. Küçük kız gülümsedi ve yerinde sallandı. Hırkasını çekiştirerek yavaşça mızmızlandı.

Geçmesi gereken üç bahçe daha vardı ama Gece Kuşu sıcak odada yavaş yavaş pişen bu küçük kızın haline üzüldü. Pencereyi kolaylıkla açtı ve bir bacağını kaldırarak içeri soktu. Küçük kız, odasına tırmanan kişiden emin olamayarak başını kaldırıp iri, yuvarlak gözlerle baktı.

Gece Kuşu, "Tamam, tamam... Yok bir şey," diye fısıldadı. "Sen masumsun. Daha dünyayı kasıp kavurmak için çok şansın olacak." Hızlıca küçük kızı kaldırıp kol mesafesinde tuttu. Kız kıkırdadı. Gece Kuşu onu tekrar bıraktı ve dengesini kaybetmesin diye onu tutarak çabucak hırkasının düğmelerini açtı. Sonra da kollarından çekerek hırkayı çıkardı.

Tatlı bir sesle, "Bak bakalım. Daha iyi mi?" dedi. Küçük kız, Gece Kuşu'nun kendisini kaldırıp küçük yatağa yatırmasına izin verdi. Üstünde küçük, gri fil desenleri olan beyaz bir şilteydi. Gece Kuşu beşiğinin üstünde sallanan oyuncağı yavaşça çevirip kurarken bebek kollarını uzattı.

Daha Dün Annemizin şarkısının tatlı melodisi çalmaya başlayınca, Gece Kuşu küçük kızın görüş alanından çıktı.

Üçüncü bahçenin arka duvara monte edilmiş bir güvenlik ışığı vardı ve aydınlattığı alanın dışında durmaya çalışarak bahçeden geçmek zorlu bir işti.

Dördüncü bahçe uzun çimler ve taşkm çiçek tarhlarıyla biraz yabani haldeydi. Gece Kuşu plastik bir salıncak setinin ve taşmış bir kum havuzunun yanından geçip çamaşır odasının kapısının yanında çömeldi.

Yüzünde sadece ışıldayan gözleri görünecek şekilde kapüşonunu kapayarak kapıyı dinledi. Ardından yavaşça uzun, ince bir tel çıkarıp kapının kilidine soktu.

Televizyon sunucusu Jack Hart, şehir merkezinde Charlotte Caddesi'ndeki üyesi olduğu özel bardan çıktığında sıcak yaz havasının tadını çıkarmak için duraksadı. Saatin geç olmasına rağmen, kalabalık fotoğrafçı grubu kaldırımda bekliyordu ve Jack kısa merdivenden inerek onlara doğru giderken fotoğraf makinelerinin flaşları ardı ardına patladı.

Jack modaya uygun şekilde, arkadan ve yanlardan kısa kesilmiş, tepede kabartılarak düzgünce geriye taranmış, gümüşi saçlarıyla, ince ve yakışıklı bir adamdı. Dişleri de saçlan kadar beyazdı ve şık takım elbisesi, uzun boyunu vurgulayacak şekilde özel olarak tasarlanmıştı. Aralarında eski meslektaşlarının da olduğu her zamanki magazin gazetelerinin yanı sıra BBC, ITV ve Sky Nevvs kanallarından muhabirlerin de kendisini beklediğini görünce memnun oldu. Ama memnuniyetini yakışıklı yüzüne yansıtmak yerine ciddi ve düşünceli bir ifade takındı.

Büyük gazetelerden birinin muhabiri, "Megan Fairchild'ın ölümünün sorumluluğunu üstleniyor musunuz?" diye bağırdı.

Bir başkası, "Sizce programınızı yayından kaldıracaklar mı?" diye seslendi.

Paparazzilerden biri yaklaştı ve kamerasının flaşını patlatarak, eğlenircesine bir tonda, "Hadi ama Jack. Onu sen öldürdün, değil mi?" diye sordu.

Jack soruları duymazdan gelip fotoğrafçıların arasından geçerek kaldırımın kenarında bekleyen siyah bir taksiye bindi. Kapıyı hızlıca kapadı ve araba yavaşça uzaklaşırken fotoğraf makineleri de ona ayak uydurarak, lensleri cama çarpa çarpa, taksinin içini flaş ışıklarına boğarak ilerlediler. Şoför ancak Charlotte Caddesi'nin köşesini döndüklerinde hızlanabildi.

Taksici, “Karım programını seviyor, dostum," deyip onu dikiz aynasında süzdü. "Ama hepsi uydurma, de mi?"

Jack her programın başında söylediği sloganı tekrar ederek, "Program canlı ve her an her şey olabilir," dedi.

"Duyduğuma göre, programına çıkıp intihar eden şu kız, Megan'm bir sürü psikolojik sorunu varmış. Her şekilde yapardı bunu, dostum," derken dikiz aynada onunla göz göze geldi.

Jack, "Sorun değil. Sana zaten iyi bir bahşiş verecektim," dedi. Geriye yaslanıp

gözlerini kapadı. Şehir merkezinde ilerleyen taksinin hafif sallantısı onu sakinleştirdi.

Taksici, "Nasıl istersen, dostum," diye geveledi.

Jack Hart Shovv haftada beş sabah canlı yayınlanıyordu ve reytingleri geçen yıl boyunca yükselmişti; gerçi rakibi Jeremy Kyle Show'u geçmesi için hâlâ önünde uzun bir yolu vardı.

Jack Hart programm canlı yayınlanmasıyla övünüyordu. Bu onlara avantaj sağlıyor, basmda yer almalarını sağlıyordu. Haftada beş gün *Jerry Springer Shozo'un* geleneğini sürdürüyor ve konuklann kamera önünde kirli çamaşırlarını ortaya sererek on beş dakikalık ünleri için savaşmalarını sağlıyorlardı. İzleyiciler de buna bayılıyorlardı.

Jack, Fleet Caddesi'nde" bir gazeteci olarak işe başlamış ve bu karanlık işleri, ünlülerin ihtiraslı ilişkilerini, üçkâğıtçı politikacıları ve insanların ilgisini çeken hikâyeleri açığa çıkaran bir araştırmacı gazeteci olarak öğrenmişti. Jack Hart Show'u, fotoğraf makinesi-

* ABD'de 1991 yılından beri yayınlanan, eski politikacı Jerry Springer'ın sunduğu reality şov. *-yhn* ** Londra'da 16. yy.dan 1980lere dek basın-yayın şirketlerinin bulunduğu cadde, *-yhn*

nin lensine bulaşmış bir magazin gazetesi olarak tanımlıyordu.

Megan Fairchild bunun tipik bir örneğiydi. Bebeğinin babası, kızın kendi babasıyla yatıyordu ama programdaki araştırmacılar Megan'm babasının, kızını da çocukluğu boyunca istismar edip etmediğini ortaya çıkarmayı başaramamışlardı. Tartışmalı program yayınlandıktan sonraki gün Megan bir litre otkıran içerek, hem kendi hem de doğmamış çocuğunun canına kıymıştı.

Jack halkın karşısına çıktığında pişman görünmüştü ve ölümlere üzülmeyecek kadar taş kalpli de değildi. Ancak kapalı kapılar ardında Jack ve programının yapımcıları, medya fırtınasının reytinglerini tavan yaptırmasını umarak basında yer almayı hoş karşılamışlardı.

Jack gözlerini açıp telefonunu çıkararak Tvvitter hesabma giriş yaptı. İnsanların hâlâ Megan'm ölümünden bahsettiklerini görünce içi rahatladı. Pek tanınmayan ünlülerin baş sağlığı paylaşımları da vardı. Jack hepsini geri paylaştı. Sonra da

Go Fund Me çevrimiçi bağış sitesinde Megan'm anısına para toplamak için açtıkları sayfaya giriş yaptı. Bağışlar yakın zamanda 100.000 sterline ulaşmıştı. Bu bilgiyi de teşekkür mesajıyla birlikte Twitter'da paylaştı sonra arkasma yaslanarak en sevdiği müzikal olan *Evita'd*an *And the Money Kept Rolling In* şarkısını mırıldanmaya başladı.

Kırk beş dakika sonra, taksi Jack'in Dulvvich'teki büyük, güzel evinin önüne çekti. Şoföre teşekkür ederken, evin önünde kendisini bekleyen daha fazla fotoğrafçı olmadığı için kısmen rahatlayıp kısmen de hayal kırıklığına uğradı. Sadece beş fotoğrafçı vardı, *istediklerini nehri aşmak zorunda kalmadan barın çıkışında almış olmalılar,* diye düşündü. Araçtan inip, taksi ücretini yolcu camından içeri eğilerek ödedi. Fotoğrafçılar makinelerinin deklanşörlerine basmaya başladılar. Flaşlarının parlak ışıklan siyah taksiden yansıyarak etraftaki evleri aydınlattı.

Jack küçük grubun arasından sıyrılıp, Güney Londra'daki

Dulvvich'in sessiz bir köşesinde yaşanan bu tuhaf sahnenin yakında ülkedeki bütün medya organlarında boy boy yer alacağını düşünerek evinin bahçe kapısını açtı.

Fotoğrafçılardan biri, "Megan Fairchild'ın annesine bir mesajınız var mı?" diye sordu.

Jack evinin kapısında durup arkasına dönerek, "Neden kızınla ilgilenip ona bakmadın?" dedi. Duraksayıp fotoğraf makinelerinin flaşları patlarken ciddi bir ifadeyle baktı. Sonra arkasını dönüp evinin kapısını açtı ve içeri girerek flaş ışıklarının üstüne kapadı.

Güvenlik alarmının uyan tonu öttü ve Jack dört haneli şifreyi girince ekran yeşile dönüp alarmın sesi kesildi. Jack ince ceketini çıkardı, cüzdanı ve anahtarlarını da çıkarıp koridordaki sehpanın üstüne bıraktı. Karanlık bahçeye bakan açık planlı salona girdi. Işıkları yaktığında, karşısında geniş ve boş mekânı buldu. Buzdolabına gitti ve bir an durup, dolabın kapışma mıknatısla tutturulmuş, küçük oğlu ve kızının yaptığı resimlere baktı. Ardından kapıyı açıp bir şişe Bud bira aldı. Şişeden gaz sesi çıkmadı ve kapak sessizce açılıp tezgâhta metal tıngırtısıyla sekti.

Jack biradan bir yudum aldı; soğuk ama biraz yavandı. Tekrar buzdolabma gitti ve elindekinin son şişe olduğunu gördü. Üç tane daha kaldığından emindi... Bir

dakika düşündü, sonra ışıkları söndürdü ve üst kata çıktı.

Açık salon bir an hareketsiz kaldı. Üst kattaki banyodan tıkırtılar geldi, sonra duş açıldı. Bu sırada siyah kıyafetli, minyon bir siluet çamaşır odasından, gölgelerin içine doğru yavaşça çıktı. Hızlıca hareket ederek mutfağı geçti, basamakların gıcırdamaması için ayaklarını dümdüz basarak merdiveni çıktı.

Üst kat sahanlığı karanlıktı ve banyodan şerit halinde bir ışık halıya vuruyordu. Kapüşonunun altından sadece gözleri ışıldayan Gece Kuşu kapıya yaklaştı.

Jack güçlü, esnek bedeni olan, yapılı bir adamdı. Duşta ıslak saçlarmda şampuanı köpürtürken Gece Kuşu onu izledi. Kaslı sırtından, poposunun arasından köpüklü su aktı. Jack duş alırken alçak sesle, ahenksiz melodi mırıldanıyordu.

Gece Kuşu, "Midemi bulandırıyorsun," diye fısıldadı. Jack şarkı söylemeyi keserek kafasını eğip suyun altına soktu ve ıslak saçı fok derisi gibi pürüzsüzleşti.

Fark edilmeden durup izlemek insanı sarhoş ediyordu. Ülkede herkesin bu adamdan bahsettiğini düşünmek... Bu küstah, bencil, şerefsiz heriften. Metalik bir gıcırtı eşliğiyle su kapandı ve Gece Kuşu hızla tekrar gölgelere çekildi.

Jack duştan çıkıp oğlu ve kızının yatak odalarını geçti. Boş odaların kapılarını kapalı tutuyordu, böylece her gün pişmanlık ve özlemle içi acımadan odaların önünden geçebiliyordu. Ayaklan yerde ses çıkartmadan ilerleyerek zarif ebeveyn odasına girdi. Bir elinde Bud vardı, diğerinde havluyla saçını kuruluyordu. Havluyu yere bırakarak çıplak halde yatağın kenarına oturdu. Bira hızla ısınıp yavanlaşıyordu, Jack de kafasına dikti ve boş şişeyi yatağın kullanılmayan tarafındaki komodinin üstüne koydu.

Karısının sıcak, rahatlık verici bedenini düşündü. Kendisi eve geç geldiği zamanlarda nasıl da sık sık doğrulup oturarak kitap okuyormuş gibi yaptığını. Kitap hep bir dekor, karısının uyanık kalıp hayal kırıklığını dile getirebilmesi için bir bahaneydi.

Aşağıya inip bir içki daha almaya yeltendi ama birdenbire kafası ağır geldi. Uzuvları da öyleydi. Aynca çok bitkin hissetti. Uzanıp kafası yastığa gelecek şekilde döndü. Komodinin üstündeki uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu açtı. Sky kanalında, kendisinin bir saat önce Charlotte Caddesi'ndeki kulüpten

ayrılışının görüntüleri, altında kırmızı bir FLAŞ HABER başlığı ve 0FC0M”UN TARTIŞMALI JACK HART OLAYINI İNCELEMESİ BEKLENİYOR yazısıyla dönüp duruyordu.

* Office of Communications. Birleşik Krallık'ta basın, yayın kuruluşlarının düzenleme ve rekabet süreçlerini yönetmek üzere hükümet tarafından yetkilendirilmiş kurum, *-çn*

Odada etrafına baktığında renkler sanki televizyondan çizgiler halinde kabarıp çıkıyordu. Jack kafasını kaldırdı ve oda şiddetli bir şekilde döndü. Kafasını tekrar yastığa bıraktı. Sıcağa rağmen titriyordu da. Yatak örtüsünü altından çekmeyi başarıp altına sokuldu ve sıcaklığın tadını çıkardı.

Sözcüklerin ekranda kıpırdadığını hayal meyal fark ederek, "Bir dakika. Bir dakika," diye geveledi. Televizyonun sesi adeta bedeninden kayıp gidiyordu. Oda dönüyordu. Yatağın yanında siyah bir karaltı kıpırdar gibi olduğunda birden kafasını kaldırdı. Kapının yanında anlık bir görüntü belirir gibi oldu ve kayboldu. Zihninin derinliklerinde, bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkına vardı. Belki de tek günlük bir grip gibi bir şeye yakalanmıştı. *Bir dakika. OFCOM tarafından inceleneceksem birini aramalıyım,* diye düşündü.

Gece Kuşu hızlıca hareket ederek aşağı indi, dış kapının zincirini taktı, sonra küçük, düzgün bir bahçe makası çıkararak internet modemini ve sabit hattın yanındaki telefon kablosunu kesti. Modemin ışıkları söndü. Gece Kuşu, Jack'in koridora astığı ince ceketin yanına giderek cebinden Blackberry telefonu aldı, SİM kartı çabucak çıkanp telefonu yere koydu ve ekran eğilip bükülüp çatırdayana kadar ayakkabısının topuğuyla ezdi.

En son iş de ana sigortayı kapatmaktı. Güvenlik paneli öttü ve Gece Kuşu şifreyi girdi. Sonra sessizliği hissetti. Üst kattan boğuk bir inilti geldi ve Gece Kuşu elini tırabzana koyup merdiveni tekrar yavaşça çıkmaya başladı.

Jack yatakta yatarken, oda artık etrafında büyük bir hızla dönüyordu. Televizyonun da odasının da artık karanlık ve sessiz olduğunu fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Panik artık ulaşamayacağı, bulanık, uzaktaki bir histi. Aklı, karısı Marie'ye gitti.

Karanlıkta yatakta onun tarafına doğru uzandı ve kafası karıştı. Marie neredeydi?

Yatağın yanında kıpırdayıp düzleştiğini hissetti. Birisi yatağa yatmıştı. Kolunu uzatıp sıcak bir beden hissetti.

Sessizliğin içinde sesi çatlayarak, "Marie?" dedi. Avcuyla dokundu ve ince kıyafetlerin altında bir beden hissetti. "Marie? Ne zaman eve döndün?" Kanındaki uyuşturucu ilaçlara rağmen, karısının gittiğini hatırlıyordu. Onu bırakmıştı. Çocuklarla birlikte evden taşınmıştı. Kasıldı ve geri çekilmeye çalıştı.

Bir ses, "Şşş... Rahatla," dedi. Bu ses, Marie'ye ait değildi. İnce ve tuhaf, tiz bir tonu vardı.

Jack geri çekilmeye çalıştı ama yatak, altında eğilip bükülüp sallandı. Jack'in uzuvlarında güç ve koordinasyon kalmamıştı. Komodinin üstündeki ev telefonuna uzandı ama çarpıp yere düşürdü. Sonra yanındaki kişinin, sırtına çıktığını ve kendisini tekrar döndürdüğünü hissetti. Mücadele etmeye çalıştığında uzuvları çaresizce cansız düştü ama hızlı ve güçlü eller bileklerini birleştirip onu tekrar sırtüstü çevirdi.

Jack bağırmaya çalıştı ama sesi zayıftı ve dili sürçüyordu. "Ss-sen de k-kikim-mssin?"

Sesin sahibi, "Sadece on beş dakikalığına ünlü olmak isteyen biriyim," dedi. Jack bir fermuar ve hışırtı sesi duydu. Ardından kafasına yavaşça bir poşet geçirildi. Eller çabucak hareket ederek ip gibi bir şeyi sıktı ve Jack boğazının sıkıştırıldığını hissetti. Daha hızlı nefes almaya başladı ve poşet hışırdayıp kafasına oturarak derisine iyice yapışmaya başladı. Bir gözü kapandı ama diğeri poşete yapıştığından açık kaldı. Nihayetinde içine çekeceği hiç hava kalmadı.

Gece Kuşu, soluk ve öğürme seslerinin tadını çıkararak poşeti sıkıca tuttu. Jack sarsılmaya devam etti. Adam yaşama arzusuyla gücünü topladı. Jack kafasını aniden yukan kaldırıp saldırganının suratına çarptığında Gece Kuşu yoğun bir acı duydu. Jack’in boğazındaki ipi daha da çekiştirerek baskıyı artırdı ve yumruğunu kaldırıp poşetin altındaki yamuk yumuk, bozuk surata indirdi.

Jack'in en son düşüncelerinden biri de fotoğrafçıların hâlâ dışarıda olabileceği ve bundan ne kadar harika bir hikâye çıkabileceği oldu.

Sonunda bir kez sarsılıp cansız bir sesle inleyerek hareketsiz kaldı. Gece Kuşu hazzm etkisiyle nabzı hızlanarak ve coşkuyla titreyerek birkaç dakika boyunca Jack'in yanında yatıp izledi.

Sonra sessizce kalkıp bir gölge gibi evden çıktı.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen hava çok sıcaktı. Sıcaklık, Lewisham Row Karakolu'nun duvarlarından içeri işliyor gibiydi. Vantilatörler tam gaz çalışsalar da, vaka odası adeta fırındı. Moss beyaz tahtaların önünde durmuş, Erika ve ekibine brifing veriyordu.

“Laurel Sokağı 14 numaradaki fotoğraf çerçevesinde parmak izi bulunamadı ama Gregory Munro'nun karşı komşularının gördüğü genç erkeklerden birinin kimliğini doğruladık. Dün gece Marie ve Claude Morris bize bu robot resmi çizdirebildiler."

Erika ve polis memurlarının geri kalanı, Gregory Munro ve Gary Wilmslow'un fotoğraflarının yanına eklenen yüze baktılar. Koyu renk saçları geniş alnından ve ince, yakışıklı suratından geriye taranmış, genç bir adamın resmiydi bu.

Moss konuşmaya devam etti: “Memur VVarren ufkunu genişletmeye karar verdi ve gecenin büyük bir kısmını jigolo sitelerindeki profilleri gezerek geçirdi..."

Birkaç imalı ıslık çalındı ve VVarren gözlerini devirip kızardı.

“Şimdi elimizde bu olduğuna göre..."

Moss "J-golo" isimli internet sitesinden bir profil fotoğrafını tahtaya yapıştırdı. Robot resme çok benzeyen bir fotoğraftı. Fotoğraf makinesine bakan yakışıklı, genç erkeğin robot resme ek olarak yeşil gözleri ve özenle şekil verilmiş, kirlisakalı vardı.

Moss duraksayıp gömleğinin yukarı sıyırdığı koluyla alnını sildi ve başıyla Warren’a işaret etti.

VVarren biraz utanarak ayağa kalktı. "Eee... Peki. Sitedeki bilgilere göre profil ismi JordiLevi, on sekiz yaşında ve Londra'da yaşıyor. Saatlik ücreti 250 sterlin ve anlaşılan yeterli miktarda para söz konusu olduğunda her şey yapıyor. Tabii gerçek adım ya da adres bilgisini vermemiş. İnternet sitesi yöneticisiyle iletişime geçtim ama kayıtların anonim olduğunu söyledi. Yani hemen heyecana gerek yok. Konu üzerinde çalışmaya devam edeceğim."

Moss ona göz kırptı ve VVarren tekrar yerine oturdu. "Pekâlâ, hepimiz bunun aynı kişi olduğu konusunda hemfikir olabiliriz," deyip robot resim ile

JordiLevi'm profil fotoğrafını gösterdi. "Bence bu bizim için ciddi bir ilerleme sayılır."

Büyük bir alkış koptu. Erika kalbinde bir ağırlık hissiyle yazıcıların yanında oturduğu yerden kalktı.

"Harika bir iş çıkardınız. Teşekkürler, Moss ve VVarren. Ancak Başkomiser Marsh ve Emniyet Genel Müdür Yardımcısı'yla itinalı bir değerlendirme sürecinin ardından, bu vakanın özellikle cinsel saikla işlenen cinayetler konusunda uzmanlaşan cinayet soruşturma ekiplerinden birine devredilmesine karar verildiğini size bildirmek zorundayım. Şu ana kadar topladığınız belgeleri ve verileri devretmek üzere hazırlamanızı istiyorum. Bu öğleden sonra bu dava devredilecek," diye açıkladı.

Moss, "Amirim bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu göremiyor musunuz? JordiLevi'm izini sürebilirsek, doğrudan Gregory Munro'nun cinayetiyle bağlantısını kurabiliriz. Bir şeylere şahit olmuş olabilir!" dedi.

Crane, "Sadece zamana ihtiyacımız var, amirim. Hem de çok fazla zamana değil. J-golo'da sahte bir müşteri profili kurup Jor-diLevi'yle bir buluşma ayarlayacağız. Bize Gregory Munro'nun evine her kim geldiyse onun robot resmini çizdirebilir ve elimizde bir şüpheli olur," dedi.

Erika, "Üzgünüm ama bu konu tartışmaya açık değil," dedi.

Moss hüsrana uğramış halde kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Ben de bu durumdan en az sizin kadar memnuniyetsizim. Lütfen, bu davayla ilgili raporlarınızı ve bütün verileri öğleye kadar hazır edin."

Bir dizi itiraz yükseldi ve Erika vaka odasından çıktı. Koridordaki kahve makinesine gidip doğru miktarda bozuk parayı atarak aşınmış ve silik kapuçino düğmesine bastı ama hiçbir şey olmadı. Yumruğunu tuşa indirdi. Sonra tekrar tekrar indirerek hırsını aptal makineden çıkardı ve Moss'un yaklaştığını duymadı.

"İyi misiniz, amirim? Kafeinsizlikten öfke patlaması mı yaşıyorsunuz?"

Erika dönüp başını salladı.

"Geri çekilin."

Erika geri çekildi ve Moss botuyla makinenin ön tarafındaki buharı tüten kahve resminin altına tekme attı. Makine bipledi, bir bardak tutacağa tık diye düştü ve içi dolmaya başladı.

Moss, "Bardak altlığını hedef almasın," dedi.

Erika, "Muhteşem bir iş çıkardın, dedektif. Yeteneklerinin sınırı yok, değil mi?" dedi.

"Bu, çay alırken de işe yarıyor. Bazen de çorbada."

"Çorba da mı var?"

"Evet, kuyruk çorbası. Ama bu riske girmenizi tavsiye etmem."

Erika hafifçe güldü ve kahvesini tutacaktan aldı.

"Size bir şey sorabilir miyim, amirim? Bu davaya başka bir ekibin bakmasının daha iyi olacağını mı düşünüyorsunuz gerçekten?"

Erika kahvesini üfledi. "Evet." Mossla bu konuda konuşama-mak hiç hoşuna gitmiyordu. O her zaman sadık ve her fikre açık, mantıklı biriydi.

"Boş bir komiser pozisyonu olduğunu duydum. Bunun sizin bu zorlu davadan kurtulmak istemenizle bir alakası yok, değil mi?"

"Beni tanıdığım sanıyordum, Moss. Bu benim tarzım değil."

"Güzel. Peki, neden o zaman? Siz bir davadan kolay kolay vazgeçmezsiniz. Bu konuda Charlton Heston gibi davranıyorsunuz."

"Ne?"

Moss kötü bir Amerikan aksanıyla taklit ederek, "Hani şu Ulusal Tüfek Birliği konuşmasmda silahını *'ancak soğuk, cansız ellerimden alırsınız'* diyen aktör var ya?" dedi. Bir anlık sessizlik oldu. "Hadi ama amirim. Uzun zamandır duvara toslayıp duruyorduk ama artık çok yakınız."

"Moss, bu konuda söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Kararım kesin."

"Tamam. Tamam. Bu konuda konuşamıyorsunuz demek. Peki, evet için bir,

hayır için iki kez göz kırparsanız?"

Erika olumsuz anlamda başını sallayarak, "Moss..." dedi.

"Bana neler döndüğünü anlatamıyorsanız, en azından ben size neler döndüğünü düşündüğümü anlatabilir miyim?"

"Seçme şansım var mı?"

"Bence elimizdeki davalar birikti ve Marsh daha iyi istatistikler çıkarmak konusunda baskı altında. Bu dava karmaşık bir hal alıyor ve biraz da tartışmalı, o yüzden de başından atıyor."

"Moss..."

"Bence bir cinayet sebebi bulmamızın tek yolu bir şablonun ortaya çıkması. Bir şablonun ortaya çıkması için de bir ceset daha olması gerekiyor."

"Orası açık."

"Ayrıca bu dava bizden çıktıktan sonra olacakları da biliyorum. Yeni bir ceset olursa, dava bir nefret cinayeti olarak smıflan-dınlacaktır ve eşcinseller arasına salınan korkunun, tartışmanın sonu gelmez. Heteroseksüellerin işlediği cinayetlerin sayısı onlarınkinin on katı. Erkekler kadınlara tecavüz edip öldürdüklerinde, toplum katillerin kötü olduğunu düşünüyor ama bir eşcinsel aynı şeyi yaptığında, bu onların cinsel kimliklerinin, hayatlarının tamamının bir uzantısı olarak görülüyor!"

Moss gittikçe köpürürken Erika sessizce izliyordu.

"Affedersiniz amirim. Ben sadece... bundan bıktım da. Bu davada hızımızı yeni kazanmıştık. Biz fazla çalıştırılıyorsak, diğer cinayet soruşturma ekiplerinde de durum daha farklı olamaz, değil mi? Ayrıca bu dava sizdeyken emin ellerdeydi. Manşetleri şimdiden görebiliyorum: 'Banliyöde Nefret Cinayeti', 'Londra'nın Banliyösünde Eşcinsel Terörü'."

"Bunun senin için bu kadar kişisel bir mesele olduğunu bilmiyordum."

"Doğrudan değil... Jacob'm okulu geçen hafta Babalar Günü kartı hazırlama etkinliği düzenlemiş ve şans eseri bir papazla evli olan aptal öğretmeni, Jacob'm

iki annesi olduğu gerçeğini bir türlü algılayamayınca ona 'dışarılarda bir yerlerde' olan babası için bir kart hazırlatmış. Okulu basıp öğretmeni tokatlamamam için Celia'nın beni zapt etmesi gerekti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Oluyor böyle şeyler. Sadece bu davanın sonunu görürüm diye umuyordum. Bunu sizin için de diliyordum. Siz kimsenin sizi ezmesine izin vermesiniz ve yapılacak doğru şeyi her zaman bilirsiniz, yani ta ki..."

Erika, Moss'un, "Şimdiye kadar," diyecekken kendini tuttuğunu fark etti. Bir an sessizce durdular.

Erika, "Peterson'm nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hastalık izni aldı, amirim/'

"Neyi varmış, söyledi mi?"

Moss, Erika'ya bir şey döndüğünü bildiğini gösterecek kadar uzun süre sessiz kaldı. "Hayır, amirim, söylemedi. Herkesin öğlene kadar raporlarını teslim etmesini sağlayacağım."

Erika, "Teşekkürler," dedi ve ikisinin de söyleyemeyecekleri şeyler söylemek istediklerini fark ederek Moss'un tekrar vaka odasına girişini izledi.

Sabahın geri kalanı aşırı sıcak vaka odasının kasvetli ortamında, Erika'yı derinden etkileyen bir soruşturmanın parçalarının toplanmasıyla geçti.

Moss'un sözleri Erika'nm zihninde dönüp duruyordu: *Soğuk, cansız ellerimden...* İşte, elinde Gregory Munro cinayetiyle ilgili inanılmaz bir ipucu vardı ve ekibi deli gibi çalışmaya hazırdı ama davayı bırakacaktı! Saat birden hemen önce, hâlâ masasında oturmuş, bilgisayar ekranına bakıyordu ki Moss yanına geldi.

"Amirim..."

"Efendim?"

"Vakayı gönderdiniz mi?"

Erika başını kaldırıp baktı. "Hayır, neden ki?"

"Üniformalılardan bir telefon geldi. Dulwich'te beyaz bir erkek, yatağında çıplak ve boğulmuş halde bulunmuş. Zorla içeri girildiğine ya da herhangi bir boğuşmaya dair hiçbir belirti yok. Ön kimlik belirleme çalışmasına göre, maktul Jack Hart."

"Bu ismi nereden biliyorum?"

"İşsizler ve evde kalan ebeveynlerin magazin programı Jack Hart Show'u sunuyor. Celia da izliyor."

"Peki, üniformalılar, Gregory Munro'nun katiliyle aynı kişi olduğunu mu düşünüyor?"

"Cinayet soruşturmadan birini bekliyorlar ama anlaşılan katil aynı. Dava hâlâ bizde mi?"

Erika, "Evet. Resmi olarak hâlâ bizim davamız. Hadi, oraya gidelim," dedi.

Jack Hart'm evi, Güney Londra'daki Dulvvich'in lüks bir kesi-mindeydi. Yol dimdik çıkıyor, sonra yine dimdik iniyordu. Yolu bir polis kordonu kapatmıştı. Onun ötesinde de beş polis arabası, bir ambulans ve iki büyük destek karavanı araç yolunu kapatıyordu. Erika arabasını, başında üniformalı üç polis memurunun durduğu polis şeridinin yakınma park etti. Kaldırımda fotoğraf makineleri ve cep telefonlarını havada tutan bir kalabalık toplanıyordu.

Erika, "Off! Haber amma da çabuk yayılıyor," dedi ve Mossla arabadan indiler. Çok sayıda genç, bir avuç yaşlı kadın ve siyah saçlı, minik bir bebeği sıkıca tutan bir kadından oluşan kalabalığın arasından ilerlediler.

Bakır saçlı bir genç, "Jack Hart mı?" diye bağırdı.

Dudağında pirsing olan genç bir kız, "Bu Jack Hart'm evi. Onu etrafta görüyordum," diye ekledi.

Erika, "Burası bir olay yeri. Cep telefonu kameralarınızı kapayın," dedi.

Pembe tüylü bir çantası olan, dağınık saçlı, ufak tefek bir kız, "Kamuya açık alanlarda çekim yapmak yasalara aykırı değil," deyip, sözlerini vurgulamak

amacıyla telefonunu Erika'nın yüzüne doğrulttu. "Gülümseyin. YouTube'dasınız."

Moss sakince, "Biraz saygılı davranmaya ne dersiniz peki?

Burası bir olay yeri," dedi. Yaşlı kadınlar sessiz kalarak sadece izlediler.

Kafası kazınmış bir genç, "Jack Hart tam bir şerefsizdi. Megan Fairchild'ı öldürmüş kadar oldu. İnsanları kullanıyordu, ben neden onu kullanmayayım ki?" diye sordu. Onun sözlerinden cesaret alan başka gençler de cep telefonlarını kaldırmaya başladılar.

Erika polis memurlarından birine, "Bu grubu daha arkaya alın," dedi.

Polis memuru, "Ama polis şeridi burada," diye karşılık verdi.

Erika, "O zaman kafanızı kullanın da şeridi geriye alın," diye çıkıştı.

Tam da o anda Sky News kanalının, tepesinde büyük bir uydu çanağı olan karavanı geldi ve yolun karşısına park etti.

Erika, "Fazladan polis memuruna ihtiyacınız olursa sorun değil. Sadece dediğimi yapın," dedi.

Memur, "Peki, efendim," dedi.

Erika ve Moss imza atıp polis şeridinin altından geçerek eve doğru ilerlediler.

Üniformalı bir polis memuru tarafından karşılanıp içeri alındılar. Koridor daha serindi. Kocaman, yaldızlı aynası, koyu renk ahşaptan cilalı tırabzanları ve merdivene uzanan krem rengi halısıyla zevkli bir şekilde döşenmişti. Polis memurunun peşinden yukarı çıktılar ve krem rengi halının devam ettiği uzun bir sahanlığa ulaştılar. Ev ürkütücü derecede sessizdi. Erika evin, sokağın karmaşa gürültülerini içeri almayacak şekilde yalıtılmış olduğunu fark etti. Ebeveyn odası katın sonundaydı. Açık kapıdan içeri süzülen güneş ışığında toz parçacıları ağır ağır uçuşuyordu.

Yatak odasının kapısından geçip döndüklerinde Moss, "Tanrım!" dedi. Maktulün çıplak bedeni yatağa yayılmıştı. Uzun boylu görünüyordu. Pürüzsüz ve neredeyse tamamen tüysüz, açık

bir teni vardı. Kafasına geçirilip boynundan sıkıca bağlanmış bir poşetle sırtüstü yatıyordu. Ağzı ve bir gözü açıktı; gözkapağı poşete takılmıştı. Diğer gözü ise çok kötü morarmıştı ve şişip kapanmıştı. Dudakları sanki dişlerini göstermek istercesine geriye doğru çekilmişti.

Erika, "Cesedi kim buldu?" diye sordu.

Polis memuru, "Programının yapımcılarından biri. Kadın merdivenden çıkmış ve içeri girmek için arkanızdaki camı kırmış," dedi.

Döndüler ve bahçeye bakan büyük bir pencere gördüler. Camda bir delik, kenarlarında da örümcek ağı gibi çatlaklar vardı. Çerçevenin altındaki krem rengi halıya cam parçalan saçılmıştı.

Erika, "Yani kadın maktulün Jack Hart olduğunu doğruladı mı?" diye sordu.

Polis memuru, "Evet," diyerek başını salladı.

Moss, "Bu program hafta içi her gün canlı yayınlanmıyor muydu? Bugiin cuma," dedi.

Bir an bunun üzerine düşündüler.

Erika telefonunu çıkardı. "Tamam, hemen adli tıp görevlilerini buraya getirmeliyiz."

Isaac Strong ve Olay Yeri İnceleme ekibi çabucak geldi ve mavi tulumlarını giyip çalışmaya başladılar. Birkaç saat sonra Erika ve Moss da üstlerinde mavi tulumlarla tekrar yatak odasına çıktılar. Memurların delilleri bozmamaları için yatağın etrafına bir dizi çelik kutu yerleştirilmişti.

Erika, "Pekâlâ, Isaac. Sence katil Gregory Munro'nunkiyle aynı mı? Kafaya geçirilmiş poşet, maktul çıplak, bekâr bir erkek," diyerek konuşmaya başladı.

Isaac başını kaldırıp ikiz yatağın diğer tarafından ona ve Moss'a bakarak, "Bu varsayımı bir süre bekletelim," dedi. Bir olay yeri fotoğrafçısı aralarından eğilip cesedin fotoğrafını çekti. "Maktul yirmi dört saatten kısa süre önce ölmüş. Sıktığı ellerinde, ağzında ve gözerinde ölüm sonrası katılaşma hâlâ devam ediyor. Ev doğuya bakıyor ve özellikle de bu oda gün boyunca gölgeden faydalanıyor. Yani ısı nispeten tipik bir çürümeye fırsat vermiş. Ayrıca maktulün

dün gece geç saatte eve geldiğinde fotoğrafı çekilmiş. Yani aslında bilimden ziyade mantık devreye giriyor. Poşet çenenin altından bağlanmış..." Isaac ipin sıkıca bağlanıp tene oturduğu yeri gösterdi. "Muhtemelen bir mücadele olmuş. Sol göz küt bir nesneyle alman darbe yüzünden kötü morarmış. Darbe el ya da yumruktan gelmiş olabilir. Komodinin üzerinde boş bir bira şişesi vardı, toksikoloji testine gönderdik. Yine yatağın çevresinde ya da odada boğuşmaya dair çok az belirti var. Her yer çok temiz ve düzenliydi. Maktul etkisiz hale getirilmiş... bunu her kim yaptıysa o kişi tarafından alt edilmiş. Cinsel tacize dair belirti yok. Hep dediğim gibi, daha fazlasını otopsiden sonra söyleyebilirim."

Erika cesedin yanındaki lacivert yatak çarşafında beyaz-gri bir kalıntıyı işaret ederek, "Çarşaftaki bu leke ne?" diye sordu. Eğilip yatağın altına baktı. Birkaç kirli çorap ve dağıtılmış kalın bir toz tabakası vardı.

Kendi sorusuna cevap vererek, "Toz," dedi. "Yatağın altındaki toz tabakası bozulup yatağa taşınmış."

Moss, "Tanrım! Yatağın altında biri varmış," dedi. Olay yeri fotoğrafçısı parlak flaş ışıkları saçarak maktulün yakından bir fotoğrafını çekti. Birdenbire arkalarından bir flaş ışığı parladı. Erika dönüp bir adamın, yatak odasının dışındaki düz çatıda çö-melmiş halde durduğunu gördü. Adam zayıftı ve mohikan saçı fosforlu maviydi. Fotoğraf makinesinin objektifini camdaki delikten içeri sokup iki poz daha çekti.

Erika koruma maskesini indirerek, "Hoop!" diye bağırdı. Pencereye gitti ama kot şort ve siyah bir AC/DC tişörtü giymiş adam eğilip Erika'nın bacaklarının arasından birkaç poz daha çekti, sonra kırık cam parçalarını çıtırdatarak çabucak düz çatının ucuna gidip, bir gider borusunun etrafına dolanmış morsal-kımın kalın dallarına tutunarak aşağı inmeye başladı.

Erika, "Kahretsin! O da kimdi?" dedi.

Moss, "Paparazziye benziyor," dedi.

Dedektifler pencereden dışarı bakarken adam aşağıdaki çimlere ulaştı. Arka bahçede polis memuru yoktu. Erika, Moss'a baktı ve hemen odadan dışan fırladılar.

Erika ve Moss, elinde poşetlenmiş, narin delillerin olduğu bir tepsiyi taşıyan bir olay yeri uzmanıyla çarpışmaktan kıl payı kurtularak merdivene koştular, hızla

aşağıya, açık salona indiler ve arka bahçeye bakan, duvar yüksekliğindeki cama gittiler. Erika camı açmayı denedi. Mavi mohikanlı fotoğrafçı bahçenin sağ tarafındaki çite doğru gidiyordu.

1

Aslen Londra'nın doğusunda kullanılan, daha sonra da ülke geneline yayılan, kafiyeli sözcüklerle şifreli argo ifadeler türetme yöntemi, *-çn*

Erika, "Bunları açmam gerek!" diye bağırdı. Başım kaldırıp bakan mavi tulumlu uzmanlardan hiçbirinin yüzü tanınmıyordu ve sadece merakla bakan gözleri görünüyordu.

Moss, Amerikan tarzı çelik bir buzdolabının yanındaki kapıdan geri gelerek, "Amirim, buradan!" diye bağırdı. Erika onun peşinden gitti. Kapı büyük bir çamaşır makinesi ve kurutucunun olduğu bir çamaşır odasına açılıyordu. Uzun bir pencere, bakımlı bahçeye bakıyordu ama görünürde fotoğrafçıdan eser yoktu. Moss sağlam bir ahşap kapının kolunu zorladı.

"Kilitli ve lanet anahtar yok," diye bağırdı. Pencereden dışarı baktılar ve fotoğrafçının çoktan çitin yansına tırmandığını gördüler. Çamaşır makinesi ve kurutucunun üstünde temizlik maddelerinin olduğu raflar vardı. Erika en alt rafta ağır, metal bir anahtar gördü. Onu alıp çabucak kilidi denedi. Kapı açıldı ve bahçeye fırladılar. Erika sağa doğru koşarak ahşap çitin tepesinden tutup kendisini kaldırdı. Hemen peşinden de Moss geldi.

Erika kuru çimlerin üzerine indi ve bahçe boyunca koşarken telsizini çıkardı.

Moss arkadan, "Dunham Sokağı'na çıkacak," diye bağırdı.

"Dulvvich'teki Dunham Sokağı'na bitişik bir bahçeden çıkacak bir şüphelimiz var. Orada desteğe ihtiyacım var, hemen." Erika ikinci bahçenin diğer ucuna ulaşarak duvarın üstüne çıkıp rahatlıkla diğer tarafına indi. Fotoğrafçıyı hâlâ ileride görebiliyordu. Mavi mohikam karşıdaki çitin üstünden aşarak gözden kayboldu. *Bu herifin olay yeri fotoğraflarıyla kaçmasına izin veremem. Fotoğraflar dakikalar içinde internete yüklenebilir,* diye düşündü.

Yandaki bahçeye fırladı. Plastik bir salıncağın etrafından dolanarak çitin üzerinden atladı ve bir gölete canını acıtacak şekilde dizüstü düşerek etrafa su sıçrattı.

Kısa yazlık bir elbisesi ve güneş gözlüğü olan genç bir kadın terasa çıkarak, "Hey! İzinsiz girdin. Onlar koi balığı!" diye bağırdı.

Erika göletten su sıçratarak çıkıp, "Polis memuruyum," diye bağırıp bir sonraki çite gitti. Fotoğrafçıya yaklaştığını fark etti; adam diğer bahçe çitinin kenarındaydı ve bacağını üstüne atıyordu.

Erika, "Şu adamı durdurun!" diye bağırdı. Bu mantıklı bir talep olsa da kulağına gülünç geldi. Dönüp Moss'un arkasında, çitin üstünden atladığını ve gölete kafa üstü düşerek etrafa bir ton su sıçrattığını gördü. Terastaki kadın artık daha yüksek sesle bağırıyordu.

Sıcak tepeden bastırıyordu ve Erika çok bitkin düşmüştü. Bütün kıyafetlerinin üstüne bir de olay yeri inceleme tulumlarıyla kavruluyordu. Moss saçında yosunlarla göletten çıktı.

"Ben iyiyim, amirim, devam edin," diye bağırdı. Erika koşarak diğer çitin üstüne çıkıp ardına geçti. Tulumundan ve kıyafetlerinden bacaklarının arkasına kıymıkların battığını hissetti. Fotoğrafçının son bahçedeki açık renk tuğladan yüksek duvara ulaştığını fark etti.

Erika, "Derhal dur!" diye bağırdı.

Fotoğrafçı kırmızı bir surat ve köpekbalığı yüzgeci gibi dimdik mavi mohikanıyla etrafına bakındı, fotoğraf makinesini omzuna alıp Erika'ya el hareketi çekti ve zıplayıp duvarın tepesinden tutarak kendini yukarı çekti.

Erika kırık, yosun tutmuş kuş banyolarının arasından, otsuz, toprakla kaplı son bahçeyi koşarak geçti. Fotoğrafçı duvarın üstünde dengede durmaya çalışırken bir parça geriye doğru kaydı ve Erika onun bacağını tutmayı başardı. Adam tekme atarak Eri-ka'nın suratına isabet ettirdi ve ayağında sadece spor ayakkabı olsa da Erika'nm yanağı çok acıdı. Erika onu bacağından tuttu ve spor ayakkabı elinde kaldı ama adam elinden kayıp kaçtı ve duvarın kıvrımlı tepesinden diğer tarafa geçti. Erika onun duvarın ardına küt diye düştüğünü ve bağırdığını duydu.

Boyunun uzun olmasına sevinerek rahatlıkla duvarı tırmandı ve tepesinde bacaklarını iki yana sarkıtarak oturduğunda, diğer taraftaki kaldırımın daha alçakta olduğunu gördü. Fotoğrafçı sadece bir ayakkabıyla, çıplak ayağının üstüne çok kötü düşmüştü ve fotoğraf makinesini kurcalayıp sendeleyerek uzaklaşmaya çalışıyordu. Erika aşağı atlayıp rahatlıkla kaldırıma indi. Daha hızlı hareket ederek onu yakalamayı başardı. Adam kaçmaya çalışarak onunla mücadele etti.

Erika kesik kesik nefeslerle, "Hayır... ya-yapamaz-sın," dedi. Bir an sonra duvarın tepesinde Moss belirdi. Dedektif aşağı kaydı ve kaldırıma inerek yanlarına koştu. Erika'nm tuttuğu fotoğrafçının ellerini arkasında birleştirip kelepçelemeyi başardı.

Fotoğafçı, "Lanet sürtükler!" diye bağırdı.

Erika, "Sakinleş," dedi.

"Neden? Beni tutukluyor musunuz?"

Moss, "Seni gözaltına alıyoruz," dedi.

"Hangi gerekçeyle?"

Moss, "Tek istediğimiz seninle konuşmakken durmayıp olay yerinden kaçman nedeniyle. Ayrıca meslektaşımın suratına tekme attın," dedi.

Adam silkelenip onlardan kurtulmaya çalışarak, "Fotoğraf çekmek yasalara aykırı değil," dedi.

Erika, "Fotoğrafını çektiğin yer, olay yeriydi," dedi.

"Olay yeri fotoğrafı çekmek de yasalara aykırı değil."

Erika soluklarını düzene sokmaya çalışarak, "Evet ama fotoğraf makinene delil olarak el koyuyorum. Davamıza yardımı dokunabilecek veriler içeriyor olabilir," dedi. Moss'u hiç bu kadar öfkeli görmemişti; dedektifin saçları ile tulumu sırılsıklamdı ve kadın terliyordu. Erika hâlâ fotoğrafçının omzunda asılı fotoğraf makinesini aldı. Yandaki kapağını açıp içine baktı.

"Hafıza kartı nerede?" diye sordu.

Fotoğrafçı, "Bilmiyorum," deyip küçük, boncuk gibi gözlerle meydan okurcasına baktı.

Moss, "Hafıza kartı nerede? Attın mı? Çünkü o bahçeleri aratabiliriz," dedi.

Adam ukala bir ifadeyle sırıtıp omuz silkti. "Bulamayacaksınız."

"Adın ne senin?"

Adam omuz silkti.

Erika onun kelepçeli ellerinin arasından uzanıp arka cebinden cüzdanım aldı, ehliyetini çıkararak okudu: "Mark Rooney. Otuz dokuz yaşında. Kim için

çalışıyorsun?"

"Serbest çalışıyorum."

"Neden fotoğraf çekiyordun?"

"Bu aptalca bir soru. Söz konusu *Jack Hart.* Öldüğünü bilmiyordum, tamam mı?"

"Onun ölümünden sorumlu olmadığını nereden bileceğiz? Olay henüz halka duyurulmadı. Resmi kimlik teşhisi de yapılmadı."

"Size dedim ya, öldüğünü bilmiyordum. Dün gece gayet iyiydi."

Erika, "Dün gece burada miydin? Neden?" diye sordu.

"O kız kendini öldürdüğünden beri Jack Hart sürekli basında."

"Dün gece neyin fotoğrafını çektin?"

"Onun eve taksiyle gelişini çektim. Sonra da yatak odasında birkaç pozunu çektim."

Moss, "Gece saat kaçta?" diye sordu.

"Ne bileyim, on iki buçuk-bir arası falandı sanırım."

"Peki, bütün gece kaldın mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Bir duyum aldım. Kardashianlardan biri Londra'daymış. Onun gece geç saatlere kadar âlemlere aktığını duydum. Kar-dashian fotoğrafları Jack Hart'mkilerden çok daha değerli..."

Erika, "Peki. Çok güzel sohbet, muhabbet ettik. Şimdi o hafıza kartını bana vermen gerekiyor," dedi.

"Söyledim ya, bende değil."

"Beş dakika önce şendeydi."

Adam ukala ukala güldü. "Ah, fotoğraf makineme takmayı unutmuş olmalıyım. Oluyor böyle şeyler. Hafıza kartlan küçük, dikkat gerektiren şeyler. Aslında şimdi düşündüm de evet, aklımdan çıkmış. Onu makineye takmayı unuttum."

Moss, "Bak ne diyeceğim; bundan bıktım," deyip fotoğrafçının kelepçeli ellerini bıraktı. Tulumunun fermuarını açıp pantolonundan bir lateks eldiven çıkardı, tulumun kollannı geriye kıvırarak eldiveni eline geçirdi ve boştaki eliyle Mark'm mavi mohikanını tutup kafasını geriye çekti.

Fotoğrafçı, "Yaa! Ne yapıyorsun sen? Ahhh!" diye haykırdı. Moss eldivenli iki parmağını onun boğazının dibine soktu.

Adam öne doğru savrulup kaldırıma kustu. Erika ve Moss bir parça geri kaçmayı başardılar.

Adam öksürüp, öğürüp tükürürken Moss, "Ah, işimizin cilveleri..." dedi. Erika adamı yüzü duvara gelecek şekilde döndürdü.

Moss kaldırımdaki kusmuğun arasından küçük, siyah, üstünden bir şeyler damlayan hafıza kartını alırken, "Tam da düşündüğüm gibi. Yutmuşsun, seni kurnaz pislik," dedi ve kartı

suratını ekşiterek şeffaf bir delil torbasına koydu. "Annemin eskiden dediği gibi, içinde kalacağına dışına çıksın, daha iyi," dedi.

Mark öksürmeye devam ederek duvara yaslanmış halde, "Seni sürtük! Seni polis şiddetinden dava edeceğim," diye bağırdı.

Moss, "Çocukluk etme. Temiz eldiven kullandım," deyip eldiveni çıkararak yakındaki bir çöp kutusuna attı. Sirenleri öten bir polis arabası köşeyi dönüp kaldırımın kenarında, yanlarında durdu.

Polis kordonundaki iki üniformalı memur arabadan inerken Erika, "Neyse ki gelebildiniz," dedi.

Bir memur, "Affedersiniz, amirim. Yolun tek yönlü olduğunu bilmiyorduk," dedi.

Mark, "Bana saldırdılar. Polis şiddeti uyguladılar!" diye bağırdı.

Erika, "Onu en yakın tren istasyonuna götürüp bırakın," dedi.

Polis memurları adamı arabanın içine sokup Moss ile Erika'yı hâlâ nefes nefese halde bırakarak uzaklaştılar.

Erika pis hafıza kartının olduğu delil torbasını alıp ışığa tutarak, "İyi iş çıkardın," dedi.

Moss, "Fazla mı ileri gittim? Parmaklarımı gırtlağına sokarak yani," diye sordu.

Erika, "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Hadi, gel. Eve dönelim," dedi.

Erika ve Moss tekrar olay yerine döndüklerinde yolun tepesindeki kalabalık çoğalmıştı. BBC ve ITN haber ekiplerinin Sky Nevvs'e katıldığını gördüler. Dedektifleri, olay yeri inceleme amiri Nils Âckerman karşılayıp üstlerini değişmeleri için yeni mavi tulumlar verdi.

Erika ve Moss tulumlarını değiştirirken amir, "Telefon hatları Laurel Sokağı'nda olduğu gibi kesilmiş," dedi.

Moss mavi tulumunun fermuarını çekip kapüşonunu takarken, "Aynı katil. Öyle olmak zorunda," dedi. Islak ve çamurlu tulumlarım bir uzmana verdiler, o da delil torbasına koydu.

Erika, içinde hafıza kartının olduğu daha küçük, şeffaf delil torbasını Nils'e vererek, "Bundan ne kurtarabileceğinize bir bakın. Yutulmuştu ama çok uzun süreliğine değil," dedi.

Nils torbayı alarak, "Sorun olmaz. Ama önce size bir şey göstereceğim," dedi.

Onun peşinden tekrar içeri girip hâlâ mavi tulumlu olay yeri inceleme görevlileriyle dolu olan krem rengi halılı koridordan geçip, açık salondan arka bahçeye bakan çamaşır odasına girdiler. Kapı açıktı. Tekrar gün ışığına çıktılar. Uzakta bir çim biçme makinesinin vınlaması geliyordu.

Nils, "Evdeki bütün pencereleri kontrol ettik. Hepsi bir tür uPVC plastik malzemeyle üç camlı pencere, yani kırmadığınız sürece aşması çok zor. jack Hart'ın cesedini bulan meslektaşının kırdığı yatak odası penceresi hariç hepsi

içeriden kilitli," dedi. Erika ve Moss, onun baktığı tarafa, evin arka tarafındaki kırık cama baktılar. "Parmak izi ya da zorlanarak içeri girildiğine dair herhangi bir bulgu yok."

Erika, "Ya dış kapı?" diye sordu.

Nils, "Yale marka bir kilitle ve zincirle içeriden kilitli," diye cevap verdi. "Geriye de burası, bence giriş noktası olan çamaşır odası kalıyor."

Kapı kaim ahşaptan yapılmış ve koyu, parlak maviye boyanmıştı. Kolu ağır metaldendi ve Erika'nm rafta bulduğu kalın, metal anahtar kilidin iç tarafmdaydı.

Erika, "Kapı kilitliydi. Fotoğrafçının peşinden koştuğumuzda kilidi açmak zorunda kaldım," dedi.

Nils, "Birazdan o konuya da geleceğim," dedi. Kapıyı iterek kapadı. "Eğer dışarıdaki bu kısma dikkatlice bakarsanız, altta eski boyanın göründüğü bir şerit var." Kapının dışındaki çimlerde çömelip kapının çerçevesinin altı boyunca uzanan bir santimlik açık yeşil kısma baktılar.

Nils, "Kapı yeşilken sel önleyici bir şerit, yapıştırıcıyla yapıştırılmış. Sel önleyici şerit yakın zamanda çıkarılmış. Çamaşır makinesi ve kurutucunun arkasında bulduk," deyip kapıyı açtı ve tekrar çamaşır odasına girip çamaşır makinesinin üstündeki uzun, ince lastik şeridi aldı. Onu kapının altmdaki yeşil şeridin üstüne koydu, sonra tekrar kaldırdı. "Dipten nereden ayrıldığını görebiliyor musunuz? Kapının altında 5-6 milimetrelik bir boşluk bırakıyor."

Erika, Moss'a baktı.

Moss, "Ama katil mukavva kadar ince değilse bu içeri nasıl girdiğini açıklamaz," dedi.

Nils, "Göstereyim," dedi. Parmak izi uzmanlarından birine işaret etti. Uzman, amirine uzun bir tel parçası ve bir gazete sayfası getirdi, sonra kapıyı kapayıp kilitleyerek onları dışarıda bıraktı. Nils yere diz çöküp ikiye katlanmış gazete sayfasını açtı ve kapının altındaki 5-6 milimetrelik boşluktan içeri itti. Ardından kabloyu anahtar deliğine sokup hafifçe iterek büktü. Erika ve Moss pencereden içeri bakarak anahtarın kıpırdadığını, kilitten çıkıp pat diye alttaki gazete kâğıdına düştüğünü gördüler. Nils gazeteyi kapının altından dikkatlice çekti ve anahtarı kilide sokup kapıyı açtı.

Zaferle sırıtarak, *"VoilaV* dedi.

Dedektifler ona bakakaldılar. Kapının yanındaki küçük bir giderden su gurultusu duyuldu.

Moss, "Adli tıpta boşa harcanıyorsun. Kendi sihir şovun falan olmalı," dedi.

Erika, "Harika ama katilin bu şekilde içeri girdiğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

Nils, "Kilidin içinde kırık bir tel parçası bulduk ve kapının altındaki ahşaba bir gazete parçası takılmış," diyerek gösterişle cebinden bir kanıt torbası çıkardı. İçinde gümüş rengi bir parça tel ve bir parça da yırtılmış gazete vardı.

Erika'nın zihninde bir görüntü canlandı: Buharla dolu banyo, Mark'ın belinde sadece havlu; tıraş olurken kestiği yere bastırdığı, gazete parçasıyla aynı büyüklükte bir parça tuvalet kâğıdı ve nokta kadar bir kanm peçeteyi ıslatışı.

Çim biçme makinesinin vınlaması Erika'yı sıçratarak tekrar gerçekliğe döndürdü.

Moss, "Sel önleyici şeridin üstünde parmak izi var mıydı?" diye soruyordu. Nils olumsuz anlamda başını salladı. "Katil kapının altından gazete sokarak içeri girdiyse, nasıl hem dışarı çıkıp hem de kapıyı kilitleyerek anahtan rafa koydu peki?"

Moss, "Öyle yapmadı. Gregory Munro'nun evinde olduğu gibi, buraya daha önce de gelmiş olabilir. Anahtarı almış, bir kopyasını yaptırmış, sonra da yerine koymuştur," dedi.

Erika, "Mantıklı. Biraz uzak bir ihtimal ama mantıklı. Peki, mahkemede geçerliliği olur mu?" diye karşılık verdi.

Nils, "Evet, kapının dışından, alt kısmından aldığımız izle birlikte geçerli olur," deyip parlak mavi boyayı gösterdi.

Erika, "Parmak izi mi aldınız?" diye sordu.

Nils parmak izi uzmanını tekrar çağırdı. "Parmak izi değil..." deyip onlara üzerinde bir kulağın dışının mükemmel bir izinin olduğu beyaz bir karton

gösterdi. "Dinlemek için kulağını kapıya yaslamış," dedi.

Kulak izi küçük, neredeyse bir çocuğunki kadardı. Bahçede yükselen ısıya rağmen, Erika bu görüntü karşısında ürperdi.

Erika ve Moss, evin önündeki büyük polis destek araçlarından birine gittiler. Karşılarında, plastik masalarından birinde Jack Hart'm cesedini bulan Danuta McBride oturuyordu. Üniformalı bir polis plastik bardaklarda üç çay getirip masanın üstüne koydu. Hepsi bir bardak alıp çaylarını yudumladılar.

Erika, Danuta'nın kırklı yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin etti. Yüzü solgun görünüyordu ve kadın şok geçirmiş gibiydi. Koyu saçları, uzun ve parlaktı. Küt kâkülleri vardı. Belinde kalın bir kemerle, dolgun bedenine oturan çiçek desenli bir elbise giymişti. Boynundaki bir askıda büyük bir akıllı telefon vardı ve ayaklarında da pespembe, parmaklı spor ayakkabılar vardı.

Erika, "Jack'i nereden tanıyordunuz?" diye sordu.

"Eee... Ben onun programının başyapımcısıyım. HartBride Medya'da, yani programı yapan şirketimizde de ortağız."

"Onu uzun zamandır mı tanıyordunuz?"

"Evet, üniversiteden. Birlikte gazetecilik okuduk." Danuta inanamayarak onlara bakıyordu. "Bir sigara alabilir miyim? Birkaç saattir meslektaşlarınızdan isteyip duruyorum ama..." Kapıdaki iki genç üniformalıyı gösterdi.

Erika sigaralarını ve çakmağını çıkararak, "Tabii ki. Ben de bir tane içebilirim," dedi.

Üniformalılardan koyu saçlı olanı, "Affedersiniz, burada sigara içemezsiniz. Sağlık ve güvenlik gerekçesiyle," dedi.

Erika dudaklarının arasına bir sigara koyup paketi Danuta'ya uzatarak, "Sen git dışarıda nefes al. Biz de eşyaları yakmama-ya çalışırız," dedi. Danuta minnettarlıkla bir sigara aldı ve Erika iki sigarayı da yaktı. Üniformalı polis bir şey daha diyecek oldu, sonra susmanın daha akıllıca olacağına karar verdi.

Erika sigara paketini masaya koyarken, "Jack'e böyle bir şey yapmak isteyecek birileri aklınıza geliyor mu?" diye sordu.

Danuta dumanı üfleyip küçük plastik masaya bakarak, "Seç-beğen-al," dedi.

Moss, "Daha açık konuşmanız gerekiyor," dedi.

"O trajik bir kötü karakterdi. O, Marmite'tı”; İnsanlar onu ya sever ya da ondan nefret ederdi. Milyonlar tarafından seviliyor, milyonlar tarafından aynı derecede nefret ediliyordu. Yıllar boyunca *Sun*, sonra da *Mirror, Express* ve *News ofthe World* gazetelerinde araştırmacı gazetecilik yaptı. Hem de işinde çok iyiydi. Habere her koşulda ulaşırdı. Ayrıca birkaç ay önce, araştırmacılarımızdan biriyle yatarken yakalandıktan sonra karısı onu terk etti. Yani zirveye çıkarken bir sürü düşman edindi. Ama kim edinmez ki? Bunu... yani böyle bir şeyi yapacak kimse aklıma gelmiyor..." Danuta'nm gözleri bir an yaşlarla doldu ve o yaşları elinin tersiyle sildi. "Megan Fairchild intihar ettiğinden beri, nefret dolu bir ton e-posta alıyordu. Bence çoğu internet trolle-rindendi."

"Megan'ın ölümü konusunda ne hissediyordu?"

Danuta, "Sizce?" diye çıkıştı. "İkimiz de mahvolduk. Ama çok uçuk bir şey oldu. İşin ilginci *bize yazan* Megan'dı. Seçmeler için iki kez Londra'ya geldi. Programın nasıl olduğunu bütün başvuranlara açıklıyoruz. Onlan basında yer alacaklarına, hayatlarına müdahale edileceğine dair uyarıyoruz ama yine de o on

’ Ana maddesi maya olan, bol vitamin içeren, tuzlu marmelat gibi, genelde ekmeğe sürülerek yenen ezme. Çok yoğun bir tadı olması nedeniyle seveni olduğu kadar nefret edeni de çoktur, *-yhn*

beş dakikalık ünü istiyorlar. Tabii on beş şöyle dursun, beş dakikayı bile zor buluyorlar. Jack, keşke Andy VVarhol hâlâ hayatta olsa da bu çılgınların televizyona çıkmak için neler yapmaya razı geldiklerini görse, derdi."

"Jack'in evine saat kaçta geldiniz?"

"Emin değilim, on bir civarında. Yapımcılar ve kanalla, bütün bu Megan meselesiyle ilgili bir kriz toplantısına gelmesi gerekiyordu."

Erika, "Programın her sabah saat 9'da canlı yayınlandığını sanıyordum. Bugün de cuma," dedi.

"Sadece pazartesiden çarşambaya kadar canlı. Diğer iki programı da, çarşambaları sabah programı bittikten sonra canlı olarak çekiyoruz. Böylesi,

stüdyo masrafından tasarruf sağlıyor."

"Peki, etrafta dolaşan birilerini gördünüz mü?"

"Hayır. Sadece yatak odasını görüp çok korktum. Tekrar arka bahçeye inip acili aradım."

"Jack'in karısmı tanır mıydınız?"

"Evet, Claire. Jack'i birkaç ay önce terk etti. Çocukları da götürdü."

"Çocukları kaç yaşındalar?"

"Dokuz ve yedi."

Moss, "Basında kansına kanser teşhisi koyulduğunu okudum. Doğru mu?" diye sordu.

"Jack'i terk ettikten bir ay sonra konmuş. Jack, eve dönmesini istedi. Durumu düzeltmeye çalıştı ama Claire reddetti. Basın o kısmı haber yapmadı. Kansı kanserken onu aldattığını söyleyerek, Jack'e çamur atmayı tercih ettiler. Claire, VVhitstable'da deniz kenarında annesinin yanında kalıyor."

Erika, "Jack'ie bir gönül ilişkiniz oldu mu?" diye sordu.

"Öğrenciyken birkaç kez yattık. Ama artık evliyim ve Jack kardeşim gibiydi." Danuta'nın sigarası yanarak tükenmişti. Erika plastik bardağı küllük olarak kullanmaları için masanın ortasına doğru itti.

Moss, "Eve nasıl girdiniz? Tırmandığınızı mı söylemiştiniz?"

W

diye sordu.

"Evet. Arkadaki yatak odası camına tırmandım."

"Bu normalde de yaptığınız bir şey midir?"

"Hayır. Yani daha önce sadece bir kez yaptım. Jack canlı programın olduğu bir gün uyuya kaldığında. Dürüst olmak gerekirse, ITV'nin yirmi dört saatlik bağış

yayını olan *Text Santa*'yı çektikten sonraki gündü ve Jack ölü gibiydi... Yani uyuyakalmıştı demek istedim. Tırmanıp o uyanana kadar cama vurmuştum."

"Bugün de pencereyi mi kırdınız?"

"Evet."

"Neden? Onun hâlâ hayatta olduğunu mu düşündünüz?"

"Hayır... Evet... Bilmiyorum. Kafasında bir poşet vardı. Onu kurtarabileceğimi düşündüm. Çatıda taştan bir küllük var. Jack sigara içmek için oraya çıkardı. Camı kırmak için onu kullandım ama içeri girdiğimde, yardım edilecek aşamayı çoktan geçtiğini gördüm..."

"Onun kendini öldürmeye çalıştığını düşündünüz mü?"

"Hayır."

"O zaman ne düşündünüz?"

"Bilmiyorum."

Moss, "Jack heteroseksüel miydi?" diye sordu.

"Tabii ki heteroseksüeldi. Ayrıca homofobik de değildi. Programda çalışan, onun iyi anlaştığı geyler de var. Yani eskiden iyi anlaştığı."

"İçki, uyuşturucu sorunu var mıydı?"

Danuta minibüsün küçük penceresinden, olay yeri inceleme memurlarının içeri girip çıktıkları eve doğru baktı.

Erika, "Bunlar aramızda kalacak. Soruşturmamıza yardımı dokunacak," dedi.

"Tüttürmeyi seviyordu..."

"Ot mu?"

Danuta başıyla onayladı. "Ayrıca yıllar önce Burning Man'de belgesel çekerken bir kez de ekstazi attı ama hepimiz attık. Alem yapmaktan hoşlanırdı ama bir alkol ya da uyuşturucu problemi olduğunu söyleyemem."

"Peki."

Moss, "Ev kendisine mi ait?" diye sordu.

"Evet."

"Aklınıza gelen başka bir şey var mı?"

"Karısına söylerken hassas davranın, olur mu? Kadıncağız çok çekti zaten."

Erika başını sallayarak kabul etti. Görevliler sedyeyle siyah ceset torbasını evden çıkarıp ambulansa taşırlarken pencereden izlediler. Sokağın tepesindeki kalabalık daha da artmıştı. Fotoğraf makinesi flaşları küçük, parlak iğne uçları gibi görünüyorlardı.

Karavanın açık kapısı çalındı ve Crane başını kapıdan içeri soktu.

"Bakar mısınız, amirim? Sizinle konuşabilir miyim?"

Erika, "Teşekkürler, Danuta. Seni evine bıraktıracağız," dedi. Danuta hafifçe başım salladı. Erika ve Moss izin isteyip karavandan indiler.

Crane, "Sizinle konuşmak isteyen bir komşu var. Dün gece birinin evine girip birtakım bebek kıyafetlerini çaldığını söylüyor," dedi.

Erika, "Nasıl emin olabiliyormuş?" diye sordu.

"Bebeğin üstünden çalınmışlar."

ÜS

Erika bebek odasındaki bir çift pencereye doğru giderek, "Peki başka bir şey alınmamış mı?" diye sordu. Oda zemin kattaydı ve dolup taşmış çiçek tarhlarının olduğu, çimleri sararmış bahçeye bakıyordu. İçeri vuran güneş yeni, bej halı üzerinde iki parlak kare oluşturuyordu. Duvarlar daha yeni beyaza boyanmış, bor-dürleri rengârenk, yürüyen fillerle süslenmişti.

Jack Hart'ın iki ev ötesinde oturan genç kadın, "Hayır, hiçbir şey..." dedi. Solgun ve bitkin görünüyordu ve siyah saçlı, minik kızını göğsüne bastırmıştı. İkisinin da kısa, gür, siyah saçları ve iri, kahverengi gözleri vardı.

Moss odanın ortasındaki ayaklı, ahşap beşikten sol duvardaki uzun, ahşap şifoniyere doğru gitti. Şifoniyerin üstünde bez değiştirme örtüsü, büyük bir şişe bebek losyonu ve bebek telsizi vardı.

Moss, "O anda bu telsiz açık mıydı?" diye sordu.

"Evet."

Erika, "Bebek telsizi bütün gece açık mıydı, Bayan Murphy?" diye sordu.

"Lütfen, bana Cath deyin. Evet, bütün gece açıktı. Yan oda bizim yatak odamız. Samantha'yı sık sık kontrol ediyorum."

"Ne sıklıkla?"

"Her üç saatte bir. Alarm kuruyorum."

"Söz konusu kıyafetin saat kaçta kaybolduğunu biliyor musunuz?"

"Emin değilim. Bu sabaha kadar fark etmedim."

Moss, "Peki, bebek telsizinden olağandışı bir şey duymadınız mı? Sonradan düşününce tuhaf gelen herhangi bir şey?" diye sorarken kadının yanına gidip parmağını uzattı ve küçük bebek onun parmağını minik eliyle tutup kıkırdadı.

"Hayır. Samantha çok sessiz bir bebektir. Dışarıdaki hareketliliği duyana kadar jetonum düşmedi. Jack Hart'ın boğulmuş bir halde bulunduğu doğru mu? Aynı birkaç hafta önce öldürülen o doktor gibi mi?"

Erika, "Bu konu hakkında yorum yapamayız," dedi.

"Burası benim evim. Bilmeye hakkım var."

"Ölümüne şüpheyle yaklaşıyoruz. Tek söyleyebileceğimiz bu."

"O iyi bir adamdı. Yani Jack Hart. Sokakta her zaman merhaba diyen birkaç kişiden biriydi. Durup Samantha'yı sorardı. Kapıdan içeri tebrik kartı atmıştı. Televizyonda gördüğümüz adama hiç benzemiyordu."

Moss, "Son birkaç haftada kapı kapı dolaşarak güvenlik alarmlarıyla ilgili bir şeyler soran herhangi biri geldi mi?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Kocam döndüğünde ona sorabilirim."

"Ne zaman döner?"

"Bu gece geç saatte. Şehirde çalışıyor."

"Peki. Dün gece bu pencerelerden biri açık mıydı? Zorla içeri girildiğine dair hiçbir belirti yok."

Kadın suçluluk duyarcasına baktı. "Evet ama sadece birazcık açmıştım. Bu bölge genelde çok güvenlidir ve burada diğer evlerin arasmda kalıyoruz. Gece çok sıcaktı. Ne yapacağımı bilemedim. Bebeği sıcak tutmak istedim ama fazla da ısınmasını istemedim. İnsan bebeklerle ilgili bir sürü çelişkili bilgi duyuyor..." Ağlamaya başladı ve küçük kızı daha da sıkı tuttu.

Moss, "Samantha ilk çocuğunuz mu?" diye sordu. Parmağı hâlâ küçük kızın minik yumruğunun içindeydi. Cath onaylar-casına başını salladı. "Annelik zor. Herkes yapıyor ama kimse ne kadar zor olduğunu kabul etmek istemiyor ki bunu bir polis memuru olarak söylüyorum."

Cath bir parça rahatladı ve gülümsedi. Erika, Moss'un ve komşunun çocuklarla ilgili konuşmalarını dinleyerek yeni boyanmış bebek odasında etrafa bakındı. Anaç hislerini zihninin bir köşesine itti ve pencereye doğru giderek diğer taraftaki çimlere baktı.

"Kocanızın ya da dadının hırkayı yıkamak için almadığından emin misiniz?"

"Dadımız yok. Evi de, çamaşırlığı da aradım. Gece Samantha için sadece ben uyanıyorum ve o da hırkanın düğmelerini çözemeyecek kadar küçük bir bebek..." Cath'in sesi yine kesildi. Samantha'yı sıkıca tuttu. "Biri bunu neden yapsın ki? Hastalıklı bir şey. Kasıtlı olarak korku saçıyor. Bütün pencerelere kilit vuracağım. Onları bir daha asla açmayacağım."

Erika ve Moss birkaç dakika sonra evden çıktılar.

"Bebek odasının her santimine parmak izi araması yapılsın. Ayrıca bu sıradaki bütün bahçeler didik didik aransın. Bunu her kim yaptıysa yakında açık verecek. İki kişiyi öldürdü."

Moss, "Yani artık bir seri katilden mi bahsediyoruz?" diye sordu.

"Bilmiyorum. İnsan neden bir bebeğin kıyafetlerini alır ve neden bebeği zarar vermeden bırakır ki? Tutarsız bir durum. Ayrıca kurbanların evlerini daha önceden, gündüz gözüyle ziyaret etmiş ama yine de elimizde hiçbir şey yok."

Moss, "Bir kulak izi var," dedi.

Erika tekrar kulak izini, kartondaki siyah dış hatlarını düşündü ve ürperdi.

Erika evine döndüğünde saat geç olmuştu. Dış kapının kilidini açtığında evin içi sıcak ve karanlık boğucuydu. Koridordaki ışığın düğmesine bastı ama ışık yanmadı. Erika bir an eşikte, karanlıkta durdu. Ardından binanın koridorundaki süreli ışık da söndü ve Erika tamamen karanlığa gömüldü.

Jack Hart'ın yüzü zihninde canlandı. Gözü poşetin altında açık kalmıştı. Sessiz bir çığlık atıyordu.

Erika birkaç derin nefes alıp tekrar koridora çıktı ve ışık sayacına bastı. Işıklar tekrar yandı ve hafifçe bir tik-taklamaya başladı. Erika tekrar evinin eşiğine gelip cep telefonunu çıkararak fenerini çalıştırdı. Fener evin içine hilal şeklinde, parlak bir ışık saçtı ve Erika tedbirli bir şekilde karanlık koridordan yatak odasına doğru ilerledi. Duvara dokunup ışık düğmesine bastı ama hiçbir şey olmadı. Kolunu sola sağa sallayarak odanın köşelerini aydınlattı. Eğilip yatağın altına ışık tuttu. Gardırobun kapaklarını açtı.

Hiçbir şey yoktu.

Zihninde başka görüntüler canlandı: Gregory Munro, Jack Hart. Çıplak, sırtüstü yatıyorlardı. Çıplak bedenleri ortaya serilmişti. Yüzleri, sıkı, şeffaf poşetlerden yamuk yumuk görünüyordu.

Dış kapı kapanırken bir tıkırtı geldi.

Kendi kendine, "Kahretsin!" diye söylendi. Kalbi küt küt atmaya başladı. Terli teninde hâlâ göletin tiksindirici kokusunu alabiliyordu. Bir gözü dış kapıda, çabucak yatak odasından çıktı ve banyoya elini uzatıp ışığın ipine uzandı. Çektiğinde hiçbir şey olmadı. Banyonun köşesini döndü ve telefon ışığını içeri tuttu. İçerisi boştu; sadece beyaz tuvalet, küvet ve lavabo. Beyaz duş perdesini geriye çekti. Hiçbir şey yoktu. Telefon ışığının aynadan geri yansıyarak onu bir anlığına sersemletti. Telaşla banyodan çıkarken, dış kapının önünden geçip salona giderken gözündeki acı hissi ve parlak noktalardan kurtulmaya çalıştı.

Işık düğmesine bastı ama yine hiçbir şey olmadı. Oda bıraktığı gibiydi; dağınık. Mutfak tezgâhının üstündeki kirli kahve fincanlarının üstünde birkaç sinek uçuşuyordu. Erika biraz rahatladı. Ev boştu. Tekrar dış kapıya gidip zinciri taktı ve salona döndü. Verandaya bakan büyük jaluzilerin ipini çekti ve jaluzi bir sürtünme sesiyle yükseldi.

Pencerenin önünde uzun boylu bir erkek silueti vardı. Erika çığlık atıp sendeleyerek geriledi ve sehpanın üzerine düşerek fincanları yere devirdi.

Telefonunu elinden düşürerek odayı karanlığa boğdu.

Erika yerde yatarken uzun boylu erkek silueti bir an hareketsiz kaldı. Sonra bir parça kıpırdayarak camın dışından, "Amirim? Orada mısınız? Ben Peterson." Ellerini gözlerine siper ederek camdan içeri baktı. "Amirim?"

Erika, "Evime gelerek ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sorarak ayağa kalkıp veranda kapısını açtı. Gökyüzünden yansıyıp etrafı saran ışık kirliliği Peterson'ı turuncu bir parıltıya boğuyordu.

"Affedersiniz. Ön kapıyı bulamadım. Binanın yan tarafında olduğunu bilmiyordum."

Erika, "Tam bir dedektif gibi konuştun. Bir saniye bekle," dedi.

Telefonunu sehpanın altındaki gölgelerin arasından alıp fenerini tekrar açtı ve televizyonun bulunduğu duvarın tepesindeki sigorta kutusuna erişebilmek için bir sandalye aldı. Kutunun kapağını açıp şalteri kaldırdı. Koridorda dış kapının üstündeki ışık dışında evdeki ışıkların hepsi yandı.

Erika artık Peterson'ı açık veranda kapılarında doğru dürüst görebiliyordu. Üstünde kot pantolon, eski bir Adidas tişört vardı ve kirlisakalı birkaç günlüktü. Kanlanmış gözlerini ovuşturdu.

Erika açıklama yapmaktan ziyade içi rahatlayarak, "Ampul patlamış," dedi. Sandalyeden inip, biraz dağınık görünebileceğini düşünerek saçlarım düzeltti. "Bugün neredeydin?" diyerek Peterson'ı şöyle bir süzdü. Alkolün ekşi kokusunu alabiliyordu.

Peterson, "Konuşmak için içeri gelebilir miyim?" diye sordu.

"Saat geç oldu."

"Lütfen, amirim."

"Peki."

Peterson salona girerken dışarıdan hafif bir rüzgâr esti. "Burası... güzelmiş."

Erika, "Hayır, değil," deyip tekrar mutfağa gitti. "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu.

"Neyin var?"

"Sana alkollü bir şey vermeyeceğim. Yeterince kokuyorsun."

Erika oldukça boş dolaplarını çabucak inceledi. Açılmamış güzel bir şişe Glenmorangie viskisi vardı. Buzdolabında içinde birkaç parmak kalmış eski bir beyaz şarap şişesi vardı. Kahve kavanozu neredeyse boştu.

İstifini bozmadan, dolabm sebze çekmecesindeki küflenmiş bir marulun altında iki küçük kutu tropik meyve suyu bularak, "Ya musluk suyu ya da... Um Bongo," dedi.

Peterson, "Meyve suyunu alayım. Teşekkürler," dedi.

Erika buzdolabını kapayıp Peterson'a meyve suyu kutularından birini uzattı. Çantasından sigarasını aldı ve birlikte veranda kapısının dışındaki küçük, kare asfalt parçasının üstüne çıktılar. Sandalye gibi bahçe mobilyaları yoktu, bu yüzden çimlere sınır olan alçak duvarın üstüne oturdular.

Peterson, "Um Bongo'nun hâlâ satıldığını bilmiyordum," deyip küçük pipetin plastik ambalajını çıkardı ve pipeti gümüş rengi folyodan içeri soktu.

Erika bir sigara yakarak, "Ablam ve çocukları birkaç ay önce bana kalmaya geldiler," dedi.

"Ablanız olduğunu bilmiyorum."

Erika, doğru düzgün yanmayan sigarasını harlamaya çalışarak içine çekti, dumanı üfledi ve başını salladı.

"Kaç çocuğu var?"

"İki. Bir tane de yolda."

"Kız mı, erkek mi?"

"Bir erkek, bir kız, bir de bebek... Cinsiyetini bilmiyor."

"Erkekle kız küçükler mi?"

Erika, "Saat kaç? Kahretsin! Gece haberlerini izlemek istiyordum," dedi. Ayağa fırlayıp tekrar veranda kapılarından içeri girdi. Peterson da peşinden geldi ve onu koltukta minderlerin altını ararken buldu.

Sehpanın üstündeki açık bir yemek kutusunun altındaki uzaktan kumandayı alarak, "İşte, burada," dedi. Erika kumandayı alıp televizyonu açtı.

ITV haberleri, dönen Scotland Yard sembolünü ve bitkin görünen Marshla yapılan bir röportajın sonunu gösteriyordu. "... Cinayet ve Ağır Suçlar Birimimiz bu vakayı öncelikli olarak ele alıyor. Soruşturmamızı çok yönlü tutuyoruz."

Sonra ekranda Jack Hart Shovv'dan bir görüntü belirdi. Kamera, stüdyoda ayakta durmuş yuhalayan, bağıran ve ıslık çalan gürültülü ve hareketli seyircilere çevrilmişti. Görüntü sahnede eşofman takımı ve bir beyzbol şapkası giymiş bir adamla birlikte oturan genç bir kıza geçti. Ekranın altında bir yazı vardı: TÜP BEBEK TEDAVİSİYLE HAMİLE KALDIĞIM ÜÇÜZLERİMİ SİLİKON TAKTIRMAK İÇİN KÜRTAJLA ALDIRDIM.

Kız pişmanlık duymadan, "Bu benim hayatım. İstediğimi yapabilirim," diyordu.

Kamera sonra genç çiftin yanında oturmuş, kaşlarını duruma uygun şekilde çatmış Jack Hart'ı yakın çekime aldı. Adam mavi bir takım elbiseyle kusursuz ve yakışıklı görünüyordu.

Tatlı tatlı, "Ama sadece senin hayatın değil. Ya o doğmamış çocuklar?" diye sordu.

Bir dış ses habere girdi: "Jack Hart tartışmalı bir kişilikti. Aynı yoğunlukla sevgi ve nefrete maruz kalıyordu. Bugün Dulvvich, Güney Londra'daki evinde ölü bulundu. Polis henüz bir açıklamada bulunmadı ama ölümüne şüpheli olarak

yaklaştıklarını doğruladılar."

Peterson, "Tanrım! Adam öldürülmüş mü?" dedi.

Erika, "Bütün gün neredeydin?" diye sordu. Peterson sessiz kaldı. "Gregory Munro'yla aynı şekilde öldürülmüş. Toksikoloji raporunu bekliyoruz," dedi.

Ekranda stüdyodaki kalabalık, "Katil! Katil! Katil" diye bağırıyordu. Beyzbol şapkalı genç adam ayağa kalkıp ön sıralardaki insanları tehdit etmeye başladı.

Peterson, "Basın bunun Gregory Munro'yla bağlantılı olduğunu öğrenene dek ne kadar zamanımız olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu,

"Bilmiyorum. Sanırım yirmi dört saat ama biraz daha uzun olmasını umuyorum."

"MarsMa konuştun mu?"

"Evet, birkaç saat önce onu bilgilendirdim," dedi.

Haberler, günün erken saatlerinden bir görüntüye geçmişti. İnsanlar Jack Hart'm evinin dışındaki polis kordonunun etrafında toplanmışlardı. Ardından zumlanmış bir kameradan, ceset torbasının sedyeyle evden çıkarılmasının kaydı girdi.

"Isaac Strong bu akşam otopsi yapacak. Sonuçlar sabah erkenden elimizde olur."

Gece haberleri bitti ve ekranda hava durumu belirdi. Erika sesi kıstı ve pipeti ağzının kenarına sıkıştırmış, kutuda kalan meyve suyunu emerek sessizce televizyonu izleyen Peterson'a döndü.

"Peterson, evime gelmiş, penceremden içeri bakıyordun. Neler oluyor? Bugün neredeydin?"

Peterson yutkundu. "Düşünmek zorundaydım."

"Düşünmek zorundaydın demek, tamam ama bunu vergi mükelleflerinin parasıyla yapmak zorunda miydin? Bunun için hafta sonların var."

"Affedersiniz, amirim. Bu Gary Wilmslow meselesi beni altüst etti..."

Erika bir sigara daha yaktı. Gary Wilmslow'la ilgili olaylar çok eskide kalmış

gibi geliyordu. Son birkaç günde o kadar çok şey olmuştu ki...

Peterson duygulandığı için sesi biraz çatlayarak devam etti: "Çok büyük bir pedofili soruşturmasını tehlikeye atmış olma düşüncesi... Ya onu ürküttüysem? Ya tası tarağı toplayıp ortadan kaybolursa ve çocukları istismar edip o hastalıklı filmleri yapmaya devam ederlerse? Bu benim bütün o çocuklardan, bütün o dehşet verici tacizden doğrudan sorumlu olduğum anlamına gelir." Parmaklarını gözlerine götürdü ve alt dudağı titremeye başladı.

"Şşş... şşş... Peterson..." Erika kolunu ona dolayarak omuzlarını sıvazladı. "Yeter ama artık. Duydun mu beni?"

Peterson derin nefesler alıp gözlerini avuçlarıyla sildi.'

"Peterson, adam hâlâ gözlem altında. Operasyon ifşa olmadı. Yarın daha fazla bilgi edinmeye çalışırım." Erika bir an ona öylece baktı. Peterson'ın gözleri doldu. "Peterson, ne var?"

Peterson yutkundu ve derin bir nefes aldı. "Biz küçükken kız kardeşim taciz edildi. Yani o küçüktü. Ben... *ilgi* görmeyecek kadar büyümüştüm."

"Kim yaptı?"

"Kilisedeki pazar okulunun idarecisi, Bay Simmonds. Yaşlı, beyaz bir adamdı. Kardeşim bunu bize daha geçen yıl anlattı. İntihara kalkıştıktan hemen sonra. Bir sürü hap yutmuş. Annem onu tam zamanında bulmuş."

"Adamı yakaladılar mı?"

Peterson başını iki yana salladı. "Hayır. Öldü. Kardeşim kimseye anlatamayacak kadar korkmuş. Adam, bir şey anlatırsa onu öldüreceğini söylemiş; yatak odasına girmenin bir yolunu bulup boğazım keseceğini. Kardeşim yıllarca yatağını ıslattı. Ben de onunla az dalga geçmedim. Ah, bir bilseydim! Bay Simmonds öldüğünde annemle babam, adamın yerel kilisemizdeki büyük cenaze törenine katıldılar. Onun cemaate yaptığı üstün hizmetleri onurlandırmak için."

"Üzgünüm, Peterson."

"Kardeşim şimdi neredeyse kırk yaşında. O adamın kendisine yaptığı şeyden asla kaçamadı. Peki, ben ne yapabilirim?"

"İşe geri dönebilirsin. Elinden gelen en iyi polis memuru olabilirsin... Dışanda yakalanmayı bekleyen bir sürü adi herif var."

Peterson dişlerini sıktı. "Keşke şu Gary VVilmslovv denen şerefsizi yakalayabilsem. Onunla bir odada bir saat kadar yalnız kalabilsem..."

"Bunun olamayacağını biliyorsun, değil mi? Olması için uğraşıp gerçekleşirsen bile... Ben sana diyeyim, Peterson, buna kalkışmak istemezsin. İnan bana."

"Ama aşırı öfkeliyim," deyip elini sehpaya vurdu. Erika irkilmedi. Elma ağacının yanında, karanlıkta öten çekirgelerin sesini dinleyerek bir süre sessizce oturdular. Erika ayağa kalkıp mutfak dolabına gitti ve iki bardak ile Glenmorangie şişesini indirdi. Bardaklara bolca viski doldurdu ve salona döndü. Peterson'a bir bardağı uzatarak tekrar yanma oturdu.

Bardağını bırakıp bir sigara daha yakarak, "Öfke en sağlıksız hislerden biri," dedi. "Jerome Goodman ismi hâlâ öfkeden kudurmama neden oluyor. Onu öldürmenin detaylı ve acılı yollarını planlayarak saatler geçirdim. Öfkem sonsuz..."

"O... şey mi?"

"Kocamı ve dört meslektaşımı öldüren adam. Hayatımı neredeyse mahveden adam. Eski hayatımı yani. Ayrıca beni neredeyse mahveden adam. Ama mahvedemedi. Ben ona izin vermeyeceğim."

Peterson sessiz kaldı.

"Yani demek istediğim, kötü insanlar her yerdeler. Dünya iyilerle dolu ama aynı oranda kötüler de var. İnsanlar dehşet salıp fesatlık yapıyorlar. Sen kendi *yapabileceklerine*, nasıl bir etki *bırakabileceğine* odaklanmak zorundasın. Bir de peşine düşüp yakalayacaklarına. Kulağa basit geldiğini biliyorum ama bunu fark etmek uzun zamanımı aldı ve bir parça huzur bulmamı sağladı."

Peterson, "Jerome Goodman nerede?" diye sordu.

"Çatışmadan sonra dünya yarıldı, içine girdi... İçeriden yardım mı aldı yoksa şansı mı yaver gitti, bilmiyorum. Ama bulunamadı. Henüz... Ben kadere inanıyorum. Jerome Goodman'ı bir gün tekrar göreceğimi biliyorum; onu yakalayacağım ve hayatının kalanını hapiste geçirecek." Son kısmı yumruğunu

sıkarak vurguladı.

"Ya yapamazsanız?"

"Neyi yapamazsam?"

"Onu yakalayamazsanız?"

Erika ona doğru döndü. Kocaman açılmış gözlerini kırpmıyordu. "Onu yakalamaktan beni sadece ölüm alıkoyabilir. Ya onunki ya da benimki." Başını tekrar başka yere çevirip viskisinden büyükçe bir yudum aldı.

"Üzgünüm. Başınıza böyle bir şey geldiği için üzgünüm, amirim... Erika..."

"Ben de kardeşin için üzgünüm."

Erika tekrar ona döndü, bir an göz göze geldiler ve Peterson onu öpmek için eğildi. Erika eliyle onun dudaklarını kapadı.

"Yapma."

Peterson geriye çekildi. "Kahretsin. Özür dilerim."

"Hayır. Dileme. Lütfen, dileme." Ayağa kalkıp dışarı çıktı, birkaç dakika sonra bir battaniye ve yastıkla geri geldi.

"Koltukta uyuyabilirsin. Araba kullanmamalısın."

"Amirim, gerçekten özür dilerim."

"Peterson, lütfen. Beni tanıyorsun. Sorun yok. Tamam mı?" Peterson başını salladı. "Ayrıca bana kardeşinden bahsettiğin için teşekkürler. Çok üzüldüm ama bir şeyleri anlamamı sağladın. Şimdi, biraz uyu."

Erika yatakta yalnız başına yatarak uzun süre karanlığa baktı. Mark'ı düşündü ve kendini onun yüzünü hatırlamaya zorladı. Onu hafızasında canlı tutmak için. Peterson'ın öpücüğüne kar

ıt!

şılık vermeye çok yaklaşmıştı ama Mark onu geri çekmişti. Bir yanı yatağında

bir erkeğin, ona sarılacak sıcak bir bedenin özlemini duyuyordu ama bu şu an çok uzak bir adımdı.

Markla hayatından uzaklaşan bir adım.

Erika saat altıya gelirken uyandı. Güneş pencerelerden içeri vuruyordu. Salona geçtiğinde Peterson'ın buzdolabının üstüne bir not bırakarak gittiğini gördü.

TEŞEKKÜRLER AMIRIM. HALUK ETTIYSEM ÖZÜR DLLERLM ♦ KOLTUKTA KALMAMA IZİN VERDİĞİN İÇİNİ TEŞEKKÜRLER MERKEZDE 6ÖRÜŞÛRÜZ -JAMES (PETERSON)

Erika notun sonunda öpücük olmadığına sevindi ve ofiste aralarında gerginlik olmamasını umdu. İşinde, özel hayatı dahil olmadan da yeterince gerginlik yaşıyordu.

Erika uzun koridordan morgun kapılarına doğru ilerlerken içerisi serin ve sessizdi. Çağrı düğmesine bastı ve kapının üstündeki küçük kameraya baktı. Bir bip sesi çıktı ve geniş, çelik kapı tıslayarak otomatik olarak açıldı. İçerideki soğuk hava duman gibi dalga dalga dışarı taştı.

Isaac onu kapıda karşılayarak, "Günaydın," dedi. Üzerinde hâlâ bazı kısımları kanlı, mavi önlüğü vardı.

Geniş otopsi odasının kapısından girdiler. Zemin si vah-beyaz, Viktoryen geometrik baklava desenli fayanslarla kaplıydı.

İti

Tavan yüksekti ama hiç pencere yoktu. Duvarlar da beyaz fayans kaplıydı. Bir tarafta sıra sıra metal kapılar, odanın ortasındaysa dört tane paslanmaz çelik sedye vardı. Üçü parlak floresan ışıklar altında parlıyordu. Kapıya yakın olanındaysa Jack Hart'ın cesedi yatıvordu.

Isaac'in morg asistanlarından biri olan Çinli, minyon bir kız, cesedin göbek deliğinden başlayan Y şeklindeki kesiği kapatıyordu. İşin yarısını bitirmiş, göğüs kafesine ulaşmıştı ve deriyi birleştirerek nazikçe dikiyor, yukarı, kesiğin omuzlara doğru ayrıldığı yere kısma çıkıyordu. Dikişler düzgündü ama iri ve göze çarpacak şekildeydi.

Isaac, "Gregory Munro'da olduğu gibi kanında yoğun miktarda flunitrazepam vardı. Sıvı olarak tüketilmiş. Bu da yatağın yanındaki komodinin üstünde bulduğumuz, içinde yoğun miktarda flunitrazepam kalıntısı olan Bud şişesiyle tutarlı," dedi.

Erika, "Yani uyuşturulmuş mu?" diye sordu.

"Miktar Gregory Munro'nun kanında bulduğumuzdan daha fazlaydı. Bunun bir kaza mı yoksa kasıtlı mı olduğunu bilemiyorum. Gregory Munro'nun aksine, Jack daha genç ve çok sağlıklıymış. Yağ oranı çok az, kasları çok gelişmiş."

Erika, "Katil onu etkisiz hale getirmek için daha yüksek doz gerektiğini düşünmüş olabüir," dedi. Geniş göğüs kaslarım çekip bir araya getirerek göğsü diken morg asistanına baktılar.

"Yani bunu aynı kişinin yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Öyle demedim. Benzerlikler çarpıcı ama o kararı vermek senin işin."

Erika, "Tamam. Peki, ölüm sebebi ne?" diye sordu.

"Kafaya bağlanan poşet yüzünden asfiksi."

"Yüzü Gregory Munro'nunkinden farklı görünüyor. Kırmızı lekelerle kaplı ve cildinin tonu da bir tuhaf."

"Gregory Munro hemen boğulmuş. Yalnızca bir-iki dakika sürmüş. Jack Hart'ta ise güçlü akciğerleri sayesinde stres altında oksijenini koruyabilmiş. Bu yüzden de asfiksi işaretleri ve belirtileri şiddetli. Yüzündeki şu küçük kırmızı lekeler kılcal damar çatlaması. Cildindeki mavilik de iyi dolaşım olmayan yerlerde derinin rengini kaybetmesi sonucu oluşan morluklar. Bütün iç organlarda kılcal damar çatlamaları var."

"Yani sence ölmesi ne kadar zaman almış?"

"Dört, beş... belki de altı dakika. Elleri arkasından bağlıymış ama şiddetle sarsılmış ve karşı koymuş, katilin ona vurmasına neden olmuş olabilir. Morarmış sol göz de yüze alınan bir darbeyle tutarlı. Dudaklarda ve diş etlerinde de morarma var. Bu da yüze bir basınç uygulandığının göstergesi. Ayrıca şunu görmelisin..." Isaac cesede yaklaştı. Morg asistanı geri çekildi. Isaac yavaşça

ağzı açtı.

Erika, "Tanrım!" dedi.

Isaac, "Neredeyse dilini koparacakmış. Çok uzun süren, acılı bir ölümmüş," dedi.

"Peki, herhangi bir cinsel istismar belirtisi var mı?"

"Hayır."

Isaac başını salladı ve morg asistanı tekrar dikmeye başladı.

İp deriden geçip çekilirken cansız beden biraz kıpırdadı. Erika açık deri parçalannın insan etinden ziyade boyanmış plastik gibi göründüklerini düşündü.

Isaac, "Ofisime gidelim; sana göstermek istediğim bir şey daha var," dedi.

Ofisi morga kıyasla sıcaktı. Güneş duvarın tepesindeki pencereden içeri vuruyordu. Oda, tıp kitaplarıyla dolu kitaplıklarla çevriliydi. Bose marka bir ses sisteminin yuvasında bir iPod parıldıyordu. Masa muntazamca düzenlenmişti. Dizüstü bilgisayarın ekran koruyucusu dönerek etrafta zıplayan bir küptü.

Isaac masasından bir delil torbası alarak, "Gregory Munro'yu ve Jack Hart'ı boğmak için kullanılan poşet aynı türden/' dedi. Delil torbasının içinde, üzerinde kan ve sütümsü doku kalıntısı gibi lekeler olan buruşmuş bir poşet vardı. Beyaz ip de kurumuş kana bulanmıştı.

Erika, "Ne demek istiyorsun? Yani aynı marketten mi?" diye sorarak torbayı ondan aldı.

"Hayır. Bu poşetler insanların intihar etmelerine yardımcı olmak üzere tasarlanmış. 'İntihar' ya da 'son' poşetleri olarak biliniyor. Bunu Gregory Munro olayında fark etmeliydim ama ancak Jack Hart'ta da görünce taşlar yerine oturdu."

"Peki, bu birinin intihar etmesine nasıl yardımcı oluyor? Neden sıradan bir poşet kullanılmıyor ki?"

"Bir poşeti kafana geçirip boğulmayı beklemek çok güçtür. Dürtülerimiz

boğulmaya izin vermemizi engelliyor. Buna hi-perkapnik panik tepkisi diyoruz. Oksijeni azalan insan, paniğe kapılarak poşeti yırtar. Birileri de o yüzden bu intihar poşeti fikrini bulmuş. Görebileceğin üzere, poşet derin. Kafaya sımsıkı geçmiyor. Üst kısmında bir boşluk var. Prensipte kafana bir poşet geçirip ipi boyun kısmında sıkmadan önce altına plastik bir pipet sokuyorsun. Ama ipi çok sıkmıyorsun çünkü pipetten içeri helyum, nitrojen gibi gazlar salıyorsun. İnsanlar balon şişirmekte kullanılan helyumları tüp tüp alabiliyorlar. Gazı soluyorlar. Bu da bilincin kapanması sırasında paniği, boğulma hissini ve mücadeleyi ortadan kaldırıyor."

Erika, "Yani bunu yapan kişi poşeti satın almış olmalı, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Nereden?"

Isaac, "İnternette bu konuda uzmanlaşan siteler var sanırım," dedi.

Fırika, "Yani bu poşetlerden almış olan insanlara ulaşma ihtimalimiz olabilir mi?" diye sordu.

Isaac, "O kadarı sana kalmış," dedi.

Konuşmayı bitirdiklerinde Isaac, morgun girişine kadar Erika'ya eşlik etti.

Erika, "Biraz uyumalısın. Çok bitkin görünüyorsun," dedi.

"Uyurum." Isaac kapıyı açmak için düğmeye bastı ve metal kapı açıldı. "Şey... Gelecek hafta ikinci yıldönümü olduğunu biliyorum... yani Mark'ın..."

Erika durup ona döndü.

"Mark'ın ölümünün," derken Isaac'in gözlerinin içine baktı.

"Evet, Mark'ın ölümünün. Bir şeyler yapmak istersen, ben buralardayım. İstemezsen de sorun değil. Dışarı çıkabilir ya da evde kalabiliriz. Sadece yalnız başına geçirmeni istemiyorum."

Erika gülümsedi. "Umarım bu davayı çözmekle uğraşıyor olacağım. Bu da kafamı ondan uzaklaştıracak."

"Peki. Sadece burada olduğumu bil."

"Teşekkürler. Stephen la nasıl gidiyor?"

Isaac suçluluk dolu bir ifadeyle yere baktı. "Güzel. Yanıma taşmıyor."

Erika başını anlayışla salladı.

Isaac, "Beni yargılama," diye ekledi.

Erika, "Ben yargılayacak en son insanım," deyip ellerini kaldırdı. "Görüşürüz." Ona kocaman gülümsedi ve uzun koridorda ilerleyerek uzaklaştı.

Erika ekibini, sabah erkenden brifinge çağırmıştı. Gregory Mun-ro'nunkinin yanına Jack Hart'ın yeni eklenen olay yeri inceleme fotoğraflarının olduğu beyaz tahtaların önünde duruyordu. Peterson geldiğinde daha yeni yerleşiyorlardı.

Moss onun büyük bir tepside kahvelerle içeri girdiğini görünce, "Peterson geri döndü ve düzgün kahve getirmiş," dedi.

Peterson, Erika'ya Starbucks kahveleriyle dolu tepsiyi uzatarak, "Buyurun, amirim," dedi.

Erika bir bardak alarak, "Dün neredeydin?" diye sordu.

Peterson hiç duraksamadan, "Çinli beni fena hasta etti," dedi.

Erika, "Peki. Döndüğüne sevindim," deyip ona gülümsedi.

Peterson rahatlamışçasına, "Teşekkürler, amirim," dedi. Odada etrafta dolaşarak diğer memurlara da kahve dağıttı.

Moss hızla boşalmakta olan tepsiden bir bardak almak için uzanırken muzip bir sırıtışla, "Eee, bu söz konusu Çinliyle nerede tanıştın?" diye sordu.

Peterson, "Kung Pao tavuktu," dedi.

"Adını da öğrenmişsin! Kaliteli birine benziyor. Çift namlulu mu takıldınız?"

Peterson gülerek, "Git başımdan, Moss," dedi.

Erika, "Tamam. Hadi, odaklanalım," dedi. Odadaki herkes dinlemek için yerlerine oturdu. "Yine başlıyoruz bakalım. Artık

elimizde iki cinayet var. İki hafta arayla. İki kurban da yirmi beş kilometre çapındaki bir bölgede yaşıyorlar. İkisinin de tamamen aynı şekilde öldürüldüğünü teyit edebilirim. Uyuşturulup bir poşetle boğulmuşlar."

Odada bir uğultu yükseldiğinde duraksadı.

"Maktullerden biri normal bir pratisyen hekimdi. Diğeri ise İngiliz televizyonlarının en tanıdık yüzlerinden biri. Yani hep dediğim gibi, en başa dönelim. Ayrıca aptalca sorular yok."

Dedektif VVarren, "İkisi de erkek," dedi.

Erika yataklarında çıplak yatan iki erkeği işaret ederek, "Evet, olay yeri fotoğraflarından bunu görebiliyoruz. Başka?" dedi.

Singh, "Evlerinde, poşetle boğulmayı kolaylaştırmak üzere içkilerine karıştırılmış, tecavüz ilacı olarak da bilinen bir uyuşturucuyla etkisiz hale getirilmişler," dedi.

"Evet. İki cinayette de aynı poşetten kullanılmış. 'İntihar' ya da 'son' poşeti. İnternette bazı özel sitelerde bulunabiliyor. Yani hangi sitelerin bu poşetten sattığını kontrol etmemiz ve satın alma geçmişini, kredi kartı işlemlerini, adres listesini almamız gerek."

Moss, "Boyları aşağı yukarı aynı. Gregory Munro daha yaşlıydı ve Jack Hart kadar güçlü ve sağlıklı değildi."

Erika, "Katil dozajı kurbanlarının cüsselerine göre ayarlamış. Jack Hart'a Gregory Munro'dan daha yüksek doz verilmiş. Yani muhtemelen onları uzaktan gözlemlemiş," dedi.

Peterson, "İkisi de gece sinsice takip edilmişler," diye ekledi.

"Neden 'sinsice' diyorsun?"

Peterson, "Katil onlar eve geldiklerinde çoktan evin içinde de olabilirdi... Muhtemelen evin içinde onları sinsice izledi. Cinayeti ilk seferinde işlemiş

olmayabilir," dedi.

Moss, "Evet. Bu iş planlıymış. Katil evleri önceden belirlemiş. Gregory Munro için sahte bir güvenlik şirketi broşürü yapmış. Jack Hart'ın evine nasıl gireceğini de biliyormuş," diye ekledi.

Singh, "Belki de eski askerdir. Olamaz mı? Adam resmen hiç DNA izi bırakmamış," dedi.

Dedektif YVarren, "Ya da bir hastanede veya eczanede çalışıyor. Sıvı flunitrazepam ve şırıngaya erişimi varmış... Şırınganın kapağını Jack Hart'ın yatağının altında bulduk. Ama bu gibi şeyler artık internetten de alınabiliyor," dedi.

Peterson, "Bu onunla Gregory Munro arasında bir bağlantı olduğunu gösterebilir," dedi.

Erika, "Ama Jack Hartla nasıl bir bağlantısı olabilir?" dedi.

Peterson, "Jack'in herhangi bir eşcinsel geçmişi ya da eşcinsel ilişkileri olmamış mı?" diye sordu.

Erika, "Bildiğimiz kadarıyla yok," diye yanıtladı. "Karısı bugün cesedi resmi olarak teşhis edecek ama onu sorguya çekerken çok dikkatli olmamız gerekiyor. Gregory Munro'nun bir oğlu var. Jack Hart'm iki küçük çocuğu var. İkisinin de anneleriyle bağları kopuk. Bu konuda herhangi bir itirazınız var mı?"

Sessizlik oldu.

Erika, "Bu herifin iki adamı hedef almasının bir nedeni olmalı!" deyip beyaz tahtada iki adamın fotoğraflarının etrafına büyük, siyah bir daire çizdi.

Moss, "Ama yerel bir pratisyen hekim ile bir magazin programı sunucusu arasındaki lanet bağlantı ne olabilir ki?" diye sordu.

Erika, "İşte, onu bulmamız gerek. Hem de çabuk. Bağlantı katil olabilir. Bu adam her kimse, kurbanlarını *seçmiş*. Onları cinayetlerinden önceki günlerde izledi. Olay yerinden ya da Jack Harf m evine izinsiz girilen komşusunun bebek odasından hiçbir parmak izi bulunamadı ama Jack Hart'm arka kapısının dışından bir kulak izi aldık. Şeyden herhangi bir bilgi geldi mi, Crane? Adı neydi

hani?"

Crane, "Olay İncelemede Bilimsel Destek Ulusal Eğitim Merkezi. Az önce bunu, iki bin kulak izinin olduğu veritabanlannda aratacaklarını öğrendim. Yani her an arayabilirler," dedi.

Erika, "Ben fazla umutlanmıyorum ama iki bin kulak... İhtimaller düşündüğümden yüksekmiş," dedi.

Moss bilgisayarına bakarak, "Bana da daha şimdi, gazeteciden alıp el koyduğumuz hafıza kartındaki fotoğraflar geldi," dedi.

Erika, "Neden bu kadar uzun sürdü ki?" diye sordu.

"Metal temas noktalan bükülmüş; fotoğrafçı kartı makineden çekip çıkarırken ya da yutarken bükmüş muhtemelen."

Erika, "Tamam. Hadi, onları projektörle yansıtalım," dedi. Dedektif VVarren vaka odasının arkasından bir multimedya projektörü çıkardı ve Moss'un yanma gidip aleti masaüstü bilgisayarına bağladı. Birkaç dakika açısıyla oynadıktan sonra projektörün ışığını beyaz tahtaya düşürmeyi başardılar.

Erika ışıklan kapayarak odayı karanlığa boğdu; ardından arka duvarda, trafiğin yoğun olduğu bir sokakta, etrafını insanların çevrelediği bir araba fotoğrafı belirdi.

Moss faresiyle tıklayarak, "Pekâlâ, amirim. Ben bunları bir bir göstereceğim," dedi. Birbirine benzer bir dizi fotoğraf, ardından da tanınmayan bir ünlünün lüks bir restorandan, filmli camlan olan bir arabayla aynlışmı gösteren bir dizi paparazzi fotoğrafını geçti.

"Tamam. Başlıyoruz işte. Bunlar Jack Hart'ın evi."

İlk fotoğraf Jack Hart'ın öldürüldüğü gece evine dönüşünü gösteriyordu. Moss neredeyse ardışık fotoğraflı bir animasyon gibi birbiri ardına çabuk çabuk çekilmiş fotoğraflan geçti. Jack siyah taksiden inip aracın kapışma doğru gidiyor, kapıyı açıp bir an duraksıyor, dönerek bir şey söylüyordu. Sonra evinin kapısına gidiyor, cebine uzanarak anahtarını çıkarıyor, kapıyı açıp içeri giriyordu.

Moss, "Tamam. Dışandaki paparazziler onu içeri girerken çekmişler. En son

fotoğraf 00.57'de çekilmiş," dedi.

Moss fotoğrafları değiştirdi ve görüntüler Jack Hart'ın arka bahçesine kaydı. Alçak bir açıdan, ışığın açık olduğu yatak odasının arka penceresine bakarak çekilmiş bir fotoğrafta durdu.

Erika, "Tannm! Adi fotoğrafçı Jack Hart öldürülmeden önce arka bahçedeymiş," dedi.

Görüntü doğrudan yatak odası camının dışındaki düz çatıdan çekilmiş karelere geçti. Perde açıktı ve yatağın yandan çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Sonra yine fotoğraflı animasyon misali, Jack Hart çıplak halde içeri girdi. Bir elinde havlu, diğer elinde de bir bira şişesi tutuyordu. Evin ön cephesindeki pencerenin yanında duran komodine gidip şişeyi bıraktı ve yatağın kenarına oturdu.

Erika, "Dur! Bu da ne?" diye bağırdı. "Geri git. İki kare geriye."

Peterson, "Oha! Bakın! Orada, yatağm altında," dedi.

Jack, çıplak sırtı objektife dönük şekilde yatakta oturuyordu. Yatağın altındaysa çömelmiş, belirgin bir siluet vardı.

Moss, "Bekleyin. Yakınlaştırabilirim," deyip fareyi altlığının üstüne kıpırdatarak seri seri tıklattı. Fotoğraf büyüyüp kaydı ve beyaz tahta yatağın altında çömelen birinin bulanık görüntüsüyle kaplandı. İki el, parmaklan açık halde halıya koyulmuştu ve yüzün alt yansına ışık vurmuş bir burnun ucunu ve ağzı aydınlatmıştı.

Erika'yı en çok rahatsız eden ağız oldu. Açıkça sırıtıyordu ve bütün dişler göz önündeydi.

"Yüce Tanrım! Adam zaten evin içindeymiş ve onu bekliyor-muş," dedi.

Bir telefon çalmaya başlayarak vaka odasını kaplayan sessizliği böldü. Crane hemen telefonu kaldırdı ve alçak sesle konuşmaya başladı.

Erika, "Fotoğrafı daha da büyütebilir misin, Moss?" diye sordu. Fotoğraf yatağın altındaki kişiye yakınlaştı ama görüntü çok bulanık ve grenliydi.

Moss, "Bunu siber suçlar birimindeki çocuklara göndereyim, belki biraz daha

büyütebilirler," dedi.

Crane telefonu daha yeni kapamış, heyecanlı heyecanlı, "Amirim, bunu duymak isteyeceksiniz," dedi.

Erika, "Lütfen, bana önemli bir şey olduğunu söyle. Bunu yapan adamla ilgili bir kanıt mı yoksa?" dedi.

"Kanıt ama katil adam değil."

"Ne?"

"Nils Âkerman, Jack Hart'ın kapısındaki kulak izinden alabildiği azıcık doku üzerinde çalışıyordu. Cinayette kullanılan intihar poşetinin dışında da birkaç deri hücresine rastlanmıştı. Katil bir kadın."

"Ne?"

"DNA beyaz bir kadına ait. Nils, DNA'yı ulusal suç veritaba-nında arattı ama hiçbir eşleşme olmamış. Hiçbir suç kaydı yok ama DNA bir kadının. Bunu yapan bir kadın."

Vaka odasında bir uğultu yükselti.

Peterson, "Ama iki cinayet arasında bağlantı kurmuştuk, o ne olacak?" diye sordu.

Erika, "İki cinayet arasında bağlantı *kurduk.* Ne yani? Katil kadın diye o bağlantıya şüpheyle yaklaşmamız gerekmiyor ya?" dedi.

Moss, "Kahretsin. Bu kadın her kimse, bize bayağı fark attı. Bunca zamandır bir erkek arayıp duruyorduk," dedi.

Bir süre bu gerçeği sindirmeye çalıştılar. Erika tekrar beyaz tahtaya gidip yatağın altındaki siluete gölgelerin arasından çıkmış, sırıtan bir dizi dişe baktı.

"Tamam. Yani en başa dönüyoruz. Bütün delilleri tekrar inceleyeceğiz. Mahalle sakinleriyle yaptığımız görüşmelerin yeniden üstünden geçeceğiz. Ayrıca şu lanet fotoğrafçıyı tekrar sorguya getirin. Bir kadın arıyoruz. Kadın bir seri katil."

Simone uzun bir mesainin ardından eve döndü ve dış kapıyı kapayıp kasvetli koridorun sessizliğini içine çekti. Paltosunu bir kenara atarak merdiven altı boşluğundaki bilgisayarına gitti. Bilgisayarı açıp sohbet odasma giriş yaptı ve yazmaya başladı.

GECE KUŞU: Selam Dük. Orada mısın?

Birkaç dakika geçti ve DÜK de yazmaya başladı.

DÜK: Selam Gece Kuşu. N'aber?

GECE KUŞU: Onu yine gördüm. Stan'i. Kocamı.

DÜK Hadi ya... iyi misin?

GECE KUŞU: Pek sayılmaz. Gerçek olmadığını biliyordum ama gerçek gibiydi.

DÜK: Yeni ilaçlara başladın mı?

GECE KUŞU Evet.

DÜK: Hangisine?

GECE KUŞU: Uyku ilacına. Halcion.

DÜK: Hangi dozda? 0,125 mg mı?

GECE KUŞU: Evet.

DÜK: Görme bozuklukları ilacın yan etkilerinden biri.

GECE KUŞU: Bir de bana sor!

DÜK: Bunları ben de yaşadım. Dozajımı 0,5 mg'a çıkarttılar. Yine de bir etkisi olmadı Bitmek bilmeyen uykusuz günler... Eee? Neler yapıyorsun?

Simone ekrana bakarken ekran hafifçe bulanıklaştı. Yorgun, kaşınan gözlerini ovuşturdu. Yıllardır uykusuzluk çekiyordu. Bu rahatsızlığı, yetimhaneye alındığı zamana dayanıyordu; gece yatağa yatırıldığında gözlerini kapamaya korktuğu günlere.

Sonraki yıllarda, yirmilerine gelince uykusuzlukla başa çıkmayı, insanı uyuşturan bitkinlikle, bedeninin içten içe, yavaş yavaş çürüdüğü hissiyle başa çıkmayı öğrenmişti. Normal bir insan gibi yaşamayı öğrenmişti.

Uykuya hasretti. Bu fikir sürekli aklını meşgul ediyordu ama kulağına kötü bir şaka gibi gelen *yatma zamanı* geldiğinde, bedeni buz gibi terler dökerek paniğe kapılıyordu. Uykuya dalamayacağını, düşünceleri zihninde kontrolü dışında dönüp dururken geçmek bilmeyen saatlerde dijital saatin kırmızı ışığını izleyeceğini bilmenin yarattığı paniğe...

Simone korkunun özellikle de geceleri hüküm sürdüğünü biliyordu. Herkes dünyayı terk etmiş gibi göründüğü zamanlarda, uykusuzlar loş ışıkta terk edilmiş halde yalnız kalırlardı. Simone'un uykusuzluğu onu taciz dolu bir ilişkiye ve plansız bir hamileliğe sürüklemişti. Bebeğini, Stanle yıldırım nikâhının hemen ardından kaybetmişti. Doktor bunun sıradan bir durum olduğunu, ilk hamileliklerde bebeği kaybetmenin çok yaygın olduğunu söylemişti. Ama Simone'a sıradan gelmemişti. Simone mahvolmuştu. Hayatının sonunda yoluna girdiğini düşünmüştü ve içinde büyüyen küçük canla yüz yüze gelip onunla ilgilenmek için çok heyecanlanmıştı.

Evliliğinin başlarında, biriyle yatağını paylaşmanın uykusuzluğuna faydası dokunacağını düşünmüştü ama kendini yine karanlığa bakarken bulmuştu. Stan uykunun evrelerinden geçip kıpırdarken onu izlerdi. Göğsünün hafifçe kalkıp inişini, gözka-paklarımn altındaki gözlerinin kıpırdayışmı.

Bazen Stan'in ağır nefesleri aniden kesilirdi ve kocası gözleri aç, boş bir bakışla açılırdı. İşte o zamanlarda, gecenin Simone'un kendini en savunmasız, bitkin ve çirkin hissettiği o anında, Stan tek kelime etmeden üstüne çıkıp elinin tersiyle, sanki istediğini almasının önünde zorlu bir engelmiş gibi hor görürcesine bacaklarını ayırırdı.

İlk evlendiklerinde, Simone buna katlanmıştı. Seks sıklıkla sertti. Çoğunlukla onu acı içinde bırakıyordu ama Simone kocasının, duyduğu arzu nedeniyle kontrolünü kaybettiğini sanıyordu. Ayrıca, iyi bir eş olarak bunun görevi olduğunu hissediyordu. Doğru sesleri çıkarmak, keyif almak onun göreviydi.

Ayrıca tekrar bir bebekle ödüllendirilmenin, anne olmak için ikinci bir şansın hasretini çekiyordu.

Sonra bir gece, Stan şiddetle içine girip çıkarken, göğsünü ısırmıştı. Bu Simone'u

şoke etmişti. Şaşkınlığı acısının önüne geçmişti adeta. Stan başını kaldırmıştı ve dişlerinde parıldayan kanla yaptığı şeyi yapmaya devam etmişti.

Ertesi sabah çok özür dilemişti. Gözyaşları dökmüş, bir daha asla yapmayacağına söz vermişti ve bir süre gecenin körü seksleri son bulmuştu.

Sonra her şey yavaş yavaş tersine dönmüştü. Simone'un birkaç dakika bile uyumadığı bir zamana denk gelmişti. Güçsüz ve çaresizdi ve Stan'e izin vermişti. Aylar, yıllar geçtikçe mücadele gücünü tamamen kaybetmişti ki bu, kocasının karanlık arzularını sanki daha da körüklemişti. Simone hayatının nasıl böyle bir hal aldığını düşünmüştü. Hayalleri yok muydu hiç? Seyahat etmek, kaçmak, başka biri olmak gibi şeyler istemiyor muydu?

Kurtarıcısı bir bebek olurdu. Bundan emindi ama bebek asla gelmedi ve testler, ilk hamileliğindeki komplikasyonların etkileri yüzünden bir daha bebek sahibi olamayacağını gösterdi. Bu ıstırap evliliğindeki sorunları daha da şiddetlendirmişti. Simo-ne sürekli tecavüze uğruyor, sonra karanlıkta acıyla uyanık kalmak üzere bırakılıyordu. Stan ise her seferinde tekrar uykuya dalıyordu.

Simone uyuyabilirse bu şiddet ve kötü muameleyle başa çıkabileceğini düşünüyordu bazen. Uykusuzluk gittikçe daha da işkence gibi geliyordu. Bilinmedik, kötü bir şeydi. Diğer insanlar rüyalarında kaybolurken, Simone'un beynindeki kimyasal dengeler onu dünyada tutmak için kafa kafaya vermiş kumpas kuruyorlardı.

Otuz beş yaşma geldiğinde kocası artık çok içiyordu ve borç batağına sürüklenmişlerdi. Aynı sıralarda, evlerine internet bağlatmışlardı ve Simone uykusuz gecelerinde ufacık bir ışık keşfetmişti: çevrimiçi sohbet odaları. İlk başta, korkularını sadece konuşarak dışa vurabilen, eşlerinden dayak yemiş ve kötü muamele görmüş kadınların dertleştikleri destek gruplarına yönelmişti. Ancak kendi durumunun onların yazdıklarından yansıdığını görmüştü ve dışarıdan, onların zavallı olduklarını düşünmüştü.

Sonra Dük'le tanışmıştı.

Dük de onun gibi uykusuzluk çekiyordu. Onu yargılamadan dinliyordu. Ayrıca normal şeylerden de bahsediyorlardı: sevdikleri televizyon programlarından, başlarına gelen komik şeylerden. Flört ediyorlardı.

Dük kendisini uzun boylu esmer bir erkek olarak tasvir etmişti. Simone bundan şüpheliydi ama o da kendini uzun boylu ve sarışın olarak anlatmıştı ki bu da yalandı. Rahat sanal ortamlarda özel sohbetler ediyorlardı ve bazen ortam iyice kızışıp alevleniyordu. Dük ona cinsel anlamda neler yapmak istediğini anlatıyordu. Simone da karşılık veriyordu. Dük ona sevildiğini ve arzulandığını hissettiriyordu.

Simone ona durumunu açmış, tacizci kocasından adını vermeksizin bahsetmişti. Dük'e her şeyi anlatıyordu. En karanlık sırlarını, arzularını ve fantezilerini. Dük de aynı şekilde karşılık veriyordu. Birbirlerine sadece nerede yaşadıklarını ve gerçek

M?

isimlerini söylemiyorlardı. O DÜK'tü. Simone da GECE KU-ŞU'ydu.

Sohbetlerinin ne zaman daha karanlık bir hal aldığını tam olarak hatırlayamıyordu ama bir gece Simone tecavüze uğradıktan sonra olmuştu. Simone yaşanandan seks değil *tecavüz* diye bahsetmeye başlamıştı. Doktorunun uykusuzluğuna hiçbir etkisi olmayan bir dizi ilaç daha yazdığından şikâyet ediyordu ve Dük şövle yazmıştı:

DÜK: Belki de ilaçlar kocan üzerinde daha çok işe yarar.

Simone uzunca süre ekrana bakakalmış, sonra sohbete devam etmişti.

Cesaretini toplaması iki gecesini almıştı. Stan'e Bolonez soslu spagetti yapmıştı ve acılı domates sosu ocakta kaynarken, kendisine yazılan en son uyku ilacı Zopiclone kapsüllerinden birini açmıştı. Kapsülün iki yarısını, dumanı tüten tavanın üzerine tutuşunu hatırlıyordu... Sonra da beyaz tozu yemeğe karıştırdığını.

Stan'in kocaman bir tabak yiyişini, sonra da bir birayla koltuğa gidip kafasını geriye yaslayışını kaygıyla izlemişti. Kocası birkaç dakikada bayılmıştı.

İşe yaramasının Simone'a yaşattığı mutluluk sarhoşluğunun yerini korku ve aptallık ettiğinin farkındalığı almışü. Onu bayıltmanın ötesini düşünmemişti. *Ya bütün gece koltukta kalırsa, ya sabah hâlâ koltukta uyanırsa?* Şüphelenirdi.

Stan'i kaldırıp onu bir sarhoşmuşçasına destekleyerek yukarı götürmek insanüstü

bir çaba gerektirmişti. Simone her şeyi berbat ettiğine ikna olmuştu. Bütün gece onu izlerken az kalsın korkudan deliye dönecekti. Aklından çılgınca düşünceler geçiyordu. Kaçmak, kendi canına kıymak... Sonra güneş doğmuştu ve Stan uyanmıştı. Sinirli ve memnuniyetsizdi ama gece muhtemelen yorgun olduğuna dair bir şeyler geveleyip başka laf etmeden işe gitmişti.

IH

Simone, *Bu kadar basit ttıi?* diye düşünmüştü.

Bir ay geçmişti ve kötü muamele daha da şiddetli bir hal almıştı. Bir akşam özellikle yürek burkan bir olay yaşanmıştı; televizyon izlerlerken, Stan nedensiz yere patlayıp Simone'a ondan ne kadar nefret ettiğini, hayatını nasıl mahvettiğini söylemiş ve onu dövmeye başlamıştı. Simone kaçıp kendini banyoya kilitlemeyi başarmıştı.

Banyoda korkarak oturup kocasının mutfakta bağırıp çağırarak etrafı dağıtışını dinlemişti. Ardından Stan kapıya saldırıp elinde sos tenceresiyle içeri dalmıştı. Simone'u zorla banyoya sokarak kıyafetlerini çıkarıp çıplak bedenine kaynar su dökmüştü.

Göğsü ve kamı çok kötü yanmıştı. Yanıklar feci iltihaplanıp Simone'a dayanılmaz acı çektirmeye başlayınca Stan'in onu doktora götürmekten başka çaresi kalmamıştı. Simone bunu maruz kaldığı kötü muameleyi birine anlatmak için fırsat olarak görmüştü. Ancak Dr. Gregory Munro bunun uykusuzluğa bağlı paranoya ve psikozun semptomu olduğunu düşünmüştü. Yalan söylediğini düşünmüştü. Stan de rolünü iyi oynamış, ilgili bir koca gibi davranmıştı.

Evet, Simone'un geçmişte gerçeklikle bağlantısı kopmuş, ha-lüsinasyon görmüş ve görüp duyduğu şeyleri daha önceden Dr. Munro'ya anlatmıştı ama doktor şimdi yanıkları ve gözyaşlarını gördüğü halde ona inanmamıştı. Simone ona güvenmişti fakat Dr. Munro bunu onu yüzüstü bırakmıştı. Stan'in tarafını tutmuş, böyle deli bir karısı olduğu için ona neredeyse acımış ve Simone'u akıl hastanesine yatırtmıştı.

Bir hafta sonra taburcu edilmişti ve sonrasında şiddet bir süre durmuştu. Simone yine de içinde bulunduğu çaresiz durumdan bir çıkış olmadığını düşünerek kocasını bırakmaktan çok korkmuştu.

Onu tekrar uyuşturmuştu. Bu kez yatakta içtiği biraya haplardan iki tane

boşaltmıştı. Stan dakikalar içinde kendinden geçmişti. Simone onu dürterek, sarsarak uyandırmayı bile de-

IN

nemişti ama hiçbir şey olmamıştı. Yine her şeyden bihaber, her zamanki gibi huysuzlukla şikâyet ederek uyanmıştı.

O sıralarda Dük uyumayı tamamen bırakmıştı. Hayatını sonlandırmak istediğinden, bunu nasıl yapacağının detaylarından bahsediyordu.

DÜK: Bir intihar poşeti kullanabilirim.

GECE KUŞU: İntihar poşeti ne?

DÜK: Son poşeti de diyorlar...

GECE KUŞU: ???

DÜK: Sıkıştırma ipi olan büyük poşet. İntihar etmek için kullanabiliyorsun.

GECE KUŞU: Acı verirmiş gibi görünüyor.

DÜK: Nitrojen ya da helyum gibi gazlarla kullanılırsa vermiyor. Helyum daha kolay. Çocukların doğum günü partileri için satılan helyum tüpleri var. Poşeti kafana geçirip içini gazla doldurmaya başlıyorsun... Bu paniklemeni engelliyor. Öylece uykuya dalıyorsun. Sonsuz bir uykuya. Mutluluktan uçarak.

GECE KUŞU: O kadar basit mi?

DÜK: Evet, bu intihar poşetleriyle kolay. İnternette intiharla ilgili bir forumu geziyordum da, poşet çıkarılınca, eğer mücadele de olmadıysa insanın nasıl boğulduğunu ya da öldüğünü belirlemenin güç olduğunu biliyor muydun?

GECE KUŞU: Lütfen yapma bunu.

DÜK: Neden?

GECE KUŞU: Sana ihtiyacım var.

DÜK: Var mı?

GECE KUŞU: Evet... Doğu mitolojisiyle ilgili bir şeyler okuyordum da...

DÜK: Evet! Konuşmaya devam et. Sonunda uykuya dalıyorum.

GECE KUŞU: Ha ha. Ben ciddiyim. Yin ile Yang'la ilgili bir sürü şey okudum. Zıt kutupların birbirini tamamlamasıyla ilgili. Ya birlikte yatakta olsaydık?

DÜK: Dinliyorum. Çıplak olabilecek miyiz?

GECE KUŞU: Belki... Ama ben uyumaktan bahsediyorum. Ya buradan çok uzaklara gidip aynı yatakta uyuyabilseydik?

DÜK: Nereye?

GECE KUŞU: Bilmiyorum. Uzak bir yere. Birbirimize sarılıp öylece uykuya dalardık.

DÜK: Bunu çok isterim. Yenilenmiş bir halde uyandığımızı hayal etsene.

İşte o anda Simone bir şeyi idrak etmişti. Ölmek istemediğine karar vermişti. İstediği şey kurban olmamaktı. Dükle intihar poşeti hakkında biraz daha konuşmuştu. Sonra bilgisayarın geçmişini silmişti. Dük onun için bir tane sipariş etmiş ve çalıştığı hastaneye göndermişti.

İntihar poşeti onun için değildi elbette. Stan içindi. Simone helyum gazma ihtiyacı olmayacağım fark etti. Sınırsız miktarda uyku hapı vardı.

Stan ona en son tecavüz ettiğinde, daha bir şiddetliydi. Sanki bir şekilde sonuncu olduğunu biliyordu. Bu da Simone'un kararlılığını körüklemişti.

Ertesi sabah Stan duştayken, Simone akşam o işten geldikten sonra yapacağını yapması gerektiğine karar verdi. Alt katta çay demliyordu ve mikrodalga fırının üstünde duran bir kutu hapa bakıyordu ki üst kattan bir patırtı geldi. Aceleyle duşa gidince Stan'i akan suyun altında sereserpe yatarken buldu. Bembeyazdı.

Simone neredeyse istemsizce ambulans çağırdı. Gelen sağlık görevlileri onun öldüğünü söylediler. Otuz yedi yaşında kalp krizi geçirmişti.

Hayat değişmişti ve Simone yas tutan bir dul olmuştu. Kocası, ölümünde trajik bir kahraman olmuştu. Ona yaptıklarının bedelini asla ödememişti. Simone'un içi

rahatlamalıydı ama haftalar geçtikçe sadece öfkelendi. Bir adamın, hayatından bunca yılı çalması karşısında içine yumruk gibi oturan bir öfke. Bunu

takıntı haline getirdi. Artık zerre uyumuyordu. Elindeki bütün güç alınmıştı. Stan hâlâ hayattaymış gibi davranmaktan hoşlanıyordu. Böylece kimselerden hoşgörü kazanamazdı.

Simone dalıp gittiğini fark etti. Bilgisayarın bulanık ekranı tekrar belirginleşti. Dük art arda yazıyor, ona nereye gittiğini soruyordu.

DÜK: Gece Kuşu?

DÜK: Orada mısın????

DÜK: ????????

GECE KUŞU: Affedersin, Dük. Dalmışım.

DÜK: Eee? Şimdi ne olacak? Sonunda seninle görüşebilecek miyim? Seninle yatakta yatabilecek miyim? Çok çok uzaklarda?

GECE KUŞU: Yakında. Çok yakında. Sadece listemdeki sıradaki ismin icabına bakmam gerekiyor.

Simone listeyi düşündü. Kafasından başka bir yerde değildi. Ama yine de çok gerçekti. Dr. Gregory Munro'yu, kendisi yerine Stan'e inanan doktoru öldürdüğünde adının üstüne kalın, siyah bir çizgi çekmişti. Aynısını Jack Hart'a da yapmıştı. Hart'ın izini sürmek daha zor olmuştu. Adam geçmişte onun zalim, ilgisiz annesiyle ilgili bir haber hazırladığında hırslı bir gazeteciydi. Simone'un hikâyesi Jack Hart için bir günlük gazete sansasyonu yaratmış, kariyerinde tırmanmasına yardımcı olmuştu... Ancak Simone sonunda yetimhanede, yüzleşmesi gereken bir sürü yeni korkuyla yalnız başına kalmıştı. Jack Hart annesini ondan almıştı.

Simone sıradaki kurbanını düşünüp kendi kendine gülümsedi. Bu, en iyisi olacaktı.

Erika ertesi sabah Lewisham Row Karakolu'na saat yedi buçukta geldi. Yine bir strateji toplantısına çağırılmıştı. Önceki gün Marsh'a hâlâ dava üzerinde çalıştığını ve artık kadın bir seri katil zanlılarının olduğunu rapor ettiğinde

alelacele ayarlanan bir toplantıydı.

Arabayı park edip sabah sıcağına çıktı. Yarısı tamamlanmış gökdelen inşaatlarında vinçler uğulduyordu. Gökyüzü ağır ve nemliydi, alçak bulutlar toplanıyor ve güneş ışığı altında çelik gibi parlıyorlardı. Erika arabasını kilitleyip girişe yöneldi. Fırtına yaklaşıyordu. Hem dışarıda hem de iş hayatında.

Danışmaya adımını attığında VVoolf, "Günaydın, amirim," dedi. Sabah gazetesinin üstüne eğilmişti ve sol elinde yansı yok olmuş reçelli bir çörek vardı. *Daily Star*'da Jack Hartla ilgili bir haberin üstüne çörek kırıntıları dökülmüştü. Manşette şöyle yazıyordu: **JACK HART CİNAYETİNDE SERİ KATİL ŞOKU**

Erika habere göz atmak için masanın üstüne eğilerek, "Kahretsin," dedi.

VVoolf, "Balan, özel bir ek bile basmışlar," deyip Jack Hart'm objektife baktığı kocaman bir fotoğrafının olduğu, siyah, parlak kuşe kapaklı bir dergi çıkardı. Hart'ın tepesinde "Huzur İçinde Yat" yazıyordu. VVoolf siyah mürekkebin elinde bıraktığı lekeyi göstererek homurdanırcasına, "Ellerini kirletmeden dokunulmuyor," dedi.

"Belki de mecaz yapmaya çalışmışlardır," deyip kartını kapıya okuttu.

VVoolf kaşlarını çatarak, "Onu gerçekten bir *kadının* öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Erika kapıyı açıp karakolun içine doğru ilerleyerek, "Evet," dedi.

Konferans odasındaki havalandırma sonunda tamir edilmişti ve serin ortamı daha da soğutuyordu. Uzun masanın etrafında Erika, Başkomiser Marsh, Colleen Scanlan, kriminal psikolog Tim Aiken ve Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Oakley oturuyordu.

Oakley doğrudan konuya girdi: "Dedektif Foster, bu cinayetlerin bir kadın tarafından işlendiği sonucuna varmanız beni aşırı rahatsız etti," dedi.

Erika, "Kadın seri katiller de var, efendim," diye karşılık verdi.

"Biliyorum! Ancak bu davadaki deliller yok denecek kadar az. Jack Hart'ın evinin arka kapısındaki bir kulak izinden alman DNA var..."

"Ayrıca Jack Hart'ın kafasına geçirilen poşetten deri hücreleri almayı da başardık, efendim. Boğulması birkaç dakika almış ve çırpınıp mücadele ederken katilin yüzüne vurduğuna inanıyoruz."

Oakley başını yana eğdi ve sessiz kaldı. Erika bu sessizliğin onun taktiklerinden biri olduğunu biliyordu. Genelde, sorguya çektiği insanın bocalamasına ya da ağzından daha sonradan tezini desteklemek için kullanacağı bir şey kaçırmasına neden oluyordu.

Oakley kriminal psikoloğa bakarak, "Tim'in bu meseleye neler katabileceğim duymayı çok isterim," dedi. Not defterine bir şeyler yazan Tim başını kaldırdı. Saçları tepeye doğru dikilmişti ve birkaç günlük kirlisakalı vardı.

"Katilin kadın olduğuna tek güçlü kanıt iki kaynaktan geliyor. Arka kapıdaki kulak izinden ve poşetten. Bu da birçok şekilde açıklanabilir. Kapı yakın zamanda yeniden boyanmış; cinayetten altı hafta önce. Kulak izi işçilerden biri tarafından bırakılmış olabilir. Yıllar önce bir adam ve karısının öldürülmesiyle sonuçlanan bir haneye tecavüz davasında bir kulak izi mahkemede kanıt olarak kullanılmıştı ama sonradan, kulak izi nedeniyle yargılanan adamın evde yasal şekilde tesisatçı olarak çalıştığı ortaya çıkmıştı."

Erika, "Peki poşeti nasıl açıklıyorsun?" diye sordu.

"Jack Hart alet, edevat ve bahçe malzemelerini çamaşır odasında tutuyormuş. Olay yeri raporunda çöp poşetleri, buzdolabı torbaları ve eski gazetelerin bulunduğu iki çekmece olduğu yazıyor. Aynı boyacı ya da dekoratörün o çekmeceleri açıp poşete DNA'sını bulaşürmış olma ihtimali var."

"Cinayet silahı sıradan bir poşet değildi. İntihar poşeti ya da son poşeti denilen, internetten sipariş edilmesi gereken özel bir ürün."

"Evet ve bu intihar poşeti, evlerde, yapı işlerinde kullanılan endüstriyel poşetler ve ağzı kilitli poşetlere benziyor. Fiziksel kanıtları bir kenara bırakırsak, profil erkek bir katile daha çok uyuyor. İlk kurban Gregory Munro'nun cinayetinde eşcinsellik unsuru olduğunu da unutmayalım... Aynca iki maktul de yatakta çıplak bulundular. Klişelere başvurmak istemiyorum ama kadın seri katiller çok nadirdir ve suçlunun bekâr, beyaz bir erkek olduğu teorisinden tamamen vazgeçmeden önce daha somut kanıtlara ihtiyacımız var."

Erika, "Yani adli tıp delillerini görmezden gelip istatistiklere odaklanmamız

gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Önünde o güne ait bir yığın gazete olan Colleen, "Bu olay basında geniş yer buldu," dedi. "Bir açıklama yapmalıyız. Basının ölü sezon diye adlandırdığı bir dönemdeyiz. Sıcak hava dalgası dışında pek bir şey olup bitmiyor. Bir seri katil hikâyesini olabildiğince sündüreceklerdir."

Erika, "Bu cinayetlerden bir kadının sorumlu olduğuna inanıyorum," dedi. "Arka kapının dışındaki kulak izi tek DNA delili olsaydı, o zaman tedbirli davranmamızı teklif ederdim. Ama kadın DNA'sı, Jack Hart'ı öldürmek için kullanılan poşetin de üstündeydi ve çok yakında poşetin tedarikçisi hakkında detaylara erişeceğiz. İnternet sitesi, alışveriş yapan müşterilerinin bilgilerini teslim etmeyi kabul etti. Araştırmalarımızı bir kadın bulmaya odaklarsak katili yakalama şansımız daha yüksek olur. Bir yeniden canlandırma öneriyorum. Colleen'in BBC'nin *Crimeıoatch'* programıyla bağlantı kurmasını istiyorum. Aylık programlarını birkaç gün içinde yayınlayacaklar. Gregory Munro ve Jack Hart'ın cinayetlerinden önceki son hareketlerini canlandırabiliriz."

Sessizlik oldu. Colleen, Marsh'a ve Oakley'ye baktı.

Oakley, Marsh'a, "Çok sessiz kaldın, Paul," dedi.

Marsh, "Ben Dedektif Foster'ın bakış açısını destekliyorum. Bunun benzersiz bir dava olduğunu düşünüyorum ve DNA delilleriyle bu kadını bulmaya odaklanmak ön görülü bir davranış olur. Erika'ya tek bir uyanm var; bu kadının bir erkekle işbirliği yapma ihtimalini de değerlendirmelisin. Halktan bunu da göz önünde bulundurmalarını isteyebiliriz."

Oakley, "Ama bu daha önce hiç benzeri görülmemiş bir durum. Kaç yıllık polislik kariyerimde, hiç bir kadın seri katilin peşine düşmedik," dedi.

Erika, "Belki dışarı biraz daha sık çıkmalısınız, efendim," dedi. Marsh ona kızgın bir bakış attı.

Oakley, "Peki. Bu senin karann, Erika. Ama gelişmeleri çok yakından takip edeceğim," dedi.

Erika toplantıdan ayrılıp zaferinden güç alarak vaka odasına inerken üst kattaki kapının açıldığını duydu. Başını kaldırıp

* 1984 yılından bu yana, çözülmemiş cinayet ve kaçırılma vakalarının yeniden canlandırılarak sunulmasını ve halktan davaya yardımcı olacak yeni verilerin toplanmasını sağlayan BBC' programı, -*yhn*

bakınca Marsh'] gördü ve onun kendisine yetişmesi için durup bekledi. Londra'nın geniş bir manzarasına bakan kocaman bir pencerenin olduğu merdiven sahanlığında buluştular. Ufukta karanlık bulutlar toplanıyordu.

Erika, "Desteğiniz için teşekkürler efendim. Hemen *Crimewat*-c/ı'ın canlandırması üzerinde çalışmaya koyulacağız," dedi.

"Bu büyük bir fırsat. Yani televizyon canlandırması. Sakın mahvetme."

"Etmem, efendim."

"Erika, bunun kadın bir katil olduğuna yan yarıya inanıyorum ama dediğim gibi, karar senin."

"Geçmişteki başarılı performansım ortada, efendim. Bu konularda nadiren yanıldığımı bilirsiniz. Her zaman vaat ettiğimi yerine getiririm."

"Biliyorum."

"Geçmiş başarılarımdan söz etmişken, terfiden haber var mı?"

Marsh, "Yakala şu deli kadını da terfiyi sonra konuşuruz. Şimdi gitmek zorundayım. Beni haberdar et," dedi.

Erika'yı merdivende, uzun pencereden şehre bakarken bırakıp gitti.

Erika, *Katille bu kadar çok ortak noktamız olması tuhaf. Kadın olarak ikimizin de becerilerinden* şüphe *ediliyor,* diye düşündü.

Birkaç gün sonra Erika ve Moss, Laurel Sokağı'nda *Crimeıvatch* programı için canlandırmanın çekim sürecini izliyorlardı. Sıcak hava dalgası o sabah bir parça hafiflemişti ve kükrercesine yağan yağmur, sokağın tepesinde park edilmiş iki büyük BBC televizyon minibüsünü şiddetle dövüyordu.

Erika ve Moss minibüslerden birinin önündeki kocaman bir şemsiyenin altına sığınmış, Gregory Munro'yu oynamak üzere seçilen aktörün sokak boyunca

yürüyerek Laurel Sokağı 14 numaraya girme provası yapışını izliyorlardı. Şeffaf, geniş bir panço yağmurluk giymiş, bedenine siyah metal bir kemerle sabit kamera tutturulmuş bir kameraman da onun peşinden gidiyordu. Televizyon ekibinin geri kalanı, karşı duvarın dibinde şemsiyelerin altına toplanmışlardı ve işte olmayan komşular sundurmaların altında yağmurdan korunarak merakla bakınıyorlardı.

Sokağın en aşağısına çarpma bariyerleri dizilmiş, arkalarında da gazeteciler ve halk, olup bitenleri izliyorlardı.

Yapımcı ve yönetmen onlara yağmurun kamerada çıkmasının zor olduğunu söylemişlerdi ama Moss ve Erika provayı izlerlerken, yağmur suyu yoldan gürül gürül akarak asfalta sıçrıyor, giderlerin açlıkla höpürtüler çıkarmasına neden oluyordu.

Erika sigarasından bir nefes çekerek, "Bu insanların zihninde pek de sıcak bir yaz günü izlenimi bırakmayacak," dedi. Kocaman, şeffaf yağmurluklardan giymiş bir kanal görevlisi elinde bir panoyla onlara yaklaştı. Yanında da siyah eşofman altı ve siyah kazak giymiş, koyu saçlı, minyon bir kız vardı. İkisi de büyük bir şemsiyenin altına sığınmışlardı.

Genç adam, "Merhaba, Dedektif Foster?" diye sordu.

Erika, "Benim," deyip, "bu da Dedektif Moss," diye ekledi.

El sıkıştılar.

"Ben Tom. Bu da Lottie Marie Harper. Katili oynamak üzere seçildi."

Genç kız ufak tefekti ve düzgün yüz hatları, pırasa gibi dümdüz saçları vardı. Gülümsediğinde alt dişlerini gözler önüne seren küçük bir ağzı vardı.

Lottie zarif bir aksanla, "Bu oldukça tuhaf," dedi. Elini uzatıp topuzunu kontrol etti. "Daha önce hiç bir katili canlandırmamışım. Bana neler anlatabilirsiniz? Menajerim fazla detay vermedi de..."

Erika genç temsilciye baktı.

Adam, "Sorun değil. Ona feragat ve gizlilik anlaşması imzalattık," dedi.

Erika başını salladı. "Peki. Katil çok planlı. Büyük titizlikle hazırlandığını, hedefindeki evleri günler öncesinden kontrol ettiğini düşünüyoruz. İki seferinde de evlere izinsiz girip kurbanlarına pusu kurarak, uyuşturucu ilaç kattığı bir şeyi yiyip içmelerini beklemiş."

Lottie küçük, kusursuz manikürlü elini küçük ağzma götürerek, "Şaka yapıyorsunuz!" dedi.

Moss, "Üzgünüm ama yapmıyoruz," dedi.

"Birinin evime benimle ilgili bir şeyler öğrenmek için değil birkaç kez, bir kerecik girdiğini hayal bile edemiyorum..."

Moss kolunun altındaki plastik dosyayı çıkardı ve katilin, Jack Hart'm yatağının altındaki fotoğrafını buldu. Çömelmiş silueti mümkün olduğunca yakından gösterebilmek için dijital olarak büyütülmüştü. Tüyler ürperticiydi. Yüzünün alt tarafı

görülebiliyordu ama burnundan yukarısı gölgede kaybolmuştu. Ağzı küçük, genç oyuncunun ağzıyla neredeyse aynıydı.

Erika fotoğrafı Lottie'nin yanına tuttu. "Yüzün alt tarafım iyi tutturmuşlar. Sanırım vakm çekim de yapacaksınız, değil mi?"

Genç temsilci, "Evet, yönetmen yapacak," dedi.

Lottie, Moss'tan fotoğrafı alıp bir süre sessizce baktı. Yağmur şemsiyelerin üstüne tıkırtıyla vuruyordu. Arkasındaki 14 numaralı eve bakarak, "Ve hepsi şu evde gerçekten yaşandı," dedi.

Moss, "Evet. Senin bugünkü yardımınla da onu yakalayacağız. Bunu sorun etmediğine emin misin? Bir katil olamayacak kadar tatlı ve nazik görünüyorsun," dedi.

Lottie biraz burnunu çekerek fotoğrafı tekrar Moss'a verdi ve "Ben Kraliyet Akademisi Sahne Sanatları'nda eğitim gördüm," dedi. Rahatsız edici bir sessizlik oldu ve ancak yönetmen gelince bölündü. Uzun boylu, kırmızı suratlı, enerjik görünen bir adamdı.

"Pekâlâ, başlamaya hazırız. Uç saatimiz var. Sonra ikinci cinayeti çekmek için

seti Dulvvich'e taşıyacağız," dedi.

Erika ve Moss'u şemsiyenin altında bırakarak uzaklaştılar.

Moss, "Katil zanlımızın bu kız gibi ufak tefek bir kadın olması seni endişelendiriyor mu? Basında neler yazdıklarını gördün..." dedi.

"Aslında erkeklerin tecavüz ya da cinayet suçlarını araştırdığımızda, bunun garipsenmemesini tuhaf buluyorum. Erkekler kadınlara tecavüz edip, onları öldürdüklerinde kimse onların bunun ardında bir 'neden' aramıyor sanki... Ama bir kadın aynısını yaparsa, toplumda devasa bir benlik arayışı peyda oluyor. Nedenlere, niçinlere dair sonsuz fikirler yürütülüyor..."

Moss başını sallayarak ona katıldı. "Bu bir kadın seri katil profiline uyuyor. Kadınlar cinayet işlediklerinde, çok önceden ve iyi planlanmış oluyor. Zehirleme de genelde kadınların çoklu cinayetlerde kullandıklan bir yöntem."

Erika, "Ama bu seferki ona bir de şiddet unsuru katmış ve geceleri sapık gibi kurbanlarının izini sürüyor," dedi.

"'Gece Avı... Bugünkü *Sun*'ın manşeti."

Erika dönüp Moss'a bakarak, "Gördüm," dedi.

Moss, "Çok uygun. Keşke bunu ben düşünseydim," deyip sırıttı.

"Evet. Bu iş gelecekte dönüp de başımıza bela olduğunda, sana bunu hatırlatırım," dedi.

Uzakta gök gürültüsü kükremeye başlarken sokağın aşağısına doğru baktılar. Lottie kameraman ve yönetmenle prova yapıyordu. Yolun sonundaki çarpma bariyerinin ardında fotoğrafçı güruhu sürekli fotoğraf çekiyor, sıradan insanlar kameralı telefonlarını uzatmış, ağızları açık bakıyorlardı. Olaydaki gerçek kişilere benzeyen aktörler ve film ekibi de bu manzaraya eklenince, her şey bir absürt komediye, pantomime indirgenmiş gibi görünüyordu.

Moss, "Yanılma ihtimalimiz seni endişelendiriyor mu?" diye sordu.

Erika, "Evet ama beni her şey endişelendiriyor," dedi. "Ben içgüdülerime kulak vermeliyim ve içgüdülerim katilimizin böyle biri olabileceğini söylüyor. Kendini

ekranda görmek onun aptalca bir şey yapıp açık vermesini sağlayabilir."

Telefonu çaldı. Çantasından çıkarıp açtı.

"Amirim, ben Crane... Müsait misiniz?"

"Ne oldu?"

"Gregory Munro'yu ziyaret eden şu jigoloyu, TordiLevi'yi hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Şey, gizli internet araştırmacılarımızdan biriyle iletişim kurmuştum. O da J-golo'da sahte bir profil açmış, müşteri gibi davranarak adamla mesajlaşmış. JordiLevi buluşmak istiyor. Bugün."

"Nerede?"

"Forest Hill'deki Railway barında. Öğleden sonra dörtte."

Erika, "Harika bir iş çıkardın, Crane. Seninle dörde çeyrek kala orada buluşuruz," dedi. Telefonu kapadı ve Moss'a bilgi verdi.

Moss, bir şemsiyenin altında yağmurluklu bir kadının makyajını yaptığı Lottie'ye bakarak, "Ben de burada kalıp seri katilimize göz kulak olacağım," dedi.

Erika sırıtıp gözlerini devirdi. "Evet. Eminim olursun."

Forest Hill'deki Railvvay barı Gregory Munro'nun annesi Estel-le'in yaşadığı yere çok yakındı. Erika arabasını otoparka park ederken bu durumun ironisi gözünden kaçmadı. Dış cephesi porselen mozaiklerle kaplı, her pencerenin tepesinde parlatılmış pirinç lambaların, otoparkın tepesinde de sallanan bir tabelanın olduğu, eski tip bir bardı.

Yazlık veranda otoparka kadar uzanıyordu ve Erika, Crane'in masalardan birinde tek başına oturmuş, öğleden sonra güneşinde içkilerinin tadını çıkaran kalabalığın arasında göze çarpmamaya çalıştığını gördü.

Masaya yaklaştığında Crane ayağa kalkarak, "Birkaç dakika önce içeri girdi," dedi.

Masalann arasından girişe ilerlerken, Erika, "Güzel. Kimin fotoğrafını kullandılar? Kiminle buluştuğunu sanıyor?" diye sordu.

"Dedektif YVarren'ınkini... Benden biraz daha yakışıklı birine ihtiyacımız olduğunu düşündüm."

Erika, "Kendini hafife alma. Kocamın dediği gibi, her tencerenin bir kapağı vardır," dedi.

Crane sırıtarak, "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim... sanırım," dedi.

Barın içinde bütün klasik donanımlar vardı ama duvarlar

beyaza boyanmıştı, loş ışıklar eklenmişti ve barın tepesinde pahalı bir gastro-bar mönüsü vardı. İçeride çok fazla insan yoktu ve Erika elinde yarım bir bira, yanında bir şatla köşedeki bir bölmede oturan genç adamı hemen gördü.

Crane, "Nasıl yapacağız bunu?" diye sordu.

Erika, "Tatlı tatlı. Bölmeli masa seçmesine sevindim," dedi.

Genç adamın yanına gittiler ve kaçamasın diye yarım ay şeklindeki koltuğun iki tarafında durdular. Üzerinde cart kırmızı ve siyah bir eşofman takımı vardı ve omuz hizasmdaki saçları ortadan hafifçe ayrılmıştı.

Polis kimliklerini gösterdiler. Erika, "JordiLevi?" diye sordu. "Ben Dedektif Foster, bu da Çavuş Crane."

"Ne? Bir kadeh bir şey içiyorum. Bunun yasadışı bir tarafı yok..."

Crane, "Ayrıca buluşmayı planladığın bu adamı bekliyorsun," deyip VVarren'm fotoğrafım çıkardı.

"Bunu bilemezsiniz."

Crance, "Evet, bilirim. Ben ayarladım," dedi.

Genç adam dudaklarını büzüp şat bardağındaki içkiyi kafasına dikti. "Ama biriyle bir barda buluşmanın da yasadışı bir tarafı yok," deyip bardağı masaya sertçe indirdi.

Erika, "Evet, yok. Biz sadece seninle konuşmak istiyoruz. Ne içiyorsun?" dedi.

"Duble votka. Bir de Kettle cips."

Erika, Crane'e başıyla işaret edince çavuş bara gitti, Erika da oturdu.

"Jordi, seninle neden konuşmak istediğimizi biliyor musun?"

"Çılgınca bir tahmin yürütebilirim," deyip birasını kafaya dikti ve bardağını tekrar masaya bıraktı.

"Biz ahlak masası değiliz. Para kazanmak için ne yaptığınla ilgilenmiyoruz," dedi.

"Para kazanmak için demek! Ben lanet bir diş temizlik uzmanı değilim..."

"Ben bu bölgede pratisyen hekimlik yapan Gregory Mun-ro'nun cinayetini araştırıyorum. On gün önce öldürüldü/' deyip çantasından Gregory Munro'nun bir fotoğrafını çıkardı. "İşte, bu adam."

Jordi fotoğrafa neredeyse hiç bakmayarak, "İyi ama ben yapmadım," dedi.

"Biz de senin yaptığını düşünmüyoruz. Ama bir komşu, o ölmeden birkaç gün önce seni onun evinden çıkarken görmüş. O evde olduğunu teyit edebilir misin?"

Jordi geriye yaslanıp omuz silkti. "Bir takvimim yok. Bütün günler birbirine karışıyor," dedi.

"Biz sadece ne olduğunu ve bir şey görüp görmediğini öğrenmek istiyoruz. Soruşturmamıza yardımın dokunacak. Şüpheli değilsin. Lütfen, fotoğrafa tekrar bak. Onu tanıyor musun?"

Jordi fotoğrafa bakıp başıyla onayladı. "Evet. Onu tanıyorum."

Crane bir tepsiyle geri geldi. Jordi'ye duble votka ve cipsi, Erika'ya da tepsideki iki bardak koladan birini verip karşı taraftaki koltuğa oturdu. Jordi saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve cipsi açtı. Tuhaf bir beden kokusu vardı ve tırnakları pisti.

"Peki. 20 Haziran pazartesi günü ile 27 Haziran pazartesi günü arasmda Gregory

Munro'nun evinde olup olmadığını bilmek zorundayız."

Jordi omuz silkti. "Sanırım oradaydım," dedi.

Erika kolasından bir yudum aldı. "Sence Gregory Munro eşcinsel miydi?"

Jordi ağzı cipsle dolu halde, "Gerçek adını hiç söylemedi ve evet, eşcinseldi," dedi.

"Bundan kesin emin misin?"

"Değilse aletimin onun kıçında ne işi olabilirdi ki?"

Crane'in kaşları adeta alnına fırladı.

Erika, "Onunla buluşmayı nasıl ayarladın?" diye sordu.

"Craigslist'ten. Oraya bir ilan koydum."

"Ne tür bir ilan?"

"Erkeklere buluştuğum, onların da bana bağışta bulundukları türden bir ilan. Bağışta bulunmak yasadışı değil."

"Gregory Munro sana bağışta bulundu mu peki?"

"Evet."

"Ne kadar?"

"Yüz papel."

"Peki, geceyi orada mı geçirdin?"

"Evet."

"Neden bahsettiniz, Jordi?"

"Pek bir şeyden sayılmaz. Çoğunlukla ağzım doluydu..." Bilmiş bilmiş sırıttı.

Erika çantasından olay yeri fotoğraflarından birini çıkardı ve cilalı ahşap masada

Jordi'nin önüne koydu.

"Sence bu komik mi? Bak. Gregory burada yatağında, elleri bağlı ve kafasında bir poşetle yatıyor."

Jordi fotoğrafı görünce yutkundu ve yüzündeki bir parça renk de attı.

Erika, "Şimdi, lütfen. Bu çok önemli. Bana Gregory Munro'y-la ilgili ne bildiğini anlat," dedi.

Jordi votkadan bir yudum aldı. "O da diğer bütün evli erkekler gibiydi. Kendinden geçercesine düzüşmek için yanıp tutuşuyordu, sonra da vicdan azabıyla gözyaşlarına boğuldu. Oraya ikinci kez gittiğimde gergindi. Bana anahtarını alıp almadığımı sordu."

"Hangi anahtarı?"

"Evinin anahtarını."

"Neden ki?"

"Hırsızlık yapan bir fahişe olduğumu sandı... Çoğu hırsızlık yapacağımı sanıyor ama sonra bana o evde yokken evine girip girmediğimi sordu."

Erika, Crane'e baktı. "O evde yokken evine girdin mi?"

Jordi başını iki yana salladı. "Bazı şeylerin yerinin değiştirildiğini söyledi."
"Hangi şeylerin?"

"İç çamaşırlarının hepsi yatağının üstüne serilmiş... Bu gerçekten ödünü patlatmıştı."

Erika heyecana kapılarak, "Boşanıyordu. Sence bunu karısı yapmış olabilir mi?" diye sordu.

"Karısı olamayacağını söyledi. Bütün kilitleri daha yeni değiş-tirtmişti. Başka kimsede anahtar yoktu. Her şeyin yolunda olup olmadığım öğrenmek için güvenlik şirketinden bir kadını aradı."

Erika ve Crane yine birbirlerine baktılar.

"Sen o kadını gördün mü?"

"Hayır."

"Gregory nasıl göründüğünü anlattı mı?"

"Hayır?"

"Tamam. Bu kadınm eve *ne zaman* geldiğinden bahsettiğini hatırlıyor musun?"

Jordi dudaklarmı büzdü. "Bilmiyorum. Bir dakika. Ben ikinci kez gittiğimdeydi. Ben gitmeden hemen önce oradaymış. Kadın her şeyi kontrol ettiği için Gregory rahatlamış görünüyordu."

"Pazartesi günü olup olmadığını hatırlayabiliyor musun? Öyleyse 21 Haziran olur."

Jordi fotoğrafa tekrar bakarak yüzünü ekşitti ve dudağım ısırdı.

"Eee... Evet... Evet. Pazartesi olduğundan oldukça eminim."

Erika çantasını karıştırıp üç tane yirmilik kâğıt para çıkardı ve Jordi'ye uzattı.

Adam paraya bakarak, "Bu ne?" diye sordu.

Erika, "Bir bağış," dedi.

"Ben yüzlük olarak anlaşmıştım."

"Pazarlık edecek konumda değilsin."

Jordi parayı alıp masanın altından küçük bir sırt çantası çıkardı ve Erika'ya sürtünerek yanından geçip gitti.

Crane o gittikten birkaç dakika sonra, "İnanılmaz yaklaştık. Sence kadın eve izinsiz girilmiş gibi gösterip sonra da 21 Haziran

pazartesi günü Muhafız Alarmları'nın çalışanı rolüyle tekrar mı gitti?" dedi.

Erika, "Evet. Kahretsin! jordi onu görseydi, *Crimeıuatch* canlandırmasına robot bir resimle girerdik," dedi. Barın kapısı açıldı ve Erika birdenbire oturduğu yerde

doğruldu. Gary Wilmslow uzun boylu, siyah saçlı, kot pantolon ve bir Millwall futbol takımı tişörtü giymiş bir adamla birlikte içeri geldi. Yanlarında küçük bir çocuk vardı ve Erika onun Gregory Munro'nun oğlu Peter olduğunu fark etti.

Crane, "Tanrım! Tam da ihtiyacımız olan şey," dedi. Yeni gelenler bara gittiler. Sonra Gary onları fark etti ve siyah saçlı adama bir şeyler söyleyip Peterla birlikte yanlarına geldi.

Pis pis sırıtarak, "İyi günler, aynasızlar," dedi.

Erika, "Merhaba. Selam Peter, nasılsın?" dedi.

Küçük çocuk başını kaldırıp Erika'ya baktı. Yüzü solgun ve süzülmüştü.

Donuk bir ifadeyle, "Babam öldü... Dün yerde bir delik açıp onu içine koydular," dedi.

Erika, "Üzgünüm," dedi.

Gary başını Crane'e doğru eğerek, "Erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

Crane, "Hayır. Ben Çavuş Crane," deyip kimliğini gösterdi.

"Hoop! Kimliğini ne demeye gösteriyorsun?"

Erika, "Sen kim olduğunu sordun ya," diye açıkladı.

Ortam gergindi. Gary bir ona, bir Crane'e baktı. "Peki, siz iki aynasız burada ne yapıyorsunuz? Benim mahallemin barında birer içki mi içiyorsunuz sadece?"

Crane, "Burası pek çok insanın mahallesi, Gary," dedi.

Erika, bardaki adam ilk içkilerin parasını öderken Gary'ye, "Arkadaşın kim?" diye sordu.

"Bir iş ortağı... Şimdi gidiyorum tekrar."

Erika bitkin küçük çocuğa bakarak, "İyi misin Peter? Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Gary, "Babası yeni öldü. Amma da aptalca bir soru bu," dedi.

Crane, "Hoop! Yavaş ol," dedi.

Gary, "Yavaş oluyorum zaten. Şimdi de hızlıca gidiyorum," dedi.

Peter[7]! da yanında götürerek uzaklaştı. Erika küçük çocuğu alıp buradan çıkartmak istedi ama bunun çılgınca olacağını biliyordu. Bunu, kocaman bir gizli operasyonu ifşa etmeden nasıl açıklayabilirdi ki?

Erika ve Crane bardan dışarı, güneş ışığına çıktılar. Verandadaki masalar artık doluydu. Erika telefonun üstüne eğilmiş, mesaj yazan zayıf bir kadınla birlikte oturan, uzun boylu, zayıf, siyah saçlı adamı tanıdı. Kadın ince, askılı bir bluz giymişti, hokka gibi bir burnu ve atkuyruğu yapılmış san saçları vardı. Adamın rengi solgundu ve sivilce izli bir suratı vardı. Omzuna kadar uzanan, yağlı, siyah saçları alnından geriye doğru taranmıştı. Düz bir tişört ile bej rengi bir şort giymişti.

Masaların arasmdan ilerlerlerken Erika, Crane'in önünden giderek adam ile kadına doğru yöneldi.

Masaya yaklaştıklarında, "Dedektif Sparks?" dedi.

Adam şaşırarak, "Dedektif Foster," dedi. Adamın yanındaki kadın dikleşti ve gözleri barın penceresine kaydı.

Erika, "Boş günün mü? Bir kadeh bir şeyler mi içiyorsun?" diye sorarken kadının baktığı tarafa baktı.

Sparks, "Eee... sayılır," dedi.

Crane, Erika'ya yetişti ve "Selam, Sparks. Uzun zaman oldu. Nerede görevlisin şimdi?" diye sordu.

"Şey... Kuzey Londra merkezli kendi cinayet araştırma ekibimi yönetiyorum," deyip bir Erika'ya, bir Crane'e baktı. "Bu da Dedektif Povvell," diye ekledi. Hepsi selâmlaştılar.

Erika, "Crane seninle araba buluşsak, olur mu?" diye sordu.

Crane, ona tuhaf bir bakış atarak, "Peki," dedi.

O duyamayacak kadar uzaklaştığında Erika, "İkiniz de bir iş gününde burada, Güney Londra'da dikkat çekmemeye çalışarak

içkilerinizi yudumluyorsunuz. Bunun Gary Wilmslowla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Kadın, “Affedersiniz ama siz kimsiniz?" diye sordu.

Erika alçak sesle, "Dedektif Erika Foster. Sparks'm eski meslektaşıyım. Bu barda çocuk pomosu işiyle çok haşır neşir birkaç herif var. Hem de yanlarında küçük bir erkek çocuğuyla, gözetimsiz," dedi.

Kadın, "Biliyoruz..." diye söze başladı.

Sparks masanın üstüne doğru eğildi. "Arkanı dönüp buradan uzaklaşman gerekiyor, Foster. Bu gizli bir gözetleme."

Erika, “Hemslovv Operasyonu değil mi?" diye sordu.

Sparks ve Povvell birbirlerine baktılar.

Sparks barın pencerelerine bakarak, "Evet, Erika. Destek güç olarak göreve çağırıldık. Şimdi, gitmelisin. Bizi ifşa etmeden önce," dedi.

“Evet ama kabak gibi ortadasınız. O küçük oğlanın şu an ne kadar savunmasız olduğuna dair bir fikriniz var mı? Adı Peter."

Sparks, "Biliyoruz ve hemen gitmezsen, bizi ifşa etmekle kalmayacaksın, beni amirinle görüşmeye zorlayacaksın," dedi.

Erika onlara uzun bir bakış attı. Sonra da arabaya doğru uzaklaştı.

Arabaya binerken Crane, "Bu da neydi, amirim?" diye sordu.

Erika, "Yok bir şey," dedi. Hâlâ titriyordu.

"Sparks'ı siz onu Andrea Douglas-Brown cinayet davasından attırdığınızdan beri görmemiştim... Dünyadaki en iyi polis sayılmaz, değil mi? Ayrıntılara pek önem verdiği söylenemez."

Erika, "Evet, hem de hiç," dedi.

"Yanındaki kız arkadaşı mıydı?"

"Sanmıyorum."

"Belli. Zaten o kız onu aşar. Ama zaten çoğu kadın onu aşar. Neyse Gregory Munro'nun evindekinin bir kadın olduğunu doğrulayan bir kanıt daha çıktı. Ben buna sonuç derim işte."

Erika, "Hı hı," dedi.

Arabayla uzaklaşırlarken, Erika, Peter'ı içeride Gary VVilms-low ve onun koyu saçlı "ortağıyla" birlikte düşündü ve kendini çaresiz hissetti.

Ertesi akşam, Isaac Strong iş yerinde uzun bir haftanın ardından Stephen Linley'yle birlikte koltuğunda uzanıyordu. Stephen'm en son romanını bitirip yaymasına göndermesini kutlamak için yemek yapmıştı ve baş başa yemişlerdi.

Isaac, "Biraz daha şampanya ister misin, Stevie?" diye sordu.

Stephen, Isaac'in göğsünde yattığı yerden yukarı doğru bakarak, "Yani boynuna beyaz bir bez sarılı, buz kovasında yatan şampanyadan mı demek istiyorsun?" diye sordu.

Isaac, Stephen'm alnına bir öpücük kondurarak, "Bir şeyleri düzgün yapmanın neresi yanlış?" diye karşılık verdi.

Stephen gülerek, "Şampanyayı evde bile restorandaymış gibi servis eden başka kimseyi tanımıyorum," dedi. Isaac kalkabilsin diye çekildi. "Ayrıca şunu nereden aldın?" deyip kadehiyle koltuğun yanındaki metal bir sehpada duran buz kovasını işaret etti.

Isaac, "Lakeland kataloğundan," deyip şişeyi, birbirlerine çarpınca şıkırdayan buzların arasından çıkarıp kadehlerini doldurdu.

"Peki ya sehpayı?"

"O morgdan. Normalde kemik testeresini onun üstüne koyuyorum... bir de neşterlerimi... Yeni kitabını kutlarken ölümle bağlantılı bir şey kullanmanın münasip olacağını düşündüm."

Stephen bu/. gibi soğuk şampanyadan bir yudum alarak, "Bay Pek-efendi iş yerinden bir şey çalmış. Onur duydum," dedi. Isa-ac geri gelip koltukta uzanacaktı ki mutfaktaki zamanlayıcı öttü ve onu kapatmak için tekrar kalktı.

Stephen, "Bir yemek daha değil, değil mi?" diye homurdandı.

"Hayır. *Crimeıvatch* programını kaçırmamak için kurmuştum."

"Off! Odun gibi küt saçları ve odun tavırlarıyla berbat polis arkadaşını şimdi çekemem."

"Erika odun gibi davranmıyor... ve saçları da odun gibi değil."

"Ama kesinlikle kullanışlı bir saç. Lezbiyen mi?"

Isaac iç geçirdi. "Hayır, evliydi. Anlattım ya sana... Dul kaldı."

"Adam kendi canına kıydı, değil mi?"

"Görev başında öldürüldü..."

Stephen şampanyadan bir yudum daha alarak, "Ah, evet. Şimdi hatırladım," dedi. "Şu uyuşturucu baskını sırasında. Kadın onun ve ekibinden dört kişinin ölümünden sorumluydu... Bundan iyi kitap çıkar, biliyor musun?"

"Stephen, zalimlik ediyorsun ve bu hoşuma gitmiyor."

Stephen sıntarak, "Başına geleceğini biliyordun. Ben zalim bir sürtüğüm... Zaten onun ismini değiştirirdim."

"Bunu bir kitaba sokmayacaksın... Ayrıca *Crimeıvatch* izliyoruz. Bu, üzerinde çalıştığım bir dava. Kişisel olduğu kadar işim için de ilgileniyorum."

Isaac uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı. *Crimeıvatch*'m açılış jeneriği başladı.

"Demek iki cinayet... yani bir seri katil, değil mi?"

"Evet."

"Çok şaşırtıcı. Ölen Jack Hart'tı, değil mi?"

Isaac, "Şşş!" diye çıkıştı. *Crımewatch* sunucusu davayı tanıtırken sessizce izlediler.

"İlk kurban Güney Londra'daki Honor Oak Parkı'ndan pratisyen hekim Gregory Munro'ydu. En son 27 Haziran'da akşam saat yedi civarında işten dönerken görüldü..."

Gregory'yi oynayan aktör ekranda Laurel Sokağı'ndaki eve doğru yürüyordu. Hâlâ gündüzdü ve küçük çocuklar sokakta ip atlıyorlardı.

Stephen şampanyasını yudumlayarak, "Bu hiç doğru değil," dedi. "Kim bu çağda çocuğunun sokakta oynamasına izin veriyor ki? Bütün çocuklar kilit altında. Anne, babalan onları içeride tutuyorlar, çocuklar da bilgisayar ve telefonlarının başından kalkmıyorlar. Ama çocuk istismarcılarının çocuklara ulaşmalarının birinci yolu ne? Onları internetten kandırıyorlar. Çılgınlık bu..."

Isaac, "Şşş," dedi.

Ekranda siyah kıyafetli genç bir aktris evin arkasındaki karanlık bir patika boyunca yürüyordu. Yüzü arkasındaki demiryolundan gürültüyle geçen trenin ışığıyla aydınlanınca kamera yakınlaştı.

Isaac, "Çok güzel," dedi.

Stephen, "Peri gibi," dedi. "Katilin gerçekten de bir kadın olduğunu mu düşünüyorlar? Minicik bir genç kız bu..."

Ekranda evin arka tarafı belirdi. Kız durduğu patikada ellerini uzatıp bir ağaç daimi aşağı çekti ve Gregory Munro'yu oynayan adamın mutfakta dolandığını gördüler. Kız sonra siyah koşu eşofmanının kapüşonunu kafasına geçirip başını eğerek tel örgünün arasından bahçeye girdi.

Stephen, "Bütün bunları nereden biliyorlar?" diye sordu.

Isaac, "Davayı seninle konuşamam. Bunu biliyorsun," dedi.

Stephen, "İyi de davayı bir cuma akşamında milyonlarca ezikle birlikte BBC One kanalında izliyoruz zaten. Bence her şey artık kabak gibi ortada," deyip gözlerini devirdi. "Hadi, bir por-no açalım. Ben de senin beni becermene izin vereyim. Ahlaksız bir sarhoşum ben..."

"Stephen, bunu izlemem gerekiyor."

Kadm çimlerde ilerleyip yandaki bir pencereden evin içine, mutfağa girdi.

Stephen, "Bu çok ürkütücü. Birinin seni gizli gizli izlemesi... senin haberin olmadan evinde dolaşması..." dedi.

Simone için işte iyi bir gün olmuştu. Mary'yle güzelce zaman geçirmişti. Doktor gelmiş ve onun iyileşme belirtileri gösterdiğini, hatta bir ihtimalle uyanabileceğim söylemişti. Neyse ki Mary'nin şakağındaki morlukla ilgili hiçbir şey dememişti; onun hastaneye yatırılmadan önce olduğunu farz etmiş olmalıydı. Yani her açıdan iyi haberler almıştı. Mary yaşayacaktı ve hastaneden taburcu edildiğinde Simone onun yanında olacaktı. Simone'un iki tane boş odası vardı. İkisini de hoş, pastel renklere boyardı ve Mary ikisinden birini seçebilirdi. Ama Mary'nin çok çabuk iyileşmemesini umdu; listesinde hâlâ bir isim ve yapması gereken hazırlıklar vardı.

Dışarı çıkmadan önce en sevdiği yemeği yapmaya karar verdi: Üstünde bayat ekmek ve rende peynirle, hazır peynirli makama. Dumanı tüten kâseyi bir tepsiyle gazetelerin, dergilerin eski püskü mobilyaların etrafına yığılmış olduğu salona götürdü. Koltuğa oturup televizyonu açarak *Coronatioıı Street* dizisini aramaya başladı ama sonra durup ekrana bakakaldı. Bir an için halüsinasyonlannm geri geldiğini sandı.

Ama bu farklıydı.

Halüsinasyonları televizyonda oynuyordu. Kendisine benzeyen bir kadının Jack Hart'm evinde dolaşmasını dehşet dolu bir şaşkınlıkla izledi.

Sersemleyerek başını yana eğdi.

Ekrandaki kız zayıf ve minyondu ve çekici vüz hatları vardı. Onunla kıyaslayınca Simone da minyon ama topluydu. Alnı uzun ve genişti. Kaşlarının arası gevşekken bile kırışıktı ve mavi gözleri, kızın ışıldayan gözlerinin aksine sönüktü.

Ekrandaki güzel kız artık Jack Hart'a benzeyen bir adamı gözetliyor, o duş alırken banyo kapısından onu izliyordu. Sonra yatak odasına geçti. Beli inceydi. Simone'unki ise dümdüzdü; sadece omurgasında hafif bir kamburluk vardı.

Crimeıvatch müziği çalmaya başladı ve ekrandaki bir televizyon stüdyosu belirdi. Sunucu konuşmaya başladı: "Önceden belirttiğim üzere, canlandırmanın rahatsızlık verebilecek kısımlarını dahil etmedik. Bu akşam stüdyoda Başmüfettiş Erika Foster bize eşlik ediyor. İyi akşamlar..."

Simone soruşturmayı yürüten polis memurunu ilk kez gördüğünde öne doğru eğildi. *Bir kadın,* diye düşündü. Solgun tenli ve zayıftı. Kısa, san saçları ve yumuşak, kahverengi gözleri vardı. Simone bir anlığına bunun iyi olduğunu, bir kadının onu anlayabileceğini, çektiği acılardan dolayı ona sempati duyabileceğini düşündü. Ancak Dedektif Erika Foster'ın konuşmasını dinledikçe, içindeki öfkenin kabardığını hissetti. Kulakları uğulduyordu.

"Halkımızın verebileceği her türlü bilgiye açığız. Bu kadını gördüyseniz ya da bu cinayetlerin olduğu gece o bölgede idiyseniz, lütfen bizimle iletişime geçin. Fiziksel açıdan ufak tefek olduğunu düşünüyoruz ama halkımıza ona yaklaşmamalarını tavsiye ediyoruz. Tehlikeli ve akıl sağlığı oldukça bozuk bir birey."

Simone acı duydu ve aşağı bakınca ellerini kaynar sıcaklıktaki makarna kâsesinin içinde sıkıp durduğunu gördü. Peynir sosu parmaklarının arasından sızıyordu. Başını tekrar kaldırdı ve ekrandaki sürtüğü gördü; onun psikolojik sorunları olan, akıl sağlığı bozuk birini aradıklannı tekrarladığını duydu. Tepsideki kâseyi elinin tersiyle itti ve kâse duvara çarpıp kmldı.

Ekrana doğru, "Kurban benim," diye bağırarak ayağa kalktı.

"KURBAN, seni lanet orospu. Sen yıllarca istismar edilmek nedir BİLEMEZSİN. Onun bana neler yaptığını bilmiyorsun." Parmağını tavana, kocasıyla yattıkları yatağa doğrulttu. "Sen HİÇBİR şey bilmiyorsun," diye bağırdı ve ince bir peynir tabakası Dedektif Foster'm suratına sıçradı.

Sunucu, "Yani eğer herhangi bir bilgiye sahipseniz telefon edin ya da e-postayla bildirin. Vereceğiniz her türlü bilgi gizli kalacaktır. Ayrıntıları ekranın altında görebilirsiniz," diyerek programı kapadı.

Simone titreyerek ayağa kalkıp merdiven altı boşluğundaki bilgisayarına gitti. Oturup ellerine bulaşmış sosu ve tenindeki kırmızı yanıkları fark etmeden klavyeyi kendine doğru çekti.

Google'a "DEDEKTİF ERİKA FOSTER" yazdı ve sonuçları okurken kafasında

bir plan oluşmaya başlayınca solukları da sakinleşti.

Televizyon kanalının bir arabası Erika'yı Forest HiU'deki dairesine geri bıraktığında saat geç olmuştu. İçeri girdiğinde, salonunun çok bunaltıcı bir görüntüsü vardı. Daha önce de televizyona çıkmış, televizyondan çağrıda bulunmuştu ama bu farklıydı. Bu doğru dürüst bir televizyon stüdyosunda olmuştu ve Erika gergin hissetmişti. Moss bir aileyle konuştuğunu, onları kendi salonlarındaymış gibi gözünde canlandırmasını tavsiye etmişti.

Gözünde canlandırabildiği tek kişi ise Mark olmuştu. Onun koltukta kaykılışı, kendi bedeninin onun kolunun altına nasıl da tam oturduğu... Canlı yayın sırasında gözünde bunları canlandırmıştı. Şimdiyse evdeydi. Onu özlemenin başka bir yolunu bulduğunu fark etti. Eve gelip onu koltukta oturmuş, televizyon izlerken bulmayı özlemişti. Konuşacağı birine, onu düşüncelerinde boğulmaktan kurtaracak birine sahip olmayı özlemişti. Buradaysa, üzerine üzerine gelen dört çıplak duvar vardı sadece.

Telefonu çaldı ve cevap vermek için çantasını karıştırdı. Arayan Mark'ın babasıydı.

Edvvard, “Bana televizyona çıkacağını söylememiştin," dedi.

Erika en son konuşmalarının üzerinden birkaç hafta geçtiğini suçluluk duyarak fark etti. Duygulan bir an boğazında düğümlendi. Edvvard'ın sesi Mark'ınkine çok benziyordu.

“Her şey son anda gelişti... Henüz tekrarını izlemedim bile. Tam bir mürebbiye gibi çıkmadım, değil mi?"

Edvvard neşeyle güldü. "Hayır, kızım. İyi iş başardın. Ama anlaşılan yine bir kaçık firariniz var. Umarım dikkatli olursun. Tamam mı?"

Erika, "Bu seferki erkeklerden hoşlanıyor. Ayrıca hayır, küstahlık etmiyorum. Şu ana kadar hep erkekleri hedef aldı."

Edward, "Evet, programı izledim. Sence bir kadın bütün bunları yapabilir mi?" diye sordu.

"Birkaç gün benimle birlikte çalışsan insanların ruh hali karşısında dehşete düşerdin..."

"Eminim düşerdim. Ama hep dediğim gibi, canım: Cesur ol ama aptal olma."

"Deneyeceğim."

"Seni ne zamandır aramak istiyordum ama yüzünü televizyonda görmek beni harekete geçirdi. Senden ablan Lenka'nın adresini isteyecektim."

Erika, "Bir dakika. Burada bir yerdeydi," deyip telefonu çenesinin altına sıkıştırarak raflardaki restoran ilanlarının arasını karıştırdı ve ince adres defterini buldu.

Sayfalan kanştırırken, "Lenka'nın adresini neden istiyorsun?" diye sordu.

"Bebeği yakında doğmayacak mı?"

"Ah, evet. Neredeyse unutuyordum. Birkaç haftası var."

Edvvard, "Kaçakların peşinden koşarken zaman uçup gidiyor, değil mi?" dedi.

Erika gülerek, "Çok komik. Komedyen olmalısın," dedi.

"Oğlu ve kızı çok tatlılar. Ne onların ne de ablanın ağızlarından çıkan tek kelimeyi bile anlayamadım ama anlaştık."

Erika'nın ablası kalmaya geldiğinde Edvvard trenle bir günlük ziyarete gelmiş ve hep birlikte Londra Kulesi'ne gitmişlerdi. Çok yorucu bir gün olmuştu. Lenka tek kelime İngilizce bilmediğinden Erika kendini onun ve çocukları Karolina ile Jakub için tercümanlık yaparken bulmuştu.

Edvvard, "Sence Londra Kulesi'ni sevdiler mi?" diye sordu.

Erika umursamaz bir tonda, "Hayır. Bence Lenka biraz sıkılmıştı. Tek istediği Primark'tan yeni kıyafet stoku yapmaktı," dedi.

"Ama kule pahalı değil miydi? Acaba Kraliçe yüzde kaç alıyor?"

Erika gülümsedi. Edvvard'ı özlemişti ve *keşke daha yakında otursaydı*, diye

düşündü.

"İşte buldum," deyip ona adresi okudu.

"Teşekkürler, canım. VVakefield'daki büyük postaneye gidebilirsem bebek için biraz avro göndereyim diyorum. Bizim buradaki postanede döviz bürosunu kapattıklarını biliyor muydun?"

Erika, "Tasarruf dönemindeyiz," dedi.

Bir sessizlik oldu. Edvvard boğazını temizledi. Yavaşça, "Yine geldi çattı, değil mi?" dedi. Mark'm ölüm yıldönümünden bahsediyordu.

"Evet. İki yıl oldu."

"Oraya gelmemi ister misin? Birkaç günlüğüne sana uğrayabilirim. Koltuğun çok rahat."

"Hayır. Teşekkürler. Çok fazla işim var. Ben bu davayı sonuçlandırana kadar bekleyelim. Sonra doğru dürüst bir şeyler yapalım, olur mu? Birkaç gün kuzeye gelmeyi çok isterim... Sen ne yapacaksın?"

"Kapalı alanda çim bovlingi için bir takım oluşturmam istendi. Sanırım kafamı dağıtmam gerektiğini biliyorlar."

Erika, "O zaman sen de öyle yapmalısın. Kendine dikkat et," dedi.

"Sen de kendine dikkat et, kızım."

Erika telefonu kapadığında tam da *Crimeıvatch*'ın tekrarı başlamak üzereydi. Kendisini yüksek çözünürlükte görünce oldukça dehşete düştü. Her çizgi, sarkık ve kırışık belli oluyordu. Programın sonunda telefon numaralan göründüğü sırada telefonu tekrar çaldı ve Erika açtı.

Boğuk, tiz bir ses, "Dedektif Foster," dedi.

"Efendim?"

Sesin sahibi sakince, "Seni televizyonda konuşurken gördüm... Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun," dedi.

Erika oturduğu yerde kasıldı. Beyninde çarklar dönmeye başladı. Sıçrayıp ışıkları kapadı ve veranda penceresine gitti. Bahçe karanlıktı. Elma ağacının dallan hafif esintide sallanıyordu.

Ses, "Sakin olabilirsin. Yakınında değilim," dedi.

Erika kalbi küt küt atarak, "Peki, neredesin?" diye sordu.

Ses, "Beni bulamayacağın bir yerde," dedi. Yine sessizlik oldu. Erika ne yapabileceğini düşünmeye çalışıyordu. Telefonuna baktı ama telefon görüşmelerini nasıl kaydedeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ses, "Henüz bitmedi," dedi.

Erika, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Hadi ama Dedektif Foster. Az önce hakkında bir araştırma yaptım. Emniyetin yükselen yıldızıymışsın. Kriminal psikoloji okumuşsun. Bir madalyan var. Son olarak da benimle ortak bir noktan var."

"Neymiş o?"

"Benim de kocam öldü. Ama ne yazık ki seninkinin aksine, onun ölümünden ben sorumlu değildim."

Erika gözlerini kapayıp telefonun ahize kısmını sıkıca tuttu.

"Sen sorumluydun, değil mi?"

Erika, "Evet, öyleydim," dedi.

"Dürüst olduğun için teşekkürler. Benim kocam zalim, sadist bir domuzdu. Bana işkence etmekten zevk alıyordu. Bunu kanıtlayacak yaralarım var."

"Kocana ne oldu?"

"Onu öldürmeyi planlamıştım. Fırsatım olsaydı, sonrasında bunlann hiçbiri olmazdı. Ama şans eseri geberip gitti. Ben de şen dul oldum."

"Bitmedi derken ne demek istiyorsun?"

"Yani daha ölecek adamlar var."

"Bu hiç iyi bitmeyecek, bilesin. Açık vereceksin. Seni gören görgü tanıklarımız var. Neye benzediğini bulmaya çok yaklaştık..."

Ses, "Bence şimdilik bu kadarı yeter, Erika. Senden tek istediğim beni yalnız bırakman," dedi.

Bir dit sesi geldi ve hat kesildi.

Erika hemen en son numarayı geri aradı ama otomatik kayıt, ona numaranın ulaşılamaz olduğunu söyledi. Sürgülü cam kapının kilidini kontrol etti ve anahtarı çıkarıp cebine koydu. Sonra evin kapısındaki zinciri kontrol etti ve evde dolaşarak tüm pencereleri kapayıp kilitledi.

Pencereler kapanınca içerisi çabucak ısınmaya başladı. Levvis-ham Row Karakolu'nu ararken terlemeye başlamıştı.

VVoolf açtı: "Ah, Londra Emniyeti'nin yeni yüzü. Televizyonda iyi iş çıkardınız."

Erika, "VVoolf, beni arayan oldu mu?" diye sordu.

"Evet, *Playboy* hattaydı. Sizinle kapak çekimi yapmanı istiyorlar. Onlara sadece iyi iş çıkarırlarsa kabul edeceğinizi söyledim. Ayıp yerlerinizin, derginin sırt kısmında kaybolmasını istemiyorum..."

"VVoolf, ben ciddiyim!"

"Affedersiniz, amirim. Sadece şaka yapıyordum. Bir dakika bekleyin..." Erika onun arama listesini araştırdığını duydu.

"Sadece şu yapımcı kadın... *Crimeıvatch'taY* hani. Çantanızı geri getirdi mi?"

Erika çantasını bıraktığı sehpanın üstüne bakarak, "Çantam bende," dedi.

"Çantanızı stüdyoda unuttuğunuzu söyledi ve telefon numaranızı istedi... Yani çantanızı unutmadınız mı?"

"Hayır. Unutmadım. Şimdi de aramanın özel bir numaradan yapıldığını

söyleyeceksin, değil mi?"

"Eee... Evet. Öyleydi... Arayan yapımcı değilse, kimdi o zaman?"

Erika, "Az önce Gece Avcısı'ndan bir telefon aldım," dedi.

Simone, Erika Fosterla telefon görüşmesinin ardından eve döndüğünde, burnuna kötü bir koku geldi. Antredeki aynaya ve koridordaki bilgisayara bulaşmış peynirli makama sosunu gördü. Salona geçti; sos duvarlara, televizyona, her yere saçılmıştı.

Pisliği temizlerken, olan biteni kafasında evirip çevirdi. Polis katilin kendisi olduğunu nereden anlamıştı? Katilin bir kadın olduğunu nereden çıkarmışlardı?

Çok zekice, çok dikkatli davranmıştı.

Adeta bir gölge olmuştu.

Göz ucuyla bir kıpırtı gördüğünde salonun halısını ovuyordu. Ovmayı bıraktı. Arkasından tıkırtılar geliyordu. Elindeki ahşap fırçayı sıkıca tutup arkasına döndü.

Stan salonun kapısında çıplak halde duruyordu. Yağlı vücudundan sular akıyor, Simone'un temiz halısına dökülüyordu. Stan'in ağzı açıldı ve siyah dişlerini gözler önüne serdi. Simone korkmadığına şaşırdı. Yavaşça ayağa kalkarken dizleri çıtladı.

Stan'in ağzından, "*Düüy...küüh,*" diye bir ses geldi. Bu tam da bir ses sayılmazdı. Daha ziyade iç geçiriyor, nefes veriyor gibiydi. *"Diiüy...küüh."* Kolu yanında seğirdi ve dudakları yukarı doğru kıvrılarak bir sırıtışa büründü. Bu, Simone'un hatırladığı bir sırıtıştı. Aç, yüzüne yakın ve acıyla gelen bir sırıtış. Stan ona doğru yürümeye başladı. Üstünden su akıyor, halıyı ıslatıyordu. Simone artık korkuyordu.

"HAYIR!" diye haykırdı. "HAYIIIR!" Ağır ahşap fırçayı ona doğru fırlattı, Stan gözden kayboldu ve fırça koridordaki aynaya çarptı. Ayna paramparça oldu ve parçaları yere saçıldı.

Stan gitmişti. Halı kuruydu ve Simone onun ne dediğini fark etti.

Dük... *Dük* demişti.

Simone telaşla koridorda merdivenin altındaki bilgisayarına gitti ve giriş yaptı.

GECE KUŞU: Dük?

Dakikalar sonra Dük giriş yaptı.

DÜK: Selam, Gece Kuşu. Zor bir gece mi?

GECE KUŞU: Neden öyle diyorsun?

DÜK: Ben seni tanıyorum. Hem de senin kendini tanıdığından daha iyi.

Simone, elleri klavyenin üstünde duraksadı.

GECE KUŞU: Ama tanıyor musun acaba? Beni gerçekten

TANIYOR musun?

Bu kez uzun bir sessizlik oldu. Simone farenin yanıp sönen imlecine baktı. Dük'ün parmak uçlarını birleştirmiş halde oturup ne yazacağını düşünüp düşünmediğini merak etti. İpuçlarını bir araya getirmiş miydi?

İlk kez Dük'ün nerede yaşadığım merak etti. Eskiden onun burada, bilgisayarında yaşadığını sanırdı. Son birkaç yıldır ona planlarından, fantezilerinden, doktoruna, televizyondaki adama, onlardan sonra geleceklere çektireceği acılardan bahsetmişti. Dük her zaman onu teşvik etmişti. Ayrıca kendi korkularından bahsetmişti. Karanlık korkusundan, başarısız intihar girişimlerinden.

Simone onun gaz olmadan intihar poşetiyle boğulma girişiminin yürek burkan ayrıntılarını hatırladı. Poşeti kafasına geçirip ipi boğazında sıkmış ama boğulmaya başladığında, panikleyip poşeti tırmalayarak parçalayıp kafasından çıkartmıştı ama ip sol gözüne takılmış, gözkapağını yararak gözünü yırtmıştı.

Simone'a, onsuz öleceğini söylemişti. Simone da ona inanmıştı.

Gözlerini kırpıştırdı. İmleç yine ekranda kıpırdıyordu.

DÜK: Tabii ki de seni tanıyorum, Gece Kuşu. Seni diğer herkesten daha iyi

tanıyorum. Ve sana söz veriyorum, sırların benimle birlikte ölecek.

Erika, Cranele birlikte vaka odasından ayrılan dar teknik odalardan birine kısılıp kalmıştı.

"Tamam. İşte, yeni telefonunuz. Eskisini de yanınızda taşıyın. Düzenli olarak şarj edin ama sadece o tekrar ararsa kullanın. Numaranız artık dinleniyor. Ararsa, iz sürme donanımı otomatik olarak devreye girecek. Gecikme olmayacak. Bunu unutmayın; özel aramalar yaparken kazara kayda yakalanan polis memurları tanıyorum."

Erika, "Endişelenme. Unutmam ama özel hayatım çok sıkıcı zaten," deyip telefonlan aldı. Crane'in kendisine verdiği yeni telefonu görünce, "Bir dakika. Bu dokunmatik ekranlı," diye ekledi. "Tuşlu bir şey yok mu?"

Crane, "Teknik olarak bu o eski makinenize kıyasla güncelleme sayılır, amirim," diye cevap verdi.

Kapı çalındı ve Moss başını içeri uzattı. "Amirim, bir dakikanız var mı?" diye sordu.

"Evet."

Crane, "Size eski bir Nokia bulmaya çalışacağım," dedi.

Erika, "Teşekkürler," deyip Moss'un peşinden çok hareketli vaka odasma, duvara asılmış Londra Büyükşehir'in kocaman haritasının yanma gitti. Harita yarım metrekare büyüklüğündey-di ve sokaklardan oluşan bir labirenti andırıyordu. Yeşil lekeler

başkentin değişik yerlerindeki birçok parkı gösteriyordu ama en göze çarpanı mavi bir kıvrım halinde tam ortadan geçen Thames Nehri'ydi.

Moss, "Ankesörlü telefon kullanmış. Telefonun izini sürdük; Balham'da yerleşimin olduğu Ritherdon Sokağı'nda. Forest Hill'deki evinizden 6,5 km kadar uzakta. Söz konusu telefon kulübesine hiç gelen giden yok. Üç aydır oradan yapılan ilk telefon konuşmasıymış. Hatta telekom şirketi bu yüzden kulübeyi ayın sonunda kaldırmayı planlıyor," dedi.

Peterson haritanın altlarında yer alan Ritherdon Sokağı'na kırmızı bir raptiye

batırarak, "Neden bir ankesörlü telefon? Telefonu olmadığını mı düşünmeliyiz?" diye sordu.

Erika, "Hayır. Bence zeki biri," dedi. "Cep telefonunun izini sürebileceğimizi biliyor. Kullan-at telefonlardan kullansaydı bile, en yakındaki baz istasyonundan izini sürüp IMEI numarası ve telefonla ilgili bütün bilgilere erişebiliriz. Bu şekilde kimliğini gizli tutuyor. Güvenlik kamerası olup olmadığını sormaya korkuyorum."

Moss haritadaki kırmızı raptiyeyi işaret edip, "Pekâlâ, ankesörlü telefonumuz burada ve ilk güvenlik kameraları 400 metre uzaklıkta," derken parmağını Ritherdon Sokağı'nın Balham Otobanı'yla birleştiği yere indirdi. "A24 olarak da bilinen Balham Otobanı'nın köşesinde bir Tesco Metro marketi var ve orada iki yönde de belirli aralıklara güvenlik kameraları var. Telefon için Dedektif VVarren'ı gönderdik. Tesco otoparkındaki güvenlik kameralarının ve A24'ün iki yönündeki kameraların görüntülerini almaya çalışıyor..."

Erika, "Ama haritada telefon kulübesinin olduğu yere bir baksanıza. Kadın aksi yönde gitmiş ve evlerin olduğu ama güvenlik kameralarının olmadığı bu labirent gibi sokaklardan herhangi birine girmiş olabilir. Başka bir şey buldunuz mu?" dedi.

Maaş, sıra sıra yazıcıların yanında duran Singh'e doğru gitti. "Şey... telefon kulübesi iyi haberdi. Sonunda Birleşik Krallık'ta intihar poşeti satan üç internet sitesinden bilgi almayı başardık."

"Eee?"

Singh, "Ee'si şu ki, görebildiğiniz üzere, incelenecek bir sürü veri var. Üç bin isim," dedi. "Bize bu isimleri vermeyi gerçekten hiç istemediler. Birçoğunun da ödemeyi PayPalla yaptığını görebiliyorum ki bu iz sürmeyi daha da zorlaştırıyor."

Erika, "Kahretsin!" dedi. "Tamam. Peki. Ben Londra Büyük-şehir bölgesi dışında kalanlan çıkararak başlayalım derim. Beni *Crimeıvatch*'ta gördüğü teorisi üzerinde çalışmalıyız. Bu onu öfkelendirdi ve bir ankesörlü telefona gidip beni aradı."

Singh, "Tamam, amirim," dedi.

"Televizyonda yaptığımız çağrıdan neler geldi?"

Peterson, "Pek bir şey yok," dedi. "Gelen ihbarlar üzerinde çalışıyoruz ama bence program bir sürü insanı ürküttü. Kuzey Londra'dan bir adam program sırasında arayıp, zemin kattan evine girmeye çalışan bir hırsızı korkutarak kaçırdığını söyledi. Beckenham'daki bir kadın da programdan hemen sonra bahçesinde yürüyen ufak tefek birini gördüğünü sanmış... Laurel So-kağı'na yakın oturan yaşlı bir kadın uyanıp, evine izinsiz giren birini yatak odasmda korkutup pencereden dışarı kaçırmış. Ah, bir de Laurel Sokağı'nda, canlandırmadakine benzeyen ufak tefek bir kadının o bölgede kasayla sebze dağıttığını gördüğünü söyleyen üç komşu var artık. Bütün bunlar üzerinde çalışmak zamanımızı alacak."

Erika, *"Crimeıvatch* videosunun kopyasını aldık mı? Tekrar izlemek istiyorum. Belki de dediğim bir şey beni aramasına, numaramı bulup bana telefon etmesine neden olmuştur. Tim Ai-ken'ı da bulup getirin. Kim bilir, belki bir kez olsun işe yarar bir şeyler söyler," dedi.

Tekrar duvan kaplayan büyük haritaya baktı.

Moss onun aklını okuyarak, "Karanlıkta saklanacak bir sürü yer var," dedi.

Erika, Peterson, Moss, Marsh ve Tim Aiken karakoldaki görüntü izleme odalarından birinde televizyon ekranının karşısına do-luşmuşlardı. Erika'nın *Crimeımtch'taki* konuşmasını izliyorlardı.

Erika kendini ekranda görmekten nefret ediyordu. Sesi çok yüksek ve tiz çıkıyordu. Ancak Londra Polis Teşkilatı'mn, televizyonları yüksek çözünürlüklü modellerle değiştirmemiş olmasına sevindi. Yine de bu düşünceler zihninin ardında, gelip geçiciydi. Gerçekten bilmek istediği ise katilin programı izlediği varsayımından yola çıkarak, neden bu şekilde tepki verdiğiydi.

Erika'nın stüdyoda röportaj verdiği son kısma geldiler. Erika ekranda, *"Fiziksel açıdan ufak tefek olduğunu düşünüyoruz ama halkımıza ona yaklaşmamalarını tavsiye ediyoruz. Tehlikeli ve akıl sağlığı oldukça bozuk bir birey,"* diyordu.

Ardından program sunucusu ekranın altında beliren iletişim e-posta adresi ve telefon numarasını okudu.

Erika, Tim Aiken'a dönerek, "Eee?" diye sordu.

Tim kirlisakallı çenesini ovuşturdu ve kolunu kaldırdığında bileğindeki renkli örgü bileklikler sallandı. "Bir sürü değişken var."

"Katil izlediyse, suçlarını ekranda görmeye nasıl tepki vermiş olabilir?"

Tim, "Bu egosunu körüklemiş olabilir. Seri katiller egolarından güç alan, kibirli bireyler olabilirler," dedi.

Moss, "Yani canlandırmada onu oynaması için güzel, seksi bir genç kadın bulmamız gururunu okşamış olabilir mi?" diye sordu.

Tim, *"Seksi* ya da çekici anlayışınızın ne olduğuna bağlı," dedi.

Moss, "Yani ben onu yataktan atmazdım. Ya sen, Peterson? Amirim?" dedi.

Peterson ağzını açacak gibi oldu ama Marsh lafı onun ağzına tıkarak, rahatsız olmuşçasına, "Canlandırmadaki aktrisin çekiciliğiyle ilgili bir tartışmaya girmeyeceğim," dedi.

Tim devam etti: "Ya da katil fiziksel anlamda itici olabilir ve böyle yansıtılmaktan hoşlanmamış olabilir. Aynı şekilde, çok daha güçlü kuvvetli biri olduğu için, öyle peri gibi bir kız tarafından canlandırılmaya karşı çıkmış olabilir... Bunun onunla değil, yaptığıyla ya da neden yaptığıyla alakalı olduğunu hatırlamamız gerek. Erkekleri hedef alıp öldürüyor. İki kurban da uzun boylu, güçlü ve atletikti. Bir ya da birden çok erkek tarafından istismara uğramış olabilir. Kocası, babası..."

Marsh, "Bize bir profil çıkarabilir misin?" diye sordu.

"Katilin av peşinde bir gey olduğuna dair bir profil sunmuştum zaten..."

Marsh, "Açıkça görülüyor ki o ihtimali eledik," dedi.

"Kadın seri katillerle nadiren karşı karşıya geliyoruz. Profillerini çıkartmak çok zor. Elimizde çok az veri var."

Marsh, "Ama biz sana yeterince ödeme yapıyoruz. O yüzden bir dene," dedi.

Erika, "Tim, videoda gördüğün başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Katil kendini, kendi kişisel değerini sizinkivle knaslamış olabilir, Dedektif Foster. Programa çıkarak, sizin için çalışan ekibinizi hesaba katmaksızın, kendinizi onu yakalayacak kişi olarak sundunuz. Bunu bir üstünlük mücadelesi olarak görebilir. Ayrıca ona 'tehlikeli ve akıl sağlığı oldukça bozuk bir birey' dediniz."

Erika, "Yani kendini bir kurban gibi görüyor olabilir," diyerek onu tamamladı.

"Evet, televizyondan canlı yayında ona doğrudan meydan okudunuz. Bu kesinlikle onun içine oturmuştur ve peşinize düşmesine neden olmuştur."

Konuşmaları bittiğinde Marsh, biraz konuşmak için Erika'nın odada kalmasını istedi.

Marsh, "Bu hiç hoşuma gitmiyor. VVoolf'la özel numaraları vermek konusunda çoktan konuştum," dedi.

"Bilmiyordu ki."

"İstersen evinin önüne bir araç yerleştirebiliriz. Sivil bir araç. Bu iş için birkaç memur ayırabilirim."

"Hayır, efendim. Numaramı düzenbazlıkla alırken şansı yaver gitti ve evimin dışında bir araç istemiyorum. Gözümü açık tutacağım."

Marsh hüsrana uğrayarak, "Erika..." dedi.

Erika, "Efendim, teşekkürler ama hayır. Şimdi gitmeliyim. Sizi bilgilendiririm," deyip görüntü odasından çıktı.

Marsh huzursuzca bir an durup boş televizyon ekranlarına baktı.

Simone, adamı öğleden sonranın çoğunda uzaktan takip etmişti. Yolculukları şehir merkezinde Old Sokağı yakınlarında, onun Bovvery Lane Binası'ndaki dairesinin dışında başlamıştı. Öğle yemeğinden hemen sonra evden çıkmış ve finans merkezi olarak bilinen bölgeden, Londra'nın Liverpool Sokağı İstasyonu'na yürümüştü. Simone ilk başta şaşırmış; üzerinde sadece şık bir kot şort ile kolsuz bir tişörtle, yanında çanta olmadan nereye gittiğini merak etmişti. Yirmi metre kadar geriden takip ediyordu, insanlar güruhlar halinde sıra sıra bilet gişelerine neredeyse onu da beraberlerinde sürükleyerek hücum ediyorlardı

ama adam diğer yöne gitmişti ve Simone bir an onu kaybetmişti.

Gözleri karşı duvardaki, mağazaların olduğu asmakata uzanan yürüyen merdiven setine ve istasyonun geniş camdan çatısına kaymıştı. Simone parmak uçlarında yükselerek kalabalığın tepesinden bakmaya çalışmıştı ve onu umumi tuvaletlere ikili yürüyen merdivenden inerken görmüştü. Yürüyen merdivenin yanındaki büyük VVH Smith kitap-kırtasiye dükkânına girmiş ve raflar dolusu dergilere göz atan insanlara katılmıştı ama bütün bu süre boyunca tuvaletleri izlemeye devam etmişti.

Beklemiş ve gazeteleri incelemişti. Çoğunda Gece Avcısı'vla ilgili tikir beyan eden köşe yazıları ve dikkat çekici manşetler vardı. *Independetıt*'taki bir gazetecinin onu "bir dalavere dehası"

olarak nitelemesine gururlanarak hafif bir neşe çığlığı atmıştı ve yanındaki kadın ona tuhaf tuhaf bakmıştı. Simone da kadın dergisini tekrar rafa bırakıp valiziyle acele acele uzaklaşana kadar ona öfkeyle gözlerini dikmişti.

On dakika geçmişti. Sonra da yirmi... Simone umumi tuvaletlere inen yürüyen merdivene baktı. Adam hasta mıydı? Simone onu gözden mi kaçırmıştı? Gözleri her saniye o merdivendeydi. Tabii o aptal kadının bakışlarına karşılık verdiği zaman dışında. Ancak yürüyen merdivenden aşağı inerek gözden kaybolan yalnız erkeklerin sayısını ve orada ne kadar uzun süre kaldıklarını fark edince adamın arandığını anlamıştı. Tuvaletlere özellikle seks için inmişti.

Simone'u erkeklerle ilgili birçok şey tiksindiriyordu: huysuzlukları, cinsel sapkınlıkları ve kontrolü ele geçirmek istediklerinde ya da istediklerini elde edemediklerinde şiddete başvurmaları. Bu onu şaşırtmamıştı; listeye eklenecek bir unsur daha olmuştu ve kararlılığını daha da güçlendirmişti. Simone izlediği erkeklerle hep uzun bir oyun oynamıştı. Haftalarca beklemeye, arkasına yaslanıp oturmaya ve listesindeki her hedefin profilini çizmeye hazırdı. Gregory ve Jack de listeden benzer bir yöntemle elenmişlerdi.

Elindeki *Independent*'a baktı ve tasviri tekrar okudu: *dalavere dehası. Gazeteyi almalıyım,* diye düşündü. Bu, yıllardır kendisiyle ilgili duyduğu ilk güzel sözdü.

Kasaya gitmek üzereydi ki adam yürüyen merdivenden yukarı çıktı... Yüzü hafif kızarmıştı, gözleri buğulanmış ve rahatlamış gibi duruyordu. Simone gazeteyi tekrar yerine koyup adamın öne geçmesine izin verdi, sonra da takibe başladı. Adam istasyonun arkasına dolanıp bir Starbucks'a girdi.

Simone birkaç dakika bekledi, ardından kuyruğun sonuna girdi. Yan gözle adamı izlerken vitrindeki pastalara ve hamur işlerine baktı. Bu, şimdiye kadar ona en yakın olduğu andı. Aralarında sadece üç kişi vardı.

Evet, adam gençti ve spor yapıyordu. Güçlü olabilirdi. Ancak zayıftı hem de bundan gurur duyuyordu.

Adam sıranın başına ulaşıp eğilerek genç ve yakışıklı, siyahi baristayla flört ederken Simone onu izledi. Elini genç adamın koluna koyup adını heceledi ve bardağın üstüne doğru yazıldığından emin oldu.

Simone, *Saksocu ağzın yakında son nefesini verecek*, diye düşündü. Sonra da baristaya gülümseyip güzel bir dilim meyveli pasta ve bir kapuçino sipariş verdi.

Barista, "Adın ne, tatlım?" diye sordu.

Simone, "Mary," dedi. "Duyduğunuz egzotik isimlere kıyasla çok sıkıcı olmalı."

Barista, "Mary adım severim," dedi.

"Adımı annemden aldım. Onun da adı Mary. Şimdi hastanede. Çok hasta. Benden başka kimsesi de yok."

"Bunu duyduğuma üzüldüm... Başka bir isteğiniz var mı?"

"Bir de *Independetıt* alayım. Bir ara anneme okumayı planlıyorum. Dünyada olup bitenleri duymak hoşuna gidiyor."

Simone gazetesini, kahvesini ve pastasını alıp bir koltuğa geçti.

Ve gözünü müstakbel kurbanından bir saniye bile ayırmadı.

Havadaki serinleme kısa ömürlü olmuştu. Son birkaç günde güneş tekrar hiç kesintisiz kasıp kavurmaya başlamıştı ve dava tıkanma noktasına gelmişti.

Crimeıvatch canlandırması bir hafta boyunca BBC iPlayer'da kalmıştı ve insanlar orada tekrarını izlerken hafta boyunca üzerinde çalışılması gereken daha çok telefon ve e-posta gelmişti.

Laurel Sokağı sakinlerinin geri kalanı da tatillerinden dönmüş ve sokağın, ulus

çapında yayınlanan bir televizyon canlandırmasında yer aldığı haberini duymuşlardı. Bazıları genç, koyu saçlı bir kadının kapı kapı gezip ilan dağıttığını, diğerleri de genç bir kızın meyve sebze kasaları getirdiğini ve bir tesisatçı minibüsüyle gelen bir genç kızın Gregory Munro'nun evinin yakınlarındaki bir gideri tamir ettiğini hatırlıyordu artık.

Katilin etrafta görüldüğü söylentilerindeki bu patlama Eri-ka'nm ekibinin kaynaklarım daha da azaltmıştı. Tesisatçıyı bulmuşlar ve temiz yüzlü, genç bir adam olduğu anlaşılmıştı. Ayrıca bölgede her hafta mevsimlik Doğanın En İyileri sebzelerini kasalarla dağıtan koyu saçlı kadını da bulmuşlardı. İkisi de kendi arzularıyla gelip sorulan yanıtlamış, hatta DNA örnekleri bile vermişlerdi. İnsana tırnaklarını yedirecek kadar gergin on iki saatin ardından, sonuçlar negatif çıkmıştı. DNAları Jack Hart'ın arka kapısı ve intihar poşetinden alman örneklerle eşleşmemişti.

Laurel Sokağı sakinlerinden ikisi ve Jack Hart'ın komşularından biri Levvisham Rovv'a gelmiş ve bir polis memuruyla, ilan dağıtırken gördükleri kadının robot resmi üzerinde çalışmışlardı. Erika, bunun büyük bir keşfe yol açacağına dair çok umutluydu ama bütün resimler sonunda *Crimematch* bölümünde oynayan Lottie'ye benzer çıkmıştı.

Ancak en boğucu iş, üç internet sitesinden intihar poşetleri alan Londralıların izini sürmek olmuştu. Telefon görüşmelerinin çoğu, polise poşetlerden bir tane alındığı ve intihar girişiminin başarılı olduğu bilgisini veren, yaslı ebeveyn ve eşlerle olmuştu.

15 Temmuz öğleden sonrasında vaka odasındaki ortam durgundu. Önceki gün ekibin altı üyesi bir uyuşturucu kaçakçılığı davasına atanmıştı ve Erika, karısı intihar eden ve kafasında bir poşetle cesedinin küçük kızı tarafından bulunduğu, üç çocuklu, sinirli bir adamla daha yeni telefonda konuşmuştu.

Cuma günüydü ve Erika ekibinin eve gidip hafta sonunun tadını çıkartmak için yanıp tutuştuğunun farkındaydı. Onları suçlayamazdı. Çok yoğun çalışıyorlardı. Sıkı çalışmalarının sonucunda ellerinde neredeyse hiçbir şey yoktu ve gazeteler de plajları, mahalle parklarını dolduran insanların fotoğraflarıyla dolup taşıyordu.

Moss ve Peterson ile Crane ve Singh masalarında oturuyorlardı. Erika neredeyse beninci kez beyaz tahtada Gregory Munro ve Jack Hart'ın fotoğraflarına baktı.

Artık yanlarına, bir intihar sitesinden alınmış, izbe bir yatak odasında, kafasında içine gaz tüpüne bağlı bir pipet sokulmuş bir intihar poşetiyle yatan, kel bir vitrin mankeninin fotoğrafı da eklenmişti. Göz kapaklan mora boyanmış ve uzun kirpikler çizilmişti.

Moss eliyle ahizeyi kapayarak, "Amirim, Marsh hatta," dedi.

Erika, "Ona çıktığımı söyleyebilir misin?" diye karşılık verdi. Ekibinden daha fazla memurun başka davalara atanacaklarını tahmin ediyordu *ve* hararetli bir görüşmeyle daha yüzleşemezdi.

"Seni ofisinde görmek istiyormuş. Önemli olduğunu söylüyor."

Peterson sırıtarak, "Belki de bize doğru dürüst bir klima alacağını söyleyecektir," dedi.

Erika, "Umut fakirin ekmeği," dedi. Bluzunu pantolonunun içine sokup ceketini giydi ve vaka odasından çıkıp Marsh'ın ofisine giden dört kat merdiveni çıktı.

Kapıyı çaldı ve Marsh seslenerek içeri girmesini söyledi. Erika onun ofisi topladığını görünce şaşırdı. Etrafa saçılmış dosyalar, kıyafetler ve kırık portmanto gitmişti. Masada on sekiz yıllık bir Chivas Regal şişesi vardı.

"Bir kadeh ister misin?"

"Olur. Bugün cuma olduğuna göre."

Marsh ofisin köşesine gitti ve Erika paltolar ile belgelerin olduğu yerde artık bir mini buzdolabı olduğunu gördü. Marsh buzdolabını açtı, dondurucudan bir buzluk çıkarttı, iki plastik bardağa buz koyup üstlerine bol miktarda viski doldurdu.

"Buz istersin, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Teşekkürler."

Marsh mantarını tekrar taktığı şişeyi masanın üstüne koyup Erika'ya bardaklardan birini uzattı.

Yavaşça, "Yarının ikinci yıldönümü olduğunu biliyorum. Sadece seninle bir

kadeh bir şey içmek istedim. Unutmadığımı bilmeni. Mark'ın şerefine kadeh kaldırmak istedim," dedi.

Bardağını kaldırdı. Erika bardağını onunkiyle tokuşturdu. İkisi de birer yudum aldılar.

"Otur, lütfen."

Oturdular. Erika çabucak eriyen buzları saran kızıl renkli sıvıya baktı. Etkilenmişti ama ağlamamaya kararlıydı.

"O iyi bir adamdı, Erika."

"İki yıl olduğuna inanamıyorum. İlk yıl boyunca sabahlan uyandığımda, onun artık olmadığını sık sık unuturdum. Ama artık onun yanımda olmamasına biraz alıştım ki bu çok daha beter."

"Marcie de selam ve sevgilerini gönderdi."

"Teşekkürler..." Erika gözlerini koluyla sildi ve konuyu değiştirdi: "Bugün robot resimler geldi. Hepsi de *Crimezvatch*'taki aktrisin kopyasını gösteriyor."

Marsh başını salladı. "Evet, gördüm."

"Kadın tekrar cinayet işlemedikçe önemli bir şeyler bulamayacağımızdan korkuyorum. Ama bu işin peşini bırakmayacağız. Gelecek hafta bütün kanıtları yeniden gözden geçireceğiz. Sıfırdan başlayacağız. Her zaman bir şey vardır; küçük de olsa..."

Marsh sandalyesinde geriye yaslandı. Canı sıkkın görünüyordu.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, Erika. Gelecek birkaç haftada ya da günde saldırıya geçebilir... ama aylar da sürebilir. Ben Minstead Operasyonu'nda çalıştım. Bir noktada, saldırgan yedi yıl boyunca hiçbir şey yapmadı."

"Bu bana verdiğiniz desteği yavaşça keseceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Sana daha çok destek vermekten memnun olurum ama sana kaynaklarımızın sonsuz olmadığını hatırlatmak zorundayım."

"Peki, viski neden?"

"Samimi bir jest. İşle alakası yok."

Erika viskisini yudumladı ve bir an sessizce oturdular. Mar-sh'ın arkasındaki manzaraya; mavi gökyüzü, evlerin gittikçe azalarak yerini ufukta yeşilliklere bırakışma baktı.

Marsh, "Yarın ne yapacaksın? Yanında biri olacak mı?" diye sordu.

"Mark'ın babası Londra'ya gelmeyi teklif etti ama ben düşündüm ki... dava da bu haldeyken..." Gerisini getirmedi.

"İzin al, Erika. Üç haftadır aralıksız bu dava üzerinde çalışıyorsun."

"Peki, efendim."

Viskinin kalanını da içti ve plastik bardağı masaya koydu.

"Bence kadın bir sonraki cinayetini planlıyor, efendim. Kış uykusuna yatmayacak. Yedi yıl bir yana, bence yedi hafta bile beklemeyecek," dedi.

Simone adamı üç kere daha takip etti. Öğleden sonralarını Wa-terloo tren istasyonunun arkasındaki gözlerden uzak bir eşcinsel saunasında geçirmekten hoşlanıyordu. İki kez onu oraya kadar takip etmiş, yolun ilerisindeki bir internet kafede beklemişti. Adamın sauna ziyaretleri genelde birkaç saat sürüyordu. Başka bir sabah da Barbican'dan metroya binmişti. Tren Gloucester Sokağı yeraltı istasyonuna ulaşana kadar raylarda hızla ilerlerken, Simone da kompartımanın ilerisinde, işe gidip gelen insanların arasına kanşıp *Metro* gazetesi okuyormuş gibi yapmıştı.

Batı Londra'da adamın peşinden gitmek onu huzursuz etmişti. Bu bölge ona yabana geliyordu. Georgian mimarisinde inşa edilmiş lüks evleri ve masaları kaldırımlara taşan kafelerde bir şeyler içen egzotik insanlarıyla her yer leş gibi para kokuyordu. Adam yerleşimin çoğunlukta olduğu bir sokaktaki şık bir ofise çağırılmış ve ardına bakmadan içeri girerek gözden kaybolmuştu.

Simone o gün adamın yaşadığı binayı izlemek için geri dönmüştü. Bovvery Lane Binası altı katlı, U şeklinde, büyük ve oldukça kasvetli bir apartmandı. Ortasında da elips şeklinde bir çimenlik vardı. Londra'nın büyük bir kısmı İkinci Dünya

Savaşı bombardımanlarıyla enkaza döndükten sonra Brütalist mimariyle inşa edilmiş, lojman betonarme bir yapıydı. Şimdiyse altmış yıl sonra, bu apartman, mimari açıdan değerli bir eser olarak görüyordu. Beton yapı koruma altındaydı ve her daire birkaç bin sterlin ya da daha fazlaya satılıyordu. Yeni ve zengin ev sahipleri, geriye kalan lojman sakinleriyle aynı ortamda yaşamaktan pek memnun değillerdi.

Binanın ana girişi ve merdivenine bir zamanlar sokaktan ula-şılabiliyordu ama seksenli yılların sonlarındaki silahlı bir baskının ardından, bina güçlendirilmiş camla çevrelenmişti ve içeriye büyük, dökme cam kapıdan sadece güvenli bir görüntülü sistemle girilebiliyordu.

Simone yolun karşısındaki başka bir internet kafeden gözetleyerek içeri nasıl gireceğini kestirmeye çalıştı. En bariz yöntem, orada yaşayan birinin içeri girmesini ya da çıkmasını beklemek olurdu. Ancak bu yöntem diğer insanlarda nadiren işe yaramıştı. İçeri giren yaşlı apartman sakinlerinin, kuryelerin içeri girmelerine engel olduğunu iki kere görmüştü. Apartman sakinleri içeri girmek için plastik göster-geç anahtarlardan kullanmış, onu zillerin altında bulunan girintideki kare temas alanına bastırıp kilidi açmışlardı.

Bu Simone'u endişelendirmişti. Kilitler konusunda iyiydi ama sorular sorulmadan ya da temizlenmesi gereken bir bela yaratmadan plastik anahtarlardan birini ele geçirmek zor olacaktı.

Sonra öğlen saat ikide, ellerinde yuvarlanmış banyo havluları olan bir yaşlı kadın güruhunun cam kapılardan kaz sürüsü gibi çıktıklarını gözlemlemişti. Bahçeyi ağır adımlarla geçip U şeklindeki binanın arkasındaki bir kapıdan içeri girmişlerdi. Bir saat sonra ıslak saçlarla, sohbet ederek güneşin aydınlattığı çimlerden sallana sallana dönüp anahtarlarını ana kapıyı açmak için kullanmışlardı.

Simone Bovvery Lane Binası'nı Google'da aramış ve /.emin katta belediyenin işlettiği küçük bir havuz olduğunu görmüştü. Haftada dört gün "altmış yaş üstü" yüzme etkinlikleri düzenleniyordu.

Simone bunu aklının bir kenarına yazarak uygun zamanı kollamıştı. Adamı VVaterloo'daki düzenli sauna ziyaretlerinden birine kadar takip etmiş, sonra da yaşlı kadınların yüzmelerinden dönecekleri saate yetişecek şekilde Bovvery Lane Binası'na dönmüştü.

Basitliğin daha iyi işlediğini fark etmişti. Bu yüzden de hemşire üniformasını giymiş, yakın zamanda vefat eden bir kanser hastasının dolabından yürüttüğü kısa, koyu renkli peruğu takmış halde kadınların çıktıkları cam dış kapıya yaklaştı.

Tek yapması gereken gülümsemek ve anahtarını kaybettiği için özür dilemek oldu ve kadınlar onun geçmesine izin verdiler. Bazen sıradanlığın ve göze çarpmamanın faydası dokunuyordu.

Adamın evi ikinci kattaki otuz yedi numaralı daireydi. Her kat, dış cepheye çıkıntı yapan uzun, beton koridorlardan oluşuyordu. Daire kapıları koridora bakıyordu. Simone kendinden emin bir şekilde ilerleyerek dairelerin ön pencerelerini geçerken hepsinin mutfağa baktığını fark etti. Bir tanesinde yaşlı bir kadın ayakta bulaşık yıkıyordu. Başka bir tanesinde de mutfaktaki kapının aralığından, iki çocuğun halıda oturmuş oyuncaklarıyla oynadığı salonun bir kısmım görmüştü.

Elinde bir anahtarı hazır tutarak, sondan üçüncü daire olan otuz yedi numaralı kapıya ulaştı. Dış kapının silindirli kilidi olduğunu tahmin etmişti. Bu ince anahtarlı, en yaygın kilitlerden biriydi. Dük ona maymuncukla kilit patlatmakla ilgili her şeyi anlatmıştı. Silindirli kilitleri, çentikli kenarı olan özel bir anahtarla zorlamak mümkündü. Tek sorun bunun gürültülü bir yöntem olmasıydı. Anahtan kilide soktuktan sonra hafifçe çekmek ve bir çekiç ya da sert bir nesneyle sertçe vurmak gerekiyordu. Kilit mekanizmasının beş küçük dişine birden bu şekilde basınç uygulayınca, mekanizma bunu doğru anahtarmış gibi algılıyordu.

Dük internetten ona intihar poşetleriyle birlikte bir de bu özel anahtardan sipariş etmişti. Simone anahtan kendi arka kapısında test etmişti ama adamın kapısına yaklaştıkça kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Kapının gerçekten de silindirli kilidi olduğunu gördüğüne memnun oldu ve anahtarı kilide soktu. Diğer elindeki küçük, pürüzsüz taşla anahtara sertçe vurdu. Bir kez... İki kez... Ardından kapının kolunu çevirdi.

Kapı açıldığında içini bir zafer hissi kapladı. Bir zincir olsaydı, kapının açılması neredeyse imkânsız olurdu ama kapı açıldı ve Simone sessizce içeri girdi. Bir güvenlik alarmı aradı ve olmadığını fark edince sevindi. Görüntülü kapı sistemi, adamın fazladan güvenliğe gerek görmemesini sağlamıştı.

Simone bir an sırtı kapıya dönük halde durup soluklarını yavaşlattı.

Dairede çabucak gezindi. Soldaki ilk kapı, küçük ama modem bir mutfağa açılıyordu. Koridor ise doğruca geniş bir salona bağlanıyordu. Geniş camdan, diğer gökdelenleri alçakta bırakan yüksek Lloyd binasını görebiliyordu. Odanın içinde düz ekran bir televizyon ve büyük, L şeklinde bir koltuk vardı. Koltuğun üzerindeki kocaman bir çıplak adam fotoğrafı, Simone'a kötü kötü bakıyordu. Bir duvar boydan boya kitaplıkla kaplıydı ve en alttaki raf özellikle içkilere ayrılmıştı. Elli belki daha da fazla şişe vardı.

Bu çok fazla şişe demekti. Simone bir şınnga kullanmak zorunda mı kalacaktı?

Arka köşede tavana doğru çıkarak gözden kaybolan metal bir döner merdiven vardı. Simone merdivenden çıkıp üst katın da küçük olduğunu görünce işinin kolay olmayacağını fark etti.

Kalbi heyecan ve beklentiyle küt küt atmaya başladı. Bu sefer diğerlerinde olduğundan daha da heyecanlıydı. Sigorta kutusu ile telefon hatlarının yerini kontrol etti ve tatmin olduğunda, tekrar dış kapıya geldi. Kapının yanındaki duvarda uzun, kısa, kalın ve ince bir sürü ceket asılıydı. Duvara küçük bir plaka vi-dalanmıştı ve üstünden birkaç anahtar sarkıyordu. Onları dış kapıda bir bir deneyerek kapıyı açan anahtarı buldu.

Bazen de olacağı mrsa olur, diye düşünerek daireden çıkıp kapıyı arkasından kilitledi.

Moss, Mark'rn ölüm yıldönümü için Erika'yı evinde mangala çağırmıştı ve Peterson'ı da çağıracağını söylemişti. Erika onların ilgilerine müteşekkirdi ama günü yalnız geçirmek istediğini söyledi.

Onu şaşırtan, Isaac'ten ses çıkmamış olmasıydı. Son bir hafta on gündür pek sesi soluğu çıkmamıştı. Erika onu en son Jack Hart'm otopsisinde gördüğünü fark etti. Belki de Stephen'a karşı çıkması Isaac'in ondan soğumasına neden olmuştu.

Erika erken uyandı ve ilk işi, mutfak saati ile yatak odasındaki saati indirmek oldu. Televizyonunu, dizüstü bilgisayarını ve telefonunu kapalı tuttu. Öğleden sonra saat dört buçuk zihnine kazınmıştı. Bu, iki yıl önce Jerome Goodman'ın evine baskın yapılması emrini verdiği zamandı.

Yine sıcak bir gündü ama koşmaya çıkıp sokaklardan hızla ilerlerken nemli havada sınırlarını zorladı, ardından Hilly Fields Parkı'nda köpek gezdiren, ücretsiz kortlarda tenis maçı yapan insanlar ve oyun oynayan çocukların arasında

tur attı. Onu etkileyen ise oynayan çocuklar oldu ve iki turdan sonra durup evine döndü.

Eve geldiğinde içmeye; Peterson için açtığı Glenmorangie şişesini yavaş yavaş tüketmeye başladı.

Koltukta oturuyordu. Evde sıcak bir esinti vardı ve arkadan bir çim biçme makinesinin uğultusu gelip duruyordu. Kendine

hayatına devam etme, ileriye bakmakla ilgili söylediği her şeye rağmen kavurucu sıcağın altında Rochdale'in o köhne sokağındaki güne geri çekiliyormuş gibi hissetti...

Koruyucu polis üniformasının, bluzunun üstünden tenine yapıştığını hissedebiliyordu. Sıraevlerden birinin alçak duvarının önünde eğilmiş dururken, kurşungeçirmez Kevlar yeleğin sert ve keskin kenarları yukarı kayarak çenesine temas ediyordu.

Ekibinde altı polis memuru vardı. Onlar da dumrın önüne eğilmişlerdi. İki yanda da üçer tane polis memuru, aralarında da kapı sövesi vardı. Yanında Manchester Emniyeti'ne yeni bir polis olarak katıldığından beri birlikte çalıştığı, takma adı Brad olan Dedektif Tom Bradbury vardı. Dedektif yavaş nefesler alıp vererek sakız çiğniyordu. Yüzünden ter akıyordu ve huzursuzca kıpırdanıyordu.

Brad'in yanında Jim Black, namıdiğer Işıltı vardı. Adamın çok ciddi ifadeli yüzü kocaman gülümsemesiyle bir anda başka bir şeye dönüşebiliyordu. Lakabı da buradan geliyordu. Onun polis meselelerinde hep çok hiddetli ve katı olup, yine de kocaman, göz kamaştıran bir gülümseme takınabilmesi Erika'yı hep güldürüyordu. Erika iv Mark, Işıltı ve karakollarında sivil destek memuru olan karısı Michellele yakın arkadaş olmuşlardı.

Dış kapının diğer yanında, teşkilatın yükselen yıldızı iv Erika'nın ekibinin yeni üyesi Tim James vardı. Muhteşem bir polis memuruydu. Uzun boylu ve inanılmaz yakışıklıydı. Gündüzleri sert görünüşlü adamları tutukluyor, sonra da geceleri barlara gidip onlarla işi pişiriyordu. Tim James, Erika'nın ekibine katıldığında TJ lakabını almıştı Ekip arkadaşları onun erkeklerle ilgilendiğini öğrendiklerinde de lakabı BJ ' olmuştu ama bu takma ad bir sevgi göstergesiydi ve Tim de bunu anlayabilecek kadar duyarlı bir insandı.

BJ'in yanında adı Salman Dhumal olan ama ekibin Sal dediği, saçları ve gözleri

simsiyah, çok zeki, Hint asıllı bir İngiliz polis zurdı.

* İngilizcede erkeklere oral seks yapmanın karşılığı olan *blou'ft'b* kelimesinin kısaltması, *-çn*

Ailesi dört nesildir Bradfordîıydı ama yine de ayaktakımı "geldiğin yere geri dön" laflarına maruz kalıyordu. Üç çocuklarına bakan karısı Meera, aynı zamanda Ann Summers markasının kuzeybatıdaki en başarılı temsilcilerinden biriydi.

En sonda da Mark vardı. O hep sadece Mark'tı. Bunun nedeni sıkıcı ya da sıradan olması değildi. O herkesin dostuydu. Çok uyumlu ve aşırı sadıktı. Mark'ın herkese ayıracak zamanı vardı ve Erika bir sürü arkadaşı olmasının onun sayesinde olduğunu biliyordu. Mark onun haşin karakterini törpüliiyordu. Sertliğini yumuşatıyordu. Karşılığında Erika da ona her şeyin üstüne üstüne gelmesine izin vermemeyi öğretiyordu.

Hepsi 25 Temmuz saat 16.25'te oradaydılar ve uyuşturucu kaçakçısı Jerome Goodman'ın evinin dışında sıra halinde durmuş, ter döküyorlardı. Yıllardır gözleri bu adamın üzerindeydi ve son on sekiz ayda, Moss Side'daki bir barda önemli bir uyuşturucu kaçakçısının kanlı bir şekilde katledilmesi olayına karışmıştı. Sonrasında oluşan iktidar boşluğunu fırsat bilip metafetamin ile ekstazi tedarik ve üretimini devralmıştı. Kavurucu sıcağın altında Rochdale'in bu köhne sokağında, sıra-evler arasındaki büyük evi, Jerome'un en sağlam sığınaklarından birini basmak üzere bekliyorlardı.

Karakoldaki çok geniş bir destek ağı Erika'yı ve ekibini desteklemişti. Ev haftalardır izleniyordu ve görüntüleri Erika'nm zihnine kazınmıştı. Boş beton ön cephe, dolup taşan tekerlekli çöp kutuları, duvarda kapağı çıkmış gaz ve elektrik saati kutusu.

Gizli bir polis memuru evin planlarını araştırıp bulmuştu. Giriş noktalarını planlamışlardı. Doğruca dış kapıdan girip merdivenden yukarı çıkacaklardı. Üst kat sahanlığında soldaki kapı arka yatak odasına açılıyordu. Metafetaminin o odada üretildiğine inanıyorlardı.

Son birkaç gündür gizli gözetleme ekibi küçük çocuklu bir kadının eve girip çıktığını görmüştü. Bu bir riskti. Jerome'un çocuğu bir zırh, bir koz olarak kullanabileceğini ya da en feci yüzünü göstererek, çocuğun hayatına son vermekle tehdit edeceğini hesaba katmışlardı ama hazırlıklıydılar. Erika

yapacaklarını ekibinin zihnine tekrar tekrar kazımıştı. Birlikte iyi çalışıyorlardı.

Kol saati 16.30'u gösterdiğinde içini bir korku kaplamıştı. Başım kaldırıp emri verdi. Meslektaşları kapı sövesinden geçip evin dış kapısına doğru ilerlediler. Erika da arkayı kollayarak, söveden sessizce geçti. Parlak bir şey gözlerini kamaştırdı ve güneş ışığının, elektrik saatinin içindeki dönen diskten yansıdığım fark etti. Disk, kapıya vurdukları tokmağın ritmiyle neredeyse uyumlu olarak tekrar tekrar parıldadı. Üçüncü girişimde, ahşap parçalandı ve kapı çatırdayarak içeri doğru kırıldı.

Binlerinin baskınla ilgili Jerome'u uyardığı çabucak belli oldu. Hayat değiştiren birkaç dakikada, Brad, Işıltı ve Sal ölerek yere serildiler. Erika da yeleğine bir kurşun yedi geri sendeledi, ardından başka bir kurşun bütün anadamarları teğet geçerek boynum saplandı. O boynunu tutarken Mark yakındaydı. Parmaklarının arasından kan fışkırıyordu.

Mark neler olduğunu fark ettiğini gösteren bir dehşet ifadesiyle ona baktı. Sonra da aniden durdu.

Erika o anda kafasının arkasının paramparça olduğunu gördü.

Erika ve Dedektif Tim James ağır yaralı halde olay yerinden hava yoluyla alındılar. Erika memurlarını, arkadaşlarım ve kocasını geride bıraktı... Hepsi ölmüştü.

Aslında, her şey birkaç dakika içinde bitmişti ama o uğursuz gün saat 16.30'dan beri hayat Erika için yavaşlamıştı. O andan beri, asla uyanamayacağı bir kâbusun içinde dolanıp duruyormuş gibi hissediyordu.

Simone geri çekilip, yatakta üzerine kısmen geçirilmiş desenli bir gecelikle tuhaf bir şekilde yatan Mary'ye baktı. Nefes nefese kalmıştı ve sinirliydi.

Geceliği Beckenham'da bir hayır kurumu mağazasında görmüştü ve onu Mary'ye almaya karar vermişti. O mağaza kelepir ürünler almak için iyi bir yerdi. Beckenham'da hayır kurumu mağazalarına bağışta bulunan insanlar Simone'un kendi bölge-sindekilere kıyasla çok daha varlıklıydılar ve güzel şeyler bulmak mümkün oluyordu.

Gecelik on iki sterlinine mal olmuştu. O kadar para harcamadan önce tereddüt etmişti ama beyaz kumaşın üstündeki vişne desenlerini çok sevmişti ve Mary'ye

gerçekten yakışacağım düşünmüştü.

Ama sorun geceliğin yaşlı kadına olmamasıydı. Mary'nin omuzlan çok genişti. Simone onun hareketsiz bedenini geceliğe sokmak için on beş dakika uğraşmıştı ve sonunda kadın geceliğe sıkışıp kalmıştı. Mary şimdi gecelik kafasında, omuzlarını sıkıştırarak birbirine yaklaştırmış, kollan da hareketsiz bir şekilde önüne doğru çıkık durur halde yatıyordu.

Simone küçük odada volta atıyordu. Yemek zamanına sadece birkaç dakika kalmıştı ve hemşireler gelip hastaları doyuracaklardı. Mary yemek yemiyordu ama sonunda binlerinin kapıyı açacağı kesindi.

"Neden bana 40 bedenden büyük olduğunu söylemedin? Yemek de yemiyorsun ki. Buna bir sürü para harcadım."

Geceliğin yakasından tutup çekti. Bedeni desteksiz yataktan kaldırılırken Mary'nin kafası önce Öne, sonra arkaya düştü. Simone boğuşurken gecelik sonunda bir yırtılma sesiyle çıktı ve Mary yan yatıp başım yatağın metal parmaklıklarına çarptı.

Simone yırtık geceliği kaldırıp tutarak, "Şu yaptığına bir bak! Artık iade de edemem," dedi. Yaşlı kadının küçük, kırılgan ve hareketsiz bedenini avuçlarında hissederek sarstı, sonra bıraktı. "Neden insanlar beni hep hayal kırıklığına uğratıyorlar?"

Mary'ye arkası açık hastane elbisesini bir hışımla yeniden giydirip onu tekrar yorganın altına itti.

Geceliği katlayıp çantasına tıkıştırarak, "Seninle bir süre konuşmayacağım," diye bildirdi. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Yaşlı ve şişko kadının tekisin. Aynca nankörsün. Güçlükle kazandığım paramı sana yeni, güzel bir kıyafet almaya harcadım ama sen onun içine sığacak nezaketi bile göstermiyorsun."

Çantasını omzuna taktı ve kapıyı açtı. Dışarıdaki koridordan iniltiler geliyordu.

Simone, Mary'ye döndü ve "George'un seni bırakmasma şaşmamalı... Ziyaret edeceğim başka biri var," dedi.

Erika gözlerini açtı. Salon loş ve kasvetliydi. Dışarısı karanlıktı ve açık veranda kapısından içeri hafif bir rüzgâr esiyordu. Ayağa kalkıp başındaki ağrılı

zonklamayı hissetti. İçtiği o kadar viskinin ardında bıraktığı sersemliğin başlangıcıydı bu.

Bir yığın yaprak veranda kapısından içeri uçuşmuştu ve şimdi rüzgârın etkisiyle halının üstünde dalgalanıyorlardı. Eğilip onlan tuttu. Uzun ve yumuşaklardı. Erika okaliptüs yaprakları olduklarını fark etti. Burnuna tuttu, taze ve sıcak ballı nane kokusunu içine çekti. Mark'ı hatırlayarak sıcaklığı yüreğinde hissetti. Okaliptüs kocasının en sevdiği kokuydu. Erika ona eskiden banyo suyuna eklemesi için okaliptüs yağı alırdı. Yapraklan burnuna tutarak açık veranda kapısından karanlık bahçeye çıktı. Serin esinti saçlarını uçurdu. Yolda, evlerin arkasındaki kocaman okaliptüs ağacının siluetini görebiliyordu.

Bir şimşek çaktı ve bacağına kocaman bir yağmur damlası düştü. Dakikalar sonra bir damla daha düştü. Sonra bir tane daha... Ardından gök gürledi ve yağmur şakır şakır yağmaya başladı. Erika yüzünü yağmura çevirerek bir an öylece durdu ve vücuduna çarpan soğuğun tadını çıkardı. Yağmur biraz daha şiddetlenirken, bardaktan boşanırcasına yağıp tenini ıslatırken, günün gözyaşlarını ve terini yıkayıp götürürken şimşekler yavaşça çatırdayarak ve sonunda gümbürdeyerek çaktı.

İşte o anda Erika fark etti; koltuğa oturup uyuyakaldığında veranda kapısı kapalıydı. Arkasına dönüp siyah bir boşluk gibi görünen açık veranda kapısına baktı. İçeriyi göremiyordu. Bahçenin kenanna giderek çit boyunca uzanan ince çiçek tarhından büyük bir taş aldı ve tekrar evin içine girdi.

Işığı yaktı. Salon boştu. Işığı yakarak koridordan geçti. Taşı kaldırıp vurmaya hazırlanarak banyonun ışığını yaktı. Banyo da boştu. Yatak odasının kapısına ulaşıp oranın ışığını da yaktı ama oda boştu. Eğilip yatağın altını kontrol etti ve o anda gördü...

Yastığının üstünde kaim, krem rengi bir zarf vardı. Üstüne mavi mürekkepli kalemle *D6D6KTİF5RIKA F0ST6Z*yazılmıştı.

Erika kalbi küt küt atarak mektuba baktı. Taşla saldırmaya hazırlanarak salona geçti. Veranda kapısını hızla kapayarak kilitledi. Dışarısı zifiri karanlıktı ve yağmur çimlere çarparak patırtılar çıkarıyordu. Erika çantasına gidip kullanılmamış bir çift lateks eldiven buldu. Elleri titrediği için eldivenleri geçirmek için birkaç deneme yapması gerekti. Yatak odasına dönüp nota dikkatle yaklaşarak onu yastığının üstünden aldı.

Katil içerideydi... evinin içinde. Gece Avcısı'ydı. Erika bundan emindi. Notu mutfağa getirdi ve tezgâhın üstüne koydu. Yağmur pencerelere şiddetle vurmaya devam ediyordu. Erika bir bıçakla zarfı nazikçe açıp içindeki kartı çıkardı. Kartta denizin üzerinde bir günbatımı resmedilmişti. Güneş, ufukta patlayıp dağılan geniş, kanlı bir yumurta sarısı gibiydi. Erika derin bir nefes alıp zarfı dikkatle açtı. İçinde düzgün, mavi bir elyazı-sıyla şöyle yazıyordu:

'MjtTarLmÂa. oturup <jb%jajı.

Orajia. be*-.

3en- binLtrce^je Uw-, ese*,,

S-LtKMJ pOJ'ci'ftSUjCK İİJ^H.kÂ£. k.OJ'LM,,

Ğfünjt}i»L, i-eJulUrt oLjHHİAj-f-ır&K,

^«tw]ak$_{ı}$J&j»iMrKjHy, sonbaJuınn.*

WyW^tn/a. *SKkîinji4-Lt\je. Sa.bcJun,*

tftrU rtiıyÂrcjcM,' cakLojuLtclk,

*Dönerek kçak- sessiz JchjUtu*t

Cfes: eler İstjHmMjaJt^LÜLut-Larvjc&L ıŞcüUujaj,.*

*'İKerarcuiÂa, durup cujLa.nA*jLA,.*

*OraJ^a. sittjcU**t; *oLM<£İ»L BEN.*

Şiirin altında bir not düşülmüştü:

OmLut va.zjeçMji ö^ren-t^eUsİK, Srüca....

*T>ir *(m,UCah, bajka. bîr tLtLa. 4-a.vsije. (j&ĞS M/ölSI*

Erika kartı mutfak tezgâhına düşürdü ve lateks eldivenleri titreyen ellerinden çıkararak geriye doğru bir adım attı. Dairesini tekrar gezerek pencereler ve kapıların kilitlerini kontrol etti. Gece Avcısı, evine girmişti. Erika uyurken evinin içindeydi. Ne kadar süre burada kalmıştı? Erika'yı uyurken izlemiş miydi?

Erika salonda etrafına bakınıp ürperdi. Sadece evine girmekle kalmamıştı; sanki artık kafasının da içindeydi. Şiir güzeldi. Erika'nm yüreğine; kayıp ve matem duygularına dokunmuştu. Bu kadar hastalıklı ve sapkın bir insan onunla nasıl bu kadar derinden bir bağ kurabilirdi ki?

Simone şehir merkezinde çok az olan arka sokaklarda hızlıca koşuyordu. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve boynunun yan tarafından akan kam hissedebiliyordu. Ağzı uyuşuktu ve üst dudağı içten kan toplayıp şişmişti. İşler planladığı gibi gitmemişti. Her şeyi berbat etmişti.

Aslında her şey sorunsuz başlamıştı. Simone hemşire üniformasıyla Bower Lane Binası'na girmeyi başardı. İkinci katın koridoru boştu ve kimseye görünmeden, açık mutfak pencerelerinin önünden geçti. Bir pencereden, ekranından ışık yayılan bir televizyonun karşısında uyuklayan bir adam gördü ve durup bir an ona baktı. Adamın bacaklarını yaymış, bir kolu da titreyen ışıkta inip kalkan göğsündeydi...

Simone kendini ilerlemeye zorlayarak gölgelerin arasından 37 numaraya, Stephen Linley'nin kapısına ulaştı. Kulağını kırmızı boyalı kapıya yasladı ama hiçbir şey duymadı. Anahtarı kilide soktu ve kapı hafif bir çıtırtıyla açıldı.

Stephen Linley eve bir saat sonra geldi. Adam mutfakta gezinirken Simone da giriş katında gölgelerin arasında onu dinleyerek pusuda bekledi. Salondaki cam bölmeden, adamın kocaman bir bardağı, Simone'un bol miktarda uyuşturucu koyduğu meyve suyuyla dolduruşunu izledi. Stephen meyve suyunu çabucak içti. Sonra bir bardak daha doldurup onu yanma alarak üst kata yöneldi.

Büyük pencerenin önünde, Simone'un kalın katlarının ardında beklediği perdenin çok yakınından geçti. O yanından geçerken Simone havanın kıpırdadığını hissetti ve adamın kokusunu içine çekti. Tatlı, yoğun bir parfüm, nemli ter ve seks kokuyordu. Bu koku Simone'un nefretini tekrar odaklamasını sağladı.

Banyoya gidişini dinledi ve karanlıkta yumuşak halıda çıt çıkarmadan onun peşinden gitti. Banyo kapısı açıldı ve Simone, adam kemerini çözerken çıkan tıngırtıları, ardından işediğini duydu.

Simone, "İyi tut. Bu, *onu son kullanışın olacak,"* diye düşündü. Yatak odasından geçip bel çantasını yavaşça açtı ve düzgünce katlanmış intihar poşetini çıkarttı.

Yatağın yanına gidip yere, halının üzerine yatarak yatağın altına girdi. Bu kısım Simone'un hoşuna gidiyordu; yatıp beklemek. Bu, çocukken gördüğü, yatağın altındaki öcüler ve karanlık bir dolabın içinde çömelmiş bekleyen canavarlarla dolu kâbusları pekiştiriyordu. Artık kendisi de bir canavardı; Simone bunu biliyordu ve bunun tadını çıkarıyordu.

Stephen'm banyodan gelen boğuk seslerini dinledi. Suyun açılışını, duş perdesini kenara çektiğinde çıkan hışırtıyı...

Birkaç dakika sonra adam banyodan çıktı ve ayakları Simone'un görüş alanına girdi. Stephen yatağın etrafında sendeleyerek dolanırken Simone onu izledi. Adamın telefonu çalmaya başladı ve söylenerek pantolonunun ceplerini kurcaladı. Çağrıyı reddettiğinde bir bip sesi çıktı ve telefon Simone'un yanına, halıya düştü. Ekranının ışığı yanıyordu. Ardından Stephen dengesini kaybedip yatağa düştü. Simone yatağın altında daha da geriye, gölgelere çekildi. Üstündeki şilte kıpırdadı.

Stephen'm, "Off! Çok mu içmişim, ne?" diye geveledi̇ğini duydu. Bir dakika daha bekledi, ardından halının üstünde duran telefona yaklaştı, uzanıp onu kendine çekti ve telefonu kapadı. Yavaşça, ağır hareketlerle yatağın altından çıktı. Stephen'm

sırtı dönük halde yattığını görebiliyordu. Adamın eli, titreyerek yüzünün üstünde kıpırdıyordu. Simone bir an durup onu izledi, iniltilerini dinledi, sonra yatak odasından çıkıp sessizce alt kata indi. Sigorta kutusu, döner merdivenin altındaki küçük bir dolaptaydı. Onu açıp sigortayı kapadı.

Gözleri karanlığa alışmıştı. Raflarda dizili, Stephen'm yazdığı kitaplara baktı: Karanlığa Düşüş; Soğuk, Cansız Ellerimden; Mahzendeki Kız. En çok, Stephen Linley'nin zihninden korkup nefret ediyordu. Kocası onun kitaplarından, içerdikleri dehşet ve işkenceden keyif alırdı. Stan'in kendisini nasıl da yere bastırıp çıplak bedenine kaynar su döktüğünü hatırladı. Bu özel işkence yöntemini Soğuk, Cansız Ellerimden kitabından almıştı.

Simone bir dakika durup sessizliğin tadını çıkardı. Stephen'm üst kattan gelen mırıldanmaları sessizliği böldü.

“Senin icabına bakmaya geliyorum. İcabına bakmaya geliyorum, seni adi şeytan," diye fısıldadı. Hızlıca tekrar yukarı çıkıp yatak odasına girdi.

Simone yatağa, Stephen'm yanına çıkarken yatak gıcırdadı ve kıpırdadı. Uzanıp poşeti kafasına geçirdiğinde hafif bir plastik hışırtısı duyuldu.

Stephen panikle ani tepki vererek Simone'un kafasının yanına bir yumruk attı. Simone acıyı ve gözünün kararmasını umursamamaya çalışarak ipi çekerek Stephen'm boğazında sıktı. Stephen daha sert mücadele edip tekrar saldırdı ve onun ağzına yumruk attı. Yumruğun şiddeti Simone'u şaşırttı. Adamın, damarlarında dolaşan uyuşturucuyla çoktan sersemlemiş ve güç-süzleşmiş olması gerekirdi. Simone ipi sertçe çekti ve ip daha da sıkılaşarak Stephen'm boynuna oturdu. Yatağın üstünde debelenerek, ondan uzaklaşmaya çalıştı. Simone onun kaçmaya çalıştığını düşündü ancak adamın kolu havaya kalkıp kafasının arkasına çok sert ve ağır bir şey indirdi. Ancak sert darbe indirecek kadar gücü kalmamıştı ve iri nesne Simone'un kafasını sıyırıp geçerek yatağa yuvarlandı.

Poşet artık Stephen'm kafasına iyice oturmuştu ve plastik yüzü ile inleyen ağzı üzerinde bir vakum oluşturmaya başlamıştı. Simone bir eliyle poşeti tutup boştaki eliyle kafasına çarpan nesneyi aradı. Stephen'm dirseği, şakağına acı verici bir darbe indirdi. Büyük, ağır, mermer bir küllük, Simone'un avcuna geldi. Stephen nefessiz kalıp öğürerek deli gibi debeleniyordu. Ayaklarmı yatağa basıp bacaklarıyla kendini itti. Simone kafasının kendinden uzaklaştığım fark etti. Küllüğü havaya kaldırıp bütün gücüyle kafasına indirdi. Kafatasının ön tarafı içe göçerken mide bulandırıcı bir kütürtü çıktı. Simone küllüğü kaldırıp tekrar tekrar indirdi. Üçüncü darbede poşet patladı ve kan ve kemik parçaları duvara sıçradı.

Simone titreyerek yatağın üstünde öylece oturdu. Yapmışü. Sonunda yapmıştı. Ama her şeyi berbat etmişti. O anda yatak odasından koşarak çıktı ve merdivenin yarısmı yuvarlanarak inip koşmaya devam ederek daireden çıktı. Etrafım saran karanlık ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun arasmda, oradan uzakta, güvende olana kadar da durmadı.

Ev telefonu şiddetli yağmur sesini bastırarak çalmaya başladığında Erika yerinden sıçradı. Karttaki düzgün elyazısma ne kadar süredir baktığmı bilmiyordu. Telefonu ev kapısının yanından, yerden aldı ve açtı.

Güçlükle tanıdığı bir ses, "Erika bana yardım et. O ölmüş!" dedi.

"Isaac, sen misin?"

"Evet! Erika bana yardım etmek zorundasın. Stephen... Az önce onun evine

geldim ve onu buldum... Tanrım! Kan... Her yerde kan var."

Erika, "Polisi aradın mı?" diye sordu.

"Hayır. Başka kimi arayacağımı bilemedim... Yatakta yatıyor... çıplak..."

"Isaac dinle... Polis acili aramak zorundasın."

"Erika... Ölmüş ve kafasında bir poşet var..."

Erika, Bovvery Lane Binası'na vardığında yağmur sel gibi yağıyordu. Arabanın silecekler, şiddetli yağmuru temizlemek için çalışırken, girişte birikmiş polis arabalarının mavi ışıklan camdan yol yol akan suya kanşıyor gibi görünüyordu. Erika, büyük destek karavanlarından birinin arkasına park edip şiddetli yağmura çıktı.

Üniformalı bir memur ona, "Arabanızı çekin, hanımefendi. Buraya park edemezsiniz," diye bağırdı. Erika kimliğini çıkardı.

“Ben Başmüfettiş Foster, bir ihbara üzerine geldim," diye yalan söyledi.

Memur gözlerini yağmurdan korumak için elini kaldırarak, "Bu davanın kıdemli soruşturma memuru musunuz?" diye sordu. Yağmur, su geçirmez kaskına çarptıkça çıt çıt ses çıkarıyordu.

Erika, "Olay yerini gördüğümde daha fazla bilgi edinmiş olacağım," dedi. Polis memuru eliyle ona geçmesini işaret etti. Erika polis şeridine doğru yürüdü. Polis arabaları kaldırıma park edilmişti ve bahçedeki çimenliğe park edilmiş bir ambulans vardı. Işıkları apartmana vuran mavi ve kırmızı ışıkları pekiştiriyordu.

Erika başını kaldırıp pencerelerin ışıklarının yandığını fark etti. Üniformalı bir polis memuru insanlara içeri girmeleri için sesleniyordu ve Erika bir grup pijamalı kızın, anneleri tarafından eve yönlendirildiğini gördü.

Polis şeridine ulaşınca kimliğini gösterdi.

Üniformalı bir memur yağmur ve polis seslerini bastırarak, “Adınız listede yok," dedi.

"Ben ilk müdahale ekibindenim. Başmüfettiş Foster," diye bağırarak tekrar

kimliğini gösterdi. Polis başını salladı. Erika onun elindeki dosyayı imzaladı ve polis geçmesi için şeridi kaldırdı.

Erika açık büyük cam kapıdan geçip dik bir merdivenden çıktı. Beton griydi ve yılların lekelerini taşıyordu. Stephen Lin-ley'nin dairesine ulaştığında içerisi kalabalıktı. Kimliğini gösterdi ve ona bir tulum, maske ve galoş verildi. Erika bunları koridorda hızlıca giyerek içeri girdiğinde, küçük dairedeki her köşe parmak izi almak için tozlanıyor ve fotoğraflanıyordu. Olay yeri uzmanları sessizce çalışıyordu ve hiçbiri ona dikkat etmezken Erika içinde bir dehşet hissiyle döner merdivenden çıktı. Yukarıdaki hafif konuşma seslerini ve bir olay yeri fotoğrafçısının makinesinden çıkan tiz sesi duyabiliyordu.

Yatak odası tahmin ettiğinden de beterdi. Çıplak bir adam kana bulanmış beyaz örtülü bir yatağın üstünde yatıyordu. Bedeninde pek bir iz yoktu ama kafası bir poşetin içinde tanınmaz haldeydi. Arkadaki beyaz duvara kırmızı lekeler saçılmıştı. Oda polis memurlarıyla doluydu.

Bir tanesi, uzun boyundan dolayı özellikle dikkatini çekmişti. Onun yanında büyük bir şifoniyerin çekmecelerini açmış ve dildo, deri kemer ve fetiş başlıklarına benzeyen eşyaları çıkaran çok daha kısa ve kilolu bir polis memuru vardı. Siyah PVC malzemeden başlıklardan birini kaldırdı.

"Fetiş nefes kontrolü aracına benziyor," dedi.

Uzun boylu memur, "Off... Böyle benzetilmesine şaşmamalı," dedi. Erika sesin kime ait olduğunu fark edince hüsrana uğradı.

Dedektif Sparks, "Dedektif Foster, sizin burada ne işiniz var?" dedi.

Yanındaki iri adam başlığı eldivenli elleriyle bir delil torbasına koyup ona doğru döndü. Kaşları haşin bakan gözlerinin üstünde uzun ve dağınıktı.

Erika, "Ba-bana bir telefon geldi," dedi.

Sparks, "Kimden? Olaya ilk müdahale eden ekip Londra Bü-yükşehir Polisi oldu. Onlar da benim ekibimi çağırdılar. Bu, Komiser Nickson," dedi.

Sparks ve Nickson maskelerinin ardından ona baktılar. Kamera göz kamaştırıcı flaşıyla iki poz çekti.

Nickson, "Burada evden oldukça uzak değil misiniz sizce de?" diye ekledi. Aksi ve ciddi bir sesi vardı.

Erika titreyerek, "Ben... şey... Adli tıp uzmanı Isaac Strong'dan bir telefon aldım," dedi.

Köşede çalışan, ciddi bakışlı, ufak tefek bir adam, "Adli tıp uzmanı benim; Duncan Masters. Dr. Strong üniformalılar tarafından sorgulanıyor. İş için burada değil."

Erika, "Merhaba Dr. Masters. Ben asfiksi sonucu ölen Jack Hart ve Gregory Munro'nun cinayetlerini araştırıyorum ve ış sebebiyle buradayım. Bu cinayetin de aynı kişi tarafından işlenmiş olabileceğine inanıyorum," dedi.

Dr. Masters, "Peki, size bunu düşündüren nedir? Gelip olay yerime izinsiz girdiniz," dedi.

Sparks, “Bu adamın mermer bir küllükle ağzı burnu dağıtılmış ve kıçı meni dolu," dedi. "Bizim vakalardan biri gibi duruyor. Buradan itibaren biz devralırız." Bir polis memuru çağırdı. "Bu kadını destek araçlarından birine götürebilir misin? Bariz şekilde olay yeriyle ilgili ihbar almış, bu konuda sorgulanması gerekiyor."

Erika, "Dedektif Foster demenizi..." diye konuşmaya başlamıştı ki bir elin kolunu sıkıca tuttuğunu hissetti. "Tamam. Tamam. Tartaklamanıza gerek yok. Kapıyı görebiliyorum. Çıkıyorum."

Üstünde mavi olay yeri inceleme tulumu olan bir memur onu dışarı çıkardı. Sadece gözleri görünse de, Erika ne kadar küçük düşürüldüğünü herkesin anlayabildiğini biliyordu.

Üst düzey doktorların hasta olduklarında meslektaşlarının eline düştüklerinde olduğu gibi, Dedektif Foster da polis destek karavanmda üniformalı polisler tarafından sorgulanmayı hoş karşılamadı. Yağmur dışarıda büyük bir şiddetle yağmaya, gürleyerek karavanın metal tavanına çarpmaya devam ediyordu.

İki erkek polis memuru Dedektif VVilkinson ve Dedektif Ro-berts masada karşısına otururlarken, kestane rengi saçlan genç yüzünden geriye doğru taranmış, üniformalı bir kadın memur da açık kapıdan onları izliyordu.

Dedektif VVilkinson, "Peki, Isaac Strong neden polis acili aramadan önce sizi aradı?" diye sordu. İnce ve huysuz bir suratı ve o suratla uyumlu dişleri vardı.

Erika, "Korkmuştu. Şoktaydı," diye cevap verdi.

Dedektif Roberts, "Yani onunla yakın mısınız? Isaac Strongla bir ilişkiniz mi var?" diye sordu. Sarışın ve meslektaşına kıyasla yakışıklıydı.

Erika, "Hayır. Sadece arkadaşıyım," dedi.

Dedektif Roberts tek kaşını kaldırarak, "Sadece iyi arkadaşsınız, öyle mi? Başka bir şey yok mu?" diye sordu.

"Araştırmalarınızın kapsamı bu mu? Kimin kimi becerdiğini bulmak mı yani?"

Dedektif VVilkinson, "Soruya cevap verin, Bayan Foster," dedi.

"Size daha önce iki kez söylediğim üzere, bana Dedektif Foster diyeceksiniz," deyip kimliğini çıkardı ve masaya sertçe koydu. "Eve izinsiz girip kurbanlarının kafalarına poşet geçirmek suretiyle boğarak öldürdüğü bir çifte cinayeti araştırıyorum. İki kurban da erkek. Muhtemelen duymuşsunuzdur: Dr. Gregory Munro ve Jack Hart. Ben bu davanın kıdemli soruşturma memuruyum. Dr. Isaac de adli tıp uzmanım. Ancak Dr. Strong'u iş dışında da tanıyorum. Arkadaş olarak ara sıra sosyal ortamlarda görüşüyoruz ve onun eşcinsel olduğunu biliyorum. Şimdiyse yukarıda kafası içe göçmüş halde yatan Stephen Linley'nin, Isaac'in partneri olması nedeniyle özel ve iş hayatlarımız çakışmış bulunuyor. Dr. Strong onu bulduğunda ve beni aradığında anlaşılabilir şekilde perişan haldeydi. O konuşmanın kaydını tekrar dinlerseniz benim ona açıkça polis adli araması gerektiğini söylediğimi duyacaksınız. Ardmdan da telefon görüşmesini bitirip olay yerine geldim. Size daha önceki cinayetlerde kullanılan poşetin çok özel bir ürün olduğunu söyleyebilirim ve Stephen Linley'yi öldürmek için de aynı poşetten kullanıldığına inanıyorum. Şimdi beni dinleyip daha saygılı davranmaya başlasanız iyi edersiniz çünkü birkaç saat sonra hâlâ bu davada olursanız, benden emir alacaksınız."

Arkasına yaslanıp iki polis memuruna gözlerini dikti. Dedektifler huzursuzca bakıştılar.

Utanmış görünen YVilkinson, "Peki, efendim," dedi.

"Şimdi bana sormak istediğiniz başka bir şey var mı?"

Roberts, "Sanırım şimdilik bu kadar," dedi.

"Teşekkürler. Artık Dr. Strong'la konuşmak istiyorum, lütfen. O nerede?"

Kapıdaki memur telsiziyle konuşurken başını kaldırdı.

"Komuta'yla görüştüm. Bana Dedektif Sparks'ın Komiser Nickson'ı olay yerinde bırakıp Dr. Isaac Strong'u Charing Cross Karakolu'na götürdüğünü söylediler."

Erika, "Götürdüğünü mü? Tutuklanmış mı? Yoksa gönüllü olarak mı gitmiş?" diye sordu.

Polis memuru onun sorularını telsizine tekrar etti ve bir sessizlik oldu; dit ve bip sesleri geldi, ardından konuşan ses Isaac'in Stephen Linley cinayetinde katil zanlısı olarak tutuklandığını doğruladı.

Erika tereddütle uzanıp büyük, pirinç kapı tokmağını vurdu. Geri çekilip karanlık eve baktı. Yağmurun yerini soğuk bir rüzgâr almıştı ve Erika hâlâ sırılsıklam olsa da kavurucu sıcağın ardından üşümek hoş bir değişiklikti. Kot ceketinin önünü çekiştirerek kapadı ve tokmağı tekrar vurmak üzere elini kaldırmıştı ki dış kapının yanındaki küçük pencerenin ışığı yandı.

Marsh asabiyetle, "Kim o?" diye sordu.

"Amirim, benim, Erika. Dedektif Foster."

Erika onun, "Neler oluyor be?" diye söylendiğini duyduktan sonra birkaç zincir çekildi ve iki kilit döndükten sonra Marsh sonunda kapıyı açtı. Üstünde sadece boxer'ı vardı.

Erika ellerini kaldırarak, "Bunun için çok iyi bir nedenim var," dedi.

Yirmi dakika sonra çok gözlü Aga fırının yanma asılı kot ceketinden hafifçe buhar çıkıyordu. Erika da uzun, eskitilmiş meşe ağacından mutfak masasında Marshla birlikte oturuyordu. Marsh üzerine eşofman giymişti. Karısı Marcie de upuzun, siyah saçları açık ve yüzü makyajsız halde, su kaynarken bir demliğe çay yapraklan koyuyordu.

Erika ona Stephen Linley'den bahsettikten sonra Marsh, "Tanrım!" dedi.

Erika, "İkinizi de böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim ama cep telefonumdan arama yapmak konusunda tereddütlüyüm," dedi.

Marsh, "Şahsi telefonun yok mu?" diye sordu.

"Yok."

"Özel bir arama yapmak istediğinde ne yapıyorsun?"

Erika, "Çok fazla özel arama yapmıyorum," dedi. Bu sözleri bir süre havada asılı kaldı. Su kaynadı ve Marcie demliğe su koydu. "Demek istediğim Isaac artık şüpheli olduğu için, telefon görüşmemiz de davamızda kanıt olacak. Ama bunu o yapmadı, efendim. Olay yerini gördüm. Gece Avcısı'nın vaptığma eminim."

"Stephen Linley'nin kafasının bir küllükle parçalandığını söylemedin mi?"

"Aynı poşettendi. İntihar poşeti. Yatakta çıplaktı. Bir şeyler yolunda gitmemiş olabilir. Katil paniğe kapılmış olabilir. Büyük bir ihtimalle Stephen ona karşı koydu."

Marcie inanamayarak, "Gerçekten bunun bir kadın olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Erika, "Evet, öyle düşünüyoruz," dedi. Marcie yanlarına gelip önlerine iki fincan çay koydu. Marsh'ın masanın üstündeki telefonu çaldı.

Marsh telefonu açmadan önce ekrana bakarak, "Arayan Komiser Nickson," dedi.

Erika, "Dedektif Sparksla birlikte o da olay yerindevdi," dedi.

"Alo? John, Ben Paul Marsh..." Mutfaktan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Erika onun koridorda uzaklaşan sesini dinlerken Marcie gelip karşısına oturdu.

Bir metal bisküvi kutusunu açıp ortalarına koyarak, "İster misin? Biraz solgun duruyorsun," dedi.

Erika, "Teşekkürler," dedi ve ikisi de birer bisküvi alıp sessizce çiğnediler.

"Bugünün önemini biliyorum. Yıldönümü... ve üzgünüm. Üzgün olduğumu

biliyorsun. Bu asla kolay bir durum olamaz."

İli

Erika bir tane daha bisküvi alarak, "Teşekkürler ama bu akşam bunu kabullendim sanırım," dedi. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Onu hâlâ sürekli düşünüyorum ama asla geri gelmeyeceğini kabullendim sanırım."

Marcie başım salladı. Erika onun her zamanki makyajı olmadan ne kadar güzel göründüğünü düşündü. Bu hali onu daha yumuşak gösteriyordu.

Marcie bir bisküvi daha alıp onu narince çayına batırarak, "Güneyde kalmayı düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Son iki yıl, hayatımın yine ilk iki yılıymış gibi geçti. İlk başta Mark öleli bir gün olmuştu. Sonra bir hafta, bir ay, bir yıl oldu..."

Marcie, "Herhangi bir şeyi planlamak imkânsızlaşıyor," diyerek onu tamamladı.

"Evet."

"Kuzeyde Ruskin Sokağı'ndaki ev hâlâ duruyor mu?"

"Evet."

"Çok güzel bir ev. Çok sıcak."

Erika, "O zamandan beri hiç gitmedim. Nakliyatçıları gönderip her şeyi depoya koydurdum. Şimdi kirada," deyip hüzünle bisküvisinden bir ısırık daha aldı.

"O evi satmalısın, Erika. Bizim Mountvievv Sitesi'ndeki evimizi hatırlıyor musun? Daha yeni, internette beş yüz bin sterline satıldığım gördüm. Manchester'da fiyatların arttığını biliyordum ama bu çılgınlık. Altı yıl önce, buraya taşındığımızda üç yüz bine satmıştık. Sen de Londra'dan bir şey alabilirsin. Hilly Fields civarlarında bazı güzel evler var... Ayrıca Forest Hill'de güzel ama biraz tamir gerektiren bir ev gördüm..."

Erika, Marsh'ın koridorda ne dediğini duymak için kulak kabarttı.

"Ben buraya ev fiyatları konuşmak için gelmedim, Marcie"

Marcie gözle görülür şekilde kasıldı. "Ama gecenin üçünde gelip kapımızı çalmasını biliyorsun. En azından kibar davranabilirsin."

"Çok yorucu ve korkunç bir gündü, Marcie."

Marcie, "Erika senin için her gün mü çok yorucu?" deyip ayağa kalktı ve çayının geri kalanını lavaboya döktü. Çay fayanslara sıçradı.

"Özür dilerim."

"Paul'ün biriminden kimse gecenin yarısında uygunsuz ev ziyaretleri yapmanın normal olduğunu düşünmüyor."

"Bu öyle değ..."

"Senin ne özelliğin var?"

Erika, "Hiçbir özelliğim yok. Biz birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve bu meseleyi telefonda konuşmak istemedim," dedi.

Marsh tekrar mutfağa girip karşısındaki manzaraya baktı. Marcie, Erika'nm tepesinde dikilmiş, parmağını uzatarak bir şey söylemek üzereydi.

"Marcie, bizi yalnız bırakabilir misin?"

Karısı, "Tabii ki. *Senin* memurların için her şeyi yaparım. Sabah görüşürüz," diye çıkıştı.

Marsh'ın yüzünde bir ifade belirip kayboldu. Erika ayrı odalarda yatıp yatmadıklarını merak etti.

Marsh kapıyı kapadı ve çabucak kendini toparladı. "Isaac'i gece nezarethanede tutacaklar. DNA sonuçlarını bekliyorlar."

"Neyin DNA'sı?"

"Görünüşe göre Stephen Linley... önüne gelenle düşüp kalkıyormuş. Dairede bir sürü deri ve bağlama malzemesiyle oldukça pornografik şeyler bulmuşlar."

"Ne tür?"

"Yasadışı bir şey değil ama fetişe yönelik şeyler. Bazıları nefessiz kalmak için kullanılan şeyler... Linley'nin telefonundaki mesajları dinlediler ve anlaşılan Isaacle aralan pek iyi değilmiş. Isaac ona bir sürü mesaj bırakmış ve bire bir aktarmam gerekirse, onu 'gebertmek' istediğini söylemiş."

"Ben de o tarz mesajlar bırakmışımdır, efendim."

"Erika..."

“Hayır. Bu işler nasıl yürür, bilirsiniz. Yeterince çabalarsanız herkesin özel görüşmeleri suçlayıcı nitelikte olur. Bunu Isaac yapmadı."

"Peki, benden ne dememi istiyorsun Erika? Tamam, o masum olduğu için prosedürleri yarıda mı keselim?"

“İkimiz de böyle şeylerin insanın üstüne yapıştığını biliyoruz. Avukatı var mıymış?"

"Evet, sanırım varmış."

"Ona ulaşmamı sağlayabilir misiniz? Onu birileri sorgulayacaksa ben olmak isterim."

"İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz..."

Erika çantasına uzanıp kartı çıkardı.

“Bunu görmelisiniz," deyip, plastik delil torbasının içinde dümdüz açık haldeki kartı masada ileri doğru itti. Marsh gidip mutfak tezgâhından okuma gözlüğünü aldı ve geri gelip uzunca bir süre karta baktı. Sonra arkasını çevirip içinde yazılı olanları okudu.

“Bu nereden çıktı?"

"Bu öğleden sonra uyuyakalmışım. Uyandığımda veranda açıktı ve bunu yastığımın üstünde buldum."

"Yastığın ha! Bunu bana neden söylemedin?"

“Şimdi söylüyorum ya! Uyandım. Notu buldum. Ona dokunmadım. Tutmak için

lateks eldivenler taktım. Sonra Isaac'ten telefon gelince doğruca Stephen Linley'nin evine gittim, ardından buraya geldim."

“Bu ış kontrolden çıkıyor. Sabah ilk iş bir brifing düzenle. Bir telefon edeceğim. Adli tıbbın evini incelemesi lazım."

"Sorun değil."

"Koltukta uyumak ister misin?"

"Hayır, efendim. Saat sabahın dördüne geliyor. Bir otele gidip birkaç saat uyuyacağım."

"Peki. Saat tam dokuzda karakolda görüşürüz."

Erika arabasından Levvisham Row Karakolu'nun girişine koşarken yağmur yine şiddetle yağıyordu. VVoolf görev başındaydı ve danışma bölümü plastik sandalyelerde yan yana oturan, asık suratlı genç kadınlarla doluydu. İkisi, pusetlerinde ağlayan bebekleri sallıyorlardı. Yeni yürümeye başlamış üç çocuk da sondaki sandalyelerde ayakta duruyordu. İki erkek ve bir kız çocuğu. Küçük, çıplak ayaklarını yeşil plastik sandalyelere vurarak gülüyorlar ve penceredeki buğunun üzerinde şekiller çiziyorlardı. Birileri camda onlann ulaşamayacakları kadar yukarıya yağlı parmaklarıyla şöyle yazmıştı: AYNASIZLARA ÖLÜM. Çocukların üstü başı dağınıktı ve gürültücülerdi ama arkalarında beton zemine düzgünce dizilmiş üç çift parmakarası terliği görmek Erika'yı duygulandırdı.

VVoolf, danışma masasının ardından başını kaldırıp, "Günaydın. Marsh herkesin vaka odasında toplanmasını istedi," dedi.

"Neden olduğunu söyledi mi? Saat dokuzda herkese brifing vermem gerekiyordu."

VVoolf öne doğru eğilip alçak sesle, "Dr. Strong'un, erkek arkadaşını küllükle öldürüp tutuklanmasıyla ilgili... Arkadan yemesi bir vana, sigara içtiğini de bilmiyordum."

Erika, "Dedikodudan daha iyi bir işin yok mu senin? Ayrıca sen hiç izin kullanmıyor musun?" deyip ona sert sert baktı, kartını okutarak kapıyı açtı ve ardından sertçe kapadı.

Koridordan sert adımlarla yürürken, VVoolf onu kapalı devre monitörden izledi.

Kadınlardan biri, "Hoop! Daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye bağırdı.

VVoolf, "Çok yakında hayatının aşkına yeniden kavuşacaksın. Sîzler de. Sadece parmak izleri alınıyor ve ağır yaralamayla suçlanıyorlar," dedi.

Kadınlar ona kaşlarını çattılar ve sohbetlerine geri döndüler.

VVoolf gazetesini açıp reçelli çöreğinden bir ısırık alırken, "Kimse bu sabah şakadan anlamıyor yahu," dedi.

Erika vaka odasına ulaştığında herkes oradaydı ve sessizce oturuyorlardı. Marsh bir bardak kahve içerek önde bekliyordu.

"Ah, Erika! Lütfen, otur."

"Bu sabahki brifingi benim vereceğimi sanıyordum, efendim. Öyle değil miydi?"

"Ben de öyle sanıyordum ama işler değişti. Lütfen, otur."

Erika arkada sıra sıra yazıcıların alışılmadık derecede sessizlik içinde durduğu masanın kenarına oturdu.

Marsh, "Bizimle bu davada ve diğer birçok soruşturmada adli tıp uzmanı olarak çalışan Dr. Isaac Strong dün gece partneri yazar Stephen Linley'yi öldürmekle suçlandı," diyerek brifingi açtı.

Memurların bu bilgiyi hazmetmeleri için duraksadı.

"Bu da durumumuzu oldukça karmaşık hale sokuyor. Gre-gory Munro ve Jack Hart cinayetlerine yönelik soruşturmamızın adli tıp delillerinin çoğunu Dr. Strong inceledi ve iki davada da katilin profilini çizmemize onun bulgulan yardımcı oldu. Stephen Linlev'nin öldürülme şekli Gregory Munro ve Jack Hart cinayetleriyle aynı özellikleri taşıyor. Stephen Linley'nin kanmda yüksek dozda flunitrazepam bulundu. Ayrıca aynı türden bir intihar poşeti kullanılarak boğulmuş ama bu sefer maktul saldırganına karşı koymuş gibi görünüyor. Otopsi ve toksikoloji,

Linley'nin benzodiazepinin yanında bir flunitrazepamin markası olan Rohypnol

gibi eğlence amaçlı uyuşturucu maddeleri düzenli olarak kullandığını ve bu tür maddelere yüksek direnci olduğu gösterdi. Olay yerinde bulunan tek DNA, bir erkeğe ait."

Marsh vaka odasında memurların bunu hazmetmesine izin vermek için tekrar duraksayıp sonra tekrar devam etti: "Stephen birçok cinsel partnerle ilişkiye girmiş ve dün gece de bir eşcinsel saunasına gitmiş. Güvenlik kamerası onun akşam saat altı ila on arasında VVaterloo'daki Chariots eşcinsel saunasında olduğunu gösteriyor. Bu delillere ek olarak, Stephen Linley cinayeti Merkez Doğu-l'deki Bovvery Lane Binası'nda meydana gelmiş ki bu da olayı tartışmasız olarak Londra Büyükşehir Polisi'nin yetki alanına sokuyor. Yani sadece bizim bölgemizin değil, Londra Emniyeti'nin de yetkisi dışında."

Erika, "Efendim, elbette Isaac Strong'un seri katil olduğunu düşünüyor olamazlar, değil mi?" diye sordu.

"Sözümü bitirebilir miyim, lütfen?"

"Beni önceden bilgilendirmenizi terci ederdim, efendim. Ben bu davanın kıdemli sonışturma memuruyum ve bütün bunları şu anda ilk kez duyuyorum."

Vaka odasındaki memurlar oturdukları yerde huzursuzca kıpırdandılar.

"Erika, ben de Emniyet Genel Müdür Yardımcısı tarafından daha yirmi dakika önce bilgilendirildim. Devam edebilir miyim, lütfen?"

"Evet, efendim."

"Dr. Strong olay yerinde bulunmuş. İlk başta rutin sorgulama için tutulmuş ve Stephen'ın cesedini bulduğunu söylemiş. Ancak sonra olay yerinden sonuçlar gelmeye başlamış. Stephen Linley'nin dizüstü bilgisayarında çok sayıda fotoğraf varmış ve fotoğraflardakilerden birinin de JordiLevi olduğu doğrulanmış."

Crane, "O bizim sorguladığımız jigoloydu. Cinayetten birkaç gün önce Gregory Munro'nun evindeymiş," dedi.

"Evet. Bilgisayardaki birçok fotoğraf JordiLevi'yi Stephen Linlev ve Isaac Strong'la birlikte gösteriyor. Cinsel ilişkiye girdikleri fotoğraflar. Polis, Dr. Strong'un evini aradı ve az miktarda ekstazi, esrar ve üç cinayette de kullanılan flunitrazepamdan bulundu. Ayrıca birtakım fetiş gereçleri bulundu: başlıklar ve

çuvallar, erotik asfiksi ya da nefes kontrol faaliyetlerinde kullanılan türde şeyler... Kendini ya da partnerini cinsel haz için kısmen boğmakta..."

Erika odanın arkasında otururken kanının donduğunu hissetti. Aklı Isaac'in evine gittiği zamanlara kaydı. Bunlar doğru olabilir miydi?

Marsh, "Tabii her zaman olduğu üzere," dedi, "Dr. Isaac Strong da suçu ispatlanana kadar masum kabul ediliyor ve o aramızdan biri; sicili tertemiz, iyi bir adli tıp uzmanı olduğu için bu dava daha da hassas bir hal aldı. Ancak aleyhine deliller endişe verici derecede çoğaldı ve Büyükşehir Polisi'nin onu Stephen Linley'nin cinayetinden tutuklamaktan başka şansı kalmadı. Isaac Strong şimdi Gregory Munro ve Jack Hart cinayetlerinin de şüphelisi olarak görülüyor."

Erika, "Peki, biz, yani bu ekip nerede duruyor?" diye sordu.

Marsh duraksadı. "Hepinizin de bildiği üzere, şeffaflığı korumamız gerekiyor. Hepiniz bu davada çok iyi iş çıkardınız ve her birinize teşekkür ediyorum. Dedektif Foster, siz de Dr. Strong'la birlikte çalışıyordunuz ve onun raporlarına bakıp davanın seyrini kasten değiştirip değiştirmediğini incelememiz gerekiyor. Ayrıca Dr. Strong polisi aramadan önce, olay yerinden size telefon etmiş..."

Vaka odasındaki bütün gözler Erika'ya çevrildi.

"Ben Isaac'i... Dr. Strong'u sosyal olarak da tanıyorum. Sadece öldürülen erkek arkadaşını bulmuştu."

"Ben seni hiçbir şeyle itham etmiyorum, Erika. Ama seni aradığında çizgiyi aştı. Bir cinayet vakasında, olay yerindeki cinayet şüphelisinden kıdemli soruşturma memuruna telefon gelmesini kabul edemeyiz. Eski meslektaşlarımızdan Dedektif Sparks dün gece olay yerindeydi. Kendisi deneyimli bir cinayet araştırma ekibinin de başında olduğundan artık bu davayı, kıdemli soruşturma memuru olarak o devralacak."

Vaka odasındaki memurların çoğu dönüp Erika'ya bakınca Erika kendine hâkim olmaya çalıştı.

Marsh devam etti: "Hepinize yoğun çalışmalarınızdan dolayı teşekkür etmek için buradayım ama bu sabah mümkün olduğunca çabuk bir devir işlemi yapmanız gerekecek. Dedektif Sparks bazılarınızı ekibine dahil edebilir."

Erika ayağa kalktı. "Sizinle konuşabilir miyim, efendim?" diye sordu.

"Erika..."

"Sizinle ofisinizde konuşmak istiyorum, efendim. Şimdi."

Marsh, "Üzgünüm, Erika," dedi.

Erika ofiste onun karşısında duruyordu. "Bana önceden bilgi vermeden *ekibimin* önünde söylediğinize inanamıyorum."

"Dediğim gibi, ben de sabah ilk iş Oakley arayınca öğrendim. Olmuş bitmişti her şey. Bana sadece karar bildirildi."

"Oakley... Anlaşıldı şimdi..."

"Kişisel bir durum değil. Aşağıda, vaka odasında beni duydun."

Erika, Marsh'm masasının karşısındaki koltuğa oturarak, "Sizce bunu o mu, Isaac mi yaptı?" diye sordu.

Marsh da sandalyesini çekip oturdu. "Bana sorma. Onu neredeyse hiç tanımıyordum. İyi bir adli tıp uzmanı. Onunla samimi olan şendin. Sen ne düşünüyorsun?"

Erika, "Ben *samimi* falan olmuyordum. Onunla birkaç kez akşam yemeği yedim," diye karşılık verdi ve arkadaşlıklarından önemsiz bir şeymiş gibi bahsettiğini fark ederek şaşırdı. *Ben bu kadar zalim bir cadı mıyım? O benim en yakın arkadaşlarımdan biri,* diye düşündü. Ancak itiraf etmeliydi ki az önce onun aleyhindeki kanıtlara çok şaşırmıştı.

"Ya erkek arkadaşı? Onları birlikte gördüğünde ne düşündün?"

"Isaac'in Stephen Linley'yle çalkantılı bir ilişkisi olduğunu biliyordum. Detaylara fazla girmese de Stephen'ın onu aldattığını ve ayrıldıklarını biliyordum. Sonra bir akşam ona yemeğe gittim ve birdenbire Stephen yine oradaydı. Stephen'm beni pek sevdiğini sanmıyorum. Ama zaten son zamanlarda pek sevildiğim söylenemez."

Marsh sırıtarak, "Son zamanlarda mı?" dedi. Duruma rağmen Erika da sırıttı.

Marsh, "Stephen Linley'nin kitaplarını okudun mu hiç?" diye sordu.

"Hayır."

"Marcie geçen tatilimizde onlardan birini okumak için internetten indirdi. Gece Çöküyor'u... İlk dört bölümden sonrasını okuyamadı."

"Neden ki?"

"Kadınlara işkence etmekten hoşlanıyor gibi."

"Ama kitapların *türü* bu; hepsi gerilim ve suç romanları, efendim."

"Ben de öyle dedim. Marcie'ye romantik komedilerden vazgeçmemesini söyledim... Her neyse... Gregory Munro ve Jack Hart cinayetleriyle ilgili her şeyin Dedektif Sparks ve ekibine aktarılmasını ayarlamak durumunda kaldım. Yeni bir adli tıp uzmanının hepsinin üstünden geçmesini sağlayacaklar."

Erika ayağa kalkıp kara bulutların altında öfkeli görünen Lewisham'a baktı. "Sparks denen adi herif nasıl oldu da benim davamı aldı? Bu hayatımda yediğim en büyük kazık gibi geliyor."

"Düşman edinmenin kötü tarafı da bu, Erika. Arkandan iş karıştırırlar ve genelde karanlıkta güçlenirler. Sparks da çok iyi iş çıkarıyor."

Erika, "Ne kadar iyi?" diye sordu. "Çünkü kesinlikle elinden gelenin fazlasını yapıyor. Kendi ekibini yönetiyor. Hemslovv Operasyonu'nda da gizli gözetleme ekibine yardım etmek üzere çağırılmış."

Marsh duraksadı.

"Efendim, bana onun da komiser pozisyonuna aday olduğunu söylemeyin sakın."

O pozisyona aday olan bir sürü memur var. Sadece ikiniz değilsiniz."

"Peki, bu beni nasıl bir konuma sokuyor?"

"Dava dışında. Bana sorarsan dava dışında kalmanın tek nedeni de çıkar çatışması yaşaman. Şu an şüpheli olan bir adli tıp uzmanıyla arkadaşlık kurdun."

"Artık dava üzerinde çalışmadığıma göre beni başka bir yerden kullanın.

Hemslovv Operasyonu'nda çalışmayı çok isterim. Sparks artık o davada çalışmıyor. Yeni bir kıdemli soruşturma memuru işlerine yarayabilir."

"Komiser Nickson senin dün gece olay yerine öyle dalmanı pek hoş karşılamamış... memurlarına karşı tavrını da." Marsh, Erika'nm suratındaki ifadeyi gördü. "Evet, haberim var. Oak-ley'nin de var."

"Özür dilerim, efendim ama inanın bana, sadece elimden gelen en iyi polis memuru olmaya çalışıyorum. Ben kimseyi sinirlendirme niyetiyle hareket etmiyorum ama..."

Marsh, "Gerçekten pek seviliyorsun..." diyerek onun sözlerini tamamladı. "Bak; kullanmadığın üç haftalık iznin var. Biraz güneşe çıkmanı öneririm. Bazen ortadan kaybolmak iyidir."

"Efendim, ben plajda güneşlenen tiplerden değilim."

"Dene o zaman. Kendine elli faktörlü bir güneş kremi al ve çekip güzel bir yerlere git. Bu Gece Avcısı davasını ucuz atlattın. Samimi söylüyorum."

"Peki, efendim."

"Ah, bu arada, Erika, eğer burnunu soktuğunu duyarsam, bu, komiserlik terfisi hayalini bitirmenin en hızlı yolu olur."

"Bu bir hayal değil..."

"Neyse... Her halükârda bir tatile çık."

Erika, "Pekâlâ, efendim," deyip Marsh'a başıyla selam verdi ve ofisinden ayrıldı.

Vaka odası boştu. Floresan ışıklar açık bırakılmıştı. Erika sessizlikte bir an öylece durup çok hararetli geçen son üç haftada topladıkları bütün kanıtların asılı olduğu beyaz tahtalara baktı. Ekibinin yoğun çabalarına.

Bir kadın kapıyı çalıp içeri girdi. Polis destek memurlarından biriydi; Erika adını bilmiyordu. Kadın boş masalara bakarak, "Affedersiniz, efendim. Delillerin devrine başlayabilir miyiz?" diye sordu.

Erika başıyla onayladı ve odadan çıktı. Koridorda VVoolfla karşılaştı.

"Daha önce dediklerim için özür dilerim, amirim... Dr. Strong'u iyi tanıyor muydunuz?"

"Evet ama şimdi düşünüyorum da... hayır."

VVoolf, "Demek öyle. Her şey zamanla temize çıkacak," deyip sırıttı.

"O da ne demek?"

"Biliyorsam, ne olayım. Annem hep böyle derdi. Ruhu şad olsun. Zavallı ihtiyar. Her neyse, sizin için bunu bulmayı başardım," deyip ona eski bir Nokia telefon verdi. "Hâlâ sorunsuz çalışıyor."

Erika telefonu ondan alarak, "Hatırlamışsın," dedi.

"Levvisham Row'a katıldığınızda bana ilk söylediğiniz şey buydu: 'Bana tuşları olan bir telefon bul, seni şişko pislik'."

Erika sırıtarak, "Ben asla 'şişko pislik' demedim," dedi.

"Evet, o kısmını uydurdum." Cam bölmeden bakıp olay veri fotoğraflannı beyaz tahtadan indiren destek memurlarım izlediler.

Erika, "Herkes nereye gitti?" diye sordu.

"Çoğuna eve gidip yeni bir göreve atanmayı beklemeleri söv-lendi. Bugün de pazar. Sanırım yoğun bir haftaya daha başlamadan beklenmedik bir izin gününden faydalanmak istediler."

Erika hayal kırıklığına uğramış, biraz da terk edilmiş hissetti. Ancak ne kadar aptalca davrandığım fark ederek bu hisleri üzerinden attı. Bu sadece işti.

VVoolf, "Peki şimdi ne yapacaksınız, amirim?" diye sordu.

"Uç haftalığına tatildeyim."

"Ah ne güzel! Üç hafta izin için neler vermezdim. İyi eğlenceler." VVoolf onun omzunu sıvazladı ve danışma masasına doğru gitti.

Eğlence... Erika en son ne zaman eğlendiğini hatırlayamıyordu. Camdan, beyaz tahtalara baktı. Artık neredeyse boştular. Çantasını omzuna attı ve bundan sonra

ne yapacağından emin olamayarak karakoldan çıktı.

Erika sabahın geri kalanı boyunca güçsüz ve hüsrana uğramış hissederek arabayla amaçsızca dolaştı. Isaac'in Blackheath'te-ki evinin önünden geçti ve evde arama yapıldığını gördü. Kapı önüne bir polis memuru yerleştirilmişti ve girişe polis şeridi çekilmişti. Isaac'in siyah parlak kapısının dışında iki avize ağacı ve güneşte parlayan pencereli cumbalarıyla güzel evini görmek ama onun gözaltında tutulduğunu bilmek tuhaf bir his uyandırdı.

Sonra Shirley'ye gidip Penny Munro'nun evinin önünden geçti. Yol sessizdi ve birçok evin perdeleri sıcağa karşı çekilmişti. Penny'nin evi gür, yeşil çimli ön bahçesiyle göze çarpıyordu. Görünüşe göre Gary bahçe sulama yasağını hâlâ ihlal ediyordu. Erika onun başka neler yaptığını merak etti ve arabayı yavaşlatmak üzereydi ki mantığı devreye girdi. Arabayı geri döndürdü ve Forest Hill'e gitti.

Eve ulaştığında tekrar yağmur yağmaya başladı. İçecek bir şeyler arayarak evin içinde oraya buraya çarpa çarpa dolandı ama buzdolabı da dolapların çoğu da boştu.

Kendini kapana kısılmış bir hayvan gibi hissederek evinde ağır adımlarla dolandı, sonra bilgisayannı açıp tezgâhın üstüne bıraktı ve kalan bir kadehlik viskiyi bardağa koydu. Hayatından, kariyerinden, her şeyden nefret ederek etrafına bakındı \ağmur artık daha da şiddetli yağıyordu. Erika veranda kapısını açıp kapı eşiğinde bir sigara yaktı. Arkasında ıslak bir sıçrama sesi geldi ve Skype'ı açıldı. Telefon çalmaya başladı ve Erika arayanın Gece Avcısı olabileceğini düşünerek aceleyle tekrar içeri girdi.

Arayan Slovakya'dan ablası Lenka'ydı.

Erika hayal kırıklığına uğradığını fark edince, "Deliriyorum," diye geveledi. "Kendi ablamdansa seri bir katilden telefon gelmesini tercih ediyorum." Derin bir nefes alıp aramaya cevap verdi.

Ablası cıvıldarcasına, *"Ahoj zlatkol”'* dedi. Lenka salonundaki koyun postu kaplı, büyük deri koltukta oturuyordu. Arkadaki duvar çarpıcı bir turuncu tonundaydı ve üzerine çocukları Ka-rolina ve Jakub'un fotoğrafları serpiştirilmişti. Lenka, uzun, sarı saçını kafasının tepesinde topuz yapmıştı ve kocaman karnına rağmen çingenepembesi, ince askılı bir bluz giymişti.

Erika Slovakça konuşarak, "Selam, Lenka. Her an patlayacak gibi duruyorsun," dedi.

"Evet. Artık çok zamanım kalmadı. Seni aramasam olmazdı. Son ultrasonuma girdim ve haberlerim var. Bir oğlan daha geliyor!"

Erika, "Bu harika. Tebrikler," dedi.

"Marek sevinçten havalara uçuyor. Beni az önce şehirdeki mücevher dükkânına götürdü. Hatırlarsın ya, ana caddedeki lüks dükkân... Bana bir halhal aldı."

Marek, Lenka'nın kocasıydı ve yakın zamanda çalıntı mal bulundurmaktan hapse girmişti.

Erika, "Marek bunu nasıl başardı?" diye sordu.

"Yine çalışıyor."

"Çalışıyor mu? Hapiste olduğunu sanıyordum. Değil mi?"

"Bir ay önce şartlı tahliye ile çıktı."

"Birdenbire nasıl salıverildi? Dört yıllığına içeri girmişti."

"Erika, böyle diyeceğini biliyordum... Polisin işine yarayan bir şeyler hatırladı ve onu bıraktılar... Ayrıca bana artık para göndermene gerek olmadığını söylemek için aradım seni. Teşekkürler."

"Lenka..."

* (Sk.) Selam, tatlım. *~çn*

"Hayır, Erika. Ben iyiyim. Marek geri döndüğüne göre her şey yolunda."

"Neden bir banka hesabı daha açmıyorsun? Sana para göndermeye devam ederim. Sen de onları bir kenara koyar, kendine saklarsın."

"Bana bakmana gerek yok, Erika."

"Var. Mafyaya çalışanların sonunda ya öldüğünü ya da hapiste çürüdüklerini biliyorsun. İki... şimdi ondan bir çocuk daha yaptığına göre, üç çocuklu bekâr bir

anne olmak mı istiyorsun?"

Lenka öfkeyle ellerini kaldırarak, "İyi olmak için çok uğraştı ve şartlı tahliye edildi," dedi. Sanki bu onu diğer babaların önüne geçiriyordu. "Burada hayat farklı, Erika."

"Bu, doğru olduğu anlamına gelmez."

"Anlamıyorsun. En azından memnun olamaz mısın? Marek bize bakıyor. Çocukların güzel kıyafetleri var. iPhoneları var. Bu küçük çocuğun da hiçbir şeyi eksik olmayacak. Onları güzel okullara yazdırabileceğiz..."

"Tanrı korusun... Marek gidip öğretmelerinin dizlerini kırmakla tehdit edebilecekken, saatlerce ders çalışmak zorunda kalırlar o zaman."

Ablası, "Erika, artık bu konuda konuşmanı istemiyorum. Seninle tartışmak için aramadım," deyip konuyu kapadığını gös-terircesine topuzunu düzeltti. "Her neyse... sen iyi misin? Sky-pe'ından aramayı denedim. Mark'ın ölüm yıldönümünde dört kez aradım."

"Ben iyiyim."

Lenka kameraya doğru bakarak, "Birkaç resim asmalısm. Hapishane hücresi gibi görünüyor," dedi.

"Marekle ziyarete geleceğiniz zaman için böyle tutuyorum. Böylece kendini evde hisseder."

Duruma rağmen ikisi de gülmeye başladılar.

Sakinleştiklerinde Lenka, "Çocuklar selam söylüyor," dedi. "Arkadaşlarıyla havuzdalar."

Erika, "Onları benim yerime öp. Doğuma girdiğinde de bana haber ver, tamam mı?" dedi.

"Tamam... Haber vereceğim. Seni seviyorum." Lenka parmaklarını dudaklarına koyup öpücük attı. Erika da ona aynı şekilde karşılık verdi, ardından ekran karardı.

Skype görüşmesinden sonra evdeki sessizlik kulak tırmalayıcıydı. Erika'nın gözleri boş duvarlara kaydı ve ıvır zıvırla dolu kitaplığa takıldı. *Grinin Elli Tonu'nun* yanında Stephen Linley'nin verdiği imzalı kitap vardı. Erika ayağa kalkıp kitabı aldı ve Soğuk, Ölü Ellerimden'i okumaya başladı.

Moss beklenmedik boş pazar gününden faydalanıp oğlu Ja-cob'ın banyo ve yatak zamanına yetişebildiğine sevinmişti. Ona bir hikâye okumayı yeni bitirmişti ve oğlunun uyuyakaldığını gördü. Onun uyuyan yüzünü öptü ve gece lambasını, bir süre daha tatlı ninnisini çalmaya devam edecek şekilde kurdu.

Odadan çıktığında karısı Celia'nm elinde telefon vardı.

"Erika Foster," dedi. Moss telefonu aldı, koridorda ilerledi, ofis olarak kullandıkları küçük yatak odasına gitti ve kapıyı kapadı.

Erika, "Seni evden aradığım için özür dilerim," dedi.

"Sorun değil, amirim. Ne var ne yok?"

"Bugün sanki herkes ortalıktan sıvıştı."

Moss'un tarafında huzursuz edici bir sessizlik oldu. "Öyle yaptık sanki; özür dilerim. Marsh'a takılıp kalacağınızı düşündüm, öyle olmadı mı?"

"Ah, evet. Güzel bir gün geçirdin mi?"

"Evet. St. James Parkı'na gittik. Güzeldi."

"Konuşabilecek durumda mısın?"

"Evet. Jacob'a Aç Tırtıl'ı okumayı yeni bitirdim. Şimdi de canım salata çekiyor ki sanırım bu bir ilk."

"Ben de Stephen Linley'nin yazdığı Dedektif Bartholomevv romanlarından birini okuyorum..."

"Ve bir kitap kulübü mü başlatmak istiyorsunuz?"

"Çok komik. Hayır. Soğuk, Ölü Ellerimden'i okudum ve çok rahatsız edici buldum..."

"Hangi yönden?"

"Kanlı sahneleri sorun etmiyorum ama bu fazla derin ve karanlık. Kadınları geceleri kaçıran, sonra da onları bodrumda tutup işkence eden bir seri katil var."

"Kuzuların Sessizliği gibi mi?"

"Hayır. *Kuzuların Sessizliği* vahşeti zarifçe ve belirli sınırlar içinde betimliyor. Bu resmen işkence pomosu. Kendimi zorlayarak sayfalar dolusu uzun, bitmek bilmeyen tecavüz sahneleri okudum ve katil aralarda kadınların çıplak bedenlerine kaynar su döküyor."

"Off!"

"Sanki bunları yazmaktan zevk alır gibi... Uzak bir ihtimal ama ya Gece Avcısı, Stephen'ı kadınlara karşı tavrından dolayı öldürdüyse?"

"Yeni soruşturmanın, Stephen'ı Isaac Strong'un öldürdüğü varsayımı üzerinden gittiğini sanıyordum, öyle değil mi? Sizin de davadan alındığınızı."

"Isaac'in bunu yapmış olabileceğine inanıyor musun, Moss?"

"Hayır ama onu pek de iyi tanımıyordum."

"Ben olay yerindeydim, Moss. Her şey bunun aym katil olduğunu gösteriyor. Az önce Stephen Linley'yi Google'da aradım. Kitapları çok satıyor ama edebiyat etkinliklerinde genelde bir sürü anlaşmazlık çıkıyormuş. Bir sürü insan gelip kitaplarındaki kadına şiddet sahnelerini sorgulamışlar. Kitapların boykot edilmesiyle ilgili bir şeyler de var. Ya bağlantı buysa? Ya onun kitapları Gece Avcısı'na şiddet uygulaması için birine ilham verdiyse? Onunla telefonda konuştuğumda, bana kocasının kendisine işkence yaptığını ama onu öldüremeden geberip gittiğini söyledi."

Moss, "Bu iyi bir teori, amirim. Yoksa bir polisiye romanından polislik mi yapacaksınız?" diye sordu.

"Bence cinayet saikına açıkça bakmadık. Gregory Munro cinayetinde katilin reddedilmiş eşcinsel bir sevgili olduğunu düşünerek boşuna zaman harcadık. Jack Hart olayının da herkesin gözü önünde olmazı konuyu biraz saptırdı."

Moss, "Ama tek bir sorun var, amirim. *Biz davadan alındık.* Geçici olarak güvenlik kamerası idare birimine atandım," dedi.

"Ya Peterson?"

"Bilmiyorum. Onun da başka bir göreve verildiğini duydum ama ne olduğundan emin değilim."

Erika garip kaçsa da, "Ben de tatildeyim zaten," dedi.

"insanlar tatildeyken normalde ne yaparlar, biliyor musunuz? Gidip arkadaşlarmı ziyaret ederler. Belki de gidip Isaac'i görmelisiniz. Bir polis olamıyorsanız, arkadaş olabilirsiniz."

Erika, Belmarsh Cezaevi'rıin ziyaretçi merkezinde sıraya girmiş, güvenlikten geçmeyi bekliyordu. Cezaevi uzun, alçak, rutubetli betonarme bir binaydı ve metal detektörlerden geçmek için bekleyen kırk kişi için dar bir alandı. Dışarıda yağmur yağıyordu ve uzun, ince pencerelerin hepsi buğulanmıştı. Ter, vücut ve parfüm kokuları, endüstriyel yüzey temizleyicinin kokusuna karışmıştı. Tek başına gelmiş birkaç erkek ve kadın vardı. Bazıları bir arkadaşım ya da sevdiğini ilk kez hapiste ziyaret etmenin şokunu yaşıyor gibi duruyordu. Gürültücü bir grup mahkûm eşi ve çığlık atan çocukları metal detektörlerde gecikmeye neden oluyordu. Bir kadın, bebeğinin bezinin içini görmek isteyen gardiyana itiraz ediyordu.

Herkes güvenlikten geçtikten sonra uzun bekleme odasında yine bir bekleyiş vardı. Sonra da içinde sıralarca plastik masa ve sandalyenin olduğu, spor salonuna benzeyen kocaman bir salona alındılar. Erika içeri girdiğinde mahkûmlarm hepsi kıpırdamadan oturuyordu. Görüş sonunda ziyaretçilere karışıp kaçmasınlar diye sarı kuşaklar takmışlardı.

Isaac'i üçüncü sıranın sonundaki bir masada buldu ve görüntüsü karşısında şoke oldu. Gözleri kanlanmış, etraflarında da koyu halkalar oluşmuştu. Genelde özenle şekillendirdiği saçları darmadağınıktı ve yüzünde tıraş kesikleri vardı.

"Seni görmek çok güzel," dedi.

Erika, "Stephen'a çok üzüldüm," dedi.

Isaac onun gözlerine bir şey arıyormuş gibi baktı. "Teşekkürler. Neden

buradasın?"

"Arkadaşın olarak buradayım," deyip uzandı ve onun elini tuttu. Eli soğuk ve nemliydi. Ayrıca titriyordu. "Özür dilerim. Daha önce gelmeliydim."

"Burası bir kâbus. Pislik, çığlıklar, sürekli şiddet ve kötülük yapma tehditleri," diye geveledi. "Ben yapmadım. Lütfen, inan bana. Ben yapmadım... Bana inanıyorsun, değil mi?"

Erika tereddüt etti. "Evet, inanıyorum."

"Waterloo'da bir eşcinsel saunasına gittiğini öğrendim. Erkekleri beceriyordu. Arada hiçbir şey olmadan. Korunmadan. Şüphelendim ve onunla yüzleştim. Bana sadece spor salonunda olduğunu söyledi. Sonra beyinsiz aptal iPod'umu alıp onu saunadaki dolapta unutmuş. Benimle iletişime geçtiler... Sanırım ona onu geberteceğimi söylediğim telefon kaydını dinlemişsindir."

"Evet."

"Ama yapmadım. Onu öldürmedim. Tartışmak için evine gittim. Anahtarımla içeri girdim..." Isaac yutkundu ve gözleri doldu. Gözyaşları yumuşak patırtılarla masaya döküldü. Isaac koluyla onları sildi.

"Bir dakika. İçeri anahtarla mı girdin?"

"Evet. O aşamaya gelmiştik. Bana bağlılığını dile getirmiş ve anahtar vermişti. Ben de acınacak derecede minnettar olmuştum."

"Dairesi ikinci katta ve balkonsuzdu, değil mi?"

Isaac başıyla onayladı.

"Sen gittiğinde kapı kilidiyse haneye tecavüz değildi. Ya Stephen katili eve aldı ya da katil kendi anahtarıyla içeri girdi."

"Bu yüzden mi buradasın? Dava için mi?"

Erika ona olanları, davadan alındığını çabucak anlattı.

"Yani bunu yalnız başına mı araştırıyorsun? Bana yardım edebileceğini

düşünüyor musun?"

Herhangi bir şey yapabilir miyim, bilemiyorum, Isaac."

"Lütfen. Buna... buna katlanamam ben."

Erika değerli yarım saatlerinin on dakikasını çoktan kullandığını fark etti.

"Isaac, sormak zorundayım; neden Stephen? Çok düzgün bir hayatın var. Saygıdeğer bir işin, evin, arkadaşların. Onda seni çeken neydi? Düzenli olarak uyuşturucu kullanıp jigololar kira-lıyormuş."

"Beni heyecanlandırıyordu, Erika. O yaramaz bir çocuktu. Ben de diş telleriyle, gözlüklerle büyüyen ve beden eğitimi dersinde çöp bacaklarıyla ayarsız, iyi bir çocuktum. Yirmi üç yaşında tıp fakültesinden mezun olana kadar bakirdim. Her zaman doğru şeyi yapıp çok çalıştım ama Stephen seksi, tehlikeli ve öngörülemez bir tipti. Rencide edici bir komikliği vardı..." Isa-ac omuz silkti. "Yatakta inanılmazdı. Doğru olmadığını ve bana yakışmadığını biliyordum... Ama onu tekrar hayatıma aldım. Bu da seni uzaklaştırdı. Özür dilerim, Erika. Bana ihtiyacın vardı, değil mi? Mark'ı bile unuttum. Yıldönümünü... Çok üzgünüm."

Erika uzanıp onun elini tuttu.

Isaac başını kaldırıp ona baktı ve hafifçe gülümsedi.

Erika, "Bak. Başka şeyler de sormak zorundayım. Stephen'ın kitaplarından ikisini okudum. Soğuk, Cansız Ellerimden ve Mahzendeki Kız'ı..."

Isaac neredeyse onun aklını okuyarak, "Biliyorum. Şok etkisi yaratan şeyler yazıyordu," dedi.

"Sürekli kadınlara işkence edilen sahneler var... Bir de Dedektif Bartholomevv var. Sözde kitapların kahramanı ama o da karısını dövüyor. Nasıl yani?"

Isaac omuz silkti. "Bir antikahraman. Bunları yazmak onun işiydi; Stephen öyle derdi. Kafasındaki bütün kötülükleri atıyordu. Dünyadaki bütün korku yazarlarım bir düşünsene; yazdıklarını ille de gerçekleştiriyorlar diye bir şey yok. Ayrıca bizim işimizi de düşün, yani benim işimi. Ben insanları kesiyorum. Be-derilerini parçalarına ayırıyorum. Beyinlerinin içini oyuyorum. Benim

yaptığım da aym derecede vahşi."

Erika, "Ama senin işin farklı, Isaac. Sen kötü adamların yakalanmasına yardımcı oluyorsun. Stephen onları yaratıyordu. Her ne kadar kurgusal olsa da," dedi.

"Onun karakterleri, hayranları için senin benim kadar gerçekti."

"Stephen'm hiç çılgın hayranları var mıydı? Rahatsız edici hayran mektuplarından falan alıyor muydu?"

Isaac koluyla burnunu sildi. "Bilmiyorum. Pek mektup almıyordu. Birçok hayranının ona Facebook sayfasından yazdığım biliyorum."

"Editörü onun adına hayran mektupları alır mıydı?"

"Evet. Muhtemelen. Ofisleri Batı Londra'da... Benim bir hayatım vardı, Erika... Sence ona dönebilecek miyim? Lekelendim artık. Sonuçta güven telkin etmesi gereken bir pozisyondaydım ama şimdi şüpheli konumdayım." Ağlamaya başladı.

Erika diğer mahkûmlardan bazılarının ona baktıklarını fark etti. "Isaac dur. Bunu burada yapma. Seni buradan çıkarmak için elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum."

Isaac başım kaldırıp ona baktı. "Teşekkürler. Bunu ancak sen yapabilirsin," dedi.

Telefon kulübesi Londra'nın dışlarında, Barnes Parkı'ndaydı. Simone onu hatırlamıştı. Uzun zaman öncesinin mutlu anılann-dan birinin, annesinin onu Kew Bahçeleri'ne götürdüğü günün bir parçasıydı. Bilet gişesini geçene kadar annesinin paltosunun içine saklanmak zorunda kalmıştı ama içeri girdiklerinde çiçekleri ve ağaçları çok sevmişti. Annesi tropik eve girmeyi çok istemişti. Orası devasa bir sera gibi; çok sıcak ve dünyanın her yerinden gelen bitkilerle doluydu. Simone tabelada "Nadir Hayvan ve Bitkiler" yazdığını hatırlıyordu.

Elbette annesi Kew Bahçeleri'ne, torbacısıyla buluşmak için gitmişti sadece. Adamla, yetişkinlere özgü şeyler yapmak için çalıların arasına girmişti. Ancak küçük Simone özgürce dolaşabildiği birkaç saatin tadını çıkartmıştı. Annesi mutluysa kendisinin de mutlu olacağım biliyordu.

Eve dönerken otobüste yüzünü pencereye yapıştırıp, Bames Parkı'nm

alabildiğine yeşilliği arasında kırmızı kırmızı parlayan telefon kulübesini görmüştü. Onca yılın ardından hâlâ aynı görünüyordu. Kuraklık yeşillikleri sarartmıştı ve telefon kulübesinin kırmızı boyası soyuluyordu ama görünürlerde tek bir kişi bile yoktu.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra Erika Foster cevap verdi.

"Kartımı aldın mı, Dedektif Foster?"

Bir sessizlik oldu.

Erika, "Evet. Teşekkürler. Ama çoğu insan posta kutusunu kullanırdı," dedi.

Simone, "Ben çoğu insan değilim, Dedektif Foster," deyip ahizeyi sıkıca tuttu ve pis camdan boş parka baktı.

Erika, "Özel olduğunu mu düşünüyorsun? Bu dünyaya yüce bir amaçla mı gönderildin?" diye sordu.

"Hayır. Tam aksine. Önemsizim. Güzel ya da zeki değilim ama öfke ve ıstırapla doluyum... Özellikle de ıstırap insana çok enerji veriyor, değil mi?"

Erika, "Evet, veriyor," dedi.

"Ben de o enerjiyi intikam almak için kullanmaya karar verdim... Seninle ilgili bir şeyler okudum. Nasıl da işini yapmaya çabaladığını, o uyuşturucu kaçakçısını yakalamaya çalıştığını ve her şeyin nasıl da berbat olduğunu. Sadece arkadaşlarını ve kocanı kaybetmekle kalmadın; hizmet ettiğin insanlar da sana sırtlarını dönüp seni suçladılar."

Erika araya girerek, "Ya durursan yardım alabileceğini söyle-seydim?" dedi.

Simone, "Ya ben sana durursan yardım alabileceğini söyle-seydim?" diye karşılık verdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaşadığın yeri gördüm. O acınası evi. Üç parça eşyanı. Hayatını emniyete adaman karşılığında eline ne geçiyor? Dünyayı kurtarmaya çalışmasaydın hayat daha kolay olmaz mıydı?"

Yine bir sessizlik oldu. Erika sesi titreyerek, "Seni bulacağım. Bulduğumda da gözünün içine bakıp ne kadar da zeki olduğunu düşündüğünü göreceğim," dedi.

"Sıkıysa yakala beni. Henüz işim bitmedi."

Bir dit sesi geldi ve Simone telefonun çevir sesini duydu.

Yüzünü korkudan değil, acıdan ekşitti. Gülümsediğinde küllüğün çarptığı yer acıyordu.

Moss boştaki eliyle uzanıp kapıyı çaldı. Diğer elinde bir pizza kutusu vardı. Kısa süre sonra kapı açıldı. Erika ürpererek kapının girişinde belirdi.

Moss, "Pizza hoşuna gidebilir diye düşündüm," deyip kutuyu kaldırdı. "Pepperonili."

Erika, "Teşekkürler. İçeri gelsene," deyip kenara çekilerek onun geçmesine izin verdi. Yağmur dinmişti ve veranda camından, açık mavi ve turuncu renklerle yavaş ve güzel bir günbatımı görünüyordu.

"Az önce Celia ve Jacob'ı Ladyvvell'de yüzmeye bıraktım. Uğrayıp tatilinizin tadını nasıl çıkardığını göreyim dedim."

Erika, "Bir yer bul da kutuyu bırak," deyip dolaptan tabak çıkarmaya gitti.

Moss etrafa bakındı ve müsait her yüzeye ve yerin bazı kısımla-nna Gece Avcısı davasından belgelerin saçılmış olduğunu gördü.

"Bütün bunları almanıza izin mi verdiler?"

"Hayır. Dizüstü bilgisayarıma indirdim."

"Eee? Tatil iyi gidiyor mu?" deyip birkaç gri dosyayı iterek pizza kutusunu sehpanın ucuna koydu.

"Bana bir telefon daha geldi."

"Gece Avcısı'ndan mı?"

"Evet."

“Ne dedi?"

"Benimle dalga geçmek için aramış. Bana işinin henüz bitmediğini söyledi."

"İzini sürebildiler mi?"

“Evet, Crane beni aradı. Sparks'ın talebiyle yeniden davaya atanmış. Batı Londra'daki bir telefon kulübesinden arandığımı belirlediler. Yine güvenlik kamerası yok. Bana daha fazlasını söylemedi. Bu kadın nasıl oluyor da hiç hata yapmıyor? Nasıl? Davayla ilgili her şeyin çıktısını alıyorum. Basılı kopyaların faydası dokunuyor. Her şeyin üzerinden geçtim."

Erika, Moss'a bir tabak ve peçete uzattı. Kutuyu açtı ve mükemmel pişirilmiş, ince hamurlu pizzanın dumanı tüttü. Yemeye başlarlarken, Erika, Isaac'i ziyaretini ve telefon konuşmasından sonra bütün kanıtları gözden geçirdiğini detayıyla anlattı.

“Sadece bu kadının, Gece Avcısı'nın olayını çözmeyi hiç denememişiz gibi geliyor. Bana gönderdiği kartı mesela." Erika, Moss'a kartın bir fotokopisini uzattı. "Neden o şiiri seçti?"

"Seri cinayetler işleyen vahşi bir sürtük çünkü. Neden hepimizden daha yaratıcı olsun ki? 'Mezarımda Durup Ağlamayın' bulunması zor bir şiir değil. Cenazelerde en çok okunan şiir. Kitaplar gibi; hepimiz çoksatanlar listesini tarayıp, yorumcuların bize hangi kitapları önerdiklerine bakıyoruz ve kendimizi daha zeki hissetmek için onlan alıyoruz. Ben *Saka Kuşu*’nun sadece varisim okuyan milyonlarca kişiden biriyim mesela."

"Gece Avcısı da telefonda öyle söyledi."

"Saka Kuşu'nun sadece yarısını okuduğunu mu?"

Erika, Moss'a kızgın bir bakış attı.

"Affedersiniz, amirim. Sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyorum..."

Erika, "Zeki olmadığını söyledi," dedi.

Moss pizzadan bir ısırık alarak, "Ama zeki... ya da aşın şanslı. Şu ana kadar ortada üç ceset var ama resmen hiç kanıt vok. Görünmeden içeri girip çıkıyor,"

diye karşılık verdi.

Erika başını iki yana salladı. "Neden benim evimi bulup, içeri girip bir kart bırakma zahmetine girdi peki? *Ayrıca* kartı 'Gece Avcısı' diye imzalamış."

"Belki de sizde yeni bir arkadaş ya da müttefik potansiyeli görüyordur, amirim."

"Bu kadar eminse neden kendi adını yazmamış? Seri katiller genelde medyada kendilerine verilen isimlerden nefret ederler. O takma adın, insanların algısını kötü etkilediğini düşünürler. Yaptıkları işin ciddi olduğunu; asil bir iş ya da işler yaptıklarını ve topluma hizmet ettiklerini düşünmek isterler."

Moss, "Belki de sadece kafanızı karıştırmak istiyordur," dedi.

"Ortak bir yönleri olup olmadığına bakmak için maktullerin bilgilerinin de üzerinden geçtim ama çok farklı insanlar. Tek ortak noktaları tamamen aynı şekilde öldürülmüş erkekler olmaları. Stephen'm kafasının ezilmesi hariç tabii. İnternetten bu intihar poşetlerini alanların isimlerine de tekrar baktım."

Moss, "O isimlere ben de baktım. Listede Londra'da yaşayan kadınların çoğu şu an hayatta değil," dedi.

"Isaac'i bu sabah gördüğümde bir şey söyledi... Stephen'm cesedini bulduğunda, eve anahtarla girmiş. Kapı kapalı ve kilitliymiş. Haneye tecavüz yok. Daire ikinci katta. Balkonu ya da başka kapısı da yok."

Moss, "Yani Gece Avcısı'nın anahtarı mı vardı?" diye sordu.

"Evet. Olay yeri raporunu aldım. Kilit maymuncukla patlatılmış. Maymuncuk kullanan biri tarafmdan içeriden zedelenmiş."

Moss, "Bu tip şeyler hırsızlık olaylarında çok yaygın. Bu günlerde maymuncukları internetten yok pahasına alabiliyorsun," dedi.

"Aynen öyle. İntihar poşeti alanlar listesindeki bir kişi yine internetten maymuncuk da almış."

"Gerçekten mi?"

"Evet. İsimleri banka hesaplarına ve mali işlemlerine kadar takip ettik. Bu kişi üç

yıl önce bir intihar poşeti almış. Sonra son üç ay içinde beş tane daha almış. Kimin beş taneye ihtiyacı olur ki? Ayrıca üç ay önce bir de maymuncuk almış."

Moss, "Yuh! Neden bunun izini sürmedik?" diye sordu.

"Gözümüzden kaçmış olmalı. Maymuncuk aramıyorduk ve kadınlara odaklanıyorduk. Bu kişi otuz beş yaşında bir erkek. Çocukluğundan beri tekerlekli sandalyeye bağlı. Güney kıyısında, VVorthing'de yaşıyor. Londra'ya çok uzak değil."

"Marsh'a söylediniz mi?"

"Henüz söylemedim."

Moss, "Peki, ne yapacaksınız? Deniz kenarında bir gün mü geçireceksiniz?" diye sordu.

Erika, "Sen deniz kenarında bir gün geçirmekle ilgilenir miydin?" diye karşılık verdi.

Moss duraksadı. "Affedersiniz; yarın güvenlik kamerası idare ekibine katılmak zorundayım. Yapamam... Hayır. Bu riski göze alamam."

Erika, "Sorun değil," diyerek güldü.

"Ama sizi destekliyorum. Yardım etmek için çaktırmadan yapabileceğim herhangi bir şey olursa yaparım."

"Teşekkürler."

"Dikkatli olun, tamam mı, amirim? Zaten yeterince insanı kızdırdınız."

"Gerçeği öğrenmek için sıklıkla birilerini kızdırman gerekir ama bunu egomu tatmin etmek için yapmıyorum. Isaac'in halini görmeliydin. O yapmadı ve ben bunu kanıtlayacağım."

Simone, Stephen Linley'nin cinayet mahallinden kaçtığından beri pek göze batmamaya çalışıyordu. Küllüğün geldiği yerde dudağı feci şişmişti ve kafasının yanında çok kötü bir morluk vardı. Ayrıca bir dişi kırılmıştı. Sol öndişi, diş etine yakın bir yerden kırılmıştı. Onu yutup yutmadığını ya da Stephen Linley'nin evinin karanlık bir köşesine fırlayıp fırlamadığını bilmiyordu. Açıkta kalan sinirler ona korkunç bir acı veriyordu ama dişçisine gidemeyecek kadar korkuyordu. Doktoru dişinin röntgenini çekebilir ve diş kayıtları dosyaya işlenebilirdi.

Geçmişte diş röntgeni çektirip çektirmediğini hatırlamaya çalıştı. Yalıtımlı duvarları olan büyük bir odada yalnız bırakıldığına, annesi dışarıda beklerken hiç kıpırdamadan yattığına dair belli belirsiz bir arusı vardı. O bir röntgen miydi? Bilmiyordu. Ancak hiç parmak izinin ya da DNA'sınm alınmadığına emindi.

İlk başta, her şeyin bittiğine ikna olmuştu. Her şeyi mahvetmişti. Hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti. Hasta olduğunu söyleyerek hastanedeki işine gitmemişti. Günler ve geceler geçtikçe, uyku onu tamamen terk etmişti. Hiçbir ilacın faydası dokunmuyordu.

Uykusuz üçüncü gecede, gece yarısından hemen sonra yatakta yatıyordu ki odasının dışından sanki halıya su damlarmış gibi hafif bir patırtı duydu. Bu ses, tıkalı bir burunla zor alınıp verilen soluklara benzer seslerle karışıyordu.

Simone yataktan sıçrayıp tuvalet masasının sandalyesini kapı kolunun altına sıkıştırdı. Ses devam etti: *pat, pat, pat, pat... Soluklar.*

Simone ellerini ağrıyan, zonklayan şakaklarına koydu. Bu gerçek değildi. Ama ses devam etti.

Pat, pat. Soluklar. Ağır, balgamlı bir öksürük.

"Sen gerçek değilsin!" diye bağırdı. "Git buradan, Stan."

Pat, pat, pat, pat, pat... Soluklar.

Sandalyeyi çekip kapının kolunu döndürdü. Karşısında üstünden sular damlayan Stan olmadığını görünce boğazı tıkandı. Bu, Stephen Linley'ydi.

Spor ayakkabı, kot pantolon, beyaz bir tişört ve ince, siyah bir ceket giymişti. Kafasındaki poşet boğazından sıkıca bağlanmıştı ve poşetin yansı, boynundaki ipin etrafından kıyafetlerine ve açık renkli halıya damlayan kan ve yapış yapış vücut sıvısıyla doluydu.

Pat, pat, pat...

Alnı, Simone'un küllükle vurduğu yerden içeri göçmüştü ve yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi. Dudakları, poşete yapışık halde içeriden kıpırdıyordu. Dağılmış yüzüyle nefes almaya çalışıyordu.

Simone, "HAYIR!" diye bağırdı. "SEN... ÖLDÜN!" Her kelimede iğrenç cesedin üstüne yürüyerek onu dürttü. Ceset sendeleyerek ve kollarını sallayarak merdivenin başına geriledi.

Simone, "SEN ÖLMEYİ HAK ETTİN!" diye haykırdı. Merdivenin başına ulaştılar. Simone cesedi itince ceset etrafa çarpıp sürtünerek aşağı yuvarlandı ve merdivenin dibine cansız bir halde yığıldı.

Simone gözlerini kapayıp ona kadar saydı, sonra da açtı. Ceset gitmişti. Her şey normale dönmüştü. Simone yalnızdı. Titreyerek aşağı inip salonu ve mutfağı kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Bilgisayarının başına gidip düğmesine bastı ve açıldığında yazmaya başladı.

GECE KUŞU: Orada mısın?

Bir süre hiçbir şey olmadı. Dük çevrimiçi olduğunda Simone gidip kendisine bir içki koymak üzereydi.

DÜK: Selam Gece Kuşu, n’aber?

GECE KUŞU: Seni özledim.

DÜK: Ben de seni özledim.

GECE KUŞU: Korkuyorum. Yine bir şeyler görüyorum. DÜK: Yeni ilaçlar mı aldın?

GECE KUŞU: Hayır, ilaç almayı bıraktım.

DÜK: Başına bir şey geldiğinden endişeleniyordum ben de. GECE KUŞU: Ben iyiyim.

DÜK: İş halloldu mu?

GECE KUŞU: Hem evet, hem hayır. Fena benzetildim. Dudaklarım şişti.

DÜK: Yalan söylüyorsun. Dudaklarına birlikte gideceğimiz tatil için dolgu yaptırdın. Kolajen. HAHA!

GECE KUŞU: Sadece alt dudağım.

DÜK: Çok mantıklı. O zaman üst dudak için para biriktiriyorsun.

Simone kıkırdadı ve elleriyle yüzüne dokundu. Yüzü hâlâ hassastı. Dükle konuşmayı özlemişti. Sonra bir bip sesi çıktı ve ekranda beliren yazıyı gördü.

DÜK: Eee, Gece Kuşu? Gidecek miyiz?

GECE KUŞU: Nereye gidecek miyiz?

DÜK: Tatilimize? Bu konuda çok konuştuk. Hadi, gerçekleştirelim artık.

DÜK: Hâlâ gitmek istiyorsun, değil mi?

DÜK: Gece Kuşu?

GECE KUŞU: Buradayım.

DÜK: Eee?

GECE KUŞU: Listemde bir isim daha var.

DÜK: O isimlerin üçünü bekledim. Bir tanesi daha sorun olmaz. Ama ne zaman

olacağını bilmek istiyorum.

GECE KUŞU: Bir gün.

DÜK: Bir gün mü?

GECE KUŞU: Hayır. Bir hafta, bir ay. Bir yıl... Bilemiyorum. Beni aceleye getirme, Dük. Anlıyor musun?

DÜK: Özür dilerim. Sadece bilmek istedim...

DÜK: ...ama bir yılı bulmaz, değil mi?

GECE KUŞU: Bulmaz.

DÜK: Ohh be! ***Alnındaki teri siler***

GECE KUŞU: Sana yakında haber vereceğim. Söz veriyorum. Sonra da gidip birlikte olabiliriz.

DÜK: Tamam. Seni seviyorum.

Simone ekrana uzun uzun baktı. Konuştukları onca yıl boyunca Dük ona bir sürü şey söylemişti. En derin, karanlık sırlarını... Simone da aynı şekilde karşılık vermişti. Ama Dük ona ilk kez onu sevdiğini söylemişti ve bu Simone'un kendini güçlü hissetmesini sağlamıştı.

Sohbet odasından çıktı ve yukarıya, yatağına gitti. Kendini çok daha iyi hissediyordu. Tekrar işe dönecekti. Sonra da dört numara için hazırlık yapacaktı. Dördüncü ve sonuncu için...

Peterson ön yolcu koltuğuna oturduğunda, "Pekâlâ, amirim, tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu. Günlük bir kot pantolon ile tişört giymişti ve küçük bir sırt çantası takmıştı. Saat sabah dokuza geliyordu ve Erika onu Beckenham'da sessiz, yemyeşil bir sokaktaki şık, alçak bir binadaki dairesinin önünden almıştı. Binanın önündeki bakımlı çimenlikte asılı tabelada binanın adı Tavistock Evleri olarak geçiyordu.

Erika ona katlanmış bir harita vererek, "VVorthing'e," dedi. Zemin kattaki bir pencerede perde kıpırdadı ve güzel, sarışın bir kız sadece yüzü ve çıplak bir

omzu görünecek şekilde dışarı baktı. Erika'yı dikkatlice süzerken Peterson'a el salladı. Peterson da karşılığında ona hafifçe el sallayarak sırt çantasından güneş gözlüğü kabını çıkardı.

Peterson, Ray Ban gözlüğünü küçük, kare ve gri bir bez parçasıyla parlatıp gözüne takarken Erika, "Kız arkadaşın mı?" diye sordu. Kız hâlâ izliyordu.

Peterson omuz silkti. "Hadi, amirim. Hadi, gidelim." Yola çıktılar. Tepelerinde, yapraklardan oluşan kubbenin yansıması ön camdan kayarken, bir dakika kadar sessizce ilerlediler.

Erika, Peterson'm evindeki misafirle ilgili açıklama yapmak istemediğini fark ederek, "M23'e sonra da A23 otoyoluna girmemiz gerek," dedi.

Peterson haritayı açıp ona gözlüğünün tepesinden bakarak, "Beni bugün neden çağırdınız?" diye sordu.

"Moss yeni bir göreve verildi ve seni aradığımda müsait olduğunu söyledin... Sen neden kabul ettin?"

Peterson sırıtarak, "Merakımı çeldiniz," dedi.

Erika da ona gülerek karşılık verdi.

Peterson, "Ben de yeni bir göreve verildim," dedi.

"Nereye?"

"Hemslow Operasyonu'na."

Erika dönüp ona baktı ve araba sağ şeride kaydı. Peterson öne eğilip direksiyonu düzeltti.

"Heyecanlanmayın. Sadece kontrol biriminde çalışıyorum. Oldukça sıkıcı şeyler. Çoğunlukla Penny Munro ve Peteği izlemekten ibaret."

"Eee?"

"Güvendeler... Çocuk okula gidip geliyor. Haftada bir kez yüzmeye gidiyor. Ördeklere yem atmayı seviyor..." Peterson yanaklarını şişirdi. "Gary

VVilmslovv'u yakalamaya çok yaklaştılar. Şimdi de Crystal Palace'taki bir tecrit ünitesi üzerinde duruyorlar. Sadece Wilmslow'u içeride yakalamaları gerekiyor; bu kadar basit ama karmaşık. Kendisiyle videoların üretilmesi ve çocukların tedarik edilmesi arasına en az üç kişi sokmayı başanyor. Her şey, içeri girip çökertmeden önce ne kadar bekleyebileceğimize bağlı."

Erika, "Wilmslow'u yakalamak *zorundasınız,"* dedi.

"Kimse onun enselenmesini benden çok isteyemez... Ama biliyorsunuz ki size bunların hiçbirini anlatmamam gerekiyor."

"Biliyorum. Teşekkürler."

"Sparks'ın Gregory Munro ve Jack Hart'm ölümlerinde, ayrıca Stephen Linley cinayetinde de Isaac'i suçlu bulmaya yaklaştığını biliyor muydun?"

"Kahretsin!"

Peterson, "Onlara neden bundan bahsetmedin? Bugün yapacağımız şeyden?" diye sordu.

"Çünkü bunu araştırmanı gerek. Belli ki onlar kararlarını vermişler. Isaac'i suçlamak daha kolay... Dava tertemiz çözülmüş olur."

"Onun yaptığını düşünmüyor musunuz?"

Erika, Peterson'a baktı. "Hayır, düşünmüyorum. Bunu kendim kontrol etmeliyim. Uzak bir ihtimal ama bu durumu ihbar edersem, bir ton belgenin altında kalacak ve birileri ona ulaştığında çok geç olacak. Bu durum seni rahatsız ediyor mu?"

Peterson omuz silkti ve gülerek, "Telefonda dediğiniz gibi, amirim. Sadece deniz kenarında bir gün geçireceğiz," dedi.

"Teşekkürler."

Erika her şeyin nasıl değiştiğini düşündü. Artık dışarıdan biriydi. Peterson'a ne keşfettiğini ve ne şekilde ilerlemek istediğini anlattı.

Bir buçuk saat sonra bölünmüş yoldan çıkıp karmaşık, çirkin, tek yönlü bir

yoldan VVorthing'e yaklaştılar. Ancak kasabaya ulaştıklarında manzara resim gibiydi. Yazın ortasında yıkık dökük olmaktan ziyade şaşalı görünen eski bir sahil kasabasıydı. Erika kordonun yanındaki yolu takip etti. Plaj güneşlenen ve eski tip şezlonglarda oturan insanlarla tıklım tıklımdı. Diğer tarafta sıraevler, apartman daireleri ve lüks mağazalar vardı. Erika arabayı deniz kenarına park etti ve insanların dondurmalarım yiyip güneşin tadını çıkararak aylak aylak dolandığı kalabalık kordona indiler.

Erika kaldırımdaki parkmetrenin yanında dururken Peterson yanına gelerek, "Nasıl hareket edeceğiz?" diye sordu.

Erika, "Burada olmak için yetkimiz yok ama o bunu bilmiyor," deyip makineye bozuk para attı. "Şaşırtma unsurunun yararımıza olacağını düşünüyorum."

Makineden fişi aldı ve arabayı kilitlediler. Ellerindeki adres, deniz kenarının, hediyelik eşya dükkânları ve kafelerin azaldığı aşağı kısmmdaydı. O kısımdaki evler çok daha eski püsküydü ve apartman daireleri ile kiralık odalara dönüştürülmüşlerdi.

Kapaklarında beyaz boyayla daire numaralan yazılı beş tane

tekerlekli çöp kutusunun olduğu küçük, beton kaplı ön bahçesiyle beş katlı, büyük bir binanın önüne geldiklerinde Erika, "İşte, burası," dedi. Pencerelerin hepsi açıktı ve üst kattan bangır bangır müzik geliyordu.

Peterson durup havayı koklayarak, "Esrar kokusunu alabiliyorum," dedi.

Erika, "Ot için burada değiliz. Bunu aklından çıkarma," dedi.

Apartmanın girişindeki basamakları çıktılar ve Erika zemin kattaki dairenin zilini çaldı. Müzik bir saniyeliğinde durdu, sonra Nirvana'mn *Smells Like Teen Spirit* şarkısı çalmaya başladı.

Çöp kutularına bakan ve asılmış kıyafetlerle kısmen kapatılmış alt kat penceresinde ışıklar parlıyordu. Erika zili tekrar çaldı ve kapıdaki buzlu camdan, iri, karanlık bir kütlenin gölgelerin arasından çıktığını gördü. Kapı birkaç santim açıldı, sonra durdu. Kısa süre sonra bir vızıltı geldi ve kapı tekrar yavaşça açıldı.

Erika'nm gördüğü karanlık kütle, araziye uygun tekerlekleri olan ve arkasına oksijen tüpleri takılmış, akülü bir tekerlekli sandalyeydi. Körüklü bir mekanizma

vızıltılar çıkararak üzerinde küçük bir adamın oturduğu sandalyenin oturağını yükseltiyordu. Adamın küçük, dolgun yüz hatları; kalın camlı gözlüğü ve kel kafasına yapışan yağlı bir tutam saçı vardı. Bir oksijen tüpü hortumu burnuna bağlıydı. Bedeni ise tıknazdı; cücelik hastalığından mustarip olduğunu görebiliyorlardı ve koltuğunun sadece ucuna uzanan, bedeninden daha kısa, çok ince bacakları vardı. Bir kolunu oturağının kenarına sokmuştu. Diğeriyle de dış kapıyı açmak için kullandığı bir ip parçasını tutuyordu. İpi bırakıp sandalyesinin yanındaki uzaktan kumandayı aldı ve öne doğru gelerek eşiği kapadı.

Erika, "Keith Hardy siz misiniz?" diye sordu.

Adam ikisine de bakarak, "Evet," dedi. Sesi tiz ve yüksekti.

Erika ve Peterson kimliklerini uzattılar.

"Ben Dedektif Erika Foster, bu da meslektaşım Dedektif Peterson. Biraz konuşabilir miyiz?"

"Hangi konuda?"

Erika, Peterson'a baktı. "Bu konuyu içeride konuşmayı tercih ederiz."

"Ama içeri girmeyeceksiniz."

Erika, "Çok fazla zamanınızı almayacağız, Bay Hardy," dedi.

"Hiç zamanımı almayacaksınız."

Peterson, "Bay Hardy..." diye konuşmaya başladı.

"Arama izniniz var mı?"

"Hayır."

"O zaman şimdi gidin ve olduğunda gelin," deyip kilidin içine bağlı ipi tuttu. Erika eğilip ipi onun elinden aldı.

"Bay Hardy, biz bir üçlü cinayeti araştırıyoruz. Katil intihar poşeti kullanmış... Banka hesaplarınıza ulaştık ve söz konusu poşetlerden beş tane aldığınızı fark ettik ama hâlâ hayattasınız. Sadece yanlış anlaşılmaları açıklığa kavuşturmak

istiyoruz."

Keith yüzünü buruşturdu, gözlüğünü yukarı kaldırdı ve tekerlekli sandalyesini geriye doğru sürerek onları içeri aldı.

Keith Hardy'nin evi duvardan duvara fıstık yeşili, san ve kırmızı altıgen desenli eski moda bir halıyla kaplıydı. Erika ve Peterson koridorda onun peşinden giderken, bir tutam saçın olduğu kafası, vızıldayan tekerlekli sandalyesinin uzun arkasmdan kısmen görünüyordu. Soldaki ilk oda adamın yatak odasıydı. Erika büyük cumba penceresinin karşısındaki duvara dayanmış büyük, tekerlekli bir hidrolik hasta yatağı gördü. Yatağın yanında, üç bölmeli, katlanabilir aynalı, eski, cilalı bir ahşap şifoniyer vardı. Şifoniyerin üstü ilaçlarla doluydu: büyük krem tüpleri, hazır ilaçlar ve bir balya pamuk. Perde rayından kıyafetler sarkıyordu ve cumba penceresi insanlann geçtiği ve martıların seslerinin belli belirsiz geldiği kordona bakıyordu. Tavanda parlak bir ışık yanıyordu, ayrıca yatağın yanında ve şifoniyerin üstündeki iki küçük lamba da açıktı.

İçi eski manuel bir tekerlekli sandalye, üst üste yığılmış kitaplar ve arka paneli çıkartılmış, kabloları ile iç akşamı dışarı sarkmış başka bir elektrikli tekerlekli sandalyenin olduğu, ıvır zıvır dolu başka bir küçük odanın yanından geçtiler. Koridorun sağ tarafındaki kapı ise geniş, özel donanımlı bir banyoya açılıyordu.

Keith koridorun sonundaki buzlu camı olan kapıya uzanıp sandalyesiyle manevra yaparak kapıdan geçti. Erika ile Peterson da onun peşinden, uzun, tuğla bir binayla bitişik küçük bir avluya

bakan ve mutfakla birleşik daracık bir salona geçtiler. Özel üretim alçak tezgâhlan olan mutfak eski ve pisti. Havada hafif bir lağım kokusuyla karışık kızartma kokusu vardı.

Odanın diğer yansındaki duvarlardan üçünde yerden tavana kadar yüzlerce kitap, video kaset ve DVD'ler vardı. Bir baca çıkıntısına yaslanmış küçük gaz sobası açıktı. Onun üstünde de yine kitaplarla, belgelerle ve küçük, sıkışık olmasına rağmen ortamı oldukça aydınlık gösterecek şekilde hepsi açık, birbiriyle uyumsuz masa lambalarıyla dolu başka raflar vardı. Bir köşede eski, metal bir standm üstüne bir masaüstü bilgisayar yerleştirilmişti. Renkli topların zıpladığı ekran koruyucu açıktı.

Keith gaz sobasının karşısında, üstü dergiler ve gazetelerle kaplı, küçük bir tekli koltuğu işaret ederek, "Çok fazla misafirim gelmiyor," dedi. "Buzdolabının

yanındaki boşlukta birkaç tane katlanır sandalye var," diye ekledi. Peterson gidip onları çıkardı.

Keith köşedeki bilgisayarın yanına gitti, kumandayı kullanarak sandalyesini onlara bakacak şekilde döndürdü ve gözlüğünü yukarı itip onlara yağlı gözlük camlarının ardından baktı. İri gözleri bir o yana bir bu yana kayıyordu. Erika bir sinek geçse adamın dilinin dışarı fırlayıp onu yakalayabileceğini düşündü.

Keith birdenbire, "Beni tutuklayamazsınız," dedi. "Ben bu evden hiç çıkmıyorum. Hiçbir şey yapmadım."

Erika çantasından bazı belgeler çıkarıp katlarını açarak sayfaları düzeltti. "Elimde Santander Bankası'ndaki hesabınızın dökümü var. Bu hesap numarası ve şube kodunun size ait olduğunu doğrulayabilir misiniz?" Kâğıdı ona uzattı. Keith göz ucuyla bakıp tekrar geri verdi.

"Evet."

"Bu belgeler son üç ayda Allantoin.co.uk isimli bir internet sitesinden beş ürün sipariş ettiğinizi gösteriyor. Beş intihar poşeti paketi. Hesap dökümünüzdeki para transferlerini kalemle işaretledim..." Erika öne doğru eğilerek kâğıtları Keith'e uzattı.

Keith, "Görmeme gerek yok," dedi.

"Yani bunun sizin hesap dökümünüz olduğunu ve buradaki transferlerin doğru olduğunu kabul mü ediyorsunuz?"

Keith dudağını ısırarak, "Evet," dedi.

"Ayrıca maymuncuk da sipariş etmişsiniz. Dökümde yazdığına göre..."

Adam, "Onu eBay'den aldım ve yasalara aykırı değil," deyip geriye yaslandı ve kısa kollarını kavuşturdu.

Erika, "Hayır, değil ama burada gerçek bir sorunumuz *var,"* dedi. "Londra içinde ve çevresinde, a) kurbanları intihar poşeti kullanarak boğan ve b) mülklerden birine maymuncukla girmiş biri tarafından işlenen üç cinayet gerçekleşti."

Erika çantasına uzanıp Stephen Linley'nin bir olay yeri fotoğrafını çıkardı ve

kaldırıp Keith'e gösterdi. O da yüzünü ekşitti.

"Görebileceğiniz üzere, bu vakadaki intihar poşeti patlamış... Katil eve girmek için bir maymuncuk kullanmış."

Erika fotoğrafı kaldırıp Gregory Munro ve Jack Hart'm kafalarında intihar poşetleriyle cansız yatan fotoğraflarını çıkardı. "Bu vakalarda poşetler sağlam kalmış ama yine de işi görmüşler..."

Keith yutkundu ve başını fotoğraflardan başka tarafa çevirdi. "Bu ürünleri alan tek kişi ben olamam."

"Bize son üç ayda bu ürünlerden satın alan kişilerin listesi verildi. Çoğu bunları hayatlarına son vermek için almış ve maalesef artık bizimle konuşmak üzere aramızda değiller. Siz çok sayıda poşet almışsınız ama hayattasınız."

Keith, "Ben de intihara meyilliydim," dedi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Kendi canınıza kıymaya mı çalıştınız?"

"Evet."

"Beş poşet de burada mı? Bize onları gösterebilirseniz sizi listeden çıkarabiliriz."

"Onları attım."

Peterson, "Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Peki ya maymuncuk?"

Keith terli alnını sildi. "Onu kapıda kalırsam diye, her ihtimale karşı aldım."

Peterson, "Bize az önce dairenizden hiç çıkmadığınızı söylediniz," dedi.

"Haftada üç kez gelen bir bakıcım var. Maymuncuğu onun için aldım."

Peterson hemen, "Ona neden normal bir anahtar vermediniz?" diye sordu. "Ya da başka bir anahtar yaptırtmadınız? Neden internetten maymuncuk sipariş etme zahmetine girdiniz?"

Keith yutkundu ve üst dudağındaki teri sildi. Gözlüğünün ardındaki kocaman gözleriyle iki dedektife baktı.

"Bu ülke nereye gidiyor? Ben yasadışı hiçbir şey yapmadım," deyip birdenbire kendini toparladı. "Bu daireden hiç çıkmıyorum ve hiçbir şey kanıtlayamazsmız. Tavrınız artık zorbalığa giriyor ve ben amirlerinizi aramadan evimden gitmenizi istiyorum."

Erika, Peterson'a baktı ve ikisi de ayağa kalktılar.

Erika, "Peki," deyip fotoğrafları ve hesap dökümlerini alarak çantasına soktu. Peterson iki sandalyeyi katlayıp tekrar buzdolabının yanma koydu. Keith tekerlekli sandalyesiyle ilerlemeye başladı ve vızıltıyla üzerlerine doğru giderek Erika ile Peterson'ı odadan dışarıya, buzlu cam kapıdan geçip tekrar koridora çıkmaya zorladı.

Keith, "Şikâyette bulunabilirim. Beni taciz ettiğinizi söyleyebilirim," dedi.

Erika, "Gidiyoruz işte, görüyorsunuz ya," dedi. Geniş engelli banyosunda durup kapıyı açarak içeri girdi. Peterson da peşinden gitti.

Keith kapının dışında durarak, "Şimdi ne var?" diye sordu. Motorlu bir kaldırma platformu olan büyük, beyaz bir küvet; alçak bir lavabo ile ayna ve bir ucu duvara tutturulduğundan gerektiğinde kenara çekilebilen, büyük, metal güvenlik tutacağıyla bir engelli tuvaleti vardı.

Erika tuvaletin yanında tavandan sarkan kırmızı bir ipe dokunarak, "Bu alarmı çektiğinizde kim cevap veriyor?" diye sordu.

Keith, "Polis ve sosyal hizmetler. Bir kontrol merkezine bağlı," dedi. Erika banyodan çıktı ve karşısındaki küçük ıvır zıvır odasına baktı.

"Burası ne peki?" diye sordu.

Keith, "Orası benim depom," dedi.

"İkinci bir yatak odası mı demek istiyorsunuz?"

Keith dişlerini gıcırdatarak, "Depo," diye karşılık verdi.

Erika, "Hayır, ikinci bir yatak odası," dedi.

Peterson banyodan çıkıp onların yanma giderek, "Hayır, bence bu kesinlikle ikinci bir yatak odası," dedi. Keith artık sinirlenmiş görünüyor, tekerlekli sandalyesinin kenarlarını sıkıca tutuyordu.

Erika, "Oraya büyük bir yatak sığar... Kesinlikle ikinci yatak odası," dedi.

Peterson, "Hı-hı. İkinci yatak odası," diyerek ona katıldı.

Keith, "Orası yatak odası DEĞİL! Hiçbir halttan anlamıyorsunuz!" diye bağırdı.

Erika Keith'e yaklaştı. "Biz her haltı biliyoruz. Onca yolu bizi boşa uğraştırasın diye gelmedik. İkinci bir yatak odan olduğu için hükümetin engelli ödeneğini kestiğini biliyoruz... Ayrıca o odayı kiraya veremediğini de biliyoruz. Burada daha uzun süre yaşamaya maddi durumun yetmez. Seni evden çıkardıklarında ki çıkaracaklar, nereye gideceksin? Engelli desteğiyle karşılayabileceğin yerler, mağazalardan, bankalardan ve doktorlardan kilometrelerce uzaktaki apartman daireleri olur. Sidik kokan asansörler ve uyuşturucu satıcılarıyla dolu rutubetli yollara muhtaç kalacaksın."

Peterson, "O evlerden birinde yaşamak, senin gibi biri şöyle dursun, herkes için zordur," diye ekledi.

Erika, "Ya da adalete engel olmaktan ve bir katile yardım ve yataklık etmekten hapse girebilirsin. Kodesin de senin için güllük gülistanlık olacağını sanmıyorum," dedi ve bu sözlerinin adama etki etmesini bekledi. "Elbette yalan söylemek yerine soruşturmamıza yardım edersen, belki bizim de sana yardımımız dokunur."

Keith, "Tamam ya!" diye bağırdı. "Tamam!" Gözleri yaşlarla dolmuştu ve kafasındaki bir tutam saçını da tedirginlikle yoluyordu.

Erika, "Tamam, ne?" dedi.

"Anlatacağım. Bildiklerimi size anlatacağım... Sanırım onunla bir süredir internetten konuşuyorum. Katille yani..."

Erika, "Adı ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum... Gerçek adını bilmiyorum. O da benimkini bilmiyor. Beni sadece Dük olarak tanıyor."

Keith, "Gece Kuşu'yla birkaç yıl önce internette tanıştım," dedi. Tekrar onun sıkışık, aydınlık salonunda oturuyorlardı.

Erika, "Gece Kuşu mu?" diye sordu.

"Evet. Onun rumuzu bu. Sohbet odalarmda kullandığı isim. Ben pek uyumuyorum ve gidip kafamın uyuştuğu insanlarla konuşuyorum."

Peterson'ın Erika'ya bir bakış attığını gördü.

"Ben Gece Kuşu'yla aynı kafadan değilim... Demek istediğim, o benimleyken farklı. Aramızda çok derin bir bağ var. Birbirimize her şeyi anlatabiliyoruz."

Erika, "Size gerçek adını söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır. Onu sadece Gece Kuşu olarak tanıyorum... Ama bu yakın olmadığımız anlamına gelmez. Onu seviyorum."

Erika düşündüklerinden çok daha karanlık bir şeyle karşı karşıya olduklarını fark etti. Keith kendini fazla kaptırmıştı.

Peterson, "Onunla tam olarak nelerden konuşuyordunuz?" diye sordu.

"Her şeyden. Önceleri, aslmda aylarca sadece sohbet ettik. Televizyonda sevdiğimiz programlardan, yiyeceklerden bahsettik... Bir gece sohbet odası çok doluydu. Diğer kullanıcılar araya girip duruyordu. Ben de onu özel sohbete çağırdım. Sohbet odasındaki insanların göremeyeceği şekilde. Sonra da işler... kızıştı."

Peterson, "Kızışmak derken? Sanal seksi mi kastediyorsunuz?" diye sordu.

Keith huzursuzca kıpırdanarak, "Sanal seks demeyin. Ondan öteydi," dedi.

Erika, "Anlıyorum. O gece başka bir şey oldu mu?" diye sordu.

"Kocasından ve onun kendisine nasıl tecavüz ettiğinden bahsetmeye başladı."

"Tecavüz mü? Nerede?"

"Evde, yatakta, geceleri... Birden uyanıp onu zorluyormuş. Bir sürü insanın bunu tecavüz olarak görmediğini söyledi ama öyle, değil mi?"

Erika, "Evet, öyle," dedi.

Keith bir süre durup bunun iyice hazmedilmesini bekledi.

"Onun anlattıklarını sadece dinledim... yani okudum. İçini tamamen döktü. Kocası ona şiddet uyguluyordu ve taciz ediyordu. O da kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Dahası, uyuyamıyordu. Uykusuzluk hastası olmuştu. Benim gibi."

Erika, "Bu ne zaman oldu?" diye sordu,

"Dört yıl önce."

Peterson, "Onunla dört yıldır konuşuyor musunuz?" diye sordu.

"Bazen ortadan kayboluyor. Benim de kaybolduğum oluyor ama çoğu gece konuşuyoruz. Birlikte olacağız. Benimle kaçmak istiyor..." Keith bir an durumun farkına vararak yere baktı. "Yani plan buydu."

Erika, "Siz ona kendinizle ilgili ne söylediniz?" diye sordu.

Keith bunu nasıl söyleyeceğini bilemeyerek ağzını birkaç kez açıp kapadı. "Kendi işim olduğunu sanıyor. Temiz içme suyu için bir yardım kuruluşu. Benim de evliliğimde mutsuz olduğumu düşünüyor. Karımın beni onun kadar anlamadığını."

Peterson küçük yaşam alanında etrafa bakınarak, "Anladığım kadarıyla evli değilsiniz, değil mi? Boşandınız mı?" diye sordu.

Keith, "İkisi de değil," dedi.

Peterson, "Kendinizi fiziksel olarak nasıl tarif ettiniz?" diye sordu. Erika ona bir bakış attı. Keith'in içine kapanmasını istemiyordu. Yine huzursuz bir sessizlik oldu.

Erika, "Sorun değil. Ona tam anlamıyla dürüst davranmadınız. Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Kocasını öldürmeyi hayal ettiğini söyledi... O günlerde ben de hayatımda çok karanlık bir dönemden geçiyordum ve intihar yöntemlerini araştırıyordum. Halimi görüyorsunuz, bu durumda birkaç yıldan fazla yaşamam beklenmiyor... Sürekli acı çekiyorum... Bu intihar poşetlerinin nerede satıldığı ve onu bir gaz tüpüyle kullanarak nasıl intihar edileceğinin anlatıldığı bir foruma girdim. Acı falan olmadan sadece uyuyup gidiyorsunuz."

Erika ve Peterson bakıştılar.

"Ona bu poşetle ilgili ayrıntıları ve kocasını nasıl öldüreceğini anlattınız mı?"

Keith onaylarcasına başmı salladı.

"Peki, senden kendisine bu poşetlerden almanızı istedi mi?"

"Hayır. O aşamada elimde bir tane vardı. Onu ona postayla gönderdim."

"Postayla mı gönderdin?"

"Evet, bakıcıma postalattım. Uxbridge, Batı Londra'daki bir adrese. Bana kiralık bir posta kutusu ayarlayacağını, böylece kocasının bulmayacağını söylemişti. Kocası bulmadı ama Gece Kuşu planını gerçekleştiremeden kocası öldü."

Erika, "Nasıl?" diye sordu.

"Kalp krizi geçirdi. Onun mutlu olacağını sanıyordum ama bunu yapma fırsatı elinden alınmış gibi hissetti. Sonra hayatını gözden geçirerek gerçekten takıntılı ve öfkeli bir hale büründü. Kafası karışmış gibiydi. Öldürebilmeyi dilediği bütün adamlardan bahsetmeye başladı. Doktoru onlardan biriydi. Kocası ona başka şekillerde de şiddet uygulamaya başladığı için doktora gitmişti. Kocası onu yere yatırıp üstünden kaynar su dökmüş."

Erika, Peterson'a, "Off! Bu Stephen Linley'nin kitaplannda geçiyor," dedi.

Keith, "Stephen Linley bu yüzden üçüncü kurbanıydı," dedi. "Ondan nefret ediyordu. Kocası onun kitaplarına aşırı düşkündü ve hikâyelerdeki birçok senaryoyu gerçekleştiriyordu."

"Birileriyle konuşmanız, polisi aramanız gerektiğini düşünmediniz mi?"

"Burada yıllar, saatler süren sohbetlerimizi özetlediğimi farkındasınız sanırım."

"Keith haydi ama!"

"Onu seviyorum," diye bağırdı. "Anlamıyorsunuz. Biz... biz kaçacaktık. O beni... bu... BUNDAN kurtaracaktı."

Keith kendini bıraktı ve kafasını göğsüne eğerek hıçkırıklara boğuldu. Erika onun yanma gidip kolunu omuzlarına doladı.

"Keith, çok özür dilerim. Onunla hâlâ konuşuyor musunuz?"

Keith ağlamayı bırakıp yukarı baktı ve başıyla onayladı. Pis gözlüğünün camları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Peki, ne yani? Birlikte kaçmak üzere miydiniz?"

Peterson küçük bir paket mendil çıkarıp Keith'e içinden bir tane uzattı.

Keith hıçkırıklarının arasında, "Teşekkürler," dedi. "Birlikte Fransa'ya giden trene binecektik. Eurostar'm engelli desteği var. Kontrol ettim. Ardından trenlerle yavaşça dolaşarak aşağılara inecek, Fransız şatolarmda kalacak ve İspanya'ya gidip bir sahil kasabasına yerleşecektik."

Erika bilgisayar standınm üstünde Barselona ve İspanya'da bir sahil kasabasının bazı fotoğrafları olduğunu fark etti.

Peterson, "Ne zaman gitmeyi planlıyordunuz?" diye sordu.

Keith omuz silkti. "İşi bittiğinde," dedi.

Erika, "Ne işi?" diye sordu.

"Yani... listesindeki bütün isimler bittiğinde."

"Listesinde kaç isim var?"

"Dört tane olduğunu söyledi."

"Peki, size dördüncü kurbanın kim olduğuna dair herhangi bir fikir verdi mi?"

"Hayır. Tek bildiğim, işi bittiğinde birlikte olacağımız." Keith dudağını ısırıp bir Erika'ya, bir Peterson'a baktı. Tekrar ağlamaya başladı. "Bu GERÇEK. O beni seviyor. Ne olduğumu bilmeyebilir ama aramızda gerçek bir bağ var." Birkaç derin nefes aldı ve gözlüğünü çıkararak onları tişörtünün ucuyla temizlemeye başladı.

"Keith, artık bizimle konuştuğun için bunun bazı sonuçları olacaktır, biliyorsun değil mi? Bu kadın üç cinayetten aranıyor."

Keith gözlüğünü tekrar taktı. Yüzünü buruşturdu.

Erika, sesini yumuşatarak, "Size hiçbir aşamada gerçek adını ya da nerede yaşadığını söylemediğinden, kim olduğuna dair herhangi bir imada bulunmadığından emin misiniz?" dedi.

Keith başını iki yana salladı. "Bir kez Londra dedi. Ayrıca kontrol ettiğimde posta kutusu isimsiz çıktı."

Peterson, "Bir IP adresi kullanarak izini sürmeyi denediniz mi?" diye sordu.

"Denedim ama IP adresini takip edemedim. Muhtemelen Tor kullanıyor. Ben de kullanıyorum."

"Tor ne?"

"Bir şifreleme yazılımı. Anonimlik sağlıyor ve kimse internette ne yaptığınızı anlamıyor."

Erika elini şakağına koydu. "Yani sohbet odasına eriştiğinde nerede olduğunu bulmak imkânsız olacak, öyle mi?"

Keith, "Evet," diyerek başını salladı. "İmkânsız."

Erika ve Peterson, Keith'in dairesinden bir anlığına dışarı çıkıp sokağın karşısındaki kordona gittiler. Kıyıda küçük dalgalar çakılların üzerinden yavaşça çekiliyordu ve plajdan konuşma, gülüşme uğultuları geliyordu.

Peterson, "Yanlış olduğunu biliyorum ama ona acıyorum," dedi.

Erika, "Ben de hayatı bu hale geldiği için acıyorum. Ama bir yandan da Gece

Kuşu denen kadını koruyor," dedi.

Peterson tekrar daireye baktı. "Onu uzun süre yalnız bırakmamalıyız. Ne yapacağını kestirmek zor."

"Kaçacak hali yok ya. Sence ne yapmalıyız?"

"Yapmamız *gereken* bu bilgiyi davanın kıdemli soruşturma memuruna vermek."

"Ama Sparks, Stephen'ı Isaac'in öldürdüğünden emin ve Isa-ac'i diğer iki cinayete bağlayabileceğine de ikna olmuş durumda. Sparks'a ya da Marsh'a bundan bahsedersem, bana meseleyi devralacaklarını ya da benim peşini bırakmamı söyleyebilirler ki o zaman da peşinden *gidersem,* emre itaatsizlik etmiş olurum."

Peterson, "O halde şu an..." diye söze başladı.

"Şu an hâlâ VVorthing'de birini ziyaret ediyoruz."

Peterson, "İyi dostumuz Keith'i..." dedi.

Erika jöleden yapılmış devasa, kıvrımlı bir heykel gibi tepelerinde yükselen Pavilion Sahnesi'ne ve arkasında denize uzanan iskeleye baktı. Bir martı sürüsü iskelenin ucunda toplanmış, kafalarını tüylerine gömmüşlerdi.

Erika, "Ya Keithle Gece Kuşu arasında bir görüşme ayarlayabilirsek?" dedi.

"Nerede? Keith'i oraya nasıl götüreceğiz ki? Ayrıca kadın onu görürse, arkasını dönüp..."

"Hayır, Peterson. Buluşmaya Keith gitmeyecek. *Biz* gideceğiz. Londra Emniyeti'nin yansıyla birlikte."

Erika, günün ilerleyen saatlerinde, artık Sussex Emniyeti'yle çalışan, Londra Polis Teşkilatından eski meslektaşı Lee Graham'i bir iyilik yapması için ikna etmeyi başarmıştı ve Lee, Keith'in bilgisayarına bakmak için VVorthing'e gelmişti. Zeki, genç ve biraz fazla hevesli bir adli tıp bilişim analistiydi.

Birkaç saat sonra Lee, Erika, Peterson ve Keith, hep birlikte Keith'in küçük salonuna doluşmuşlardı.

Lee, "Tamam. Yani artık onun bilgisayarı..." diye konuşmaya başladı.

Keith, Lee'ye şüpheli bakışlar atarak, "Benim adım Keith," dedi.

Lee, "Evet, artık Keith'in bilgisayarı bunlara bağlı," deyip Eri-ka'ya iki dizüstü bilgisayar verdi. "Neler olduğunu eş zamanlı görebileceksiniz. Ayrıca istediğiniz zaman araya girip yazabileceksiniz. Keith'in internette konuştuğu her kimse, hiçbir şey anlamayacak."

Erika, "Teşekkürler," dedi.

"Ayrıca ben de bir kayıt tutup sohbet odasını uzaktan, ofisimden izleyebileceğim. Şu Gece Kuşu'nun yerini bulmayı deneyeceğim ama eğer Tor ağını kullanıyorsa sanal olarak bulmak imkânsız olacaktır."

Peterson, "Peki, bu Tor ağı nasıl işliyor?" diye sordu.

"İnterneti, örneğin bana bir e-posta göndermek için normal yollardan kullanıyorsun diyelim. O e-posta senin bilgisayarından veri sağlayıcıya, oradan da benim bilgisayarıma gelir. İkimiz de IP adresinden diğer kişinin nerede olduğunu kolayca bulabiliriz. IP adresi noktalarla ayrılmış eşsiz bir sayı dizisidir ve bir ağ üzerinden iletişim kurmak için İnternet Protokolü'nü kullanan her bilgisayarın kimliğini belirler. Bilgisayarında Tor yazılımı varsa, internet trafiğini bir dizi gönüllü, ücretsiz ve dünya çapındaki bir bilgisayar ağma yönlendirir. Kullanıcının yerini ve kullanımım, ağ gözetleme ya da internet trafiği analizlerinden gizlemek için yönlendirici görevi gören yedi binden fazla bilgisayar var."

Keith, "Yönlendiriciler çok katmanlı olduğu için buna *'onion'* yani soğan programlama diyorlar," dedi.

Lee, "Doğru. Tor kullanımı, internet faaliyetlerinin izini kullanıcıya kadar sürmeyi zorlaştırıyor. Buna internet sitesi ziyaretleri, çevrimiçi paylaşımlar, anlık mesajlar ve diğer iletişim türleri de dahil," dedi.

Erika, "Peki bu Tor programını herkes indirebilir mi?" diye sordu.

Lee, "Evet. İnternetten bedava indirilebilen bir program. Bu da onu bizim için tam bir kâbus haline getiriyor," diye yanıtladı.

Keith, "Gece Kuşu'nun izini süremeyecekseniz neden benim onunla konuşmalarımı izlemek istiyorsunuz?" diye sordu.

Erika ve Peterson bakıştılar.

Erika, "Onunla bir görüşme ayarlamanızı istiyoruz," dedi.

"Onunla görüşemem. Hazır değilim. Hazırlanma fırsatı istiyorum!"

Erika, "Onunla gerçekten görüşmeyeceksin," diye açıkladı.

"Hayır. Hayır, yapamam... Üzgünüm. Hayır."

Peterson kararlılıkla, "Yapacaksın," dedi.

Erika, "Londra VVaterloo Tren İstasyonu'nda," dedi.

Keith paniğe kapılarak, "Onu buluşmaya ikna etmek için nasıl öyle yoktan sebep bulacağım ki?" diye bağırdı.

Peterson, "Bir yolunu bulursun," dedi.

Lee, "Gece Kuşu'yla bütün sohbet geçmişinizi sakladığını gördüm," dedi. Erika ve Peterson'a bakarak, "Hepsini sizin di-züstü bilgisayarlarınıza kopyaladım," diye ekledi.

Keith, "Ama... onlar özel konuşmalar," diye karşı geldi.

Erika, "Burada bir anlaşma yaptık. Unuttun mu?" dedi.

Keith tedirginlikle başını salladı.

Her şey ayarlandığında Erika ve Peterson, Lee'ye veda etmek için evden çıktılar. Hava durgun ve ılıktı. Plajın ilerisinden bir kukla gösterisinin tiz seslerini duyabiliyorlardı.

Lee, "Sabit diskinin de bir kopyasını aldım. Bilmemiz gereken şüpheli herhangi bir şey var mı, bir bakacağım," deyip kaldırım kenarına park edilmiş arabasına gitti, bagajı açtı ve çantasını koydu. "Bazen keşke internet hiç icat edilmemiş olsaydı diyorum. Kendini hastalıklı fantezilerine kaptırmaya meyilli, çok fazla zamanı olan bir sürü insan var."

Erika, "Seni ne zaman görsem araştırman için kötü şeyler veriyorum. Bunu yaptığın için teşekkürler," dedi.

Lee sırıtarak, "Belki bir dahaki sefere iş dışında görüşmeliyiz," dedi.

Peterson ikisine de baktı. Erika önce kızarıp tek kelime edemedi, sonunda, "Tekrar teşekkürler," diyebildi.

Lee, "Sorun değil. Umarım bu adi sürtüğü yakalamanıza yardımcı olur. Bilgisayarını açtığında internetten iletişim halinde olacağım," deyip arabasına bindi.

Lee'nin arabasının kordon boyunca uzaklaşmasını izlerlerken Peterson, "Onu bu kadar iyi tanıdığınızı bilmiyordum," dedi.

Erika, "Bu seni ne ilgilendiriyor ki?" diye sordu.

Peterson, "Hiç... ilgilendirmiyor," deyip omuz silkti.

"Güzel. Hadi, içeri girelim. Keith'in kendini bize kapamasından endişeleniyorum."

Simone işe yürürken heyecandan içi kıpır kıpırdı. King's Cross'a otobüse gitmişti ve istasyonun arka sokaklarından Queen Anne Hastanesi'ne yürüyordu. Geceleri çalışmak, bir sürü insan evine dönerken işe gitmekten hoşlanıyordu. Akıntının aksine yüzen bir somon balığı gibiydi. Geceleri çalıştığında, uyumamak konusunda stres olmasına gerek kalmıyordu.

Bir şeyler görmek konusunda stres olmasına da gerek kalmıyordu.

Ilık, yapış yapış bir akşamdı ve yolun karşısına geçmeyi beklerken Mary'yi göreceği için heyecanlı olduğunu fark etti. Yaşlı kadın tam bir savaşçıydı ve hâlâ odasında olacaktı; Simone bundan emindi. Mary'ye hediyeler getirmişti. Georgela fotoğrafı için bir çerçeve ve yeni bir saç fırçası. Mary'nin saçının dolaşmış olacağından emindi.

Mary'nin yattığı üniteye giden uzun koridordan yürürken Si-mone'un burnuna pis ve sıcak idrar kokusu ile tek kullanımlık hasta bezlerinin kokusu geldi. Birkaç hemşire ona başlarıyla selam verdiler. O da aynı şekilde karşılık vererek onlarla selâmlaştı. Hemşirelerin çoğu, onun genelde asık suratındaki kocaman

gülümsemeyi gördüklerine şaşırmışlardı.

Simone, Mary'nin odasına ulaştığında, kapıyı çalmadan açtı ve şık giyimli, yaşlıca bir kadını, Mary'nin yanındaki *kendi* sandalyesinde otururken görünce çok şaşırdı. Kadının beyaz saçları şık bir küt modelde kesilmişti. Beyaz, jilet gibi bir kumaş pantolon; siyah rugan topuklu ayakkabılar ve çiçek desenli ipek bir bluz giymişti. Yatak boştu ve Mary koyu gri, şık bir pantolon ile pötikareli bir ceket giymiş, kadının yanındaki bir tekerlekli sandalyede oturuyordu. Saçları kırmızı bir kurdeleyle düzgünce toplanmıştı ve kadın eğilmiş, Mary'nin ayaklarına yeni ayakkabılan geçirmesine yardım ediyordu.

Simone ikisine bakarak, "Siz kimsiniz?" diye sordu. Kadın Mary'nin ayakkabısının ikinci tekini de giydirip doğruldu. Boyu çok uzundu.

Kadın, "Merhaba, hemşire hanım," dedi. Ağır bir Amerikan aksam vardı.

Simone ters ters, "Neler oluyor burada? Doktor burada olduğunuzu biliyor mu?" diye sordu.

"Evet, tatlım. Ben Dorothy Van Last. Mary'nin kardeşiyim. Onu eve götürmek için geldim."

"Kardeş mi? Mary'nin bir kardeşi olduğunu bilmiyordum. Siz Amerikalısınız."

"Burada doğdum ama İngiltere'den uzun süredir uzaktım, tatlım." Dorothy rengi solmuş hastane odasına bakındı. "Pek bir şey değişmemiş gibi görünüyor."

Simone, "Ama Mary... sen buraya... bizim yanımıza aitsin..." dedi.

Mary boğazını temizleyip Simone'un yüzünü inceleyerek, "Sen kimsin, canım?" diye sordu. Sesi titrek ve çok kırılgandı.

"Ben, Hemşire Simone. Size ben bakıyordum."

Mary zayıfça, "Öyle mi? Kardeşim, burada olduğumu komşumdan duymuş. Ta Boston'dan buraya uçtu. O gelmeseydi ne yapardım, bilemiyorum," dedi.

Simone gözlerinin yaşarmaya başladığını hissediyordu. "Ama sen... benim... benimle..."

Dorothy onun sözünü keserek, "Doktor onun *bayağı* iyileşme

kaydettiğini söylüyor. Tamamen iyileşene kadar onunla kalacağım," deyip Mary'nin tekerlekli sandalyesinin frenini kaldırdı ve onu yatağın etrafından dolandırdı.

Simone, "Ama Mary..." dedi.

Mary sandalyesinden başını kaldırıp baktı ve kardeşine, "Bu kim?" diye sordu.

"Bir hemşire, Mary. Bir zaman sonra hepsi birbirine benziyor sanki. Kusura bakma, tatlım."

Dorothy sandalyeyi iterek Simone'un yanından odanın dışına çıktı ve koridorda ilerledi. Simone kapı eşiğine gidip Mary'nin tekerlekli sandalyeyle uzaklaştırılmasını izledi. Mary başını çevirip Simone'a bakmadı bile. Sonra da köşeyi dönüp gözden kayboldular.

Simone kendini engelli tuvaletlerinden birine kilitledi. Bir an titreyerek durdu, sonra çantasını açıp Mary için aldığı fotoğraf çerçevesini çıkardı ve kırılana kadar lavabonun kenarına tekrar tekrar vurdu. İçinde artan bir öfkeyle yansımasına baktı. Terk edilmişti. Yine terk edilmişti.

Erika, Keith'in evine birkaç bina uzaklıkta, ucuz, sevimli ve ismini hak eden Deniz Meltemi Oteli'nde iki oda tuttu. Oldukça küçük ve dar olan odalar yan yanaydı ve arkadaki çöp kutusu dolu avluya bakıyordu. Alt kattaki restoranda bir şeyler yediler ve Erika'nm odasına çıkıp beklemek üzere hazırlandılar.

Karanlık çökene kadar zaman öldürmek için, Lee'nin Keith'in bilgisayarından indirdiği yüklü sohbet geçmişini incelemeye başladılar. Toplamda dört yıllık, sayfalar dolusu veri vardı hepsini okumak imkânsız olurdu. Sohbet geçmişlerini yıllara böldükten sonra, her yılı bir VVord dosyasına aktardılar. Onları doğrudan belirli konulara götürecek bir anahtar kelime listesiyle arama yaparak zaman geçirdiler.

Küçük pencerenin yanındaki bir sandalyede oturan Peterson, "Bu sohbet çok rahatsız edici," dedi. "Az önce 'intihar' kelimesini arattım ve Keith'in kendini öldürmekten, bunu tam olarak nasıl yapacağından bahsettiği bir sürü sonuç çıktı. Şunu dinle: 'Dairemdeki ışıklan kapatırdım. Karanlığın beni sarmasına izin vereceğim tek an olurdu. Gaz tüpünü açar ve poşeti kafama geçirerek, paniğe

kapılmama engel olması için içini gazla doldurdum. Sonra poşeti sıkıştırır ve bayılana kadar derin nefesler alırdım. Öylece acısız, kolayca... asla bitmeyen bir rüyaya dalıp giderdim.'"

Erika, "Tarihi ne?" diye sordu.

"Üç yıl önce, iletişimlerinin başlarındaymış."

Erika dizüstü bilgisayarında uğraşarak, "Ben de 'tekerlekli sandalye' ve 'engelli' kelimelerini arattım. Sadece Gece Kuşu, laf arasında bahsetmiş. Birinde sokakta engelli bir adam görüp ona ne kadar acıdığını söylemiş; bir de öylesine değinmiş. Keith durumunu hiç açıklamamış."

Bir sessizliğin ardından Peterson, "Burada kocasının kaynar su döküp kendisini yaktığından bahsediyor," dedi. "Aynı zamanlara denk geliyor. Ona tecavüz etmeye çalışmış. Kadın da kaçıp kendini banyoya kilitlemiş. Adam elinde bir tencere dolusu kaynar suyla gelip suratına yumruk atmış, sonra onu bilinci yarı kapalı halde küvete yatırıp soymuş ve çıplak bedenine yavaş yavaş kaynar su dökmüş. Kadın çok kötü yaralandığından ama bir hafta sonrasında, yaralan iltihap kapana kadar doktora gitmediğinden bahsediyor."

Erika, "Sonra kime gittiğini yazmış mı? Doktorun adını söylüyor mu?" diye sordu.

"Hayır ama doktora kendisini kocasının yaktığını söylediğinde adamın buna inanmadığını söylüyor."

Erika dehşet içinde Peterson'a baktı.

"Doktor, aldığı ilaçlar ve kronik uykusuzluk nedeniyle halü-sinasyonlar gördüğünü düşünmüş... Daha önce de küveti yanlışlıkla kaynar suyla doldurup içine girdiğinde benzer yanıklarla doktora gitmiş. Kocası daha önceden doktora onun psikoz nöbetlerinden ve akıl hastanesine yatırıldığından bahsetmiş."

Erika, "Off! Doktor onun yerine kocasına inanmış..." dedi.

Dışarıda artık hava kararmıştı ve açık pencereden çakıltaşla-rına sürtünen dalgaların hafif sesini duyabiliyorlardı.

"Basında insanları hep cani olarak tasvir ediyorlar. Biz de o ifadeyi kullanıyoruz.

Ama insanlar cani doğmuyorlar, değil mi? Küçük bir bebek asla bir cani olamaz. Herkes bu dünyaya iyi olarak gelmiyor mu? Onları kötü yapan hayatları ve içinde bulundukları şartlar değil mi?"

Peterson'ın dizüstü bilgisayarı bipledi.

"Keith," dedi, "Gece Kuşu'vla yazışmaya başladı."

Keith küçük salonunda, bilgisayarının başında oturuyordu. Işıklar üstüne vuruyordu ve ter içinde kalmıştı. Ter bir tutam saçından, sandalyesinin siyah PVC kaplamasına damlıyordu. Erika ve Peterson arkasında, katlanır sandalyelerde oturuyorlardı.

Keith onlara dönerek, "Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi.

Erika, "Sadece bir süreliğine normal konuşmalısınız. Şüphelenmesini istemiyoruz," dedi.

Keith başıyla onayladı ve arkasına dönüp yazmaya başladı.

DÜK: Selam, Gece Kuşu. N’aber?

GECE KUŞU: Selam.

DÜK: Ne var ne yok?

Birkaç dakika geçti. Erika bluzunun bir düğmesini daha açıp serinlemek için kumaşı salladı. Peterson'a bakıp onun da sıcaktan bunaldığını gördü. Peterson, "Şu ışıklardan bir kısmını kapatabilir miyiz?" diye sorarak alnını gömleğinin koluyla sildi.

Keith, "Hayır! Olmaz. Karanlıktan hoşlanmıyorum. Gölgelerden... İstersen bir pencere açabilirsin," dedi.

Peterson küçük mutfağa gidip eviyenin üstündeki pencereyi açtı. Tıkalı giderlerin lağım kokusu renkli halının üstünden yayıldı ama en azından içerisi biraz serinledi.

Keith yeniden Erika ve Peterson'a dönerek, "Yazmıyor," dedi.

Peterson katlanır sandalyesine oturarak, "Normal mi bu?" diye sordu.

"Bilmiyorum... Normalde onunla konuştuğumda tepemde dikilen izleyiciler olmuyor. Ya biliyorsa?"

Erika, "Bilmiyor," diyerek onu temin etti. Birkaç dakika daha sessizce oturdular.

Erika, "Banyonuzu kullanabilir miyim?" diye sordu. Keith başıyla onayladı ve tekrar ekrana baktı. Erika salondan koridora çıktı. Üst kattan hafif bir müzik geliyordu ve tavan ampulleri parıl parıl yanıyordu. Erika banyoya girip kapıyı kapadı. Pis tuvaletin üstünde tiksintiyle eğilerek elinden geldiğince çabuk işedi. Tuvalet kâğıdını arayarak döndüğünde omzunu kalın güvenlik demirine çarptı ve canı acıdı. Demiri ittiğinde tuhaf, ters bir giyotin gibi yukarı döndüğünü gördü. İşini çabucak halledip ellerini yıkadı. Banyo bir hastane kadar iç bunaltıcıydı. Aynadaki yansımasını görmek için eğilmek zorunda kaldı ama boşuna zahmet ettiğini anladı; bitkin görünüyordu.

Tekrar salona geldiğinde, içerisi yanan ışıklar altında daha da sıcak geldi. Peterson öylesine DVD raflarına bakıyordu.

Keith bilgisayar ekranına doğru eğilerek, "Bekleyin. Yazıyor," dedi. Erika ve Peterson onun yanma gittiler.

GECE KUŞU: Affedersin, ocakta yemeğim vardı da.

DÜK: Aaa... Ne yiyoruz?

GECE KUŞU: Kızarmış ekmek üzerinde çırpılmış yumurta.

DÜK: Immm... Bana da bir tane var mı? Benimkinde biraz

da domates sosu olabilir mi?

GECE KUŞU: Evet. Sırf senin için aldım.

Erika, Petersonla birlikte Keith'in sandalyesinin arkasından bakarken, "İyi gidiyor," dedi. Durup muhabbetin ilerlemesini izlediler.

Peterson ekrana dönük oturmuş, çenesini elinin ayasına yas-lamıştı. "Bu benim için bir ilk sanırım. Yani bir seri katilin işte berbat bir gün geçirdiğinden

bahsedip çırpılmış yumurtasını nasıl sevdiğini anlatmasını seyretmek..." dedi ve "Saat kaç?" diye sordu.

Erika saatine bakarak, "İki buçuk," dedi.

Saat beş buçukta, şafak sökerken sohbetleri hâlâ devam ediyordu. Mutfak penceresinin dışındaki avlu mavimsi bir tonda aydınlanmaya başlamıştı.

Erika katlanır sandalyede başım arkaya atıp uyumayı başaran Peterson'ı dirseğiyle dürttü. Peterson uyanırken gözlerini ovuşturdu.

Erika, "Keith sonunda meseleyi bağlıyor sanırım," diye fısıldadı ve ekrana baktılar.

DÜK: Bu arada... sana bir süredir söylemek istediğim bir şey var.

GECE KUŞU: Hımm, neymiş o?

DÜK: Geçen gün doktora gittim.

GECE KUŞU: Öyle mi?

DÜK Senin doktorlardan nefret ettiğini biliyorum.

GECE KUŞU: Onları bir kaşık suda boğmak istiyorum.

DÜK- Benimki bir kadın. Fena değildir.

GECE KUŞU: Beni aldatıyor musun yoksa?

DÜK: Tabii ki hayır. Kolesterolümün çok yüksek olduğunu söyledi İşim çok stresli... Ağırdan almam gerekiyormuş yoksa...

GECE KUŞU: Yoksa?

DÜK: Kalp krizi geçirebilirmişim. Bu beni gerçekten çok korkuttu Bazı şeyleri daha iyi görmemi sağladı.

GECE KUŞU: ölmek istediğini sanıyordum. Her şeyi bitirmek istediğini.

DÜK: O ruh hali gelip gidiyor. Ama şu an dışarıda güneş yükseliyor ve hayat

kısa... Ve seni seviyorum.

DÜK: O yüzden de... bunun büyük bir istek olduğunu biliyorum ama benimle buluşmak ister miydin? Gerçek hayatta.

Uzun bir sessizlik oldu.

Keith, "Olan oldu işte; onu korkuttum," derken yorgun gözlerinde panik belirdi. "Denedim. Beni gördünüz. Bütün gece oturup denedim."

Erika, "Sorun yok. Bak," dedi.

Keith tekrar ekrana döndü.

GECE KUŞU: Tamam o zaman. Hadi buluşalım.

Keith, "Tanrım!" deyip yazmaya başladı.

DÜK: Bu HARİKA!

GECE KUŞU: Ama hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum. DÜK: Asla. Asla. ASLA!

GECE KUŞU: Nerede?

GECE KUŞU: Ve ne zaman?

Keith, "Nerede? Ne yazmalıyım?" diye sordu.

Erika, "Londra'daki VVaterloo İstasyonu'nda buluşmak istediğini söyle," dedi.

Peterson, "Hayır. Önce ona sor. Orayı öner," diye ekledi. "Evet derse akşam beşte istasyonun içindeki saatin altında olmasını söyle."

Keith başını salladı.

DÜK: Londra VVaterloo İstasyonu nasıl?

GECE KUŞU: Tamam. Ne zaman?

DÜK: Yarın. Yani aslında bugün. Akşam beşte, saatin altında.

GECE KUŞU: Tamam.

DÜK; VAY BE! Çok mutluyum. Sen olduğunu nereden anlayacağım?

GECE KUŞU: Merak etme.

GECE KUŞU: Anlayacaksın.

Sohbet odasından çıktı. Bir an sessizce oturdular. Keith sırıtıyordu. Saçı ıslaktı ve uçları kıvrılmıştı, ayrıca ter kokuyordu.

Peterson, "VVaterloo Istasyonu'nda akşam beş yoğun bir saat. Buluşmayı daha erkene almalıydık," dedi.

Erika, "Bu onu yakalamayı zorlaştıracak. Ama hareket edecek alanı da kısıtlı olacak," diye karşılık verdi.

"Amirim, Marsh'a söylemek zorunda kalacaksınız. Büyük bir gözetleme operasyonuna başka türlü izin çıkarttıramazsın... Umalım da izin versin."

Erika, "Evet," dedi ve saatine baktı. Altıya çeyrek vardı. "Gidip bir şeyler yiyelim de ben ona söylemeden önce bırakalım da Marsh bir uyansın."

Peterson, "Benim dönmem gerekiyor. İki saat sonra görev başında olmalıyım," dedi.

"Elbette, affedersin. Sen git. Başını derde sokmak istemem. Ayrıca, şey... sen burada değildin. Yani planımız boka batarsa burada değildin. Başarılı olursa, buradaydın."

Erika, Keith'in evinin dışındaki kordonda Peterson'a veda ederken saat sabahın altı buçuğuydu. Gidişine ne kadar üzüldüğünü şaşkınlıkla fark etti. Taksi kaldırımın yanına gelince, Peterson ona veda etmek için sarılarak şaşırttı.

Peterson, "Çabuk sarılıp bırakıyorum," derken sırıttı. "Berbat kokuyor olmalıyım."

Erika, "Hayır... şey... belki biraz. Ben de öyle kokuyor olmalıyım," deyip ona gülerek karşılık verdi.

Peterson başını iki yana salladı. "Beni haberdar edin, amirim."

Erika, "Ederim," dedi. Peterson taksiye binerken ona parmaklarını çaprazlayarak şans diledi ve Erika taksinin uzaklaşmasını izledi.

Yolun karşısındaki plaja geçti. Güzel bir günün başlangıcıydı ve sabahın güneşli ilk saatlerinde hava temizdi ve kumsal, köpek gezdiren birkaç kişi ve kiralamak üzere şezlongları çıkaran bir genç adam dışında boştu. Erika, hafifçe kıyıya vuran dalgaların biraz gerisindeki bir çakıltaşı yığınının üstüne oturdu ve derin bir nefes alarak Marsh'ı aradı. Önce ev telefonunu denedi. Telefonu Marcie açtı. Erika'nın sesini duyduğuna pek memnun olmuşa benzemiyordu. Selam vermeksizin telefonu masaya bırakıp üst kata, kocasına seslendi. Erika, Marsh'ın paldır küldür merdivenden inişini ve telefonu alışını duydu.

"Erika umarını beni sıcak bir yerden arıyorsundur ve bir kartpostal göndermek için ev adresimi istiyorsundur."

"Efendim, o mesele... Londra'da değilim. VVorthing'deyim."

"IVorthing mi? Orada ne halt ediyorsun?"

Erika konuyu çabucak Gece Avcısı davasında çok önemli bir keşifte bulunduğuna getirerek ona her şeyi ve günün ilerleyen saatlerinde VVaterloo'da gerçekleşecek görüşmeyi ayrıntısıyla anlattı.

Marsh, "Yani yine emirlerime karşı mı geldin?" diye sordu.

"Tek söyleyebileceğiniz bu mu, efendim? Bu çok ÖNEMLİ bir keşif. Size önceden söylemeliydim, biliyorum ama içgüdülerime dayanarak çalıştığımı biliyorsunuz. Şimdi acilen bir gözetleme ekibi yerleştirmeliyiz. VVaterloo İstasyonu'nun içine ve çevresine. Onun gerçekten geleceğini ve onu tutuklamak için orada bulunmamız gerektiğini düşünüyorum. Onun Keith Hardy adındaki bir adamla sohbetlerinden deliller elimde. Adamın sohbet odası rumuzu 'Dük' ve kadınınki de 'Gece Kuşu'."

"Moss ve Peterson neredeler?"

"Başka görevlere verildiler. Burada tek başımayım, efendim."

Uzunca bir sessizlik oldu.

"Erika, çok safsın. Hiçbir kural, otorite yokmuş gibi davranıyorsun."

"Ama efendim, bir şey buldum. Çok büyük bir şey! Otel odasına döndüğümde size her şeyi gönderebilirim. Buluşmanın detaylarını, sohbet geçmişini. Biz sadece buzdağının görünen kısmıyla uğraşmışız. Bu Keith denen adam onunla dört yıldır internetten konuşuyormuş. Bütün sohbetlerin kayıtları elimizde. Ayrıca kadının Gregory Munro'nun bir hastası olduğuna inanıyorum. Çok kötü yanmış. Bu bilgiyi, tıbbi kayıtlara bakmak için kullanabiliriz."

"Tamam. Telefonu kapar kapamaz bilgileri bana göndereceksin."

"Kesinlikle."

"Ayrıca Erika, sana o tatile gerçekten çıkmanı ve teşkilattaki pozisyonunu gerçekten düşünmeni emrediyorum. Seni bizim karakolun yakınında ya da herhangi bir karakolun yakınında görürsem açığa alınırsın ve rozetini dördüncü kez geri almanın kolay olacağını sanma. Seni VVaterloo İstasyonu'nun yakınında görürsem de sadece rozetini almakla kalmayacağım. Kovulacaksın. Duyuyor musun beni?"

"Yani harekete geçecek misiniz? Efendim?"

Marsh, "Seni arayacağım," deyip telefonu kapadı.

Erika, işittiği azara rağmen Marsh'ın sesindeki heyecanı fark etmişti.

"Seni yakalayacağız, Gece Kuşu. Seni yakalayacağız," dedi ve çakıltaşlarının üstünde geriye yaslanarak geniş ufka bakarken adrenalin damarlarına hücum etmeye başladı.

Keith, "Bunun neden gerekli olduğunu anlamıyorum," diyerek karşı çıktı. Erika onun bilgisayar standmın altına eğilmiş, hepsi tek bir uzatma kablosuna bağlı gibi görünen kabloları ve bağlantıları çekiyordu. Fıstık yeşili, sarı ve kırmızı altıgen desenli halının üzerinde kaim bir toz tabakası vardı ve uçuşup elektriklenerek Erika'nm üstüne yapışıyordu.

Erika bilgisayar standmın altından sürünerek çıkarken, "Bütün bunları tek bir sokete bağlamasan iyi olur," dedi.

Keith tekerlekli sandalyesindeki kumandasını kendine doğru çekti ve sandalye,

Erika'ya arkadaki raflara doğru gerileyip Eri-ka'nın doğrulması için yer açtı.

"Bir şey olmaz."

Yağlanmış ocaklı fırının üstündeki saat üçü gösteriyordu. Erika telefonunu çıkarırken, "Şu saat doğru mu?" diye sordu.

Keith kirli gözlük camlarının ardından bakıp, "Evet. Şimdi ne olacak?" dedi. Adam Erika'ya birdenbire çok savunmasız göründü.

"Bir polis memuru Gece Kuşu'nu karşılamak için hazır olacak ve onu sorgulama için gözaltına alacak..."

Erika gerçeği kısıtlı oranda söylüyordu. Marsh'a yolladığı sohbet geçmişinin sağlamlığı sayesinde, çabucak akşam beşte VVaterloo İstasyonu'nda Gece Kuşu'nu tutuklamak için büyük

bir izleme operasyonu düzenlenmişti. Erika sıkışık ve çok aydınlık odada etrafa bakıp kendini bunun bir parçası olduğuna ikna etmeye çalıştı. Keith'in yanında kalması, katili uyarmadığından emin olması önemliydi.

Keith, "Yani bana ne olacak?" diye karşılık verdi.

"Tanık olarak çağırılacaksın. Büyük ihtimalle, yardım, yataklık ve delil saklamaktan tutuklanacaksın ama durumun ve işbirliğin göz önünde bulundurulunca Kraliyet Savcılığı'nın seni yargılamak isteyeceğinden şüpheliyim. Tam anlamıyla işbirliği yaptığın sürece. Ayrıca ev sorununu da çözeceğiz. En azından bu durumu düzeltmek istiyorum."

"Teşekkürler."

Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular. Yağlı fırının üstündeki saat tik tak ediyordu.

Keith, "Benim hakkımda kim bilir neler düşünüyorsundur," dedi.

"Hiçbir şey düşünmüyorum. Ben sadece kurbanları düşünüyorum. Onu yakalamayı düşünüyorum."

"Hayatımdaki en önemli arkadaşlıklardan biri, bir seri katilleydi. Ona âşığım ...

Bu beni nasıl bir insan yapıyor?"

Erika öne doğru eğilip onun küçük elini tuttu. "Birçok insan arkadaşları, sevgilileri, eşleri tarafından kandırılıyor. Onunla internette, insanların başka biri gibi davrandıkları bir ortamda tanışmışsın. Bu insanlar çoğunlukla kendileri için başka bir hayat yaratırlar. Böylece farklı görülebilirler."

"İnternette istediğim insan olabiliyorum. Böyle kısılıp kalmıyorum." Keith burnunun altındaki ince hortumu düzeltti ve aşağı, sandalyesine baktı. "Bir DVD izlemek ister misin? Sana Tom Baker'ın rejenerasyon geçirdiği, en sevdiğim Dr. *Who* bölümünü gösterebilirim."

Erika, "Tamam. Olur," dedi. Hâlâ ona sonsuz gibi geleceğini bildiği iki saatleri vardı.

Birleşik Krallık'ın en büyük tren istasyonu olan Londra YVaterloo İstasyonu sabahın ilk ışıklarından gece geç saatlere kadar çok yoğundur. Terminal salonu iki yüz elli metreden daha uzundur ve mağazalar ve asmakatta çeşitli restoranlarıyla yirmi platformu vardır. Her yıl kapılarından yüz milyondan fazla yolcu geçer.

Başkomiser Marsh, geniş gözlem odasında Dedektif Sparksla birlikte konuşlanmıştı. Kontrol odası istasyonun üzerinde, pence-resiz, kare şeklinde beton bir yapıydı. Güvenlik kamerası görüntülerini gösteren yirmi sekiz ekranın kapladığı duvar, istasyona her ağdan erişim sağlıyordu. Çıkışları izlemeleri ve platformda iki yönde de devriye gezmeleri için istasyona çoğunluğu sivil giyimli otuz beş polis memuru yerleştirilmişti. Destek araçları kuzey, güney, doğu ve batı çıkışlarında bekliyorlardı. Hepsinin yanında üçer polis arabası vardı. Bazıları silahlı olan ulaşım polisi de istasyon çevresinde her zamanki devriyelerini gerçekleştiriyorlardı.

Saat 16.50'de sanki yüz milyon kişi istasyona aynı anda doluştu. Mermer zemin, seyahat eden insan güruhu altında kayboldu. İnsanlar yeraltı istasyonundan yürüyen merdivenle yukarı çıkıyor; dört ana kapıdan girip çıkıyor; yirmi iki kalabalık platform boyunca uzanan devasa elektronik ekranların etrafında boş boş dolaşıyor; dükkânların dışında dikiliyor ve platformların karşısındaki uzun bilet gişesinde sıraya giriyorlardı.

Sparks, Londra Ulaşım çalışanlarının sessizce istasyonu izlediği bilgisayar ekranı bankosuna yaslanarak, "Bu boktan bir kâbus olacak, efendim," dedi.

Sivilce izleriyle dolu yüzü terden parlıyordu.

Marsh bir duvar dolusu güvenlik ekranını inceleyerek, "Londra'da daha çok gözün olduğu başka bir yer yok," dedi.

"Peki, Dedektif Foster'ın içgüdülerinin doğru olduğu düşünüyor musunuz, efendim?"

"Bu bir içgüdü meselesi falan değil, Sparks. Gönderdiği verileri gördün."

"Gördüm ama bu kadının adı ya da fiziksel özellikleri hiçbir şekilde belli değil. Ne olursa olsun, bu çok pahalıya mal olacak."

"Bu konuda bırak da ben endişeleneyim. Sen işini yap."

Genç bir Asyalı adam yanlarına gelip kendini tanıttı: "Ben Tanvir. Bugün kontrol odasından ben sorumluyum. Kilit bölgenizi şu dört ekranımızdan görebilirsiniz," dedi. O bunu der demez, istasyon saatinin geniş açıdan bir görüntüsü belirdi. Altında da kot pantolon ile ince bir ceket giymiş Çavuş Crane duruyordu ve elinde ucuz görünüşlü bir demet gül tutuyordu.

Sparks telsizine, "Beni duyuyor musun, Crane?" dedi. "Beni duyabildiğini göstermek için kulağına dokun."

Crane geniş açı görüntüsünde normal görünüyordu ama başka bir açıdan yakın görüntüde başım ceketinin yakasına doğru eğip boştaki eliyle kulağına dokunuyordu. Telsizden, "Göze batmadığıma emin misiniz? Tek ceketli benim. Hava aşırı sıcak!" dediği duyuldu.

Marsh telsizine, "Her şey yolunda, Crane. Keith denen herif onunla yarım saat sonra saatin altında buluşmayı planladı. Romantik bir buluşma. Şık giyinmesi normal," dedi. Sonra da, "Ayrıca üstündeki dinleme aygıtlarını gizliyor. Şimdi daha fazla çene çalma ... Seni telsizden bilgilendireceğiz," diye ekledi.

Crane, "Saat kaç?" diye sordu.

Sparks, "Off! Soktuğumun saatinin altında ya," dedi. Telsizini sıkıca kavradı. "Dört buçuk. Bir daha merak ettiğinde kafanı kaldır "

Marsh tekrar Tanvir'e döndü. "Hangi kamera bize saatin altından ulaşılan yan

kapının görüntüsünü veriyor?"

Tanvir köşedeki bir bilgisayarın başında, kafasında mikrofonlu kulaklık olan bir kadına, "Bu ekranlara on yedinci kamerayı verebilir misin?" dedi. Crane'in arkadan bir görüntüsü ekrana geldi ama kamera bu kez saatin arkasından yukarı çıkan bir yürüyen merdivenin tepesinden çekim yapıyordu.

Marsh tekrar telsizini tuttu. "Tamam, Crane. Herkesin gözü senin üstünde. Sadece sakin ol. Sana geri sayım yapacağız. Daha erken gelirse de ona fazla yaklaşma. Her yandan etrafın sarılı. Bir hamlede bulunursa saniyeler içinde orada oluruz."

Crane yine tedirginlikle, "Saat kaç?" diye sordu.

Sparks, "Lanet saatin altında ya!" diye geveledi.

Marsh, "Dört otuz üç. Sürekli irtibat halinde olacağız," dedi.

Erika tekerlekli çöp kutularının sıralı olduğu duvarın üstüne oturup bir sigara yaktı. Keith onun içeride sigara içmesine karşı çıkmıştı. Erika da onu yalnız bırakmayacağını söylemişti. BÖyle-ce orta yol olarak, Keith evin kapısına kadar gelmişti.

Erika, "Kordonda yürümek ister misin? Yani *gezmek* ister misin? Hava güzel ve güneşli," dedi.

Keith başını arkaya atıp açık mavi gökyüzüne şüpheyle bakarak, "Evden çıkmayı sevmiyorum," dedi.

Erika sigarasını içerek durgun ve güneş ışığıyla parıldayan suya baktı. Birkaç çocuk kıyıda kumdan kaleler yapıyordu. Aileleri de şezlonglardan onları izliyordu. Pembe-beyaz temalı bir turist treni önlerinden geçti. Çok mutsuz görünen şoförün kafasının üstünden tiz ve teneke sesli bir zil çalıyordu. Dondurma ve pamuk şeker yiyen çocuklar, vagonlardaki bulanık plastik pencerelerin ardından el sallıyorlardı.

Keith de onlara el salladı ve Erika onun bu hareketini görüp duygulandı. Saatine baktı; 16.50'ye geliyordu. Telefonunu kontrol etti ve çok iyi çektiğini, şarjının dolu olduğunu gördü.

Keith, "Tencere başında beklemek gibi. Su hiç kaynamıyor," dedi.

Erika buruk bir ifadeyle başını iki yana salladı ve bir sigara daha yaktı. Aksiyondan çok uzakta kalmak zorunda olmanın

hayal kırıklığıyla çığlık atabilirdi. Ekibi yönetecek, emirler verip bütün övgüleri toplayacak olan Dedektif Sparks'ı düşündü.

Erika hüsrana uğradığı kadar, soyguna uğramış da hissediyordu.

Saat 17.20 olmuştu ve VVaterloo İstasvonu'ndaki saatin altında duran Crane'e hâlâ hiç kimse yaklaşmamıştı.

İstasyonun içindeki kalabalık artarken, Marsh ve Sparks kontrol odasından izliyorlardı. Crane'i yakın çekimin görüş alanında tutmak zorlaşmıştı. Bu yüzden artık terminal salonunun diğer ucundan çekilen ve kontrol odası ekranına büyütülmüş halde yansıtılan uzak görüntüyü kullanıyorlardı.

Sparks telsizine, "İyi misin, Crane? Yerinde kalmalısın. Sakın kıpırdama," dedi. Uzak çekimde, kalabalığın geçerken onu itip kaktığını görebiliyorlardı.

Crane, "Peki, efendim," dedi. Paniklemiş gibiydi.

Marsh ekranlara baktı. "Gözümüz hâlâ üstünde, Crane. Etrafında saniyeler içinde yanma gelebilecek altı tane sivil polis var. Ayrıca arkandaki geçitte ulaşım polisinden iki tane silahlı memur var. Sadece sakin ol... O bir kadın. Gecikmesi âdettendir," diyerek gerginliği dindirmeye çalıştı.

Sparks, "Gelmeyecek işte. Kaynaklarımızı bir tanışma randevusuna boşuna harcamak yerine, Isaac Strong'a odaklanma-lıyız," dedi. Marsh ona kızgın bir bakış atınca da , "Efendim," diye ekledi.

Tam o sırada büyük ekranda, Crane'in etrafındaki kalabalık hareketlendi ve Crane'e doğru ilerleyen bir grup kadın Öne itildi.

Biri düşerek yere çarptı ve etrafındaki kalabalığın çarpışıp sendelemesine neden oldu. Crane itildi ve tuttuğu çiçekler elinden düştü.

Marsh, "Neler oluyor orada?" dedi. "Konuş benimle, Crane."

Crane itilip kakılırken, "Bir dakika, efendim," dedi.

Sparks güvenlik ekranını işaret etti ve "Bakın! Bir kavga... kavga çıkmış," deyip saatin arkasındaki yürüyen merdiveni gösterdi. Beyzbol şapkalı bir grup genç adam bağırıp çağrışarak yolcuları Kızıl Deniz gibi ikiye ayırıyorlardı. Gençlerden bir esmer ve bir sarışın kavga ediyorlardı ve yere düştüler. Esmer çocuk sarışına bir yumruk indirdi ve sarışının yüzü hemen dağılarak kan içinde kaldı. Kalabalık aniden her yöne dağılmaya başladı ve İngiliz Ulaşım Polisi silahlarını kavrayarak devreye girdi. Bu da daha çok bağırış çağırış ve kargaşaya neden oldu.

Crane bir Marks&Spencer mağazasının kapısına ulaşmayı başarmıştı ve saatin altındaki buluşma noktasının, düzeni tekrar sağlamaya uğraşan polislerle dolmasını izliyordu. İki genç kelepçelendi ve polis, onlara haklarını okuma faslına girişti.

Marsh telsizine, "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Onları çekin oradan. Buluşma yerimizi mahvediyorlar."

Sparks, "Gelse bile onunla orada buluşmaktan hoşlanmayacak," dedi.

Marsh, Sparks'ı duymazdan gelerek, "Crane, beni duyuyor musun?" dedi.

Crane, Marks&Spencer'm kapısından çıkarak, "Evet, efendim. Burada durum biraz karıştı," dedi.

"Seni hâlâ kameradan görüyoruz, Crane. Her şey yolunda mı?"

"Çiçekleri düşürdüm."

Marsh, "Endişelenme. Üniformalıları uzaklaştıracağız. Sen de tekrar yerine geç," dedi.

Sparks başını kaldırıp istasyon saatinin altını gösteren ekrana bakarak, "Bu da ne? Bayan Paspas mı?" dedi. Pörsümüş, yaşlı bir temizlik görevlisi, arabasını sarışın çocuğun burnundan kanın sıçradığı yerde durdurmuştu ve mahvolmuş yer bezini aheste bir kararlılıkla, gri su dolu kovasına batırıyordu. Sorgulanan çocuklardan biri ona sataşmaya başladı ama o ya duymadı ya da dikkat etmedi ve kaplumbağa hızıyla yerleri silmeye başladı.

Sparks, "Memur YVarren nerede?" diye sordu. Bir bip duyuldu ve VVarren telsize konuştu: "Evet efendim."

"Neredesin?"

"Salonun karşı tarafındaki WH Smith dükkânındayım."

"Şu yaşlı hanımı oradan çeker misin? Ayrıca onun saatin altına san uyan levhalarından koymasına izin verme."

Marsh, "Bir dakika, bir dakika, bir dakika," dedi. Tekrar Cra-ne'in saate yakın durduğu ekrana bakıyordu. Şık, siyah bir ceket giymiş, koyu saçlı, ufak tefek bir kadın ona yaklaşıyordu. "Kahretsin! Bütün birimler. Koyu saçlı bir kadın, Çavuş Crane'e yaklaşıyor. Tekrar ediyorum. Koyu saçlı bir kadın, Çavuş Crane'e yaklaşıyor. Hazır olun."

Telsizden bir sesin, "Bütün birimler hazır," dediği duyuldu. Duvardaki iki büyük ekran, Crane'in yukandan ve yandan görüntülerine geçti. Kadın şimdi merakla bakarak onunla konuşuyordu. Bir dakika kadar konuştular, sonra Crane de bir şey söyledi ve kadın uzaklaştı.

Marsh, "Crane, bilgi ver. Neler oluyor?" diye sordu.

"Affedersiniz, amirim. Yanlış alarm. Araba sigortası almak ister miyim diye soruyordu."

Marsh elini masalardan birine indirdi. "Kahretsin! Kahretsin! Sparks o kadının yine de sorgulanmasını istiyorum. Onu durdurun. Kimliğini doğrulayın ve alabileceğiniz bütün bilgileri alın."

Kadın üç sivil tarafından durdurulurken Sparks, "İçimden bir ses, satış kotasını dolduramayacağını söylüyor/' dedi.

Saat 18.30'da Erika, Keith'in küçük evinin duvarlarına tırmanıyordu adeta. Telefonu çantasında öttü ve telefonu çıkardı. Marsh'tan bir mesaj gelmişti:

VVATERLOO'DAN ÇEKİLİYORUZ. KADIN GELMEDİ. KONUŞMAMIZ GEREK. SENİ BU AKŞAM ARAYACAĞIM.

Erika başını ellerinin arasına alırken Keith onu endişeyle izleyerek, "Ne oldu?"

diye sordu.

Erika, "Gelmemiş..." dedi. "Sana orada hiçbir şey söylemedi, değil mi? Sohbet odasında hiçbir şey yok, değil mi?"

Keith başım iki yana salladı.

"Emin misin?"

"Eminim. Bak. Giriş yaptım..."

Erika'nın içine berbat bir his çökmüştü. Midesini ağrıtan, kocaman, gülle gibi bir his. Terden ıslanan yüzünü ovuşturdu.

"Bak Keith, bu ışıklardan bazılarını kapamalıyız. Burası dayanılmaz..."

"Hayır! Özür dilerim. Olmaz. Karanlığı sevmiyorum..."

Erika saate baktı. Mahvolmuş gibi hissediyordu.

Keith, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Amirimin aramasını bekliyorum. Akşam ilerleyen saatlerde..."

"Bana ne olacak?"

Erika, "Eee... Bilemiyorum. Ama sana söylediklerimin arkasın-dayım," deyip, kocaman tekerlekli sandalyesindeki Keith'e baktı. Biraz önce oksijen tüpünü değiştirmesine yardımcı olmuştu.

Bir karar verdi. "Bir saat kadar dışarı çıkmam gerek... Sana güvenebilir miyim? Bilgisayarın hâlâ izleniyor. Kaçmayacağını sanıyorum. Değil mi?"

Keith, "Sence?" dedi.

"Tamam. İşte cep telefonum," deyip numarasını bir kâğıt parçasına karaladı. "Ben biraz hava alacağım... Yiyecek bir şeyler ister misin? Yani patates kızartması falan yer misin?"

Keith'in yüzü aydınlandı.

"Kızarmış hamurlu sosis, patates kızartması ve bezelye ezmesi, lütfen. İskelenin tam karşısındaki yer çok iyi. Bakıcım bana hep oradan alır."

Erika serin kordona çıktı. Güneş denizin içine batıyordu ve sahilden hafif bir meltem esiyordu. Marsh'tan gelen mesaja tekrar baktı ve onu aramayı denedi. Amiri telefonu meşgule düşürdü ve Erika doğruca telesekretere yönlendirildi.

"Kahretsin!" diye söylendi. Kordonun ilerisinde gördüğü bara gitti. Ön pencereler yukarı kaldırılmıştı ve içerisi arsız, kırmızı suratlı yaşlı adamlar ve sarhoş kadınlarla doluydu. Hoparlörlerden bangır bangır *Maceretıa* çalıyordu. Erika bara güçlükle ulaştı ve büyük bir kadeh şarap sipariş etti. Barmen kızın eli çabuktu ve kadehi bara koyarak hemen servis yaptı.

Erika, "Bunu plaja götürebilir miyim?" diye sordu. Kız cevap vermeden sadece gözlerini devirdi ve plastik bir bira bardağı çıkarıp şarabı içine döktü.

Erika, "Biraz da buz koyabilir misiniz?" dedi.

İçkisini aldı. Makineden birkaç sigara daha aldı ve tekrar plaja indi. Dalgalar geri çekilmişti. Çakıltaşlarmın üstüne oturup

göz alabildiğine uzanan ıslak kumlara baktı. Bir sigara yakarken telefonu çaldı. Şarap bardağını çakılların arasına yerleştirip telefona cevap verdi. Hattın diğer ucundaki sesi duyduğunda gözleri kocaman açıldı.

Güneş artık ufkun altına inmişti ve sokakta soğuk bir rüzgâr esiyordu. Simone sıraevlerin yanındaki kaldırımdan hızlıca ilerledi. Küçük bir sırt çantası vardı ve siyah koşu kıyafetlerini giymişti.

Birkaç sokak lambası kınktı. Hilal şeklinde vuran turuncu renkli sodyum buhar lambasının altına gelince daha hızlı ilerleyip tekrar gölgelerin arasına girince rahatladı. Tedirgindi. Akşamın erken saatleriydi ve yanlarından geçtiği sıraevler hayat dolu görünüyordu. Işıklar açılıyor, müzik çalmıyordu. Ardmda tavandan çıplak bir ampulün sarktığı açık bir üst kat penceresinin önünde bir kavga çıkmıştı.

Diğer yönden bir adam kendisine yaklaştığında Simone başını önüne eğdi. Adam uzun, inceydi ve hızlı hareket ediyordu. Simo-ne'un kalbi daha hızlı atmaya başladı ve tansiyonunun çıktığını hissetti. Adam doğruca ona doğru geliyordu. Artık Simone'un dudağındaki yara bile kanla dolmuşçasına zonkluyordu. Adam

neredeyse yanma gelene kadar onun da koşu kıyafetleri giymiş olduğunu görmedi. Adam ona tekrar dönüp bakmadan yanından geçip gitti. Kulaklığından hafif müzik sesi geliyordu. Simone rahatlamak, kendine hâkim olmak zorunda olduğunu fark etti.

Aradığı evin numarasını biliyordu ama karanlıkta onu tuğla duvarların üzerinde bulmak için çok uğraşması gerekmedi. Numaralar, beton kaplı küçük ön bahçeleri dolduran tekerlekli çöp kutularına iri rakamlarla yazılmıştı.

Simone öfke ve heyecan verine, sıradışı bir adrenalin hissi duyarak sayıları saydı.

Sonra da eve ulaştı. Pencereye yaklaştı, derin bir nefes alıp küçük ellerini pencerenin pervazına koydu ve etrafına bakarak kendini yukarı çekti.

Ablası nefesi kesilmiş ve bitkin bir sesle, "Erika! Doğum yaptım. Doktorlar yanılmış. Kız oldu," diye bağırdı. Erika'nm, sesin Len-ka'ya ait olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

"Ah Lenka! Harika bir haber. Ne oldu? Daha birkaç haftan var sanıyordum."

"Biliyorum ama Marek beni yemeğe götürdü ve biz sipariş verdikten hemen sonra suyum geldi. Marek nasıldır bilirsin; ve-meğin paketlenmesini beklemek konusunda ısrar etti ama her şey çok çabuk gelişti... Sancılar başladı. Sonra hastaneye gittiğimizde beni bayıltmalarına bile zaman olmadı. Bebek pat diye çıkıverdi."

"Adı ne?"

Lenka, "Adını Erika koyacağız, yani senin adım. Tabii annemin de adım," dedi.

Erika gözlerinin dolduğunu hissetti ve elinin kumlu tersiyle yüzünü sildi. "Ah Lenka. Ahin... Bu muhteşem. Teşekkürler." Gözyaşları ve bitkinlik onu ele geçirdi.

"Keşke annem burada olsaydı... tabii sen de," derken ablası da ağlıyordu.

"Şey... evet... burada her şey kontrolden çıktı..."

Bir hışırtı oldu. Sonra Erika'nm eniştesi Marek telefona geldi. Birkaç dakika

sohbet ettiler. Ailesi yüzlerce kilometre ötede kutlama yaparken karanlık bir plajda oturmak çok gerçeküstü geliyordu. Lenka tekrar telefonu aldı ve gitmesi gerektiğini söyledi.

Erika, "Bu dava bitince gelip bebeği göreceğime söz veriyorum," dedi.

"Hep öyle diyorsun. Arayı fazla açma."

Erika ablası ve yeğeni şerefine şarabını ve sigarasını içerek uzun süre oturdu. Hava kararırken, Erika'nın içi de karardı. Bir teyzeydi ve ablasıyla yakın olmamalarına rağmen Lenka adına çok seviniyordu. Seviniyordu ancak hayatlarının böylesine farklı yönlere dağılmasına da üzülüyordu.

Erika'nın soğuk kumların üstünden kalkmasının tek nedeni, rüzgârın serinlemesi ve Keith'in evde beklediğini bilmesiydi.

Dönüş yolunda plaj boyunca yürürken kordonun ucundaki oteline uzanan sıraevleri ve pansiyonları gördü. Merdivenle plajdan çıktı ve Keith'in dairesinin önünde durdu. Üst kattaki pencerelerde ışık yanıyordu ve bir sitann melodileri ile marihuana kokusu aşağı geliyordu ama Keith'in pencereleri kapkaranlıktı. Erika kapıyı çalmak üzereydi ki elini geri çekti. Keith ışıkları hep açık bırakırdı. Karanlıktan korkuyordu.

Erika ince ön patikadan tekerlekli çöp kutularının olduğu kare betonluğa geçti, öndeki cumba penceresine doğru gitti ve pencerenin açık olduğunu gördü. Karanlığa baktı. İçeriden nem ve dezenfektan kokusu geliyordu.

Bir karar verip pencere pervazmdan kendini yukarı çekti ve içeri tırmandı.

Erika, Keith'in karanlık yatak odasında durup dinledi. Hava sıcaktan ve tozdan ağırlaşmıştı. Üst kattan gelen boğuk müzik seslerini işitmemeye çalıştı ama yatak odasının kapısının ötesindeki hiçbir şeyi duyamadı. Keith'in karanlıkta kasvetli bir kütle gibi görünen büyük hastane yatağını geçerek koridora çıktı. Ev kapısındaki camdan içeri bir ışık huzmesi vuruyordu ama Erika koridorda ilerledikçe gölgelerin içine girdi. Kapısı aralık olan ikinci yatak odasının önünden geçti. Sessiz ve boş iki tekerlekli sandalyeyi belli belirsiz görebiliyordu. Gölgelerin arasında duran iki büyük tekerlekli sandalyeyi...

Müzik bir an durdu ve Erika sessizlikte bir şey duymak için kulak kabarttı. Sonra yine başladı. Boğuk, melodisiz bir zangırtı. Sahilden gelen ışık kirliliği

lavabonun üstündeki küçük pencereden içeri sızıyor, Erika'nın gözlerini karanlığa alıştırmasına yardımcı oluyordu.

Erika müziği bastıran yüksek bir burun çekme ve çıtırtı sesi duyunca durup kaskatı kesildi. Koridorun sonundaki buzlu cam kapıya doğru yavaşça ilerledi ve telefonunu çıkardı. Salona giren köşeyi dönerken telefonunun ışığını yaktı.

Neredeyse çığlık atacaktı. Odanın ortasında bir kadm duruyordu. Ufak tefekti ve hayalet gibi bembeyaz bir teni vardı. Gür, siyah saçlan dağınık topuz yapılmıştı. Erika kameralı telefonunun

parlak ışığını ona tuttuğunda kuyu gibi simsiyah gözleri hemen kısıldı. Keith, kadının yanında, kollan iki yana düşmüş halde sandalyesinde geriye doğru çökmüştü. Kafasına bir poşet geçirilmiş ve o kadar sıkı bağlanmıştı ki gözlüğünün camlan gözyuvalarına yapışmıştı.

"Sen kimsin?"

Kadın burnunu çekip gözündeki bir damla yaşı silerek, "Ben, Simone. Onu öldürmek istemiyordum," dedi.

Erika sesi titreyerek, "Tanrım!" dedi. Işığı Keith'in bedeninden, kadını sersemletip düşünmeye zaman kazanmak için doğruca Simone'un yüzüne tuttu ama Simone daha hızlı hareket etti ve Erika birdenbire kendini arkadaki duvara yapıştırılmış, boğazına bıçak dayanmış halde buldu.

Simone sakin, tuhaf tizlikte sesiyle, "Telefonu bana ver," dedi. Erika soğuk metalin boğazına battığını hissetti. "Neler yapabileceğimi gördün. Blöf yapmıyorum."

Erika yavaşça telefonu verdi. Gözlerini açık tutmak büyük bir çaba gerektiriyordu. Simone ufak tefekti ama kan dondurucu bir etkisi vardı. Boştaki eliyle çabucak hareket etti ve telefonun ışığı söndü. Erika bataryanın küt diye halıya düştüğünü duydu. Karanlıkta Simone'un gözbebekleri aklını kaçırmış bir uyuşturucu bağımlısımnki gibi büyüdü. Telefonu yere attı ve Erika aletin, ayağının altında çatırdadığını duydu.

"Neden buraya gelmek zorundaydın ki Erika Foster? Bunu halledip ortalıktan kaybolacaktım. Benden bir daha asla haber almayacaktın."

Erika odada etrafa bakındı.

Simone, "Hayır. Hayır. Hayır. Gözlerin üzerimde olsun," dedi. Başını Keith'in hareketsiz oturan bedenine doğru eğerek, "Şuraya gidiyoruz," diye ekledi. Elini biraz gevşetti ama bıçağı hâlâ Erika'nm boğazında tutuyordu. Erika tekerlekli sandalyenin yanma gelene kadar korkunç bir dansın tuhaf adımlarıyla ilerlediler.

"Şimdi geri çekileceğim ama herhangi bir şey denersen seni keserim. Gözlerini ve boğazını deşerim. Anlıyor musun?"

Erika yutkunarak, "Evet," dedi. Terliyordu ve yanındaki sandalyeden Keith'in keçi gibi vücut ve dışkı kokusunu alabiliyordu. Simone kapının eşiğine doğru geriledi ve ışığı yaktı. Oda aydınlandı. Tekrar yanına gelerek bıçağın ucunu Erika'ya doğrulttu.

"Poşeti kafasından çıkart," dedi.

"Ne?"

"Beni duydun. Çıkar onu." Erika'nın üstüne yürüdü. Bıçak, parlak ışıklar altında parıldıyordu.

Erika ellerini havaya kaldırarak, "Tamam, tamam," dedi. Yavaşça Keith'in kafasını kaldırdı. Boynu hâlâ terden ıslaktı ve Erika bir an hâlâ hayatta olabileceğini düşündü ama yüzü şişmiş, morarmıştı.

Simone, "Hadi. Daha çabuk," dedi. Erika onun boğazının etrafındaki ipi çözmeye, açmaya çalıştı ama ip dolaşınca paniğe kapıldı. İp boşta kalana kadar gevşetip üstünde uğraştı. Keith'in kafası kalktı ve Erika poşeti hafifçe çekerken bir vakum sesi geldi. Gözlük de poşetle birlikte burnundan ve alnından vukan sıyrılarak çıktı. Adamın kafası tekrar tekerlekli sandalyeye düştü. Simone birdenbire yaklaştı ve poşeti elinden alıp kendinden uzakta tutarken Erika sindi.

Simone, "Gözlüğünü çıkar ve tekrar gözüne tak," dedi. Erika gözlüğü nazikçe Keith'in burnunun üstüne yerleştirip saplarını da kulaklannm arkasına sokarak kadının dediğini vaptı.

"Onu neden öldürdün?" diye sordu.

"Ölmek zorundaydı çünkü benim kim olduğumu anlamıştı. Sana söyledi."

"Bana söylemedi. Ben kendim çözdüm."

"Buluşmak istedi. Daha önce hiç buluşmak istememişti... Geçmişte onu ikna etmeye çalışmıştım ama tırsmıştı. Senin bağlantıyı kurmuş olabileceğini düşündüm. Paranoyam doğru çıktı... Paranoyanın ilişkilerde yeri yoktur," diyerek Keith'e baktı.

Erika bir Keith'in cesedine, bir Simone'a baktı. "Seni seviyordu."

Simone alay edercesine dudaklarını büzüp, "Ah! Tam da ihtiyacını olan şey. Bir erkeğin sevgisi," dedi.

Erika zihnindeki çarklar hızla dönerken, "Sevilmenin nesi yanlış?" diye sordu. Kadının bundan sonra ne planladığını çözmeye çalışıyordu ve o zamana kadar onu konuşturmak istiyordu.

Simone, "Doğru insanlar sevgine bir türlü karşılık vermezler!" diye çıkıştı. "Anneler çocuklarını sevmeli. Kocalar, karılarını. Güvendiği insanlar da dostlarını. Ama hepsi insanı hayal kırıklığına uğratırlar. Bir kere hayal kırıklığına uğrattılar mı da domino taşları gibi gerisi gelir... Savunmasızlaşırsm. İnsanlar seni sömürür. Etrafına ördüğün duvarda bir açık bulurlar."

Erika, Simone'un tehlikeli derecede gerginleştiğini görerek, "Üzgünüm," dedi.

"Hayır. Değilsin. Ama eminim anlıyorsundur, değil mi? Kocan öldüğünde etrafındaki insanlar nasıl değiştiler? Zayıf noktalarını görüyorlar. Seni terk ediyorlar ya da kalıp seni sömürüyorlar."

"Simone... Anlıyorum."

"Anlıyor musun gerçekten?"

"Evet."

"Yani... bütün bunları neden yaptığımı anlıyorsun. Acı ve dehşet içindeyken bana inanmayan doktoru; hastalıklı yaratıcı zekâsıyla bana işkence eden adama ilham veren yeni ve özgün yöntemler sunan yazarı; ben dokuz yaşındayken annemin benden alınmasından sorumlu gazeteciyi neden öldürdüğümü..."

"Jack Hart mı?"

"Jack Hart. Adına bakınca iyi biri gibi görünüyor ama kalbi yok.' Özellikle onu temizlemekten keyif aldım. Başkalarının mutsuzluklarından beslenerek, gözyaşları ve ıstıraptan para kazanarak kariyer yapmıştı. Annemle ilgili yazı yazarak, çocukluğumu ifşa ederek... bir kahraman olduğunu düşünüyordu. Ama ben annemle birlikteyken nasıl hayatta kalacağımı biliyordum

* Yazar İngilizcede "kalp" anlamına gelen *heart* kelimesine gönderme yapıyor, -y*hn*

çünkü içten içe beni seviyordu... *Seviyordu beni*... İşler gerçekten kötü hal aldığında da o sevgiyle bağ kurabiliyordum... Onu bir daha hiç göremedim. Yetimhaneye düştüm. Çocuklar öyle yerlere düştüğünde neler olduğunu biliyor musun?"

Simone bıçağın uçunu çadırmışçasına havada sallarken Erika geriye sindi. "Tahmin edebiliyorum," dedi.

"HAYIR! Edemezsin."

Erika ellerini yüzüne koydu. "Özür dilerim. Evet, edemem. Lütfen, Simone. Bitti artık. İzin ver de sana yardım bulayım."

"Yardıma ihtiyacım var, öyle mi? Ben gayet iyiyim. Sadece bana yapılan boktanlıkları sineye çekmeyi bıraktım! Ben bövle doğmadım! Masumdum ama masumiyetim koparılıp alındı!"

Simone bıçağı daha yakından savurunca Erika kendini korumak için ellerini kaldırarak, "Tamam," dedi.

"Hadi ama dürüst ol, Erika. Bütün o adamları temizleme fırsatını ele geçirmek istemez miydin? Geleceğini çizen erkeklerin? Hayatını berbatlaştıran erkeklerin? Kocanı ve arkadaşlarını öldüren Jerome Goodman'm? Gözümün içine bak da ona benim yaptıklarımı yapmayacağını söyle. Kontrolü eline geçirip ve intikam almayacağını!"

Erika yutkundu. Alnındaki terin gözlerine akıp gözlerini yaktığını hissetti.

"Söylesene! Bana aynısı yapardım de!"

Erika, "Aynısını yapardım," dedi. Bunlar ağzından çıkarken hayatta kalmak,

Simone'u memnun etmek için söylediğini biliyordu... ama bir yanının Simone'u anladığını da biliyordu ve bu, onu derinden sarstı. Odada etrafına bakınarak nasıl kaçabileceğini bulmaya çalıştı.

Simone, "Gözlerini benden ayırma!" diye bağırdı.

Erika telaşla düşünmeye çalışarak, "Özür dilerim," dedi. Ölüme yaklaştığını biliyordu. "Kocanın seni yaktığını biliyorum, Simone. Acını ve öfkeni anlamaya çalışıyorum. Anlamama vardım et. Göster bana."

Simone titremeye başladı ve gözyaşları yanaklarından aktı.

Beni mahvetti. Bedenimi mahvetti." Tişörtünü tutup kaldırdı. Erika, Simone'un karnına ve göğüs kafesine yayılmış kıpkırmızı, kıvrımlı kocaman yara dokusunu görünce yutkundu. Göbek deliğini kaybettiği yerde teni parlak ve büzüşmüştü.

Erika, "Çok üzgünüm, Simone. Anlıyorum. Haline bak... Cesur bir savaşçısın," dedi.

Simone hıçkırarak, "Öyleyim. Cesurum..." dedi.

"Öylesin, cesursun. Ve yaralarını gururla sergiliyorsun."

Simone daha fazlasını göstermek için tişörtünü biraz daha kaldırırken kumaş yüzünü kapattığı anda Erika geriye eğilip kıpkırmızı yara izine tekme attı. Simone acıyla haykırarak iki büklüm oldu. Erika onun yanından geçmeyi başardı ama Simone çabucak kendini toparladı ve onun üstüne atladı. Buzlu cam kapıya çarptılar. Erika tekme atıp mücadele ederek biraz doğruldu ve koridorun yarısına kadar koştu. Sonra Simone ona tekrar yetişti.

Erika'nm üstüne atılarak, "Seni sürtük!" diye bağırdı. Banyo kapısının eşiğindeki beton zemine sertçe düştüler. Erika sırtüstü yuvarlanırken Simone üstüne çıkıp suratına yumruk attı. Bir kere daha yumruk attı ve Erika'nm gözü karardı. Bayılacak gibi oldu.

Simone yılan gibi tıslayarak, "Seni yalancı kaltak!" dedi. Erika soğuk banyo zemininde sürüklendiğini hissetti. Sonra sırtı klozetin soğuk porselenine gelecek şekilde oturur pozisyona getirildi. Simone'un hırslı küçük suratı tepesindeydi. Ardından kafasına poşet geçirilirken Erika'nm görüşü bulandı. Simone'un Keith'i öldürmek için kullandığı poşetti.

Erika poşetin, nefesiyle hışırdadığını duydu. Kulakları uğul-duyordu. Sonra da ipin boynunda sıkıştığını hissetti. Simone klozet kapağının üstünde oturuyordu. Bacakları Erika'nm iki tarafmdaydı ve ayaklarıyla Erika'nm kollan sıkıştırarak onu yerde tutarken ipi çekiştiriyordu. Erika'nm nefesi kesildi ve poşet kafasında bir vakum oluştururken öğürmeye başladı.

Simone nefretle onu daha da sıkı tutarak, "Burada öleceksin ve cesedini yapayalnız bırakacağım," dedi.

Erika'nın kollan yerde rastgele sallanıyordu. Eli tuvaletin arkasındaki duvara sürtündü, sonra süpürgeliğin yanında sallanan kaim kumaş parçasını hissetti. O kumaş, büyük güvenlik demirine bağlıydı. Parmakları ona dokunmak için kıpırdadı ve onu tutmayı başardı. Gözleri hızla kararıyordu ama adrenalin patlamasıyla öne doğru eğildi ve Simone tuvaletin oturağından sürüklendi. Erika aynı anda kumaş parçasını çekti, koca güvenlik demiri şiddetle aşağı indi ve Simone'un kafasına sertçe çarptı.

Simone, Erika'yı elinden kaçırdı ve yere düştü. Erika boynundaki ipi tutup telaş içinde çekiştirerek gevşetmeyi başardı ve sonunda poşeti kafasından çıkardı. Ciğerlerini muhteşem, serin ve temiz havayla doldurarak tuvaletin yanındaki kırmızı acil yardım ipini çekti ve bir alarm ötmeye başladı.

Simone yüzüstü yattığı banyo zemininde kıpırdamaya ve inlemeye başladı. Erika kırmızı ipi tekrar sertçe çekti ve ip koptu. Simone'un bacaklarının üstüne oturup ellerini arkasına bastırdı ve kırmızı iple bileklerini sıkıca bağlamaya başladı.

Soluk soluğa konuşmakta zorlanarak, "Seni tutukluyorum, Simone," dedi. "Gregory Munro, Jack Hart, Stephen Linley ve Keith Hardy cinayetlerinden... Ayrıca bir polis memuruna saldırmaktan ve öldürme teşebbüsten. Hiçbir şey söylemene gerek yok ancak sorgu sırasında, mahkemede dayanağın olacak bir şeyden bahsetmemek savunmana zarar verebilir. Söylediğin her şey de delil olarak sunulabilir."

Simone'un bacaklarının üstüne oturup bağlı bileklerini tutarak gevşedi. Yüzünde yumruk yediği yer zonkluyordu. Solukları sakinleşirken, uzaktan öten sirenleri duydu.

Arka bahçeye hafifçe yağmur yağıyordu ve sabah göğü griydi. Moss ve Peterson, Erika'yla birlikte verandasının kapı eşiğinde yan yana oturmuş, kruvasan yiyip kahve içiyorlardı.

Gazeteler yerde etraflarına saçılmıştı.

Moss, "İşte ben buna doğru dürüst bir İngiliz yazı derim. İçeriye tıkılıp dışarıdaki yağmuru izlemek ve eğleniyormuş gibi yapmak," dedi. Simone dört gün önce tutuklandığından beri Pe-tersonla birlikte Erika'yı ilk görüşleriydi. "Son kısmı şaka sayılırdı," diye ekledi.

Erika kâğıt bardaktaki kahvesini alıp, "Bütün bunları getirdiğiniz için teşekkürler," dedi.

Peterson bardağım onunkiyle tokuşturarak, "İyi olduğuna sevindik, amirim," dedi.

"Yumruk yedim sadece. Daha beterlerini atlattım."

Moss, Erika'nm gözü ve yanağını süsleyen iri morluğa bakarak, "Ama çok fiyakalı bir morluğunuz var," dedi.

"Daha önce bir katil karşısında hiç bu kadar rahatsız olup kafamın karıştığını hissetmemiştim. Onu sedyeyle götürürlerken bana seslendi... Gözleri korku doluydu. Yanında ambulansa binip elini tutmamı istedi. Ben de neredeyse yapacaktım. Çılgınlık..."

Kahvelerini yudumladılar.

Moss, "Yapmadığınıza sevindim, amirim. *Kuzuların Sessizli*-ğî'nin sonunda ne olduğunu hatırlıyor musunuz? Hannibal Lec-terla birlikte ambulansa binen o insanlara," dedi.

Peterson ona bir bakış attı.

"Ne? Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum," dedi.

Erika gülümsedi.

Peterson, "Sanki herkes Simone Matthews'a bir isim vermek için yarışıyor," deyip yerdeki gazetelerden birini aldı. "Ölüm Meleği... Gece Avcısı... Gece Kuşu."

Moss kahvesinden bir yudum alarak, "Onun meleklerle ne alakası var?" dedi.

Peterson, *"Sun* onun hemşire üniformalı bir fotoğrafını basmış," diye cevap vererek Simone'un personel mutfağında bir grup hemşireyle poz verdiği fotoğrafını kaldırdı. Öndeki hemşirelerin elinde üç yüz sterlinlik kocaman bir çek vardı. İhtiyacı olan çocuklar için toplanan para... Simone grubun solundaydı. Kocaman gülümseyerek çeki tutmuştu. "Ulusal Sağlık Hizmeti Fonu şimdi onun hastalan da öldürdüğü konusunda paniğe kapılmıştır ve dava açılmasından ödleri kopuyordur şüphesiz."

Erika, "Herhangi bir hastayı öldürdüğünü sanmıyorum. Öldürmek istediklerine odaklanmıştı," dedi. *Daily Express* gazetesini aldı ve kendisini en çok rahatsız eden haberi okudu. Yazı, Jack Hart'ın Simone'un annesiyle ilgili yaptığı ilk haberi, Simone'un seri cinayetlerinin ayrıntılarıyla yeniden aktarıyordu.

Simone, Catford'da, bir apartmanın en üst katındaki pis bir dairede büyümüştü. Adı Simone olan annesi bir hayat kadını ve uyuşturucu bağımlısıydı. Komşulardan gelen birkaç endişeli telefonun ardından polis kapıyı kırıp içeri girmiş ve Simone'un annesinin onu banyodaki bir kalorifer peteğine bağlı tuttuğunu görmüşlerdi. Genç Jack Hart, içeri girdiklerinde polisin yanındaydı. Erika'nın kalbini acıtan fotoğrafta, yastık kılıfına benzer bir şey giymiş, minicik, yanakları içine çökmüş, çıplak ayaklı bir kız vardı. İnce kollarından birinden pis, sararmış bir radyatöre

bağlanmıştı ve başını kaldırmış kocaman, şaşkın gözlerle objektife bakıyordu.

"Hiç fırsatı olmamış, değil mi? Sadece sevilmek istedi... Seveceği birine sahip olmak..."

Moss, Erika'nm elinden tutarak, "Yapmayın, amirim. Yine ağzımı açtıracaksınız," dedi. Peterson cebine uzanıp bir paket mendil çıkardı ve ona uzattı.

Erika gözlerini silerek, "Sende de hep mendil oluyor," dedi.

Moss, "Gözü yaşlı kadınlarla konuşabilmek için taşıyor," dedi.

Peterson gözlerini devirdi ve sırıttı.

Erika kendini toplayarak, "Neyse... durum o kadar da kötü değil. Gary VVilmslovv'u yakaladın..." dedi.

Peterson, "Onu ben yakalamadım," dedi. "Operasyon sırasında kontroldeydim. Silahlı polisler Beckton'daki tecrit ünitesini bastılar. VVilmslovv ve altı ortağını, dördüncü derece çocuk pornografisi fotoğraf ve videoları içeren sabit diskler ile Avrupa'ya dağıtılmaya hazır, on iki bin adet dördüncü derece çocuk pomosu DVD'sini taşımak üzereyken tutukladılar," dedi.

Moss, "Sence suçlarını kesinleştirip şerefsizleri içeri tıkabilirler mi?" diye sordu.

Peterson, "Öyle umuyorum," dedi.

Erika, "Penny Munro nasıl sence?" diye sordu.

Peterson, "Bu kolay olamaz. Önce kocası ve bütün bunlar. Sonra da kardeşi..." dedi.

Erika, "Peki ya küçük Peter? Bu durum onu gelecekte nasıl kötü etkileyecek, kim bilir," dedi. Tekrar küçük ve yetişkin Simone'un fotoğraflarına baktılar.

Moss saatine bakü. "Hadi, gitmemiz gerekiyor. Karakoldaki brifinge geç kalmak istemeyiz," deyip sırıttı.

"Marsh size hepimizin neden çağırıldığına dair herhangi bir ipucu verdi mi?"

Erika, "Hayır ama bence Simone Matthevvs davasının sonuçlarıyla ilgili son bir bilgilendirme yapacak," dedi.

Peterson, "İçimde ondan biraz daha fazlası olacağına dair bir his var, amirim. Bence sırtınız bir güzel sıvazlanmak üzere," dedi.

Levvisham Rovv Karakolu'na ulaştıklarında, vaka odasına inmeleri söylendi. İçerisi kalabalıktı ve Erika, Moss ve Peterson ekipten bazılarına sadece çabucak merhaba deyip arkada bir yer bulmayı başarmışlardı ki Sparks ve Marsh öne çıktılar. Son olarak da Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Oakley, içecek şişeleri ve plastik bardaklar taşıyan üç polis memuruyla birlikte içeri girdi.

Oakley, "Buraya bakabilir misiniz LÜTFEN?" diye bağırdı. Kusursuz üniformasıyla, düzgün saçları ve göğsünde tuttuğu örgülü şapkasıyla önde duruyordu. Arkasındaki geniş, sıra sıra beyaz tahtalar boştu. Ortama bir sessizlik çöktü. "Bu, polis teşkilatımız için çok yoğun bir hafta oldu. Hepinize imkânsızı başardığınız için teşekkür etmek istiyorum. Dün sabah Hemslovv

Operasyonu'nda çalışan memurlarımız Birleşik Krallık'ın en büyük yeraltı pedofili ağını çökertti. Suistimal edilen çocukların altmış yedi binden fazla fotoğrafı ve on iki bin DVD, ek olarak bir yıldan uzun süredir teşkilatımız tarafından izlenen Gary Wil-mslow ve altı ortağı ele geçirildi."

Polis memurlarından tezahüratlar ve alkışlar geldi. Moss sırıttı ve Peterson'ın sırtına bir şaplak indirdi.

Oakley, "Sözümü bitirmedim," diye devam etti. "Dedektif Sparks'm ekibinin Başkomiser Marsh'm birimiyle ortak yürüttüğü davadaki üstün çabaları sayesinde Gece Avcısı'nı yakaladık. Simone Matthevvs; Gregory Munro, Jack Hart, Stephen Linley ve Keith Hardy cinayetlerinden tutuklandı."

Vaka odasındaki memurlardan yine bir alkış koptu. Erika, Marshla göz göze geldi. Marsh Oakley'nin kulağına bir şey söylemek üzere eğildi. O da, "Tabii ki doğru zamanda doğru yerde olan... ya da yanlış yer mi demeliyim... Dedektif Erika Foster'a minnettarız. Kısa sürede iyileşmenizi diliyoruz," diye ekledi ve

onun olduğu tarafa şöyle bir baktı. Vaka odasındaki polis memurlar] Erika'ya dönmeye başladılar ama Oakley konuşmaya devam etti: "Son olarak, takdire şayan sonuçların ışığında bazı terfiler olacağını duyurmaktan memnuniyet duyarım. Öncelikle size yeni emniyet şefiniz olarak Paul Marsh'ı sunuyorum."

Herkes alkışlarken, Marsh şaşırmış gibi görünerek teşekkürlerini sundu.

Sonra Oakley tekrar öne çıktı. "Ayrıca bir terfiyi daha açıklamak istiyorum: Hem bu hem de başka davalardaki birçok başarısının ışığında Başmüfettiş Sparks, şu andan itibaren Komiser Sparks olarak bilinecek."

Oakley alkışların başını çekti ve Sparks büyük bir gülümsemeyle öne çıkıp abartılı, aşırı bir reverans yaptı. Erika, eline plastik bir bardak tutuşturulurken odada etrafına bakındı ve Moss ile Peterson'ın hayal kırıklığını gördü.

Oakley, "Kadeh kaldıralım. Sonuçlara," dedi.

Odadaki herkes plastik bardaklarını kaldırarak, "Sonuçlara," diye tekrar etti.

Oakley bağırarak, "Şimdi hepinizi yiyip içerek kutlamaya davet ediyorum!" dedi.

Islıklar ve alkışlar yükseldi ama Erika onlara katılmadı. Çok öfkeliydi. Polis memurlarının arasından ilerleyip önde duran Marsh'm yanma gitti.

Ters ters, "Konuşabilir miyiz, efendim?" dedi.

Marsh, "Erika, bekleyebilir mi?" diye sordu.

Erika vüksek sesle, "Hayır, bekleyemez," dedi. Oakley ve Sparks konuştukları yerden onlara doğru baktılar. Sparks ona pis pis sırıttı ve bardağını kaldırdı.

Marsh, Erika'nm peşinden vaka odasının dışına, yandaki boş ofislerden birine girdi.

Erika, "Bu da neyin nesiydi?" dedi.

"Affedersin?"

"Hepinizi Simone Matthevvsa ben götürdüm. Bu davadaki bütün ayakişlerini ben yaptım. Ayrıca hatırlarsanız, efendim, Dedektif... affedersiniz *Komiser* Sparks son çok büyük cinayet davasından, yetersizlik sebebiyle alınmıştı! Bu davayı ben çözdüm!"

"Oakley'nin kararlarını ben kontrol etmiyorum."

"Ama ufukta bir terfi olduğunu biliyordunuz, değil mi? Beni uzakta tuttunuz. Beni uzaklaştırıp, başından beri oyaladınız, bütün pis işleri de bana yaptırdınız!"

Marsh o anda çileden çıktı. "Senin nasıl çalıştığını görmenin ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun, Erika?"

"Bana Erika demeyin. Biz arkadaş DEĞİLİZ! Ben bir polis memuruyum..."

"Sen harika bir polis memuruydun, Erika. Bir zamanlar gerçekten harikaydın. Ama kurallara, protokole karşı gelmeye devam ediyorsun... Şimdi sadece..."

"Sadece neyim?"

Marsh ona uzun uzun baktı.

"inanılmaz bir içgüdün olduğunu sanıyorsun ama aslında sadece kör şansı ve aptallık. Kanunu hiçe sayarak adalet sağlamaya kalkışıyorsun. Günlerin sayılı da

haberin yok. Bu yüzden de hep başmüfettiş olarak kalacaksın. Olanların; kurallara karşı gelmenin, sana emrettiğim halde izin almamanın ışığında... seni terfi için öneremezdim."

Erika, Marsh'a uzun uzun, ciddiyetle baktı. "Pekâlâ, ama burada kalıp Komiser Sparks'tan emir alacak değilim. Tayin talebim yarın sabah ilk iş masanızda olacak."

Marsh, "Bir dakika... tayin mi? Erika!" dedi ama Erika arkasına dönüp ofisten çıktı, koridorları geçip LewLsham Karakolu'nu terk etti.

SONSÖZ

Ilık ve güneşli bir gündü. Erika arabasından indi. Güneş gözlüğünü çıkarıp Belmarsh Cezaevi'nin devasa Viktoryen dış kapılarının içindeki küçük kapıya baktı.

Arabasının tavanına yaslandı ve saatin 11.12 olduğunu fark etti. Geç kalmışü.

Dakikalar sonra küçük kapı gıcırtıyla açıldı. Isaac dışan çıktı ve açık mavi gökyüzünü, sessizliği ve Erika'yı süzdü.

Bir elinde kahverengi bir kâğıt kese, diğer kolunun üstünde de takım elbisesinin ceketi vardı. Erika'ya doğru yürüyüp kapılardan geçerek sokağa çıktı. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden sanldılar.

Erika sırıtarak, "Bütün suçlamalar düştü. Söylemiştim sana," dedi.

Isaac alaycı bir tavırla, "Söylememiştin," diye karşılık verdi. "Peki, neden bu kadar uzun sürdü?"

"Adli tıp incelemeleri yüzünden. Sizin tayfanın nasıl olduğunu bilirsin; kaplumbağa hızıyla çalışıyorlar. Simone Matthevvs onlara her şeyi itiraf etti ama DNA'sının Jack Hart'ın cinayet ma-hallindekiyle uyuştuğundan emin olmak zorundaydılar. Moss ve Peterson beni sürekli bilgilendirdiler."

"Birinin çıkıp bana bunun korkunç bir hata olduğunu söyleyeceğini düşünüp duruyorum ve beni..." Isaac elini yüzüne götürdü.

"Geçti artık. Temize çıktın. Ayrıca tıp lisansım da kaybetmedin."

Isaac bir an öylece durarak havayı içine çekti. Sonra arabanın kapısını açıp yolcu koltuğuna bindi. Erika şoför tarafına dolandı ve onun yanma geçti.

"'Moss ve Peterson beni sürekli bilgilendirdiler' de ne demek? Davayı senin çözdüğünü sanıyordum."

"Çözdüm. Uzun hikâye. Özetle, tayinimi istedim ve şu an izinliyim."

"Tayin mi? Nereye?"

"Henüz bilmiyorum. Marsh beni caydırmaya çalışıyor. O yüzden de izinliyim... Yıllardır ilk kez sadece ayağımı gazdan çekmek istiyorum. Normal bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu çözmek istiyorum."

Isaac dalga geçer gibi, "Çözdüğünde bana da haber ver," dedi.

Arabayla sessizlik içinde uzaklaştılar. Isaac kafasmı geriye koyup gözlerini kapadı. Kısa süre sonra, Shirley'nin ana caddesinde ilerlediklerini fark etti.

"Neden bu tarafa geldik?" diye sordu.

Erika arabayı, Penny Munro'nun evinden biraz uzağa park etti. Ön bahçede Penny bembeyaz bir suratla durmuş, küçük Pe-ter'm bahçenin bir ucunda hortumla çimleri sulamasını izliyordu. Çocuk başparmağıyla hortumun ucunu tıkadı ve su ikisinin üstüne de sıçrayınca neşeyle güldü.

İzlerlerken Erika, "Çok iyi bir çocuk. Sence iyi olacak mı?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, kim bilir ki? İyiliğin kazanacağına inanmalısın."

"Çok küçük yaşta babasını kaybetti. Şimdi de amcasının anısı sonsuza dek mahvoldu."

Isaac elini onun eline koydu.

"Dünyayı kurtaramazsın, Erika."

Erika, "Ama denemek konusunda daha iyi bir iş çıkarabilirim," deyip bir damla gözyaşını sildi.

Isaac, "Beni kurtardın ve bunun için sonsuza dek minnettar kalacağım," d ive karşılık verdi. Birkaç dakika sessizce oturup Peter'm Penny'yi hortumla ıslatışını, kadının kaçışını ama sonunda kahkahalara boğulup onu kucağına alarak öpücüklere boğuşunu izlediler."

Isaac, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ailemde yeni bir bebek var. Yeni bir yeğenim var."

"Tebrikler. Slovakya'daki ablandan, değil mi?"

"Evet. Bebeğe annemin ve benim adımı koydu. Gidip onu ziyaret etmeyi planlıyorum."

"Ben de hep Slovakya'yı görmek istemişimdir."

Erika, "Benimle gelmek ister misin? Çılgın ablam ve onun mafya kocasıyla tanışabilirsin. Sonra da onlardan bıkınca Tatra Dağlan'ndaki kaplıcalarda sarhoş olup her şeyi biraz unutabiliriz."

Isaac gülerek, "Cennet gibi/' dedi.

Erika vites değiştirdi ve yola koyulurlarken geçmişi ya da geleceği düşünmeden bir kez olsun anın tadını çıkardılar.

ROBERT'TAN BİR NOT

Öncelikle, *Gece Avı'nı* okumayı seçtiğiniz için size kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Hoşunuza gittiyse, bir yorum yazabilirseniz çok minnettar olurum. Uzun olmasına gerek yok; birkaç kelime yeter. Bu çok büyük bir fark yaratıyor ve yeni okurlann kitaplarımı keşfetmelerini sağlıyor.

İlk Erika Foster romanı *Buzdaki Kız*'m sonuna benimle iletişime geçmenize çok sevineceğimi yazmıştım. Gönderdiğiniz bütün harika mesajlar için teşekkürler. Her birinizden haber almak; kitaptaki karakterleri, hikâyeyi ne kadar sevdiğinizi ve bu serinin gelecekte alacağı yöne dair fikirlerinizi duymak çok hoşuma gitti. Özellikle de kitaptan büyük keyif alan ama Erika'nın sigara alışkanlığından ve sigaralarını bir çay fincanına söndürmesinden hoşlanmayan bir hanımefendiden gelen komik mesajına bayıldım. Bu kitapta Erika'ya mümkün olduğunca küllük kullandırmaya çalıştım. Mesaj göndermeye devam edin... Çok teşekkürler.

Benimle Facebook sayfamdan, Tvvitter'dan, Goodreads'ten ya da internet sitem üzerinden iletişim kurabilirsiniz. Her mesajı okuyorum ve daima cevap vereceğim.

Daha sırada bir sürü kitap var ve umarım bu yolculukta bana eşlik etmeyi sürdürürsünüz.

Robert Bryndza

Not: Bir sonraki kitabımın ne zaman çıkacağına dair bilgilendirilmek isterseniz

aşağıdaki e-posta listeme katılabilirsiniz. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak; üyelikten de istediğiniz zaman çıkabilirsiniz:

www.bookouture.com/robert-bryndza

@RobertBryndza

bryndzarobert

www.robertbryndza.com

TEŞEKKÜRLER

Oliver Rhodes ve Bookouture'deki harika ekibe teşekkürler. Hepiniz harikasınız ve sizinle çalıştığım için çok mutluyum. Claire Bord'a özel teşekkürlerimi sunuyorum; seninle çalışmak tam bir keyif, işimin en iyi yönlerini öne çıkanyorsun ve beni daha iyi bir yazar olmaya yönlendiriyorsun. Ayrıca hep izlenecek yeni ve harika televizyon dizileri tavsiye ediyorsun.

Henry Steadman'a yine göz kamaştırıcı bir kapak tasarladığı için teşekkürler ve Gabrielle Chant'e taslağı büyük bir özenle ve ayrıntılar üzerinde titizlikle durarak düzelttiği için teşekkür ederim. Caroline Mitchell'a, polis prosedürleriyle ilgili sorularıma cevap verdiği, Kim Nash'e de Bookouture'deki kitaplarımızı destekleyip tanıtımını yapmak konusundaki üstün çabalan için teşekkürler.

Kitabın metnini okuyan ve bana polis prosedürleriyle ilgili değerli bilgiler veren ve kurguyla gerçek arasındaki ince çizgiyi çekmemde bana yardım eden South Downs Liderlik ve Yönetim Hizmetleri şirketinden eski Başkomiser Graham Bartlett'a özellikle teşekkür ediyorum. Kurguda gerçeklerin dışına çıkan her unsur bana aittir.

Son ithafımda yazdıklarımı okuyamayan kayınvalidem Vier-ka'ya teşekkürler: *Mojej svokre Vierke, klora mâ talent vystihnüt' tic najdölezitejsie chvile. Ked' ide pisanie t'azko a pracujem do neskorych nocnych hodîtı, zjavı sa pri dverâch s üzasnym domâcim jedlom a lâs-kou, to ma vzdy dokonale povzbudt.*

Kocam Jân'a kocaman teşekkürlerimi sunuyorum. Senin sevgin ve desteğin olmadan bunların hiçbirini başaramazdım. Sen muhteşemsin. Yaşasın Bryndza Takımı!

Son olarak bütün harika okurlarıma, harika kitap kulüplerine, kitap bloğu yazarlarına ve yorumcularına müteşekkirim. Bunu hep söylüyorum ama doğru; kulaktan kulağa yayılmanın gücü büyük ve sizin bütün çabalarınız, tutkunuz, kitaplarım hakkında konuşmalarınız ve blog yazılarınız olmadan okurlarımın sayısı çok daha az olurdu.